

www.burmeseclassic.com
စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

သုယိက် ဆူးမြှင့်ဆီ

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ဆူးမြောင်းဆီ

သုသိဏ်

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်တင်တင်ဝင်း
စာတည်း (တာဝန်ခံ)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - နေလင်းထက်

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀

တန်ဖိုး (၇၀၀) ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
 စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။
 ဂျီတီစီပုံနှိပ်စက်ရုံတွင် ပုံနှိပ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

အခန်း အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

အပိုင်း (၁)

၁။	မာကရက်/သင်္ဘောပေါ်မှာ	၁
၂။	သားအချစ် ပြေးအနှစ်	၅
၃။	အကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရမည်	၁၇
၄။	အမဲစောင့်	၃၂
၅။	ရွက်တိုင်ပြတ်လဲ တက်ကွဲကျိုးပြတ်	၄၂
၆။	လေ့ကြီးတက်ကျေးရွာ ရောက်လို့လာ	၅၄
၇။	ကျောင်းသားသစ်	၅၉
၈။	အကြွေးသံသရာ	၆၆
၉။	ရက်စရာလား	၇၂
၁၀။	သမီးဆေးကျောင်းတက်ရန်	၈၅
၁၁။	ညင်ညင်သံနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့မှ	၉၇
၁၂။	တကယ့်အဖေ	၁၀၉
၁၃။	ကံစီမံရာ	၁၂၀
၁၄။	လောကဇရဲဘုံ	၁၃၂
၁၅။	ရေပက်ကြိုးချည်	၁၄၈

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၆။	ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်တွင်း	၁၅၄
၁၇။	သည်းခံခြင်းသည် အောင်နိုင်ရာ	၁၆၁

အပိုင်း (၂)

၁၈။	ပျံသန်းလာမည့် ငှက်တစ်အုပ်	၁၈၇
၁၉။	သူကျော်ငါနင်း	၁၉၈
၂၀။	ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ	၂၀၄
၂၁။	သီတာကုန်းပြင်	၂၂၂
၂၂။	နယ်မြေလှပွဲ	၂၂၈
၂၃။	စေတနာမှန်သော ကံတရား	၂၄၁

အပိုင်း (၃)

၂၄။	ရန်သူင်းသည် ရွှေနှင်းဆီ	၂၅၉
၂၅။	မောက်သွားသော နှာနီတစ်အိုး	၂၇၂
၂၆။	ရပ်ပတ်မိချင်၊ သံယောဇဉ်ကြီးတစ်မျှင်	၂၈၂
၂၇။	ရှေးထုံးကိုလည်း မပယ်နှင့်	၂၉၂
၂၈။	စိမ်းကားလွန်သူ မောင့်သည်အူ	၃၀၃
၂၉။	ချစ်တမ်းကစား ပင်ပန်းသလား	၃၁၇

အပိုင်း (၄)

၃၀။	အလှဆုံးအချိန်	၃၂၆
၃၁။	တွေ့ရုံပဲ နှမ ဆန်းကြယ်	၃၃၃
၃၂။	ဖန်လာပုံ ဆန်းကြယ်	၃၃၈
၃၃။	ရိုးမဆီသိုသာ	၃၄၃

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

ဤ “ဆူးမြနှင်းဆီ” စာအုပ်သည် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ သာပေါင်းမြို့နယ် လှေကြီးတက် ကျေးရွာ၌ တည်ထားသည့် တစ်နေ့တန်ခွပ်ရာကျ စာအုပ်တိုက်မှ (သာပေါင်း) စက်ရုံမှ တည်ဆောက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ စက်ရုံကြီးမာတွက် လိုအပ်သည့် ကုန်ကြမ်းဖြစ်သည့် ကရင်ဝါးများပေါက်ရာအရပ် အနောက်ရိုးမ တောင်တန်း၊ မုဒိုင်ရိုးမနှင့် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း ပုသိမ်ခရိုင်၊ ဟင်္သာတခရိုင်နှင့် ပြည်ခရိုင်များ၌ လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဝါးသိုင်းချောင်း၊ ဂွလမ်း၊ ဘေးဘယ်ညာ ဝါးခုတ်စခန်းများ၌လည်းကောင်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် အလွှာစုံမှ လုပ်သားများအား ဂုဏ်ပြုရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

မိုး၊ ဆောင်း၊ နွေမဟုတ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည့် ဝါးခုတ်လုပ်သားလေးသန်မာနှင့် ဝါးခုတ်လုပ်သား လူငယ်များ၏ အားမာန်နှင့် အားပြိုင်မှု၊ ဘဝကိုအနိုင်မခံ အနှံ့မဖေးမော စိတ်ဓာတ်နှင့် လောကဓံတရားကို အန်တုဖတ်ပြိုင်အနိုင်ယူမှု၊ သူတို့၏ ကောင်းမြတ်သော စေတနာများအကြောင်းနှင့် သန်မာနှင့် နန်နှင်းဆီတို့၏ လွမ်းမောဆွတ်ဖွဲ့ဖွယ်ရာ မေတ္တာဘွဲ့အတိတ်မိတ်တစ်စုလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုရှည်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ကူညီခဲ့ကြသော စက္ကူနှင့်ပျော့ဖတ်စက်ရုံ(သာပေါင်း) စက်ရုံစုမှ ဒုတိယ စက်ရုံမှူး (ကုန်ကြမ်း) ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူး (ငြိမ်း)နှင့် ဇနီးဒေါ်မေသွယ်နိုင်(သမီးကြီး)၊ ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်း(ငြိမ်း)၊ ငါးသိုင်းချောင်း အထက်တန်းကျောင်း (၈၃)နှစ်ပြည့် စိန်ရတုမဂ္ဂဇင်း လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ငါးသိုင်းချောင်း-ဂွလမ်း ရွှေထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ရဲအုပ်ဦးရွှေဖီ(ငြိမ်း)၊ ဝါးကုန်သည်များဖြစ်ကြသည့် ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ ကျောက်ခဲချောင်းမှ ဦးအောင်မြင့်၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ ရှေ့ဆောင်ရပ်ကွက်မှ ဦးစန်းဝင်း၊ ပခုက္ကူမြို့ (၇) ရပ်ကွက်မှ ကိုစည်သူရသိန်းနှင့် ညီအစ်ကိုများ၊ ဝါးခုတ်လုပ်သားများဖြစ်ကြသည့် သာပေါင်းမြို့နယ် လှေကြီးတက်ကျေးရွာနေ ဦးဖိုးလှ၊ ကိုမိုးနိုင်၊ လက်သမားဆရာ ဦးစိုးဝင်း၊ ပန်းရန်ဆရာ ကိုထွန်းသွန်း၊ အဖုံးပန်းချီ ရေးဆွဲပေးသူ Digital Zone မှ ကိုနေလင်းထက်၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့အထိ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် သားကိုနိုင်မြတ်သူနှင့် ဤဝတ္ထုရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရုံမက ရခိုင်ရိုးမဝါးတောအထိ ပန်းချီဆရာလိုက်ပါကာ အစစအရာရာ အကူအညီပေးခဲ့သူ ဇနီးဒေါ်မေနှင့်သွယ်တို့အား အညီအမျှ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤ “ဆူးမြဲနှင်းဆီ” ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ကွယ်လွန်လေပြီးသော ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသည့် ဦးထိန်၊ ဒေါ်စိန်တို့နှင့် ဆရာသမားအားလုံးအား ဂုဏ်ပြုပူဇော်အပ်ပါသည်။

သုသိက်

အပိုင်း (၁)

အခန်း(၁)

မာဂရက် သဘောပေါ်မှာ

ဆောင်းနှောင်းဦးဖြစ်၍လားမသိ၊ ကောင်းကင်သည် မိုးသားဖြူတိမ်မရှိ။ ပုသိမ်မြစ် ခေါ် ငဝန်မြစ်ရိုး တစ်လျှောက် ကောင်းကင်ယံတွင်မူ အပြာစင်သက်သက်သာသာမြင်ရ၏။ ဟိုအဝေးဆီမှာတော့ ကောင်းကင်ယံတွင် မီးခိုးရောင်တိမ်အစုစုနှင့် လိမ္မော်ရောင်တိမ်အချို့ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

မြစ်ဖြတ်လေပြည်ကား မာဂရက်သဘောပေါ်သို့ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွား၏။ သဘောဦးပိုင်း ယာအခြမ်းတွင် လိုက်ပါလာသော သန်မာသည် မြစ်ဖြတ်လေကို တစ်ဝှေ့မိ၏။ မွန်းလွဲနေသည် ဆောင်းနှောင်းဦးအချိန်ဖြစ်၍လားမသိ၊ ပူပူလောင်လောင်မရှိ၊ နေထိုင်ကောင်းရုံသာပူ၏။ မြောက်ပြန်မြစ်ဖြတ်လေက သဘောဦးမှ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသည့်အခါ ထိုအပူပင်မရှိတော့။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်အရသာကိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်ဟု သန်မာထင်မိ၏။

ရွှေမြင်တင်ကျော်ပြီး မကြာမီမှာပင် မြစ်ဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ သန်မာက တက်မကိုင်ကိုမေးကြည့်တော့ ဒါးကမြစ်ဟု ပြောသည်။ သည်ဒါးကမြစ်၏ မြစ်ဆုံဟိုဘက်မြစ်ညာတွင် ခရမ်းပြာရောင်ပန်းပွင့်များနှင့် ဗေဒါတောကြီးများကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ထိုဗေဒါများသည် ရေတက်ရေကျနှင့် အုံ့လိုက်ကျွင်းလိုက် မျောနေသည့် ဗေဒါတွေဟု တက်မကိုင်က ရှင်းပြသည်။ ဗေဒါတွေ ဝေနေအောင်ပွင့်နေချိန်ဆိုလျှင် မြစ်တစ်ပြင်လုံး အစိမ်းရောင် ဗေဒါရွက်နှင့်လိုက်ဖက်သည့် ခရမ်းပြာရောင်ဗေဒါပွင့်တို့က ဆေးခြယ်ထားသည့် အစိမ်းဖောက်နော ခရမ်းပြာရောင် ကော်ဇောကြီး ခင်းထားသလို၊ မျောပါလာသလို ထင်ရပုံမြင်ရပုံကို တက်မကိုင်က ပြောပြသည့်အခါ ထိုမြင်ကွင်းကို သန်မာ တွေ့ချင်မြင်ချင်မိ၏။

သောင်ခုံများ၊ ကမ်းပါးစောက်များ၊ ကမ်းပါးပြတ်များ၊ ကလိုင်ကွေ့များ၊ ဝဲကတော့များ၊ ရေစီးရေသာများ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေသည့် ရေယက်လေးများ၊ အစာရှာရန် ပျံဝဲနေကြသည့် စနိုက်ငှက်များ၊ ပိန်ညင်းငှက်များ၊ ရေတက်နှင့်မျောပါနေကြသည့် ဒိုက်ပင်အုံ့များ၊ ဗေဒါပင်၊ ဗေဒါအုံ့များ၊ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက် မြစ်ပြင်ကို လှော်ခတ်နေကြသည့် လက်ခတ်သမ္ဗန်များ၊ လှေများ၊ ကုန်မျိုးစုံ သယ်လာကြသည့် စက်တပ်လှေများ၊ စက်တပ် သမ္ဗန်များ၊ စက်တပ်ဘောက်တူများ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ငါးဖမ်းနေကြသည့် ငါးဖမ်းလှေများ။ ဤအရာတွေမြင်ရတော့ နဒီဒေဝီကို သန်မာသတိရလာသည်။ နဒီဒေဝီက ပုသိမ်နှင့်ရန်ကုန် ပြေးနေသည့် ကုန်တင်

ရေယာဉ် ။ ယခုသူစီးလာသည့် မာဂရက် သင်္ဘောကဲ့သို့ လွှာချင်းရေယာဉ်။ နဒီဒေဝီတွင် သူသည်ငါးနှစ်ကျော် ရေပက်၊ ကြိုးချည် သင်္ဘောသား လုပ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

နဒီဒေဝီရေယာဉ်တွင် ထိုသို့သင်္ဘောသားလုပ်ခဲ့၍ ဒီရေအကြောင်း၊ ဒီရေ၏ သဘောသဘာဝ၊ နေလတို့၏ ဆွဲငင်အား၊ ဒီရေအတက်အကျ၊ ရေထရက်၊ ရေသေရက်၊ ရေကျချိန်၊ ရေတက်ချိန်တို့ကို သူတွက်ချက်တတ်လာခဲ့သည်။ သည်နေ့ ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်၍ ရေထရက်ဖြစ်သည်။ မာဂရက်သင်္ဘောသည် ပုသိမ်မြစ် (ခေါ်) ငဝန်မြစ်ညှာသို့ ခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ရေထရက်ရေတက်ဖြစ်နေ၍ တုံ့နေမှုမရှိ၊ ပုံမှန်ဆန်တက်လျက်ရှိ၏။ သည်မြစ်ကို ပုသိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ပုသိမ်မြစ်ဟု ခေါ်ပြီး ပုသိမ်မြို့နှင့်ဝေးသွားသည်နှင့် ပုသိမ်မြစ်ဟုမခေါ်တော့၊ ငဝန်မြစ်ဟုပဲခေါ်ကြောင်း တက်မကိုင်က သန်မာအားရှင်းပြသည်။ သည်မြစ်က ရန်ကုန်မြစ်နှင့်မတူ။ ရန်ကုန်မြစ်ရေက အမြဲ ရွံ့ရေကဲ့သို့ နောက်ကျိနေသည်။ ငဝန်မြစ်က ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက်မှစ၍ အထက်ပိုင်းဒေသ မိုးမရွာမချင်း ကြည်လင်စိမ်းမြနေမြဲသာ။

မြောက်ပြန်မြစ်ဖြတ်လေက လှေဦးမှတိုးဝင်နေ၏။ မာဂရက် သင်္ဘော၏ စက်သံကလည်း ပုံမှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။ နေ၏ အလင်းရောင်ကလည်း ပူပူလောင်လောင်မရှိတော့၊ ရာသီဥတုက နှစ်လို့ ဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ ရာသီဥတု၏ သာယာမှုကြောင့် မာဂရက် သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသူအားလုံး ငိုက်မျှည်းအိပ်စက်နေကြပြီလားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သင်္ဘောခုတ်မောင်းသည့် စက်သံ၊ တိုးညှင်းသော တရဲရဲမြည်နေသည့် သင်္ဘောဦးရေ ထိုးခွဲသံ

နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ဝမ်းရေစုပ်ပန်းဖြင့် ရေစုပ်သံ တက်မရေ
ယက်သံသာ ကြားနေရသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် ခုတ်မောင်း
လာသော ရေယာဉ်များမတွေ့ရသဖြင့် ငဝန်မြစ်ပြင် တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မာဂရက် သင်္ဘော
ပေါ်လိုက်ပါလာသူအားလုံး အိပ်စက်လိုက်ပါလာကြခြင်း မဟုတ်ပါ။
ရာသီဥတုသာယာသဖြင့် အချို့မျက်လုံးဖွင့်၊ အချို့မျက်စိ မှေး၊
အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းသာဖြစ်ကြပါ၏။

သန်မာလည်း အများနည်းတူ အတွေးရေလျှင်ကြော မျော
ချင်လာမိသည်။ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းအရ စစ်တက္ကသိုလ်
မတက်ရဘဲ အချုပ်ထဲရောက်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စလည်းမတွေးချင်၊ ထိုက်
ကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကြောင့်ပင် ချစ်ဦးသူ နန်းနင်းဆီနှင့် လွဲခဲ့ရ
သည့် ကြေကွဲစရာအဖြစ်ဆိုလည်း မတွေးချင်၊ သန်မာ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးခဲ့ရသည့် ငယ်ဘဝတွေပဲ တွေးချင်လာမိသည်။

သန်မာ၏ အတွေးစိတ်တို့သည် မာဂရက်သင်္ဘောမှ ခွာ
ကာ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်ဆီ ပြေးသွားနေပြီ
လေ။ ။

အခန်း (၂)

သားအချစ်မြေးအနှစ်

သန်မာ (၁၁) နှစ်သားအထိ အဘိုးဦးသံတိုင်နှင့် ကချင်
ပြည်နယ်တွင် လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့၏။ အဘိုးဦးသံတိုင်သည် အရပ်
မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချောဖြစ်သကဲ့သို့၊ သန်မာထွားကျိုင်းသူလည်း ဖြစ်၏။
အဘိုးသည် ပခုက္ကူနယ်သားဖြစ်ပြီး အဖေ အမေကွယ်လွန်ပြီး
နောက် တစ်ကောင်ကြွက်အဝဖြင့် ခွာတွင်မနေလိုတော့၍ ဗြိတိသျှ
တပ်မတော်၊ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။
သန်မာသိတတ် မှတ်တတ်သည့်အရွယ်ကစပြီး အဘိုးသည် သူ
အကြောင်းများကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ပြောပြခဲ့သဖြင့်
တစ်ခုတစ်ရပ် မှတ်မိနေ၏။

အဘိုးစစ်သက်လေးနှစ်ခန့်အရတွင် မြန်မာနိုင်ငံကို ချုပ်
သိမ်း၍ အဘိုးတို့ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်အပါအဝင် ဗြိတိသျှတပ်
များ တမူးလမ်းမှ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရ၏။ ၁၉၄၃

ခုနစ်တစ်နှစ်လုံး မဟာမိတ်တပ်များက မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် စစ်မျက်နှာသုံးမျက်နှာဖွင့်တိုက်ရန် စီစဉ် ခဲ့ကြ၏။ တောင်ပိုင်းစစ်မျက်နှာဖြစ်သည့် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဘူးသီး တောင် မောင်တောလမ်းမှ တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး အလယ်ပိုင်း စစ် မျက်နှာက မကီပူရနယ်၊ အင်ဖာမြို့ကို စစ်အခြေစိုက်ထား တိုက်ခိုက် ရေးဖြစ်၏။ မြောက်ပိုင်းစစ်မျက်နှာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အင်ဂျင်နီယာတပ်များမှ ဗိုလ်မှူးချုပ် လူးဝစ်အေဗစ် ကွပ်ကဲ ဖောက်လုပ်သည့် လီဒိုလမ်းမကြီးမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်၏။

ဂျပန်က အင်ဖာကို ထိုးစစ်ဆင်လာသဖြင့် ဂျပန်စစ် ကြောင်းနောက်ပိုင်းကို ဝင်ရောက်ပြီး အဖျက်လုပ်ငန်းများ လုပ်စေခြင်းဖြင့် ဂျပန်တပ်ဦးတန်းသွားစေရန် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ စည်းရန် စီစဉ်သည်။ ထိုပြောက်ကျားတပ်ကို ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်း ဂိတ်ကခေါင်းဆောင်ပြီး ထိုတပ်ကို “ချင်းဒစ်”တပ်ဟုခေါ်၏။ ထိုတပ်တွင် ဗြိတိသျှတပ်သား၊ ဂေါ်ရခါး တပ်သားနှင့် အဘိုးတို့ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ တပ်သားများဖြင့် ဖွဲ့စည်းခြင်းဖြစ်၏။ ထို ချင်းဒစ်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွင် အဘိုးပါဝင်ခွင့်မရ။ အဘိုး သူငယ် ချင်း တိုက်မောင်ပဲပါသွား၏။

၁၉၄၄ ခုနှစ် မတ်လအလယ်လောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ် သည် အင်အားကြီးမားသည့် ချင်းဒစ်တပ်ကြီးဖွဲ့စည်းပြီး မြန်မာ နိုင်ငံအထက်ပိုင်းတစ်နေရာ၊ ခြေကုပ်စခန်းတည်ရန် စီစဉ်သည်။ ထိုချင်းဒစ်ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့တွင် အဘိုးပါခဲ့၏။ လီဒိုလမ်းမကြီးမှ ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့် ဝင်ရောက်သည့် ချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့တွင် အဘိုး ပါဝင်ခဲ့၏။ ချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ကိုလည်း လေကြောင်းဖြင့် ပို့ပေး

ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် အဘိုးတို့ ချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့ဝင် များကို စီမံခန့်ခွဲကွပ်ကဲနေခိုက် မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင်အိန္ဒိယ နိုင်ငံသို့ ခေတ္တပြန်စဉ် လေယာဉ်တောင်နှင့်တိုက်မိပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သည်ဟု အဘိုးကသန်မာကို ပြောပြခဲ့သည်။

အဘိုးဦးသံတိုင်သည် ဂျပန်ဆုတ်သွားတော့ တပ်မှ ထွက်ခဲ့ ၏။ ကချင်ပြည်နယ်အနှံ့ မုဆိုးဘဝဖြင့် ကျင်လည်ရင်း ဗန်းမော် မြို့မှ ရဝမ်တိုင်းရင်းသူ မခေါင်ခွာရ်နှင့်တွေ့ကာ အိမ်ထောင်ပြု ခဲ့သည်။ သား လေးရာမာဖုန်မွေးပြီးနောက် ဇနီးမခေါင်ခွာရ်သည် မီးယပ်ရောဂါဖြင့် တရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာပြီး ရာမာဖုန် နှစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် မခေါင်ခွာရ် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ အဘိုးသည် သား ရာမာဖုန်ကို ရင် ဘတ်လွယ်ကျောပိုးရင်း၊ တောလည်ထွက်ရသည်။ သားကောင်နောက် လိုက်ရသည်။ တောကောင်ပစ်ရသည်။ ရာမာ ဖုန်ကလည်း လိမ္မာသည်။ သားကောင်ပစ်နေလျှင် အဲ့ခနဲတစ်ချက် မအော် ငြိမ်နေတတ်သည်။

ကိုသံတိုင်က ဇနီးမခေါင်ခွာရ်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ မခေါင်ခွာရ်သည် မီးယပ်ရောဂါခံစားနေရသော်လည်း သားလေး ရာမာဖုန်ကိုတော့ နို့အောင် နို့ကောင်းကောင်းတိုက်ပေးနိုင်ခဲ့ သည်။ မခေါင်ခွာရ်၏ နို့ကောင်းသဖြင့် ရာမာဖုန်လေးက ဝဝ ကစ်ကစ်နှင့် ချစ်စရာလေးဖြစ်နေသည်။ မခေါင်ခွာရ်သည် သား လေးရာမာဖုန်ကို နို့ဖြတ်ပြီး နောက်မှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းကို ကိုသံတိုင်က ကျေးဇူးတင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ နို့တိုက်နေရသည့် အချိန်တွင်သာ မခေါင်ခွာရ်ကွယ်လွန်သွားခဲ့လျှင် ရာမာဖုန်လေးက

နိဿာ၍ ငိုကြွေးနေခဲ့လျှင်၊ ရင်မီးတောက်အောင် ဝမ်းကွဲအောင် ကိုသံတိုင် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မည်ထင်သည်။

ရာမာဖုန်က သန္ဓေကောင်း၏။ သူ့အမေမိကောင်း၍၊ သူ့ ဝမ်းရောဂါကင်း၍ ထင်သည်။ ငိုကြွေးခြင်းမရှိ။ အေးအေးဆေးဆေး ဝက်ဝံလေးလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲနေသည်။ အရယ်အပြုံးလည်း နည်းသည်။ သူ့အဖေက ကျွေးလျှင်စားသည်။ မကျွေးလျှင်လည်း ပူဆာခြင်းမရှိ။ ကျွေးသည့်အချိန်မှာစားသည်။ ရေဆာလျှင်တော့ သူ့ဘာသာသူ ခပ်သောက်သည်။ သူ့အကြောင်းသိနေတော့ သူ့အဖေက သူ့ဆာလောက်ချိန် ကျွေးနိုင်အောင် ချက်ပြုတ်ကြော် လှော်၍ ရာမာဖုန်လေးကို ကျွေးရှာသည်။ ကိုသံတိုင်သည် နှစ်နှစ် ခန့်သာ ရာမာဖုန်၏ ချေးသေးကိစ္စအတွက် အပင်ပန်းခံခဲ့ရသော် လည်း ထိုကိစ္စကို ရာမာဖုန်ကသူ့ဘာသာသူ လုပ်တတ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ပြီး သူ့အဖေကို စုကွပ်ပေးတော့။ လမ်းလျှောက်နိုင် သည့် အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ရာမာဖုန်လေးက သူ့အဖေ၏ အချီအပိုးမခံတော့။ ညောင်းနေပေမယ့် ကြိုးစားလျှောက်ရှာသည်။ သူတတ်နိုင်သမျှ သူ့အဖေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရှာသည်။

ကိုသံတိုင်သည် လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် သားလေးအတွက် တောလိုက်မုဆိုးဘဝဖြင့် ဝင်ငွေကြိုးစားရှာခဲ့သည်။ သားလေး ငါးနှစ်ပြည့်သည်နှင့် မံသာရွာတွင်မထားတော့ဘဲ ဗန်းမော်မြို့၊ မင်းကုန်းရပ်ကွက် ဗောဓိလမ်းရှိ သူမိတ်ဆွေ တောအုပ်ကြီး အငြိမ်း စား ဇန်နနီဆင်၏ အိမ်သို့ပို့ထားကာ ကျောင်းတတ်စေခဲ့သည်။ ဇန်နနီဆင်တွင်လည်း ရာမာဖုန်အရွယ်သားလေး ဇန်နနီမိတ်ဆွေ သားလေးအတွက် ကစားဖော်၊ ကျောင်းသွားဖော်ရသွားသည်။

သားလေးရာမာဖုန်ကို ဗန်းမော်မြို့ထဲသို့ ပို့ထားခါစက ကိုသံတိုင် သူ့သားကို လွမ်းဆွတ်လွန်းသဖြင့် နေမထိထိုင်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ သည်းအူပြတ်အောင်လွမ်းဆွတ်ရတော့ လေးမြားလွယ်၊ တုမီးထမ်းကာ တောထဲဝင်ခဲ့ရသည်။ သားကောင် ပြေးရာလိုက် ပစ်ရင်း အလွမ်းပြေအောင် ဖြေခဲ့ရသည်။ ရလာသမျှ သားကောင် အစိုတွေ ရောင်းရသမျှရောင်း၊ အခြောက်လှမ်းရသမျှလှမ်းပြီး သား မျက်နှာ မငယ်ရအောင် ကိုသံတိုင်သည် တောအုပ်ကြီး ဇန်နနီဆင် နှင့် ဒလန်ကိန်နင်တို့အိမ်သို့ အသားစို၊ အသားခြောက်များ မကြာ ခဏ ပို့ပေးခဲ့သလို သားသုံးဖို့ငွေများပါ မကြာမကြာပို့ပေးခဲ့ပါ သည်။

သားချစ်သည့် ကိုသံတိုင်၏ စေတနာကြောင့် ငွေလွယ် လွယ်သုံးတတ်လာသော ရာမာဖုန်သည် ဇန်နနီနှင့်အတူ အ လွယ်တကူငွေသုံးစွဲခဲ့ကြရာမှ လောင်းကစားတတ် အရက်သောက် တတ်လာကြသည်။ တစ်ဘက်က အပျော်အပါး ဖက်လာသည်နှင့် ကျောင်းစာဘက်ကညံ့လာသည်။ စာညံ့လာတော့ ကျောင်းမပျော် တော့၊ ကိုးတန်းရောက်သည်နှစ်တွင် ရာမာဖုန်နှင့် ဇန်နနီတို့သည် ကျောင်းမတက်ကြတော့ဘဲ ဖားကန့်သို့ ကျောက်စိမ်းသွားတူးကြ သည်။ တောအုပ်ကြီး ဇန်နနီဆင်နှင့် ကိုသံတိုင်တို့ လိုက်ရှာပေမယ့် ရှာမတွေ့တော့။ ကာမိုင်း၊ ဖားကန့်သို့ တောမှော်၊ ဝှေခါ၊ တာမခံ၊ လုံးခင်းဒေသများသို့ လှည့်ရှောင်နေကြတော့ရှာသူ လူကြီးနှစ် ယောက် လက်မြှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကိုသံတိုင်လည်း သားစိတ် နှင့် အပြင်းဖူးကာ ဗန်းမော်ဆေးရုံတက်ရသည်အထိဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ့ဆေးရုံပြန်ဆင်းလာတော့ သားကိုလွမ်းသည်စိတ်တွေ အနည်ထိုင်လာသလိုရှိလာသည်။ သူ့အမှား သူ့လည်းသိသလို ရှိလာ

သည်။ သားအတွက် သူ့ရှာပေးခဲ့သည့် ငွေများသည် သားဘဝ
 ပျက်အောင် ဖန်တီးလိုက်ကြပြီကို နားလည်လာသည်။ တစ်ခါမျှ
 မဖျားမနာဖူး၍ သူ့ကိုယ်သူ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ဟု ထင်ခဲ့
 သော သူသည်ဆေးရုံတက်လိုက်ရမှ သူ့ကိုယ်သူမပိုင်မှန်းသိလာခဲ့
 သည်။ သူ့ကိုယ်သူမပိုင်မှန်းသိလာချိန်တွင် သားကို သူ မပိုင်သည်
 မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်ဟု နားလည်သဘောပေါက်လာမိသည်။
 သူ့သဘောသူဆောင် သူ့အကြောင်းနှင့်သူပဲလေဟု သဘောထား
 ကာ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။

ငါးနှစ်ခန့်ကြာတော့ မိသားစုအိမ်သို့ သားပြန်ရောက်လာ
 သည်။ သားတစ်ဦးတည်းမဟုတ်၊ မယားနှင့်၊ သားနှင့် အိမ်ပေါ်
 တက်လာသည်။ ဇနီးနာမည်က မမြင့်ကြည်။ သားအောက်နှစ်နှစ်
 လောက်ငယ်ပေလိမ့်မည်။ ကလေးက မွေးကင်းစသာသာ။ အိမ်ခြံ
 ဝန်းထဲအဝင်။ ကလေးကို ဆွဲဆိတ်လာသလားမသိ။ ကလေးက
 အသံပြောအောင်ငိုနေပြီ။ အဘိုးဦးသံတိုင်က သူ့မြေးကိုယူချီလိုက်
 တော့ အငိုချက်ချင်းရပ်သွားသည်။ အဘိုး၏မျက်နှာ ငွေလကို
 အဘယ်တိမ်ညိုမည်းသည် ဖုံးအုပ်နိုင်တော့ပါမည်နည်း။ အဘိုးက
 ကလေးနာမည် ဘယ်သူလဲဟု မေးတော့ နာမည်မပေးရသေးဘူးဟု
 သားနှင့်ချွေးမက ပြိုင်တူပြောသည်။

“မောင်သန်မာ”ဟုအဘိုးက မဆိုင်းမတွပြောလိုက်သည်။
 အဘိုးဦးသံတိုင်က အိမ်ပေါ်တက်လာသည့် အရိုးပေါ် အရေတင်
 ဖြစ်နေသော သားရာမာဖုန်ကဲ့သို့ သူ့မြေးဖြစ်သွားမှာစိုးဟန်ရှိသည်။
 ထို့ကြောင့် အဘိုးဦးသံတိုင်က မြေးထီးလေး မောင်သန်မာကို
 အန္တရာယ်ညှာမှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ်

လည်း သန်မာကသောကြာသား။

မောင်သန်မာကလည်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သန်မာ
 ပါပေ၏။ သူ့အမေမမြင့်ကြည် နို့ကောင်း၍ထင်သည်။ တစ်နေ့
 တခြား သူ့အဖေငယ်ငယ်ကနှင့်တူလာသည်။ ချောင်းဆိုး၊ နှာချေ၊
 ဝမ်းဖော၊ လေအောင့်ပင်မဖြစ်။ မိုးဦးကျ မျှစ်စို့ကြီးကဲ့သို့ ကြီးလာ
 သည်။ ထွားလာသည်။ မောင်သန်မာလေးက နာမည်နှင့်လိုက်
 အောင် သန်မာနေပေမယ့် သူ့အဖေရာမာဖုန်က တစ်နေ့တခြား
 ချူချာလာသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါက ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်
 နှင့် အမြစ်ပြတ်ခြင်းမရှိ။ သူတို့ ရှာလာသမျှသူဆေးကုတာနှင့်
 ကုန်နေသည်။ မြေးလေးကို ချစ်လွန်းသောအဘိုးသည် မြေးကို
 ချီလိုက်၊ ချော့လိုက်၊ မြူလိုက်၊ မြေးနှင့်စကားပြောလိုက်ဖြင့်
 အချိန်တွေကုန်သွားပြီ။ အဘိုးနှင့်မြေးလေး တွေသည်မှာ နှစ်လ
 ကျော်၊ သုံးလခန့်ရှိသွားပြီ။ တစ်နေ့မျှ တောလိုက်မထွက်။ မြေးနှင့်
 သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ သားကျတော့ တစ်နေ့မျှ ဆေးခန်း
 လိုက်မပို့ခဲ့။ ဆေးရုံတင်ထားပေမယ့် ဦးသံတိုင်သူသားကို တစ်ခေါက်
 သွားမကြည့်ခဲ့။

ဦးသံတိုင်သည် မြေးလေးမောင်သန်မာနှင့် ပျော်မြူးနေစဉ်
 ချွေးမမြင့်ကြည် အိမ်ပေါ်အပြေးတက်လာပြီး အဖေသားဆေးရုံ
 တွင် ဆုံးပြီဟုလာပြောတော့ ဦးသံတိုင်ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
 ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်တော့ မီးတောင်ကြီး
 ပေါက်ကွဲနေသကဲ့သို့ ချော်ရည်ပူတွေ ပန်းထွက်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေ
 ရပြီ။ သူ့စေတနာကို အလေးမထားခဲ့သော သားရာမာဖုန်ကို
 ဥပေက္ခာပြုသကဲ့သို့ နေခဲ့မိသည်။ ဆေးရုံတက်သည့်နေ့မှ စပြီး

နေ့စဉ်သွားကြည့်သင့်ပါလျက် တစ်ရက်တစ်ခါမျှပင် သွားမကြည့် မိခဲ့သည့် မိမိ၏အပြစ်များကို နောင်တရ၍မဆုံးတော့။ ဦးသံတိုင် သည် မောင်သန်မာလေးအား သူမိခင်ကိုပေးခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့အပြေး သွားမိပြီ။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ကာ ပါးရိုးများငေါငေါထွက်ပြီး ဣမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ဖြစ်လျက် အသက်ပျောက်နေသော သားရာမာဖုန် အလောင်းကိုဖက်ပြီး ဦးသံတိုင် ကြူးကြူးပါအောင်ငိုမိသည်။ ဦးသံတိုင်သည် အားရအောင် ငို၍ဝသွားမှ ဆေးရုံက တာဝန်ရှိသူထံ သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်တော့ ငှက်ဖျားပိုးဦးနှောက်ထဲရောက် ပြီးဆုံးသွားတာဟုသိရသည်။

ဦးသံတိုင်သည် သားအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပြီး နောက် သုံးလကျော်နားထားသည့် မုဆိုးအလုပ်ကိုမလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတော့သည်။ တကယ်တော့ ဦးသံတိုင်သည် မြေးလေး မောင်သန်မာ၏အနားမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာချင်ပါ။ သားအစားပါ မြေးလေးကို တိုးချစ်နေမိသည်။ မြေးလေးမောင်သန်မာကို သူ့အဖေ ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ ရင်ဘတ်တွင်လွယ်၍ ကျောမှာပိုးကာ အမဲပစ်ထွက်ချင်သည်။ မြေးလေးက ငယ်လွန်းသေးတော့ နို့စို့ နေဆဲအရွယ်ဆိုတော့ အဘိုးဦးသံတိုင်တောထဲသို့ ဇွတ်တရွတ်ခေါ် မသွားရဲ။ နို့ဆာ၍ ငိုများငိုလျှင် အခက်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ့အမေကလည်း သူ့သားကို ငယ်လွန်းသေးတော့ သူ့အဘိုးနှင့် ထည့်လိုက်စရာအကြောင်းမရှိ။ ဦးသံတိုင်သည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလ ကကဲ့သို့ အိမ်မှာနေ၍ မဖြစ်တော့။ သားဈာပနတိစ္စ၊ ဆွမ်းသွတ် သည်ကိစ္စများကြောင့် ငွေလည်းအတော်ကုန်သွားပြီ။ ငွေရဖို့

အတွက် တောပစ်ထွက်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဦးသံတိုင်တောလည်ရာမှ ပြန်လာတော့ အိမ်တွင်လူစိမ်း နှစ်ယောက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တကယ်တော့ လူစိမ်း မဟုတ်ပါ။ ချွေးမ မမြင့်ကြည်၏၊ ညီမရင်းချာမမြင့်ရီနှင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်း တို့သန်းဇော်တို့ဖြစ်ကြပါ၏။ မမြင့်ကြည်တို့ ညီအစ်မသည် သူတို့အစ်ကို ကိုမြင့်သိန်းနှင့်အတူ ဖားကန်သို့လိုက်လာပြီး စေးရောင်းကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အစ်ကို ကျောက်စိမ်းတူးရင်း တွင်းပိသေတော့ မမြင့်ကြည်က ရာမာဖုန်ဖြင့် လက်ထပ်သကဲ့သို့ မမြင့်ရီကလည်း ဖားကန်မှောင်တွင် ကျောက်စိမ်းလာတူးသူ ကိုသန်းဇော်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ မမြင့်ကြည်တို့၏ ဇာတိမှာ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ဖြစ်ပြီး ကိုသန်းဇော် ၏ ဇာတိမှာ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ဘိုကလေးမြို့မှဟုသိရ၏။

လွှတ်တရားကား ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။ ရာမာဖုန်နှင့် ကျောက်အတူသွားတူးသူ ဇန်ဝီဖုန်သည် ကျောက်အကြီးအကျယ် ပွင့်ပြီး ဖြစ်ကြီးနားမြို့တွင် အိမ်ဝယ်နေထိုင်ကြောင်းသိရသည်။ မျိုးနွယ်တူ ရဝမ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ကာ သန်မာလေးအရွယ် သားတစ်ယောက်ရနေပြီ။ ရာမာဖုန်က ကျောက်စိမ်းမယ်မယ်ရရမပွင့်ဘဲ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ရာမာဖုန်၏ ယောက်ဖ ကိုမြင့်သိန်းခမျာလည်း ကျောက်မပွင့်ဘဲ ကျောက်တွင်းပိ၍ သေရှာပြီ။ ရာမာဖုန်၏ မယား ညီအစ်ကိုကိုသန်းဇော်က ကျောက်စိမ်းသိန်းကျောက်ရပြီး မနား၊ မံနောင်၊ မံမာ၊ မံသာရွာတွေမှာ အိမ်ဝယ်ဖို့ လိုက်ရှာရင်း ရောက် နေခြင်းဖြစ်၏။

ဦးသံတိုင် စဉ်းစားရပြီ။ အထူးသဖြင့် သားကိုယ်စား သားကိုယ်ပွားမြေးလေး မောင်သန်မာအတွက် စဉ်းစားရပြီ။ သူ့အသက်ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ သူ့နေရလှ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်ပေါ့။ မြေးလေးမောင်သန်မာအတွက် သူ ဘယ်လောက်လုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။ ဘယ်လောက်အတုနေနိုင်မှာ မို့လဲ။ သူ့အမေတစ်ယောက်တည်းနှင့် ထားခဲ့ရမှာလည်း ဦးသံတိုင် စိတ်မချနိုင်။ ချွေးမလေးက လည်လည်ဝယ်ဝယ်မဟုတ်။ ရိုးရိုး အအ။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးက ကောင်းလှသည်မဟုတ်။ ပန်းနာ ရင်ကျပ်ရောဂါရှိသည်။ ချွေးမညီမမမြင့်ရိကမူ ပါးပါးနပ်နပ် လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိသေးသည်။ သူတို့မောင်သန်မာလေးကို တအားချစ်ပုံရသည်။

ဦးသံတိုင် အိမ်ကလည်း ငါးပင်လေးခန်းနှစ်ထပ်အိမ်။ အိမ်ကျယ်တော့ လူများဖို့ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဆွေမျိုး ရင်းချာများဖို့ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် မြေးလေးမောင်သန်မာ အတွက် ဆွေမျိုးရင်းချာများ လိုအပ်သည်။ ဦးသံတိုင်က သူ စိတ်ကူးကို ပြောပြလိုက်တော့ မမြင့်ရိက အိမ်မဝယ်ဖြစ်တော့။ မြေးလေး မောင်သန်မာနှင့်အတူနေဖြစ်သွားကြပြီ။

မိန်းမ၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လောင်းကစားနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာရှာဖွေသည့် အလုပ်များသည် ပင်လယ် ဆားငန်ရေနှင့် တူသည်ဟု ဦးသံတိုင်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသံတိုင် သည် ထိုကိစ္စများကို ဝါသနာမပါအောင် ဝေးဝေးကရှောင်ခဲ့၏။ ပင်လယ်ဆားငန်ရေသည် သောက်မိသည်နှင့် အာသာမပြေ၊ မဝ လေတော့။ သောက်ပြီးရင်း သောက်ချင်နေတတ်သည်။ ခုလည်း

ကြည့်၊ သူတို့ရှိသည့်ငွေနှင့် မဲသာရွာတွင် ဘာလုပ်ကိုင်စားစား ရပါလျက် ကိုသန်းဇော်က ဖားကန်မှော်ပြန်ချင်သည်။ မဲသာနှင့် ဖားကန်သွားချည်လာလှည့် လုပ်ချင်သည်။ ကိုသန်းဇော် ဖားကန် ပြန်သွားတော့ သူ့ဇနီး မမြင့်ရိလည်း လင့်နောက်ဆံထုံးပါ လိုက်သွားရှာသည်။ ဦးသံတိုင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မမြောက်၊ သုံးလ တစ်ခါ လေးလတစ်ခါ ပြန်လာ၍ တော်သေးတော့သည်။

မောင်သန်မာလေး နို့ဖြတ်သည်နှင့် ဦးသံတိုင်က သူ့မြေး ကိုလည်း သူနှင့်အတူ ခေါ်သိပ်ကာ၊ ကလေး၏ ချေးသေးကအစ တာဝန်ယူတော့သည်။ သူ့သားရာမာဖုန်ကို ပြုစုဂရုစိုက်ခဲ့သည် ထက် ပိုမိုပြုစုဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ မောင်သန်မာ အရွယ်လေးရသည် နှင့် ဦးသံတိုင်သည် သားရာမာဖုန်ကဲ့သို့ပင် ရင်ဘတ်လွယ်၊ ကျောပိုး ကာ တောလည်ထွက်ရာတွင် ခေါ်သွားတော့သည်။ ဦးသံတိုင်၏ မျက်စိထဲတွင်၊ မောင်သန်မာလေးသည် ရာမာဖုန်နှင့် တစ်ထေရာ တည်းတူနေသည်။ သားနှင့်မြေးခွဲခြားမရတော့။

သို့ပေမယ့် ဦးသံတိုင်စိတ်ထဲ သားရာမာဖုန်မရှိတော့၍ အဖမဲ့သားလေး ဖြစ်နေ၍ပဲလားမသိ။ မောင်သန်မာလေးကို ပို၍ ချစ်နေမိသည်ထင်သည်။ ချစ်လွန်းအားကြီးတော့ မောင်သန်မာကို သူ့သွားလာရာ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါစေချင်မိသည်။

ဦးသံတိုင်သည် စစ်သားလူထွက်လည်းဖြစ်၊ မုဆိုးလည်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ယခင်က အစဉ် ရှိခဲ့ငြားသော်လည်း၊ ခုတော့ မြေးလေးမောင်သန်မာနှင့် ပတ်သက် ၍ စိတ်တွေတအားနုလာပြီ။ မြေးကိုချောဖို့၊ သိပ်ဖို့၊ သီချင်းတွေရွာ၊ သီချင်းတွေဆို၊ သီချင်းတွေ ညည်းတတ်လာပြီ။ မြေးကလေးကို

ပြောဖို့အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ စဉ်းစားရှာဖွေတတ်လာပြီ။ သူ့မြေး
 လေးအပေါ်ချစ်သည့်အချစ်၊ ထားသည့်မေတ္တာကို အတွေးနုနုတို့
 ဖြင့် တွေးတတ်တောတတ်လာခဲ့ပြီ။ ဦးသံတိုင်က သူ၏မြေးလေး
 မောင်သန်မာအပေါ် သူ့ရှုနေကျလေထက်နှစ်လို၏။ သူ့သောက်
 နေကျရေထက် ခုံမင်၏။ သူဝတ်နေကျ ခါးဝတ်ပုဆိုး၊ ဘောင်းဘီ
 ထက်မြဲမြဲစွာ ထွေးပိုက်ထားလို၏။ သူစားနေကျ ထမင်းထက်
 သဘောကျ၏။ သူတပ်မက်သည့် အိပ်ခြင်းထက်လည်း တွယ်တာ
 ၏။ သူနှစ်သက်သော သီချင်းထက်လည်းနှစ်သက်၏။ အို သူ
 ပျော်မွေ့သည့် မုဆိုးအလုပ်ထက်ပင် ချစ်မြတ်နိုးနေမိပါလားဟု
 တွေးမိတော့ ဦးသံတိုင် သဘောကျလွန်းစွာ အားရပါးရ ပြုံးဖြစ်
 ရယ်ဖြစ်သွားပါသည်။

သားအချစ်မြေးအနှစ်ဟူသော ရှေးလူကြီးများ၏ စကား
 သည်မှန်လိုက်လွန်းလေစွတကား။

xxx xxx xxx

အခန်း (၃)

အကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရမည်

အဘိုးဦးသံတိုင်သည် သားရာမာဖုန်နှင့်ပတ်သက်၍ သင်
 ခန်းစာများစွာရလိုက်၏။ သူ့သားသည် ငယ်ငယ်ကဝဝ ကစ်ကစ်
 နှင့် ချစ်စရာလေးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကြီးလာသည့်အခါ ရုပ်ခန္ဓာ
 သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်မပေးခဲ့သည်မှာ သူ့အမှားဖြစ်
 သည်ကို ဦးသံတိုင်သင်ခန်းစာရလိုက်၏။ ထို့အတူ သားလေးရာမာ
 ဖုန်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင်လည်းသူ မပြုစုမပျိုးထောင်မိခဲ့။ အဆိုး
 ဝါးဆုံးက ပိုက်ဆံကို အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သုံးစွဲစေခဲ့ခြင်းဖြစ်
 ပါ၏။

အဘိုးဦးသံတိုင်သည် မြေးလေးမောင်သန်မာနှင့် ပတ်
 သက်၍ ထိုအမှားမျိုး ထပ်မံ၍မဖြစ်စေရတော့ဟု ဆုံးဖြတ် ထား၏။
 သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်ထွန်းရန်အတွက် မျိုးစေ့မှန်ဖို့ ကောင်းဖို့လိုအပ်
 သကဲ့သို့ မြေကောင်းဖို့လည်းလိုအပ်၏။ ရေရဖို့လည်း လိုအပ်၏။

လေရဖိုလည်းလိုအပ်၏။ နေရဖိုလည်းလိုအပ်၏။ မြေဩဇာ ကျွေးဖို့ လည်းလိုအပ်၏။ မြေဆွပေါင်းသင်ဖို့ လိုသလို၊ ပိုးမွှားကင်းစင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့လည်း လိုအပ်၏။ သစ်ပင်သာမဟုတ် သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးဓာတ်ကြီး လေးပါးနှင့် ကင်းကွာမရကြောင်း ဦးသံတိုင်အတွေ့အကြုံအရ ကောင်းကောင်းသိ၏။

သူမြေးလေးမောင်သန်မာ ရုပ်ခန္ဓာသန်စွမ်းကြံ့ခိုင်အောင်၊ ရောဂါဘယခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်အရွယ်မှစ၍ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ထိတွေ့နေအောင်ထားပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ထားရာတွင် ဘူးသီးနေအမွှေးသပ်သည်မျိုး ဖြစ်မသွားရအောင်လည်း ဦးသံတိုင်အထူးဂရုစိုက်ခဲ့၏။ လူကောင်းလူသန်မာ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ကလည်း နည်းနည်းမျှ အမှားမခံသည်ကို အဘိုးဦးသံတိုင်သိပါ၏။

မီးအပြကောင်းတော့ သံရိုင်းစင်စစ် သံမဏိဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မောင်သန်မာ မြေမကြောက်၊ ရေမကြောက်၊ လေမကြောက်၊ နေမကြောက်တော့၊ မိုးမကြောက်၊ နှင်းမကြောက်တော့။ နှင်းဘယ်လောက်ပိမိ၊ မိုးဘယ်လောက်မိမိ၊ နေဘယ်လောက်ထိထိ၊ ဖျားတာနာတာမရှိတော့။ နှာစေးချောင်းဆိုး အလျဉ်းမဖြစ်တော့၊ အဆိပ်မြည်းတာကြာ၍ အဆိပ်ပြီးသွားတာမျိုးလေလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်သန်မာ၏ ရုပ်ခန္ဓာက ပစ်တိုင်းထောင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

အဘိုးဦးသံတိုင်က မောင်သန်မာ မိမိဘာသာ လက်ကောက်မှောက်နိုင်သည့် အရွယ်ကစပြီး လက်ထောက်မှောက်ခြင်း၊ တန်းဘားလွဲခြင်း၊ ရိန်းဘားဆွဲခြင်းတို့ကို လုပ်ခိုင်း၏။ အဘိုး၏

ခြံထဲတွင် တန်းဘားလည်းလုပ်ထားပေး၏။ ရိန်းဘားလည်း လုပ်ထားပေး၏။ လုပ်နိုင်သည့် အရေအတွက်က တန်မနေရ၊ ရပ်မနေရ။ နေ့စဉ် တတ်နေရမည်။ တိုးနေရမည်။ အဘိုးဦးသံတိုင် ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ငါးကပ်နေပြီ။ နေ့စဉ် လက်ထောက်မှောက်လေ့ကျင့်ဆဲ။ တန်းဘား လွှဲဆဲ၊ ရိန်းဘားဆွဲဆဲ။

အဘိုးဦးသံတိုင်သည် မောင်သန်မာ လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်သည့် အရွယ်ကစပြီး သာမန်လျှောက်၊ အမြန်လျှောက်၊ အပြေးမျိုးစုံအောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ မြေပြင်လျှောက်၊ ကန်သင်းရိုးလျှောက်၊ တောတွင်းလျှောက်၊ စမ်းချောင်း ဖြတ်၊ ချုံတိုး၊ တောင်တက်တတ်အောင်ပါသင်ပေးခဲ့သည်။ တောမျိုးစုံသွား၊ တောင်မျိုးစုံတက်ခဲ့တော့ မောင်သန်မာ၊ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အမောလုံလာသည်။ မပင်မပန်း မညောင်းမညာသွားနိုင်လာနိုင်လျှောက်နိုင်လာသည်။ ဆာလောင်မှု ဒဏ်ပါခံနိုင်လာသည်။ အရပ်အမောင်းလည်း အရွယ်နှင့်မမျှအောင် မိုးထိုးလာသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကလည်း အရပ်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ထွားကျိုင်းသန်မာလာခဲ့သည်။

မောင်သန်မာသည် ဆယ်နှစ်သားအထိ အဘိုးတောလည်ရာ မိုးလယ်ချောင်းနှင့် တပိန်မြစ်အကြား နေရာစုံရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဒေါဖွန်းယန်း၊ ဝန်းဂျိုးမြို့သစ်သို့လည်း ရောက်ဖူး၏။ တပိန်မြစ်နှင့်နမ့်စရိခ၊ ချီရိခကြား နေရာစုံ တောလည်ခဲ့ဖူး၏။ ပိုးမောက်၊ ကလဲချက်၊ ထန်းဟွန်းနှင့် စိန်းလုံကဘားလို့ရှိသို့လည်း ရောက်ဖူး၏။ စိန်းလုံတောင်တန်းရှိ ပေ ၇၉၀၀ ခန့်မြင့်သည့် နန္ဒာဘွယ်တောင်

နှင့် ပေ ၆၇၀၀ ကျော်မြင့်သည့် ဂျန်မဲဘွမ်တောင်များပေါ်သို့လည်း အဘိုးနှင့်တက်ဖူးသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်တော့ လေကောင်း လေသန့်ကို တစ်ဝှမ်းရင်းတောင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသကဲ့သို့ ကောင်းကင်ကိုလည်း မော့ကြည့်မိ၏။ တကယ်တော့ မောင်သန်မှာ အနေဖြင့် သူ့အရွယ်နှင့် တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်နေမိသည်မှာ အိပ်မက်ပမာဖြစ်နေသည်။ တောင်ခိုးတွေဝေး၊ မြူငွေ့တွေဆိုင်း၊ တိမ်တွေနှင့်နီးနေသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ သူပျော်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲ၊ သူ့အသိထဲ၊ သူ့ခေါင်းထဲ စွဲသွားသည်က တောင်ကြီး ဖဝါးအောက်ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် သူ၏ဇွဲလုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ သတ္တိ တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ “သွားလျှင်ရောက်သည်။ လုပ်လျှင်ဖြစ်သည်” ဟူသည့် အတွေးပဲဖြစ်သည်။

အဘိုးသည် မောင်သန်မာလေးအား ရုပ်ခန္ဓာသန်စွမ်း အောင်၊ ယုံကြည်မှုရှိအောင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကောင်းအောင် တောလည်ခြင်း၊ တောင်တက်ခြင်းတို့ဖြင့် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက် ပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မောင်သန်မာလေး သည် မည်မျှရုပ်ဓာတ်၊ စိတ်ဓာတ်သန်မာခဲ့သနည်းဟူမူ အဘိုးသည် တောလည်ထွက်လျှင် တောစီးဖိနပ် သို့မဟုတ် တာယာဖိနပ်စီး ပေမယ့် မောင်သန်မာလေးက သူ့စီးဖိပေးထားသည့် တာယာဖိနပ် ကိုပင် စီးချင်မှစီးသည်။ ဖိနပ်မပါ ခြေပလာဖြင့် သူ့အဘိုးနောက် တောလည်ရာသို့ လိုက်သွားချင် လိုက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ခြေဖဝါးများက ကျားလျှာကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီ။ တော်တော် တန်တန် ဆူးငြောင့်ခလုတ်မမှုတော့ပြီ။ လက်ဖဝါးများကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်၊ လက်ထောက်မှောက်၊ ရိန်းဘားဆွဲ၊

တန်းဘားလွဲ၊ လေးတင်မြားပစ်၊ သေနတ်ပစ်၊ သစ်ခုတ်၊ လွှဆွဲ ထားတော့ အသားမာတွေဟက်ကာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေ ပြီ။ ရုပ်ခန္ဓာက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သန်မာဖွံ့ထွားလှသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ကြမ်းတမ်းမာကျောနေသကဲ့သို့ ခြေသလုံး များကလည်း တုတ်ခိုင်သန်မာနေသည်။ လက်မောင်းလက်ဖျံတို့ ကလည်း ကလေးနှင့်မတူအောင် ဖုတ်သန်မာနေသည်။

အဘိုးက မောင်သန်မာ လေးနိုင် မြားနိုင်၊ သေနတ်နိုင်၊ ခူးလေးနိုင်၊ လှံနိုင်၊ ဓားနိုင်အရွယ်မှစ၍ လောက်စာလုံးနည်း၊ လောက် လေးပစ်နည်း၊ မြားပစ်နည်း၊ ခူးလေးပစ်နည်း၊ တူမီးသေနတ် ပစ်နည်း၊ ပြောင်းဖြင့် မြားမှုတ်နည်း၊ လှံပစ်နည်း၊ လှံထိုးနည်း၊ ဝဲခွပ်ပုဆိန်သုံးနည်း၊ ဓားမြှောင်ပေါက်နည်း၊ ဓားရှည်ခုတ်နည်း၊ ယမ်းလုပ်နည်း၊ ကျည်လုပ်နည်းတို့ကို လက်တွေ့သင်ကြားပေး သည်။ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်သိုင်းပညာတို့ကိုပါ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သင်ကြားပေးထားသည့် လက်နက်မျိုးစုံနှင့် တောလည်ရာတွင် လက်တွေ့လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သင်ယူလိုမှုကို လိုချင် စိတ်အားကြီးသော မောင်သန်မာသည် အတတ်မြန်ခဲ့သည်။ ထိုမျှ သာမကသေး၊ အဘိုးဦးသံတိုင်သည် တောထဲဝင်သည်နှင့်တွေ့သည့် အပင်ကို သေချာကြည့်ခိုင်း၊ မှတ်ခိုင်းပြီး ချစ်ပင်၏အမည်နှင့် အပွင့်၊ အရွက်၊ အသီးတို့၏ အသုံးဝင်ပုံကို ရှင်းပြပြီး မှတ်ခိုင်းသည်။ တစ်ခါမှတ်ခိုင်းလျှင် သုံးလေးပင်သာ မှတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်နေ့များတွင် ထိုအပင်တို့၏ အမည်၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီးတို့ အသုံးဝင်ပုံ ပြန်မေးသည်။ မှန်အောင်ဖြေနိုင်လျှင် တောသီးတောနှံ တစ်ခုခု ဖေးတက်ကျွေးတတ်သည်။ မှန်အောင် မဖြေနိုင်လျှင်တော့

လက်ဝါးဖြန့်ခိုးပြီး မဖြေနိုင်သည့် အရေအတွက်အတိုင်း ကြိမ်သေးသေးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လေ့ရှိသည်။ မောင်သန်မာက တစ်ခါပဲ အရိုက်ခံသည်။ နောက်အရိုက်မခံရအောင် အသည်းစွဲမှတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးကျေးဇူးကြောင့် မောင်သန်မာမူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်၌ပင် အပင်မျိုးစုံအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ အဘိုးသင်ပေး၍ လူတိုင်းမသိသည့် မျှစ်အကြောင်းလည်း မောင်သန်မာ ကောင်းကောင်း သိနေပြီ။ မျှစ်ဆိုတိုင်း မျှစ်တွေ့တိုင်း ချိုးစား၍ ရသည်မဟုတ်။ လူတွေစားနိုင်သည့် မျှစ်က ဝါးရုံတိုင်းမရှိ၊ ဝါးပိုး၊ ဝါးဖြူ ကြသောင်း၊ သန၊ တင်းသိုက်၊ ကျွန်း၊ မြင်၊ ဇလော၊ အလောင်းစည်သူ၊ ဝါးနက်၊ ကောက်၊ ကြခတ်နှင့် ဝါးယား ဝါးတို့မှ ပေါက်သော မျှစ်သာစား၍ ရသည်။ မျှစ်ကို ရေအထပ်ထပ် မစိမိဘဲ စားမရ၊ စားမိလျှင် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ဖြစ်ပေါ်တတ် သည်။ အနည်းဆုံး မူးဝေအော့အန်တတ်သည်။ အဘိုးအတွေ့ အကြုံတို့က များပါတ်ခြင်း။

အဘိုးဦးသံတိုင် အတွေ့အကြုံများခြင်းမှာ ငါတွေ့သာမဟုတ်။ စာတွေ့များကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ရောက်သည့်အရပ်တွေ့သည့်အရာကို နမော်နမဲ့မနေ၊ နမော်နမဲ့မထား။ သေချာမှတ်သားလေ့လာသည်။ စစ်သားဖြစ်ခဲ့ဖူးသူမို့ အရပ်တကာစုံအောင် ရောက်ဖူးတာလည်းပါသည်။ ထူးခြားသည်က အဘိုးသည် အိမ်မှာနေလျှင် အားနေလျှင် စာအမြဲဖတ်နေလေ့ရှိသည်။ အဘိုးသည် လူတိုင်းနှင့်မတူ၊ အဘိုးသည် ရန်တုန်မြို့ရှိ စာပေဗိမာန်တွင် အသင်းဝင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ စာပေဗိမာန်က ပေးပို့ထားသော

စာအုပ်များ အဘိုးထံတွင် ရှိနေသည်။ ထိုစာအုပ်များကိုကြည့်ပြီး မောင်သန်မာက အံ့သြနေမိသည်။ မောင်သန်မာ စာကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်ချိန်တွင် အဘိုးစာအုပ်များကို ယူဖတ်ခဲ့ရာ အဘိုးပြောသော အချို့ကိစ္စများသည် ထိုစာအုပ်များတွင် ရေးထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။ အဘိုးသည် ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်၍ ပြောခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မောင်သန်မာသည် ယူဖတ်မိသည့် စာအုပ်အချို့မှာ သိရိပျံချီဦးချိန်ဟိုရေးသားသည့် ဝါးစာအုပ်၊ ကျော်ကြီးရေးသည့် ဘေးမဲ့တော၊ ဖိုးကျော့ရေးသည့် ဆင်လုပ်သား၊ ဦးသန်းဆွေရေးသည့် သမိုင်းဝင်ပုဂံစေတီပုထိုးများ စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ စာပေဗိမာန်ထုတ် စာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်မိသည့်အခါမှ ဗဟုသုတလွန်စွာရကြောင်း မောင်သန်မာ သိရှိနားလည်ခဲ့ရပါသည်။ အဘိုးဦးသံတိုင်သည် အင်္ဂလိပ်စကားပြော အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ အရေးအဖတ်လည်း ကောင်းပါသည်။ အဘိုးက မောင်သန်မာအား ငါးနှစ်သားခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက မြန်မာစာ ကကြီး၊ ခခွေးသင်ပေးသလို၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့လည်း အဘီစီဒီ သင်ပေးပါသည်။ မောင်သန်မာနှစ်တန်း သုံးတန်းရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါနှင့် သင်္ချာ အခြေခံတို့ကိုပါ နားလည်သဘောပေါက်သည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားကျောင်းသားများမသိမကျွမ်းသေးသည့် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ၊ အင်္ဂလိပ်စာသာမက သင်္ချာပါတော်နေ၍ အခြားကျောင်းသားများက မောင်သန်မာကို အထင်ကြီးပြီး လေးစားခဲ့ကြပါသည်။

အဘိုးက သန်မာကို စိတ်နေစိတ်ထားထုတ်ရန်လည်း

သင်ပေးပါသည်။ လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့တွင် လူကောင်းဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးကြောင်း၊ လူကောင်းဖြစ်ဖို့ ပထမကြိုးစားရမည်ဟု အဘိုးကပြောပါသည်။ လူကောင်းဖြစ်ဖို့အချုပ်က စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းမွေး၊ ကြီးသူကိုရိုသေ၊ ရွယ်သူကိုလေးစား၊ ငယ်သူကို သနားရမည်။ လူလူချင်း ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းမလုပ်နှင့်၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းလုပ်နေသည်ကို တွေ့လျှင်လည်း လက်ပိုက်မကြည့်နှင့်၊ အနိုင်ကျင့်ခံရသူဘက်က ဝင်ကူရမည်။ ဝင်ပါရမည်။ မတော်မတရားမလုပ်ရန်နှင့် မတော်မတရား လုပ်မှုကို ရွက်တတ်ကြောက်တတ်ဖို့ လိုကြောင်းရှင်းပြပါသည်။ မောင်သန်မာသည် အဘိုးပြောသည့်အတိုင်း လူကောင်းဖြစ်ရန် တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားကျင့်ကြံခဲ့ပါသည်။

မနေ့က အဘိုးက မြစ်ကြီးနား အရှေ့ဘက်၊ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်နားရှိ ပေ ၉၆၀၀ ခန့်ရှိလင်္ဂေါင်းဘွမ်တောင်နှင့် မြစ်ကြီးနားအရှေ့မြောက်ဘက် တရုတ်ပြည်နယ်စပ်နားရှိ ပေ ၁၀၀၀၀ ကျော်ခန့်ရှိ နော်ကူးဘွမ်တောင်တို့ကိုတက်ပြီး ပန်ဝါတောင်ကြားထိသွားပြီး ပြန်လာမည်ဟုပြောသည်။ အဘိုးက ထိုတောင်နှစ်တောင်နှင့် ပန်ဝါတောင်ကြားထိ ယခင်က တောလမ်းမှသွားဖူးခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုမြေးလေးကို ခေါ်သွားမည်ဆိုတော့ ခရီးကဝေးလွန်းသဖြင့် တောလမ်းမှ မသွားတော့ဘဲ ဗန်းမော်ဘက်မှကသာသို့ ရေယာဉ်ဖြင့်သွားမည်။ ကသာမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရထားဖြင့်သွားမည်။ မြစ်ကြီးနားဟိုဘက်ကိုတော့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ခြေကျင့်လျှောက်သွားကြမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ အဘိုးသည် တောလည်သွားလျှင် ဆင်၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ တောဝက်မည်သည့် တိရစ္ဆာန်မျှ

ကြောက်လေမရှိသော်လည်း အနေတကယ်ကြောက်၏။ တောလည်အိပ်ခြင်ထောင် တစ်လုံးသယ်သွားမြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အိပ်ရန် ခြံနေပေပြီ။

ဗန်းမော်မြို့ထဲရောက်လျှင် ဖြစ်သည့် ကိစ္စနှင့်မက်ပါကရင်ခေလိုအပ်မည့် အခြားပစ္စည်းများပါ တွင် လိုချင်သည်များကို လျှောက်လေးက ရွှေသိမ်တော်စေတီဘုရားပူဆာသည်။ အဘိုးဦးသံတိုင်အဖို့ သဘာဝကျသဖြင့် လိုက်လျောရ၊ ဗန်းမော်မြို့တွင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် တိုင်တိုင်ကျင်းပသည့် ရွှေသိမ်တော်သည်အရွယ်သာ ရောက်လာသည်။ မရှိဘူး မဟုတ်ပါလား။

“ဒကာကြီးသံတိုင် မဟုတ်သည့်အသံသည် ရင်းနှီးစွာ မည်သို့မျှမဆိုင်သည့် သံဃာတစ်ဦးသံတိုင်တွေဝေအံ့သြနေမိသည်။

“မှန်ပါတယ်ဘုရား တပည့်အံ့သြမှုနှင့်အတူ သံဃာတော်

၇၈လီခြင်မကိုတော့ အဘိုးသည် ညအိပ်သွားတိုင်း တစ်ယောက်လေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း အဘိုးက ငိုထောင်တစ်လုံး သေချာထည့်

လည်း ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးသီးခြားများအပြင် တောထဲတွင် ယ်ပေဦးမည်။ ဗန်းမော်မြို့ထဲဝယ်ပြီးနောက် မောင်သန်မာပွဲ ခဏဝင်ကြည့်ချင်သည်ဟု မြေးလေး၏တောင်းဆိုမှုသည် တော့သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သီတင်းကျွတ်လ၌ ဆယ်ရက် ၁၀စေတီဘုရားပွဲသို့ မြေးလေး ဘစ်ခေါက်မျှ လိုက်ပို့ခဲ့ဖူးခြင်း

ဟား ဒကာကြီး”
ကြားဖူးခဲ့လင့်ကစား မိမိနှင့် ပါး၏ မေးမြန်းသံကြောင့် တော်သံတိုင်ပါဘုရား”
ဂ၏ အမေးကို ဖြေရင်းမိမိ၏

အသိထဲက မည်သူဖြစ်ပါမည်လဲ
စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဒကာကြီး ဦးလင်းကို
လေ ခုတော့ ဦးနန္ဒိယပေါ့”

“ချွတ်ချင်းမမှတ်မိတာ
တော်နဲ့ အရှင်ဘုရားကွဲကွား
ကျော်ခဲ့ပြီမဟုတ်လားဘုရား။
ချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့မှာ အရှင်ဘုရ
မိနေအထိ မဟုတ်လား ဘုရား

“ဦးလင်းကတော့ ဦးလင်း
မဟုတ်ဘဲ သျှောင်ထုံးနဲ့ပေး
မှတ်မိပါတယ် ဒကာကြီး။ ဒကာ
ဖြစ်တဲ့အပြင် မေးစရာနှစ်ခွက်
ဆယ်လောက်ရှိတာတောင်၊ ငါ
ပဲကိုး . . .”

“ရောကိုတော့ ဘယ်
ဘုရား ရဟန်းဝတ်တာ၊ ဘာ
ဘုရားလဲ သင်္ကန်းရောင်နဲ့ဝတ်
တာနဲ့ပေါ့”

“ဂျပန်ပြေးပြီးနောက်
ခုဆို လေးဆယ့်လေးဝါလေး
ရဟန်းဘဝဟာ နေနဲ့လလို့
အင်မတန်ကို ကွာခြားသွား
တာပေါ့”

“ဗန်းမော်မှာပဲ ငါ
ကျောင်းထိုင်တာပါလား အရှင်ဘုရား”

ဒကာလည်း ဦးသံတိုင် အပြေးအလွှား
မမှတ်မိဘူးလား၊ ရဲဘော်တိုက်မောင်

၁ ခွင့်လွှတ်ပါ အရှင်ဘုရား။ တပည့်
သွားကြတာလည်း လေးဆယ့်ငါးနှစ်
ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဝိတ် ပထမဆုံးဖွဲ့တဲ့
ဘေးပါသွားပြီးနောက် ပြန်မဆုံဖြစ်တာ
ပဲ . . .”

“ဦးလင်းသုဇာန်တို့သံတိုင်ကို ဗိုလ်ကေ
မယ့် ဟိုးအဝေးက မြင်ကတည်းက
ဘကြီးက အရပ်မြင့်မြင့် ရှုပ်ချောချော
မေ့မလို့မှ မရတာ။ ခုအသက်ခုနစ်
ဆယ်ရှစ်ငယ်ရည်တွေက ရှိနေသေးတုန်း
ပဲ”

“သုမမလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးဘုရား၊ အရှင်
သီလောက်ကြာပါပြီလဲ ဘုရား၊ အရှင်
ဗိုက်အောင် ဝင်းစိုနေဆဲပါဘုရား”

“တပ်ကထွက်ပြီး ရဟန်းဝတ်ခဲ့တာ
ကပ်ရပြီပေါ့ ဒကာကြီး၊ စစ်သားဘဝနဲ့
နေနဲ့ညလို့ နွေနဲ့ဆောင်းလို့ အင်မတန်
ပါတယ် ဒကာကြီး”

“ကျောင်းထိုင်တာပါလား အရှင်ဘုရား”

“မဟုတ်” ဟု ခဏကြိုးစား ဦးလင်းကျောင်းထိုင်တာက
စစ်ကိုင်းတောင်၊ နီးမှာပါ။ ဒီဗန်းမော်မြို့က ဦးလင်းရဲ့ရဟန်း ဒါလ
ကာ ဦးသန့်လစ် က သူ့လဲသေခါနီးနေပြီ။ သူမသေခင် သူ့ဦးလင်း
ကို ဆွမ်းတွမ်းေး သယံဇာတကုသိုလ်ယူချင်လို့ တစ်ဝါလာဆိုပါဆိုလို့
စာရေးပြီးပြော တာနဲ့ ဒီနှစ်ဒီမှာဝါကပ်ဝါဆိုခဲ့တာပါ ဒကာကြီး။
ဒကာကြီး ဦးလင်း ဝန်လင်အသက်က ကိုးဆယ်နှစ်နီးနေပြီလေ။ ဦးလင်း
တောင် ခုနစ် ဆယ်ပြည့်တော့မှာမဟုတ်လား။ ဒကာကြီးကရော
ဘယ်မှာနေတာ ဟုတ်နဲ့၊ ဗန်းမော်မှာပဲလား။ အလုပ်ကရော ဘာလုပ်
တုံးဒကာကြီး . . .”

“ဗန်းမော်မံသာရွာမှာနေတာပါ ဘုရား၊ အလုပ်ကတော့
မဆိုးအလုပ်လုပ်တာပဲ”

“ဘုရား။ ဘုရား။ ဘုရား မဆိုးအလုပ်လုပ်တာ
ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဒကာကြီး . . .”

“တစ်က ထွက်ကတည်းကပါဘုရား၊ လေးဆယ့်လေးနှစ်
နီးပါးရှိပါပြီ ဘုရား”

“ဒကာကြီး မဆိုးလုပ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးလင်းတာမှ
မပြောလိုစေ တုပါဘူး။ ခုခေတ်မှာ လူတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်လည်း
အကျိုးမရှိ၊ သူများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ နှစ်ဖက်လုံး
အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေတောင် လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။
ပြီးတော့ ဒကာကြီးအနေအထားကလည်း ဦးလင်းတရားဟောနေရ
မယ့် အနေအထားမဟုတ်ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
ဒကာကြီး . . .”

“အရှင်ဘုရား ဘုရားသုံးကြိမ် တလိုက်ကတည်းက တပည့်
တော် အလုပ်ကိုအရှင်ဘုရား အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတုန်း သိပါတယ်

၂

သုခိ

ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ဟာ စစ်သားဘဝမှ တိုက်ခိုက်၊ ပစ်ခတ် ထိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာမ တပည့်တော်ဘဝ ရှင်သန်ဖို့အတွက် တိရစ္ဆာန်ကို သတ်ဖြတ်တဲ့ မုဆိုးလုပ်တာဟာ တပည့်တော်မှာ အပြစ်ရှိတာ ခဲ့ပါဘူးဘုရား။ အရှင်ဘုရား ဆန္ဒရှိသလို ဟော ဆုံးမနိုင်ပါတယ်ဘုရား . . .

“လူတင်မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး၊ အသက်ဟာ အသက်ရှင်သန်လိုကြတယ် ဒကာကြီး။ ကံတောင်၊ ဒုက္ခတဘဝနဲ့ အဝတ်ဝတ်အပြတ်ပြတ် လူဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ပြားသားမျှ မကျန်နေရတဲ့လူတွေတောင် မသေချင်ကြဘူး။ အသက် သူတို့ဘဝကို သူတို့တွယ်တာ မြတ်နိုးနေတတ်ကြ တိရစ္ဆာန်လည်းလူနဲ့ အတူတူပါပဲ ဒကာကြီး။ ဒါနဲ့ပစ်လိုက်လို့၊ လေးမြားနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ လဲကျသွား အသက်မသေသေးရင် ထပြေးတာ ဒကာကြီး၊ သတ္တဝါဟာ သေဘေးကြောက်လွန်းလို့ ပြေးသွားရတာကြောင့်၊ သေလုမြောပါး ဝေဒနာခံစားနေ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ ဒကာကြီးသေချာ စဉ်းစားပြ ရှိတာ အသက်ပါတာ အတူတူမို့၊ လူနဲ့တိရစ္ဆာန် ဒကာကြီး။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဆိုတာက ငလက်တွေကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြတာပါ ဒကာကြီး။

“ဒကာကြီးက တရားဟောဆုံးမပါဆိုလို့ အကျဉ်းတော့ဟောပါမယ်။ လူရတဲ့ အခွင့်အရေး ဝါတွေမရကြဘူး။ သူတို့က လူလိုစကားမပြောတာ

လူလူချင်းတောင် ဟုတ်လား ဘုရား၊ နံကို သတ်ဖြတ်တဲ့ သိလို့ မအောက်မေ့မိ ပည့်တော်ကို တရား ရှိတဲ့ သတ္တဝါတိုင်း နှိုးကန်း ပဲ့ရွံ့နေတာ နေရတာတောင် အောင်၊ မရှိအောင် ရှင်ချင်ကြတယ်။ ဒကာကြီး။ ဒကာကြီး သေနတ် ကဲ့သတ္တဝါတောင် ကွမ်းမှာပါ။ အဲဒါ ပြေးတာ၊ ရတဲ့ ရမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဤညပါ။ အသက် က အတူတူပါပဲ ကဲ့ ကိုယ်တိုင် နဲ့ . . .”

ဦးဇင်းအနည်း သွ အခြားသတ္တ န်လို့ စာမဖတ်

တတ်လို့ မတွေးတတ်မခေါ်တတ် မစဉ်းစားတတ်လို့ လူရတဲ့အခွင့် အရေးတွေသူတို့မရကြတာပါ ဒကာကြီး။ လူလူချင်းမှာတောင် လူရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ လူတိုင်းမရပါဘူး။ မိုက်နေဆိုးနေ တေပေနေတဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်နေသူတွေဟာ လူဖြစ်လာ ပေမယ့် လူရနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးတွေ မရနိုင်တော့ဘူး ဒကာကြီး . . .”

“လူကလွဲလို့ အခြားသတ္တဝါတွေ မရနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူးဒကာကြီး၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားခဲ့တဲ့ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားတွေပါပဲ။ ဒကာကြီး နားထဲရှင်းအောင် မျက်စိထဲမြင်အောင်ပြောရရင် လူဆိုးလူမိုက် အကုသိုလ် အလုပ် တွေလုပ်နေသူတွေရော၊ အခြားသာမန်လူတွေရော၊ အခြားသတ္တဝါ တွေရော သတ္တဝါအားလုံးဟာ မြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီကာလက လမ်းပျောက်နေတဲ့ အမှောင်ဖုံးနေတဲ့ ညနဲ့ တူလွန်းပါတယ် ဒကာကြီး။ စားဝတ်နေရေး လုံးပန်းရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား ဒကာကြီး . . .”

“မှန်ပါဘုရား . . .”

“မြတ်စွာဘုရား ပွင့်လာခြင်းဟာ လမ်းကြီးထွက်လာသ လို့ပါပဲ။ လူမိုက်နဲ့ အခြားသတ္တဝါတွေအတွက်တော့ လသာတာ လည်းမသိ၊ လသာတာကို အသုံးချရမှန်းလည်းမသိတဲ့ မောဟ အမှောင်တွေဖုံးနေကတည်းက အိပ်ပျော်နေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ လမ်းရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ချင်သူတွေအတွက်တော့ လျှောက်ရင်လျှောက်သလောက် ခရီးပေါက်မှာ ခရီးရောက်မှာ မျည်းပါပဲ ဒကာကြီး . . .”

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အမှောင်ထုကလည်း အိပ်စက် အပန်းဖြေနေချင်စရာချည်း မဟုတ်လား။ မွေးရင်သေမယ်၊ ဖြစ်ရင် ပျက်မယ်လို့ လူတိုင်းသာမန်ကာလှံကာ သိကြပေမယ့် မသေအောင် မပျက်အောင်နေနည်းကျတော့ လူတိုင်းမသိကြဘူးလေ။ မွေးခြင်းနဲ့ သေခြင်းကြား ဆင်းရဲခြင်းမျိုးစုံ၊ ဆင်းရဲခြင်းများစွာ ကြုံကြတဲ့အခါ၊ သေချင်လောက်အောင် ညည်းတွားခဲ့ကြပေမယ့် ပျော်စရာလေး တစ်ကွက်တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဆင်းရဲတာ အားလုံးမေ့သွားတတ်ကြတဲ့ လူတွေဟာ ဆင်းရဲခြင်းလွတ်အောင်တော့ မရှာဖွေတတ်ကြဘူး ဒကာကြီး . . .”

“မြတ်စွာဘုရားဟောခဲ့တဲ့ တရားအချုပ်ကတော့ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား၊ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေသော အမှန်တရား ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာ အမှန်တရား၊ ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်အမှန်တရား၊ အဲဒီသစ္စာလေးပါးကိုသိဖို့၊ ကျင့်ဖို့ပါပဲ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနှင့်အညီ နေထိုင်ကျင့်ကြံရင် ဆင်းရဲခြင်း ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်ပါတယ် ဒကာကြီး။ အဲဒါတွေသိဖို့ ကျင့်ဖို့ကိုတော့ တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါဒကာကြီး. . .”

“လူအများစုက သံသရာလည်ချင်ကြတာ။ သံသရာ လည်ရာမှာ လူချည်းဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ တုသိုလ်၊ အတု သိုလ်ကံအရလားကြရမှာ၊ သွားကြရမှာ၊ လူဖြစ်ပြီး အနည်းဆုံး လူပြန်ဖြစ်အောင်တောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြတဲ့ လူတွေကတော့ အပယ်လေးဘုံကို မြန်းကြရုံပဲပေါ့၊ မသိမရှာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သိလျက်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပြုသမျှ မကောင်းမှု အကြွေးတွေရှိတတ်ကြပါတယ်။

အကြွေးရှိရင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ဆပ်ရမှာပဲဒကာကြီး၊ ကဲအချိန် လည်းလင့်သွားပြီ၊ ဒကာကြီးတို့လည်း သွားကြပေရော၊ ဦးဖင်း လည်း ဒကာကြီးဦးသန့်ဝင်အိမ်ကြွလိုက်ဦးမယ်. . .”

“အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးကြီးမြတ်လှပါတယ်ဘုရား”

ဦးသံတိုင်က တည်ကြည်အေးချမ်းသော အသံဖြင့် လျှောက်ထားပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဦးသံတိုင်တို့ မြေးအဘိုး မြစ်ကြီးနားသို့ မသွား ဖြစ်တော့ပါ။ အိမ်ကိုပဲပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ အဘိုးဦးသံတိုင်သည် လမ်းတွင်စကားတစ်ခွန်းမဆို၊ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ အဘိုးစိတ်တွေ ဘယ်ဆီရောက်နေပါလိမ့်။

x x x x x x x x

အခန်း (၄)

အမဲစောင့်

အဘိုးကား လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။
 တောလည်ထွက်သွားသော်လည်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် တစ်ပေါင်
 ပင်ပါမလာတော့။ တိရစ္ဆာန်အသားမပြောနှင့်၊ ပျားရည်ပင်ပါမလာ
 တော့။ ယခင်လို တိရစ္ဆာန်အသားမျိုးစုံနှင့် ပျားသလက်နုနု
 ကြော်စားချင်၍မရတော့။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံနှင့်
 မွှါမျိုးစုံပဲပါလာတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျှစ်ပါလာတတ်သည်။
 ယခင် တောလည်သွားစဉ်က တစ်ခါမျှပါမလာဖူးသော ဆေးဖက်
 ဝင် တောထွက်ပစ္စည်းများ၊ သစ်ခွပန်းများ၊ သဇင်ပန်းများ ပါလာ
 တတ်သည်။ ဆေးဖက်ဝင်တောထွက်ပစ္စည်းများနှင့် သစ်ခွပန်း၊
 သဇင်ပန်းတို့ကို ဗန်းမော်ဈေးထဲ အဘိုးကိုယ်တိုင် သွားရောင်း
 သည်။ ဘာမျှပါမလာသည့်နေ့ဆိုလျှင် သိုက်တန်တားဝါးတွေ
 စည်းထမ်းလာပြီး ဖျာ၊ ခြင်းတောင်းမျိုးစုံအောင်ရက်တော့သည်။

ထူးခြားချက် ၁၆) ခု ရှိသေးသည်။ အဘိုးသည် အားသည်
 အချိန်များတွင် ဘုန်းကြီး၊ ကျောင်းသို့သွားနေတတ်သည်။ ဘုန်းကြီး
 ဦးနန္ဒိယ၏စကားအတိုင်း ဦးနန္ဒိယ ကျောင်းသွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
 ဘုန်းကြီးဦးနန္ဒိယ၏ မေးရာကြားချက်များသည် လူပြန် နားလည်
 အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထိထိမိမိရှိလှသဖြင့် အဘိုးဦးသံတိုင်
 မပြောနှင့်၊ ကလေးအဖေ ပုပ်ဖြစ်သည့် မောင်သန်မာကိုယ်တိုင်နား
 လည်သဘောပေါက်နေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ညအခါနှင့် အရက်
 ဦးတို့တွင် အဘိုးတရား၊ ခိုင်နေသည်ကို မောင်သန်မာ တွေ့လာရ
 သည်။

“မြေးလေးမှတ်၊ ဒီဦးမလား မသိဘူး၊ ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယ
 ပြောခဲ့တာလေ။ ခုခေတ်မှ က လူတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုး
 မရှိ သူများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ နှစ်ဖက်လုံး အကျိုးမရှိတဲ့
 အလုပ်တွေတောင် လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လားဆိုတဲ့ စကားလေ။
 အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး အဘိုး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် မြေးလေးရေ”

“လီဒိုလမ်းမကြီး မဟုတ်တဲ့ အမေရိကန်မဟာမိတ်တပ်
 တွေနဲ့ အဘိုးတို့ အင်္ဂလိပ် ချင်းဒစ်တပ်တွေ လီဒိုလမ်းမကြီး အတိုင်း
 ဝင်လာချိန်ကပေါ့၊ တော့ ဝင်ခွင့်လမ်းတွေနဲ့ လီဒိုလမ်းမကြီးတစ်
 လျှောက်ဆို ညအချိန်စစ်ပစ် ကား မီးထိုးမောင်းပြီး ကားပေါ်ကနေ
 စက်သေနတ်တွေနဲ့ အမဲ ပစ်ခဲ့ကြတယ် ငါ့မြေး။ သေသွားတဲ့
 အမဲကောင်တွေကိုလည်း အကောက်ချင်မှ ကောက်ခဲ့ကြတာ၊ အဖျော်
 အမဲပစ်ခဲ့ကြတာလေ၊ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိသလို သူများ
 အတွက်လည်း အကျိုးမရှိမကဘူး၊ အသက်သေကြရတဲ့အထိ
 အကျိုးယုတ်ခဲ့ကြတာ။ အဘိုးတို့ အရမ်းဆိုးခဲ့တယ် ငါ့မြေး...”

“တချို့စစ်သားတွေဆိုရင် စပစ်ဖိုင်းဝါး တိုက်လေသည့် တွေနဲ့တောင် အမဲပစ်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီဒေသမှာ စစ်တော့ ဆင်တွေ၊ ပြောင်တွေ၊ စိုင်းတွေ၊ ဒရယ်တွေက အုပ်လိုက်ချီ ပြီး သေခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီတောကောင်သေတွေကိုလည်း သယ်ခဲ့ကြ စားခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြတာ ငါ့မြေး။ အဲဒီတုန်းက ပိတောင်ကြီးဝိုင်းထဲက သားကောင်တွေ အတော်သေခဲ့ ကြတယ် မြေးလေးရဲ့ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့ကွယ်...”

“စားလည်း မစားကြဘဲနဲ့၊ ဘာလို့ပစ် သတ်ကြပါလိမ့်နော်။ ခုန အဘိုးပြောခဲ့တာ၊ အပျော်အမဲပစ်တာက ဂုတ်လား။ ကိုယ်ပျော်ဖို့ သူများသေရတာ မတရားဘူးနော်အဘိုး...”

“အေး ဟုတ်တယ်ငါ့မြေး။ အေးနွားက မပစ်ခဲ့ကြတဲ့ အဘိုးတို့ဟာ မတရားခဲ့ဘူး...”

“သူများကို မတရားလုပ်ခဲ့တဲ့ အဘိုးတို့ဟာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ သတ်ဖြတ်မှုမခံရဖူးသူ မရှိသလောက်ပါ။ အဘိုးဆိုရင် လည်း အသက်ဘေးက သိသိလေးလွတ်ခဲ့ရတာ။ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ခုပြန် တွေးကြည့်မိတော့ ဒါဟာဝန်လည်တာ ကောင် မျိုးလို့ ခံစားလိုက်ရပါတယ်ငါ့မြေး...”

“အဘိုးကြံ့ခဲ့တာ တစ်ခုလောက်က ပြောပြပါလားအဘိုး”

“အဘိုးတို့ ချင်းစစ်တပ်က လီးဖိုရဲ ဝမ်းမကြီးကဝင်လာပြီး ပိတောင်ဘေးမဲ့တော တစ်နေရာမှာ တစ်စခန်းခကာချခိုက်ပေါ့ မြေးလေး။ မိုးအကုန်ဆောင်းအကူး ကာလလေးပေါ့။ ကုန်းမြင့်တောနက်ရာက မြေနိမ့်ဝိုင်းခပ်တန်းတွေ၊ ဆီ ဆင်အုပ်တွေ စားကျက်ပြောင်းတဲ့အချိန်လေ။ အဘိုးတို့စစ်သား သုံးယောက် တောပစ်

ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေရာရော ချိုးဖဲ့နေတဲ့အသံတွေ ညနေအော့ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း နားရသလို တကျိကျိအော်သံကိုပါ ငြဲတွေပြီ လို့ သိလိုက်ရတယ်ငါ့မြေးနဲ့...”

“အဘိုးတို့ ပြေးဖို့မလွယ်ကူတဲ့ အနေအထားရောက်နေပြီ။ သတိထားလိုက်မိတော့ အဘိုးက လေညာမှာ ရောက်နေတာကိုး။ လူနဲ့ရလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဆင်းတုရဲ့ နာမောင်းနဲ့ မြေကိုခတ်တဲ့ အသံတွေက သေနတ်ဖောက်သံတွေလို ညနေတော့တာပဲငါ့မြေး။ အဘိုးတို့လည်း ပြေးမလွတ်၊ သေတဲ့အတူတူ နိုင်မယ်သေနတ်တွေကို ပြိုင်တူကျည်ထိုးလိုက်ကြပြီး ဆင်အုပ်ပြေးလာရာကို လှမ်းချိန်လိုက်ကြတယ်။ ထပြောင်းပြောင်း ဘာနင်းပြေးလာကြတဲ့ ဆင်ခြေသံတွေနဲ့အတူ တကျိကျိအော်သံဟာ ဆင်အော်သံတွေကြောင့် ဆင်အုပ်ကိုမမြင်ရသေးဘူး။ အဘိုးတို့ကြောက်သေးတွေပါ ခေါင်းတွေကြီး ကြက်သီးတွေ ထဲမှာ ခုခံကြတယ်ငါ့မြေး...”

“ငါ့မြေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဘိုးတို့ ကိုင်ထားတာတွေက မောင်းပြန်စက်သေနတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ကြိမ်ပစ်ရင် သုံးယောက်မို့ ကျည်ပုံးကောင်ပဲ ထွက်မှာဆိုတော့ ဆင်သုံးကောင်ပဲ မှန်မှာလေ။ ဆင်က အုပ်လိုက်ဆိုတော့ ဆယ်ကောင်လား အကောင်နှစ်ဆယ်လား၊ သုံးဆယ်လား၊ ငါးဆယ်ထိရှိတယ် ကြားဖူးထားတာအဘိုးတို့နဲ့ ဆင်နင်းခံရမှာ သေချာနေပြီလေ။ မြင်မြင်ချင်းပစ်မှာဆိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျည်မထိုးခင် ဆင်တွေက ရောက်လာပြီး နင်းသတ်တော့မှာလေ။ အဘိုးတို့အဖို့ သေလူတွေပဲပေါ့ငါ့မြေး...”

“မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွဲ
မည်းမည်းလှုပ်နေတဲ့ ဆင်အုပ်ကြီး
နောက်တန်း ပြေးလာတာ၊ နည်း
ဆင်အုပ်ကိုမြင်မြင်ချင်း ကြောက်
ညှစ်လိုက်မိကြတယ်။ သေနတ်သံ
ကျည်ရိုက်သံပဲကြားလိုက်ရတာ
ကျည်မထွက်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
မှီးမှောင်ကျပြီလို့ တွက်လိုက်တယ်
မျက်စိမှိတ်ဘုရားကို အာရုံပြုဘူး
အလုပ်မှာ ဆင်အုပ်နောက်ဘက်
ကျားဟိန်းသံနဲ့ မခဲမရပ်နိုင်အောင်
အရှည်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသလို
ခြေသံတွေလည်း ရပ်သွားတယ်။

“အဘိုးတို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြ
လာရာလမ်းကို ပြန်လှည့်ပြေးနေကြ
ပဲ ပြောရမှာပေါ့လေ။ ဟိုအဝေးဆီ
ရိုးကျားကြီးနဲ့ ဆင်လေးတစ်ကောင်
နောက် လိုက်ချောင်းနေတဲ့ ရိုးကျား
သားထိန်းဆင်ပေါ် ရုတ်ချည်းခုန်
ဆင်တွေလန်ပြီးထွက်ပြေးချိန်မှာ ကျန်
ဝင်ဆွဲတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဘိုးတို့
တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။

“အဘိုးတို့ ကံသိပေလို့နော်၊
ကိုတောင် ပြန်ပြောပြနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

င်းက ကြက်သေသေသွားစရာ။
နဲ့၊ ရင်ပေါင်တန်း မလာဘဲ ရှေ့
ဘာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုးတို့ လည်း
ချေးပါပြီး သေနတ်ခလုတ် ကို
ကပ်ချက် ထွက်မလာဘဲ ချက်ဆိုတဲ့
သံ။ သေနတ်သုံးလက်လုံး က
င်တာပဲ။ ဒီကတည်းက ကံဆိုး
သံ။ သည်ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မို့
တလိုက်ရင်း ကျည်ထပ်ထိုးဖို့
မှ တစ်တောလုံးညီသွားအောင်
ခံစားရလို့ ကျီခနဲဆင်အော်သံ
ပြေးလာတဲ့ ဆင်အုပ်ကြီးရဲ့
နဲ့လေး...”

နှုလိုက်တော့ ဆင်အုပ်ကြီးက
နဲ့။ အဘိုးတို့ကို ဘုရားမတယ်
လမ်းမြင်လိုက်ရတာကတော့
လုံးထွေးနေတာပဲ။ ဆင်အုပ်
ကြီးကအလစ်ကို စောင့်ပြီး
ဘက်ကုတ်ဖဲ့လို့ သားထိန်း
ခဲ့တဲ့ ဆင်ကလေးကို ကျားက
သုံးယောက်လဲ နောက်ကို
မှီး...”

နဲ့မဟုတ်ရင် အဘိုးခုလို မြေး
တကယ် အသည်းယား

စရာကြီး ကြောက်စရာကြီးနော်။ နောက်တောထဲ မသွားပါနဲ့တော့
အဘိုးရယ်...”

“အန်ကယ်တို့ မြေးအဘိုး၊ ဘာတွေပြောနေကြတာတုံး”
ဦးသံတိုင်နှင့် မောင်သန်မာတို့ စကားပြောရာသို့ ဝင်ရောက်
စကားပြောလာသော လူစိမ်းအား အဘိုးဦးသံတိုင်က ချက်ချင်း
မမှတ်မိ၊ သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး အင်္ကျီလက်တိုအဖြူနှင့်
ကချင်ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော လူစိမ်းကို ဦးသံတိုင်က နေရောင်
တွင် လက်ကာပြီးကြည့်မိ၏။

“အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ရာမာဖုန်
သူငယ်ချင်း ဇန်နီဖုန်လေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ မတွေ့တာကြာလို့ ထင်ပါရဲ့။
ချက်ချင်းမမှတ်မိတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ခု မောင်ဇန်နီဖုန် ဘယ်က
လှည့်လာတုံး”

“ဘယ်ကမှ လှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး အန်ကယ်။ အန်ကယ်
ဆီ တိုက်ရိုက်လာတာ။ အန်ကယ်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာလေးရှိလို့ လာခဲ့
တာပါ အန်ကယ်...”

“မြေးလေးရေ၊ ခေါင်ရေအိုး သွားပြင်ကွာ၊ ပိန်းဥပြုတ်ပါ
ချပေး။ အန်ကယ်က မုဆိုးအလုပ် မလုပ်တော့လို့ အသားငါး
အမြည်းတော့မရှိဘူး။ မောင်ဇန်နီဖုန် ကဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြရ
အောင်...”

ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်ကြရင်း ဦးသံတိုင်လှမ်းပေးသည့် ခေါင်
ရေခွက်တို့ ဇန်နီဖုန်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သေချာလှမ်းယူပြီး
တစ်ငုံစုပ်ယူလိုက်သည်။

“ကိစ္စက တခြားမဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ်

ညာဉ်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ ကျောင်းထားပေးခဲ့တဲ့ ရာမာဖုန် ကျောင်း ပြေးဘဝရောက်ခဲ့ရတာက ကျွန်တော့်အပြစ်လည်းပါတယ်လို့ ဖျောက်မရအောင် အမြဲခံစားနေရပါတယ်။ ဒီအကြွေးကျေအောင် ဆက်ဖို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရာမာဖုန်ရဲ့သား ဒီကလေးကို ကျွန်တော်မြစ်ကြီးနားခေါ်ပြီး ကျောင်းတောင်းတောင်းထားပေး ချင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရာမာဖုန်လို့ ဖြစ်မသွားအောင် စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါ့မယ် အန်ကယ်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မောင်ဇန်ဝီဖုန်။ အန်ကယ် ကလည်း မုဆိုးအလုပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတော့ သူ့ရှေ့ ပညာရေး အတွက် အခက်အခဲတွေ ရှိလာနိုင်ပါတယ်။ တယ်လီပဲ အခက်အခဲ တွေရှိရှိ မြေးလေးပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ ခုလို မောင်ဇန်ဝီဖုန်က မြေးလေး တာဝန်ယူချင်တယ်လို့ လာပြောတာ ဟာ သိန်းထီပေါက်တာထက် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ မောင်ဇန်ဝီဖုန် ...”

“ကျွန်တော့်သားလေး ဇန်ဝီဖုန်ဟာ ခုလေးတန်း ကျောင်းသား ပါ။ သူလည်း လေးတန်းမဟုတ်လား၊ ငါးတန်းအတူတူတက်ဖို့ အဖော်ရသွားတာပေါ့။ ရာမာဖုန်နဲ့ ကျွန်တော်လို ဖြစ်မသွားအောင် ကျွန်တော်တကယ်တာဝန်ယူပါတယ် အန်ကယ်၊ သားနာမည် တယ်သူ ...”

“မောင်သန်မာပါ ခင်ဗျာ”
 “အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်မောင်သန်မာလေးကို မေလ လယ်လောက်လာခေါ်ပါ့မယ် အန်ကယ်”

“မောင်ဇန်ဝီဖုန်ခေါ်လို့ရအောင် အန်ကယ်စီစဉ်ထားပါ့ မယ်။ သူ့အမေက သူညီမတွေနဲ့ ဖားကန့်သွား ဈေးရောင်းနေ တော့ သူ့အမေကို အသိပေး၊ သူ့အမေသဘောတူမှ ခေါ်ရင် ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့အမေကလည်း သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး၊ သူ့သားကောင်းစားဖို့ပဲဟာ၊ တစ်လနှစ်လနေရင် သူ့အမေပြန်လာမှာပါ။ မောင်ဇန်ဝီဖုန်လာခေါ်တဲ့အချိန် ထည့် လိုက်နိုင်အောင် အန်ကယ်စီစဉ်ထားပါ့မယ်၊ စိတ်ချသာပြန်ပါ။ မောင်ဇန်ဝီဖုန်ကိုလည်း အန်ကယ်အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဇန်ဝီဖုန်နှုတ်ဆက် ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်သန်မာက မေးသဖြင့် အဘိုးဦးသံတိုင်က သူ့သား ရာမာဖုန်နှင့် ဇန်ဝီဖုန် တို့အကြောင်းစုံကို အသေးစိတ်ပြောပြတော့ မောင်သန်မာက ဂရု စိုက်နားထောင်ခဲ့သည်။

“အဘိုးလည်း ဘုန်းကြီးဦးနန္ဒိယမိန့်မှာသလို အကြွေးတွေ များနေတော့ မဆပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ဆပ်ရတော့ မယ်မြေးလေး၊ အဘိုးပိတောင်ဘေးမဲ့တောမှာ အမဲစောင့်သွားလုပ် တော့မယ်မြေးလေး၊ မြေးလေးက မြစ်ကြီးနားသွားကျောင်းနေ၊ အဘိုးက မြစ်ကြီးနားက ပိတောင်ကြိုးဝိုင်းမှာအမဲစောင့်သွားလုပ်၊ မြေးလေးအားတဲ့အခါ အဘိုးဆီလာလည်း ဟုတ်ပြီလား မြေးလေး...”

“အမဲစောင့်ဆိုတာ ဘာလဲအဘိုး ...”

“အမဲစောင့်ဆိုတာ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေ အမဲကောင် တွေကို မပစ်မခတ်မသတ်မဖြတ်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့ သူပေါ့ မြေးလေးရယ်။ အဘိုးက ပိတောင်ကြိုးဝိုင်းအတွင်းက တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်တာများခဲ့သူမို့ အဲဒီမှာပဲ အကြွေးပြန်ဆပ်

ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်အဘိုး မြစ်ကြီးနားသစ်တောဌာနကို သွားပြီး အမဲစောင့်သွားလျှောက်မယ်၊ အဘိုးက မုဆိုးဆိုတော့ အဘိုးကို အမဲစောင့်တာဝန်ပေးမှာပါ။ . . .”

“အမဲစောင့်ကို မုဆိုးမှပေးတာလား၊ ဘာပြုလို့တုန်းအဘိုး . . .”

“အမဲစောင့်ဆိုတာ တိရစ္ဆာန်တွေကို မသတ်ချင်တော့လို့ တိရစ္ဆာန်တွေကိုချစ်လို့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကာကွယ်ချင်လို့လုပ်တဲ့ အလုပ်လေ။ မုဆိုးတစ်ယောက်ဝင်လုပ်ရင် သတ်တဲ့သူတစ်ယောက် လျော့သွားမယ်။ မုဆိုးအားလုံးဝင်လုပ်ကြရင်တိရစ္ဆာန်သတ်သူမရှိ တော့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အမဲစောင့်အလုပ်ကို မုဆိုးဆိုရင် ပိုခန့် ချင်တာပေါ့ မြေးလေးရယ်”

“အမဲစောင့်တွေက တိရစ္ဆာန်တွေကို ခိုးသတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲအဘိုး . . .”

“ငါ့မြေးက မုဆိုးအကြောင်းမသိလို့ပါ။ မုဆိုးဆိုတာ သူများ အသက်သတ်သူဖြစ်ပေမယ့် ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်တတ်ကြဘူး ငါ့မြေး၊ မုဆိုးဘဝစိတ်ကုန်လို့ အမဲစောင့်လုပ်ကြတာ၊ အဘိုးအနေနဲ့ တော့ထင်နေတဲ့အကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်တဲ့သဘောနဲ့ အမဲစောင့် ဝင်လုပ်မှာ၊ အမဲစောင့်အထက်မှာ အမဲစောင့်ကြီးဆိုတာရှိတယ်။ သူတို့အထက်မှာ အမဲအုပ်ကြီးဆိုတာလည်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ အထက်မှာ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေရှိသေးတယ်၊ မဟုတ်တာ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး မြေးလေး”

“သဘောပေါက်ပါပြီအဘိုး ”
အတိုင်အဖောက်ညီနေသည့် ဦးသံတိုင်တို့မြေးအဘိုး၏

မျက်နှာသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည ထွက် ပေါ်သည့်လမင်းကြီးကဲ့သို့ ကြည်လင်ဝင်းဝနေပါလား။

အခန်း (၅)

ရွက်တိုင်ပြတ်လဲ တက်ကွဲကျိုးပြတ်

အဘိုးဦးသံတိုင်သည် ပိတောင်ဘေးမဲ့တောတွင် အဖ
စောင့်ရသည်ကို ပျော်နေ၏။ သန်မာလည်း မြစ်ကြီးနားမှာ
ကျောင်းတက်ရသည်ကို ပျော်နေမိ၏။ စိတ်ပျော်နေတော့ သုံးနှစ်
ကျော်လေးနှစ်ဆိုသည်မှာ မကြာလိုက်၊ ခဏနှင့် ကုန်သွားသည်သို့
ခံစားရ၏။ သန်မာသူငယ်ချင်း ရန်ဝီဖုန်ကလည်း သန်မာကို
အစ်ကိုရင်းကဲ့သို့ သဘောထားချစ်ခင်၏။ ရန်ဝီဖုန် အဖေအမေ
ကလည်း သန်မာကိုသားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်၏။ သူတို့သားရန်ဝီဖုန်
နှင့် တစ်တန်းတည်းထား၍ သန်မာကိုပေး၏။ ကျွေး၏။ အဝတ်
အစားဆင်တူချည်းဖြစ်၏။ ရှစ်တန်းရောက်သည်အထိ နှစ်ယောက်
လုံး ဘိုကေမထား၊ သျှောင်ထုံးနှင့်သာ၊ အများက သန်မာနှင့် ရန်ဝီ
ဖုန်ကို ညီအစ်ကိုရင်းထင်ကြ၏။

ဦးလန်ဝီဖုန်နှင့် ဒေါ်နန်းတီခေါ်တို့သည် စီးပွားနေကောင်း
ကြ၏။ ဒေါ်နန်းတီခေါ်က အိမ်မှာဆေးဆိုင်ဖွင့်ထား၏။ ဦးလန်ဝီဖုန်

က သစ်စက်ထောင်ထားသည်။ ငွေသည်ရေကဲ့သို့ဝင်နေသော်လည်း
ရန်ဝီဖုန်နှင့် သန်မာတို့ကိုငွေပေးမကိုင်၊ မုန့်ဖိုးမပေး၊ ကျောင်း
သွားလျှင် ထမင်းချိုင့်နှင့်၊ စားချင်သည့် မုန့်ပဲထည့်ပေး သည်။
အိမ်ဖော်ဒေါ်လောင်လိကလည်း စိတ်ရှည်၏။ ရန်ဝီဖုန်နှင့် သန်မာ
အလိုရှိသမျှ မပြုမငြင်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး၏။ ကျောင်းနှင့်
ဆိုင်သည့် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ဒေါ်လောင်လိက ဆောင်ရွက်
ပေး၏။ ဦးလန်ဝီဖုန်သည် တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်သွားပြီ
ဖြစ်၍ ထပ်မံအမှားမခံရအောင် အကွက်ကျကျစီစဉ် ဆောင်ရွက်
ထားခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ဝီဖုန်က အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာညွှတ်၏။ အဘိုးဦးသံတိုင်
၏ ကျေးဇူးကြောင့် သန်မာသည် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာတော်၏။
တော်သမ္ပ ထိုနှစ်ဘာသာ စာမေးပွဲဖြေတိုင်း ပထမချည်းရ၏။
သန်မာက ရန်ဝီဖုန်အား ထိုနှစ်ဘာသာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်
ပြပေးတော့ ရန်ဝီဖုန်အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာတော်လာ၏။ အင်္ဂလိပ်
စာနှင့် သင်္ချာအချိန်များတွင် ကျောင်းပြေးချင်နေသော ရန်ဝီဖုန်
သည် ကျောင်းပြေးချင်စိတ်မရှိတော့။ ကျောင်းတက်ရသည်
ကိုပျော်လာပြီ။ ရန်ဝီဖုန်၏ မိဘနှစ်ပါးကလည်း သန်မာကို ကျေးဇူး
တင်နေကြ၏။ တကယ်ကျေးဇူးတင်ရမည်မှာ သန်မာက ရန်ဝီဖုန်
မိဘများကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သန်မာကို ကျေးဇူး
ထားသကဲ့သို့ ကျောင်းပါထားပေး၍ ကျေးဇူးအနန္တဖြစ်နေပါပြီ။
သန်မာကလည်း ကျေးဇူးသိတတ်ပါသည်။ အိမ်မှာ မည်သည့်အခါ
မျှ အနားမနေပါ။ အိမ်အလုပ်၊ ဆိုင်အလုပ် နေ့စဉ်လုပ်ကူလုပ်ပေး
သကဲ့သို့ ကျောင်းပိတ်သည့်နေ့များတွင် သစ်စက်သို့ သွား၍

ဦးဝန်ဝိဖုန်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။ သန်မာသည် ရန်ဝိဖုန် သင်ပေးသဖြင့် ဆိုင်ကယ်စီးကောင်းကောင်း တတ်သွားခဲ့ပါသည်။ မြစ်ကြီးနားနှင့် ပိတောက်သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွား၍ မရသဖြင့် ကျောင်း ရက်ရှည်ပိတ်လျှင်တော့ မြစ်ကြီးနားဘူတာမှ ရထားစီးပြီး အဘိုး ဦးသံတိုင်ရှိရာ ပိတောက်သို့သွားလေ့ရှိပါသည်။ အဘိုးနှင့် အတူ နေရသည့်အခါ လွန်စွာပျော်ရွှင်ရပါ၏။ ဗဟုသုတကလည်း များစွာ ရပါ၏။ တိုးချဲ့ကြိုးဝိုင်းများအပါအဝင် ပိတောင်ကြိုးဝိုင်း ဧရိယာမှာ စတုရန်းမိုင် ၂၈၀ ခန့်ရှိသည်ဟုသိရပါသည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်က တည်းက တောရိုင်းကျေးငှက် တိရစ္ဆာန်များကာကွယ်သည့် ဥပဒေ ထုတ်ပြီး ၁၉၂၉ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ထိုဥပဒေကို ပြင်ဆင် ချက်ထုတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် မြေမှုအပ မြန်မာနိုင်ငံ တောရိုင်း သတ္တဝါများကာကွယ်သည့် ဥပဒေထုတ်ခဲ့ကြောင်း သိရ ပါသည်။ အဘိုးတို့သည် ထိုဥပဒေကို ချိုးဖောက်၍ အမဲလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အခုမှ သန်မာသိရှိရပါသည်။ ယခင်က မုဆိုးသည် ကြိုက်သလိုအမဲလိုက်ခွင့်ရှိသည်ဟု သန်မာနားလည်ခဲ့ပါသည်။ အဘိုးရှင်းပြ၍ တချင်ပြည်နယ်တွင် ပိတောင်ဘေးမဲ့တောတစ်ခု တည်းသာရှိကြောင်း၊ ပိတောင်ကြိုးဝိုင်းတွင် တိရစ္ဆာန်များနှစ်သက် သည့် မြေငန်ကျစ်တွင်းဆယ့်သုံးတွင်းနှင့် လွင်နှစ်ဆယ့်ငါးပြင်ရှိ ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အဘိုးတောလည်ထွက်ရာ တပိန်မြစ်နှင့် မိုးလယ်ချောင်း ကြား၊ တပိန်မြစ်နှင့်နစ်စရိခ၊ ချီရိခကြား၊ ဗန်းမော်နှင့် တရုတ် ပြည်နယ်စပ်ကြား တောတောင်များသည် ပိတောင်ကြိုးဝိုင်းတွင် မပါဝင်ကြောင်း၊ ကြိုးဝိုင်းလည်း သတ်မှတ်မထားသကဲ့သို့ ဘေးမဲ့

တောလည်း သတ်မှတ်မထားကြောင်းသိရှိရပါသည်။ အဘိုးစကား အရ အဘိုးသည် ဗန်းမော်တွင် ခိုး၍တောလည်ခြင်းမဟုတ် ကြောင်းသိရတော့ သန်မာဖျော်သွားပါ၏။

အဘိုးတို့အမဲစောင့်သည့် ပိတောင်ကြိုးဝိုင်းတွင်သစ်တော အခေါ် 'ဘိနယ်' ငါးနယ်ခွဲခြားထားကြောင်း၊ နန့်ကြင်ဘိနယ်၊ ပိတောင်ဘိနယ်၊ ဆမုံဘိနယ်၊ မရမ်းဘိနယ်နှင့် ရှုတောင်ဘိနယ်တို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဘိနယ်တစ်နယ်တွင် အမဲစောင့်တစ်ဦးက စောင့်ကြပ်အုပ်ချုပ်ရကြောင်း၊ အဘိုးတာဝန်ကျသည်က ပိတောင် ဘိနယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမဲစောင့်အဘိုး၏ အမြဲနေရပ်မှာ ပိတောင် ဘူတာဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ အမဲစောင့်တာဝန်မှာ လွင်များ၊ မြေငန်ကျစ်တွင်းများနှင့် ရေသောက်ဆင်းသည့်နေရာများရှိ လင့်စင်များပေါ်မှနေ၍ တိရစ္ဆာန်အမျိုးအစားအလိုက် အရေ အတွက် စာရင်းကောက်ယူခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်များကို မည်သူမျှ ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်မှုမရှိအောင် ကာကွယ်ခြင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘိုးက မနေတတ်သူဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ အမဲကောင်များစွာသတ်ထား ဖူး၍ အကြွေးပြန်ဆပ်သည့်အနေဖြင့် တိရစ္ဆာန်များ ပျော်ရွှင်နေ၊ လွတ်လပ်စွာ ကျက်စားနိုင်ရေးနှင့် တိရစ္ဆာန်များကို တိုးပွားရေး တို့တို့ဆောင်ရွက်လိုသူဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ သစ်တောဝန်ထမ်းများ နှင့်အတူ ချုံများရှင်းပေးခြင်း၊ မြက်ရပေါက်အောင် ထိန်းသိမ်း မီးရှို့ပေးခြင်း၊ မြေငန်ကျစ်တွင်းများ၌ ဆားထည့်ပေးခြင်း၊ တိရစ္ဆာန် များနှစ်သက်သည့် စားပင်များစိုက်ပေးခြင်း၊ ကြံပေးခြင်း၊ ပိစီအမျိုး မျိုးစုံတစ်ပေးခြင်းတို့ကို ကူညီစိုက်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ အဘိုးဦးသံတိုင်

ပြောပြ၍ သန်မာသိရှိခဲ့ရပါသည်။

အဘိုးသည် ပိတောင်ဘိနယ်တွင် အမဲစောင့် တာဝန်ကျ၍ စားရေးသောက်ရေး မခက်ခဲ့ပါ။ ပိတောင်ဘူတာမှ ရထား ဝန်ထမ်းများနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေ၍ မြစ်ကြီးနားသာမက မန္တလေး အထိလိုချင်သည့် ပစ္စည်းမှာလိုက်၍ရပါသည်။ အဘိုးသည် အစားချေးများသူမဟုတ်ပါ။ ပိန်းဥဟင်း၊ မျောက်ဥဟင်းရှိလျှင်ပင် ထမင်းစားဝင်သူဖြစ်ပါသည်။ သူနေသည့် နေရာအနီးတွင် ပိန်းဥ မျောက်ဥများလည်း စိုက်ထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ တောသီး တောနှံတို့ကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ခူးယူချက်ပြုတ်စားနိုင်ပါ သည်။ မိုးတွင်းဆိုလျှင်တော့ မှိုဟင်း၊ မျှစ်ဟင်းက အဘိုးအတွက် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ဖြစ်ပါ၏။ အဘိုးသည် အသားလုံးဝမစား တော့၍များလား။ အသက်ကြီးလာ၍များလားမသိ။ အဘိုးတစ်နှစ် ထက် တစ်နှစ် ပိန်လိုက်လာသည်။ အဘိုးအသက် ၇၄ နှစ် ဆိုပေ မယ့် သန်တော့သန်မာသေးသည်။ အဘိုးသည် မြေးသန်မာနှင့် အတူ မနေရ၍ များလား။ မြေးသန်းမာကို လွမ်းဆွတ်နေ၍များ လားဟု သန်မာတွေ့မိတော့ ကျန်းမာရေးချို့လာသည့် အဘိုး အတွက် သန်မာ စိတ်မကောင်းမိတော့။

သန်မာသည် အဘိုးအကြောင်းတွေ တွေးနေပြီး လွမ်းဆွတ် လာသဖြင့် ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်သည်နှင့် အဘိုးရှိရာ ပိတောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သန်မာသည် ရထားစောင့်နေစဉ် ကျောပိုးအိတ် လွယ်လိုက်လာသည့် ရန်ပီဖုန်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ ရန်ပီဖုန်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သူ့အဖေနှင့် မန္တလေးလိုက်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါလျက် သူ့ဆီလိုက်လာသည်ကို

အံ့သြနေမိ၏။ ရန်ပီဖုန်က နွေကျောင်းအပြီးပိတ်မှ မန္တလေးသွား မည်။ ယခု သူငယ်ချင်းနှင့် မခွဲချင်၍ အမေ့ကိုပြောပြီး ပြေးလာ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ သန်မာကရန်ပီဖုန်ကို ပွေ့ဖက် လိုက်မိသည်။ သန်မာမျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေဝေနေပြီ။

မြစ်ကြီးနားနှင့်ပိတောင်ဘူတာသည် ဆယ့်တစ်မိုင်သာ ဝေးသဖြင့် ပိတောင်ဘူတာသို့ ခဏနှင့်ရောက်သွားသည်။ အဘိုးက သန်မာတို့ကိုတွေ့တော့ မျက်ရည်လည်အောင် ဝမ်းသာနေသည်။ ရန်ပီဖုန်အမေ ဒေါ်နန်းတီခေါ်ထည့်ပေးလိုက်သည့် အစားအစာ တွေစားပြီး အဘိုးပျော်နေသည်။ ထိုညက သန်မာကပြောခိုင်း၍ အဘိုးကချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့အကြောင်းနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုအကြောင်း၊ အသက်ဘေးက သိသိလေးလွှတ်ခဲ့သည့် မုဆိုးဘဝအတွေ့အကြုံများ အကြောင်းတွေကိုပြောပြခဲ့ရာ သန်မာ နှင့်ရန်ပီဖုန် အသည်းတယားယားနားထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မနက်မိုးလင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဝဲပြုတ်စားပြီးကြ တော့ အဘိုးကတောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး ပျော်တွယ်ကြီးလွင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အဘိုးက တူမီးသေနတ် ကို ကျောသိုင်းလွယ်ပြီး၊ ဝါးရင်းတုတ် တစ်ချောင်းကိုင်လာသည်။ အဘိုးက လှမ်းမြင်နေရသော လင့်စင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “အဲဒီ လင့်စင်ပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေရမှာ တော်ကြာတော့ကောင်တွေ မြေငန်ကျစ်တွင်းမှာ ဆားမြေလာလျက်ကြမှာ” ဟုပြောနေစဉ်မှာ ပင် “ဟူ... ” ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြားလိုက် ရ၏။ သန်မာရော ရန်ပီဖုန်ပါ ကြက်သေသေသလို ဖြစ်သွားကြ၏။

အသံကိုက ကြောက်စရာ။

အဘိုးက အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်၏။ သန်မာကအဘိုး ကြည့်ရာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အမြီးထောက်၍ ဝါးပျဉ်းထလျက် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည့် မြွေတစ်ကောင်။ လေချွန်သံပြင်းပြင်းလို တရွှီးရွှီးလည်းလုပ်နေသည်။ အဘိုးက ထိုမြွေကို အလစ်မပေးဘဲ စူးစူးရဲရဲပြန်ကြည့်ရင်း “ကလေးတို့လင့်စင်ဆီပြေး၊ လင့်စင်ပေါ် တက်နေ” ဟု အသံပြတ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။ အဘိုးက ဝါးစပ်သာ လှုပ်ပေမယ့် လူကတစ်ချက်မလှုပ်၊ ဝါးရင်းတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်လိုက်သည်ကို သန်မာတွေ့လိုက်၏။

သန်မာအချိန်ဆွဲမနေတော့။ အဘိုးအမိန့်အတိုင်း လင့်စင် ဆီပြေးလာခဲ့၏။ ရန်ဝီဖုန် သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်ဟု သန်မာ ထင်၏။ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ဝေးသည့် လင့်စင်သို့ အသက်ဘေး ကြောင့် ပြေးရ၍လားမသိ။ ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။ သန်မာ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရန်ဝီဖုန်ကပါမလာ။

သန်မာသည်ရန်ဝီဖုန်ကို လိုက်ရှာကြည့်တော့ လူသွားလမ်း အတိုင်း နောက်ပြန်လှည့်ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သန်မာ လင့်စင်ပေါ် အမြန်တက်လိုက်၏။ သန်မာလင့်စင်ပေါ်ရောက် တော့ အဘိုးလည်းရပ်နေသည့်နေရာတွင် မရှိတော့။ ရန်ဝီဖုန် နောက်ပြေးလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြွေဆိုးကလည်း အဘိုး နောက် မြွေတွန်သံပေးကာ လေပွေလိုပြေးလိုက်နေ၏။

“ရန်ဝီဖုန် . . . သား။ ရွှေကမူကျော်တာနဲ့ တယ်အက်က ချဲ့တောထဲဝင်ပြေး၊ လမ်းအတိုင်းမပြေးနဲ့” ဟု အဘိုးက အော်လိုက် ၏။ အဘိုးက ကမူအတက်တွင် ရပ်မလိုလိုလုပ်လိုက်သည်နှင့်

မြွေဆိုးကလည်းရပ်လိုက်ပြီး အမြီးထောက်၍ ဝါးပျဉ်းထောင်တာ အဘိုးတို့ကြည့်နေသည်ကို သန်မာတွေ့ရ၏။ အဘိုးသည်တုန်း ကမူကို လှန်မြန်စွာတက်လိုက်ပြီး လမ်းယာဘက်ဘေး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏ပင်စည်တွင် ကွယ်ရပ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ မြွေဆိုး ကလည်း အမြီးထောက်ရပ်နေရာမှ တုန်းကမူပေါ် လျှောခနဲရောက် သွား၏။ သစ်ပင်ကြီးအနီးကမူထိပ်တွင် မြွေဆိုးသည်အမြီးထောက် ဝါးပျဉ်းထောင်ကာ အဘိုးကိုရှာသည့် ပုံစံရပ်ကြည့်နေ၏။ လူသွား လမ်းတွင် အဘိုးကိုမတွေ့တော့ ချဲ့တွေ့လှုပ်နေရာ လက်ဝဲဘက် ချဲ့တောဘက်သို့ မြွေဆိုးက လှည့်သည်ကို သန်မာတွေ့ လိုက်ရ၏။

သန်မာ၏ခေါင်း ထူပူသွားပေပြီ။ ရန်ဝီဖုန်အတွက် လွတ် လမ်းမမြင်တော့။ လေပွေလိုအသွားမြန်သော မြွေဆိုး၏ ကိုက်ခြင်း ခံရပေတော့မည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြောင့် “အဘိုး ရန်ဝီဖုန်ကို ကယ်ပါဦး” ဟု သန်မာ မျက်စိမှိတ် အော်လိုက်၏။ အသံပင် မဆုံးသေး။ “ဘုန်း . . . ဘုန်း . . . ဘုန်း” ဟူသော အဘိုး၏ ဝါးရင်းတုတ် ခိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အမြီးထောက် မတ်တပ်ရပ်နေသော မြွေဆိုးလဲကျသွားပေပြီ။ မြွေဆိုး၏ အမြီးပိုင်း က ခွေပတ် လှုပ်ရမ်းနေသည်ကို သန်မာလှမ်းမြင်နေရ၏။ လင့်စင် ပေါ်က အမြန်ဆင်းကာ အဘိုးဆီပြေးသွားမိ၏။ အဘိုးဆီသန်မာ ရောက်တော့ ရန်ဝီဖုန်လည်း ရောက်နေပြီ။ မြွေ၏ဦးခေါင်းကား သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ပြားနေပြီ။ လည်ဝင်းနှင့် ခါးလမ်းဝင်း ပေါက်ပြဲနေပြီ။ မြွေအမြီး ကား ခွေပတ်လှုပ်ယမ်းဆဲ၊ မြွေအရောင် က အမည်းပုပ်ရောင်၊ ကိုယ်ထည်ကြီး၍ အရှည်ဆယ်ပေ ကျော်ပေ လိမ့်မည်။ ဝါးရင်းတုတ် အဖျားတွင် သွေးရောင်ကွက်များနှင့်။

“ဒီမြွေက ငန်းပုပ်လို့ခေါ်တယ်။ ငန်းမြွေ အမျိုးအစားဆိုတော့ အဆိပ်ရှိတယ်။ အဆိပ်ပြင်းတယ်။ ဒီငန်းပုပ်မြွေမျိုးက လူကို လိုက်တတ်တယ်။ လိုက်တဲ့နေရာမှာလည်း ဒီမြွေမျိုးက ပါးပျဉ်းထပြီး လိုက်တယ်။ ပြေးတဲ့လူကရပ်ရင် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမပြု အမြီးထောက်ကြည့်တတ်တယ်။ လူပြေးနေသမျှလိုက်ပြီး လူလဲတာနဲ့ ပေါက်တော့တာပဲ။ ငန်းပုပ်အပေါက်ခံရရင်တော့ ဆေးမိတယ် မရှိဘူး” ဟု အဘိုးကရှင်းပြ၏။

“ငန်းပုပ်က သူလိုက်တဲ့လူမတွေ့ရင်တော့ မလိုက်တော့ဘူး။ ငန်းပုပ်ကို ထိထိမိမိမရှိကိပ်လို့ မသေသေးရင် သူ့ကိုရိုက်တဲ့ သူ့ကို တစ်နှစ်ကျော်ထိမမေ့တတ်ဘဲ ပြန်ရန်မူတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“အဘိုးက လူလေးတို့နှစ်ယောက် လင့်စင်ဆီပြေးရင် လူလေးတို့နောက်မလိုက်အောင် ငန်းပုပ်ကို အဘိုးကမျက်လုံးချင်း ညှို့ပြီး အာရုံဆွဲထားတာ။ မောင်ရန်လေးက လာလမ်းပြန်ပြေးတော့ ငန်းပုပ် မောင်ရန်လေးဆီမလိုက်ခင် အဘိုးက မောင်ရန်လေးနောက် အလျင်ဦးအောင်ပြေးလိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။ လူပြေးသမျှ ဆက်လိုက်မယ့်မြွေမို့ အဘိုးကအမြန်ရှင်းချင်တာနဲ့ ငန်းပုပ်မျက်စိလည်သွားအောင် မောင်ရန်လေးကို လမ်းအတိုင်းမပြေးခိုင်းဘဲ ချုံတောအဘိုးခိုင်းလိုက်တာ။ ဒီကောင်အမြီးထောက်လိုက်ရှာနေတုန်း အဘိုးရိုက်သတ်လိုက်တာပေါ့ . . . ”

“ငါ့ညီ အစ်ကိုနောက်လိုက်လာပြီးထင်နေတာ၊ ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ . . . ”

“မြွေရဲ့ရှေ့ ဖြတ်မပြေးရဲလို့ မလိုက်တာအစ်ကို၊ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးတာတောင် မြွေလိုက်လာသလားအောက်မေ့ပြီး သေးတွေတောင်ထွက်ကုန်တယ်။ မြွေတွန်သံကလည်း ကြောက်စရာကြီး မဟုတ်လား”

“မြွေက ချုံတွေလှုပ်တာကြည့်ပြီး ညီလေးနောက်လိုက်သွားပြီအောက်မေ့တာ။ ညီလေးသာ မြွေအပေါက်ခံရရင် ညီလေးမိဘတွေကို အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြရဲတော့မလဲ။ အစ်ကိုဖြင့် ညီလေးအတွက်တွေးပူပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူး။ အော်မိအော်ရာအော်လိုက်မိတာပါပဲ . . . ”

“ကဲ လူလေးတို့ ငန်းသားစားကြမလား၊ မစားချင်ရင်တော့ ကျင်းတူးမြှုပ်ပစ်ခဲ့မယ်”

“မစားချင်ပါဘူးအဘိုးရာ” ဟု သန်မာနှင့် ရန်ဝီဖုန်တို့က ပြိုင်တူပြောမိကြ၏။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် လင့်စင်ပေါ်တက်နှင့်ကြ၊ အဘိုးဒီကောင်ကို မြေမြှုပ်လိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးက သူ့ခါးရှိ ဓားအိတ်ဖြင့်ချိတ်ထားသည့် ဘက်နက်ဓားကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ကျင်းတူးနေခိုက် သန်မာတို့က လင့်စင်ဆီ ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ငန်းပုပ်မြွေကြောင့် အသည်းတုန်အောင် ကြောက်လန့်ခဲ့ကြသော သန်မာတို့သည် မြေငန်ကျစ်တွင်းတွင် ဆားမြေလာလျက်ကြသည့် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကို မြင်တွေ့ကြရသဖြင့် ထူးဆန်းစွာ ပျော်ခဲ့ကြရပါသည်။ အသံထွက်ပျော်ကြလျှင် သားကောင်တွေ လန့်ထွက်ပြေးမည်စိုး၍ ကြိတ်ပျော်ခဲ့ကြရပါသည်။

နေဝင်ခါနီး သန်မာတို့အဘိုးအိမ်သို့ ပြန်လာစဉ်လမ်းတွင် “တရိန်၊ တရိန်” ဟူသော ထူးဆန်းသောအသံကို ကြားရသဖြင့် သန်မာက “ဘာသံလဲအဘိုး” ဟု မေးကြည့်ရာ အဘိုးက သူ့ကျော သိုင်းလွယ်ထားသည့် တူမီးကိုဖြုတ်ယူရင်း “ကျား - တစ် တာ” ဟုပြောပါသည်။ အဘိုးက တူမီးကို အသင့်အနေအထားတိုင်ရင်း “ကျားလန်ရင်၊ လူနဲ့ရရင် ဒီလိုတစ်တာပဲ” ဟု ပြောပါသည်။ သန်မာ နှင့် ရန်ဝီဖုန်တို့ အဘိုးအိမ်ရောက်သည်အထိ ကျားကိုအကြောက် မပြေကြပါ။

နောက်တစ်နေ့ မောင်သန်မာတို့ လွင်သို့ သွားမည့်ဆဲဆဲ တွင် ငမန်းမော်မှ ဦးလေးသန်းဇော်ရောက်လာသည်။ သန်မာ၏အမေ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြောင်းလာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သန်မာနှင့် ရန်ဝီဖုန်တို့ ဦးလေးသန်းဇော်နှင့် ငမန်းမော်သို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားပြီး အဘိုးကလူကြီးထံတွင် ခွင့်တင်ပြီးမှလိုက်လာသည်။ သန်မာအမေကို သုံးရက်ထားပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ အမေ နှင့်သား နီးစပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် မနေခဲ့ရသော၊ အမြဲခွဲခွာနေခဲ့ရသော သန်မာသည် ခေါင်းမသွင်းမီ သူ့အမေအလောင်းအားဖက်၍ ကြူကြူပါအောင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးခဲ့၏။ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ကြ သူအားလုံး သန်မာအကြောင်းကို သိသူအားလုံး မျက်ရည်မဆည် နိုင်ကြတော့။

သန်မာ၏ အမေရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ တွင် သန်မာနှင့်ရန်ဝီဖုန်တို့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ တန်းပြန်ခဲ့ကြ သည်။ အဘိုးက နေရစ်ခဲ့သည်။ သန်မာသည် အနိစ္စ၊ အနတ္တတို့၏ သဘောကို စောကြောလာမိပြီ။

သန်မာသည် ရွှပ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ပြေပြီးသည်နှင့် ဦးဇန်ဝီဖုန်နှင့် ဒေါ်နန်းတီခေါ်တို့ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး အဘိုး ဦးသံတိုင်ရှိရာ ပိတောင်သို့လာခဲ့သည်။ အဘိုးအတွက် အစိုးရိမ် လွန်နေသည့် သူ့စိတ်ကိုသိရတော့ ဦးဇန်ဝီဖုန်တို့ မိသားစုက မတားမြစ်တော့။ ဦးဇန်ဝီဖုန်တို့တစ်အိမ်လုံး စိတ်မကောင်းစွာ တုန်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ဝီဖုန်ကလည်း မျက်ရည်လည်ရွှ်ဖြင့် တုန်ရစ် ခဲ့သည်။

သန်မာ၏တွေးမှန်နေသည်။ အဘိုးဦးသံတိုင်သည် ဧပြီလ လယ်တွင် သားကောင်များ စားရန်အတွက် ပဲစင်းငုံစိုက်ရာမှ အပြန် ချွေးမတိတ်မီရေချိုးမှားပြီး အပြင်းဖျားရာမှ ကွယ်လွန်ပြန် သည်။ သန်မာပြောသာပါ၏။ နှစ်လခန့် အဘိုးကိုချက်ပြုတ်ကျွေး မွေး နင်းနှိပ်ပေးခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးလေးဦးသန်းဇော်၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်မြင့်ရီ တို့စီစဉ်သည့်အတိုင်း မဲသာရှိအဘိုးအိမ်ရောင်းပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

မာဂရက်သင်္ဘော၏ ဥဩဆွဲသံကြောင့် သန်မာအတွေး စိတ်တို့သည် အတိတ်မှပြန်လာကာ သာပေါင်းဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်တော့မည်ကို သိလိုက်၏။ သံသရာခရီးသည်မို့သည် ဆိပ်ကမ်းမှာ သန်မာဆင်းရဲဦးမှာပါလား။ ။

အခန်း (၆)

လှေကြီးတက်ကျေးရွာ ရောက်လို့လာ

သန်မာသွားရမည့်နေရာက သာပေါင်းမြို့နယ်ထဲက လှေကြီးတက်ကျေးရွာ။ သာပေါင်းမြို့မှ အနောက်သို့ သုံးမိုင်ပြန် လျှောက်လျှင် လှေကြီးတက်ကျေးရွာသို့ ရောက်သည်ဟုပြောကြ၏။ လှေကြီးတက်ကျေးရွာကလည်း ငဝန်မြစ်ကမ်း ဘေးမှာပဲရှိသည်တဲ့။ သန်မာအတွေးလွန်နေ၍ ထိုနေရာတွင် သင်္ဘောကပ်ခဲ့ခြင်းရှိမရှိ သတိမထားမိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရောက်ဖူးသည့် သာပေါင်းမြို့သို့ ရောက်လာခြင်းကိုပင် သန်မာသဘောကျနေမိသည်။

သန်မာခြေလှမ်းဖြင့်လျှောက်လျှင် သုံးမိုင်သာဝေးသည့် လှေကြီးတက်ကျေးရွာသို့ ခဏလေးနှင့် ရောက်သွားနိုင်၏။ မရောက်ဖူးသေးသည့် သာပေါင်းမြို့ကို လျှောက်ကြည့်ချင်သဖြင့် နေဝင်ဖျိုးဖျမှ လှေကြီးတက်ကူးမည်ဟု သန်မာစိတ်ကူး၏။ သန်မာ သည် သာပေါင်းမြို့ကို တောင်နှင့်မြောက် အရှေ့နှင့်အနောက်

လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။ သန်မာကအသက်ကြီးကြီး လူတစ်ဦး ကိုတွေ့၍ အဘယ်ကြောင့်သာပေါင်းဟု ခေါ်သလဲဟု မေးကြည့်မိ ၏။ ထိုလူကြီးက သာပေါင်းမြို့တည်ရာအရပ်သည် ရခိုင်ရိုးမ တောင်ခြေနှင့်နီးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တောသားကောင်များ ထိုအရပ်တွင် စုပေါင်းနေကြသည်ကို အစွဲပြု၍ သားပေါင်းဟု ခေါ်ကြောင်း၊ ကာလရွေ့လျောလာ၍ သားပေါင်းမှသာပေါင်း ဖြစ်လာကြောင်းပြောပြတော့ သန်မာသဘောကျသွား၏။ သာမူ ပေါင်းသည့် သာပေါင်းဆိုလျှင်တော့ သန်မာသဘောမကျချင်။

ထိုလူကြီးက တပေါင်းလတွင်ကျင်းပသည့် အလွန်စည်ကား သည့် တောင်ညိုဘုရားပွဲလာခဲ့ဖူးဖိတ်သည်။ သာပေါင်းမြို့နှင့် ခုနစ် မိုင်အကွာ ရခိုင်ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်တွင်ရှိသည့် တောင်ညိုရွာမှ ဘုရားဟုပြောသည်။ သန်မာသည် သာပေါင်းမှာပင် ညနေစာ ထမင်းဝယ်စားလိုက်၏။ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်တွင် လှေကြီးတက် ကျေးရွာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သန်မာသည် မိမိမျက်လုံးကို မိမိမယုံချင်တော့။ လှေကြီး တက်ကျေးရွာလေးတွင် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်လူတွေများနေ ပါလိမ့်။ ပုသိမ်သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကြားခဲ့ရသော သတင်းကြောင့် သန်မာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဒီလောက် လူတွေများလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ ဘုရားပွဲဈေးရှိသကဲ့သို့ လူများကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ဒီဇယ်မီးခွက်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များ နေရာအနှံ့ထွန်းညှိထားရာ လမသာသည့် ညအခါ ကြယ်တာရာစုံ လင်းလက်နေသည့် ကောင်း ကင်ကြီးမြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသလားထင်ရ၏။ ပုသိမ်သင်္ဘော ဆိပ်တွင် ကြားခဲ့ရသည့်သတင်းက သာပေါင်းမြို့နယ် လှေကြီး

တက်ကျေးရွာတွင် တရုတ်-မြန်မာဖက်စပ်၊ တစ်နေ့တန် (၂၀၀) ကျ ပျော့ဖတ်စက်ရုံ တည်ဆောက်မည်ဖြစ်၍ အလုပ်သမား များစွာလိုနေသည်ဟူသော သတင်းဖြစ်ပါ၏။ အလုပ်လုပ်ချင်နေ သော သန်မာအဖို့ လူအုပ်ကိုငေးကြည့်ပြီး သူ့အတွက် အလုပ်မရ မှာကိုပင် စိုးရိမ်လာ၏။ ဤမျှထိ လူစာများပါသည်။

ဘုရားပွဲနှင့်လည်း တူလွန်းလေစွ။ စားသောက်စရာမျိုးစုံ ရောင်းချသည့်ဈေးတန်းလည်း ရှိသည်။ ဈေးတန်းလျှောက် ကြည့် သူကြည့်၊ ဝယ်သူဝယ်နှင့် သောသောသည်နေသည်။ ည(၈)နာရီ (၉) နာရီထိ ဓာရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်နက်လာလေ ဆောင်းနှောင်း ဦးပြာသို့လပြည့်နေ့ည၏ အအေးဓာတ်က ပိုလာလေဖြစ်လာသည်။ လူအချို့ကတော့ သစ်ပင်များအောက်မှာ လဲလျောင်းအနားယူနေ ကြပြီ။ သန်မာသည် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်တွင် ဘူးသီးကြော်ဝယ်စား ရင်း လုပ်ငန်းအခြေအနေ ကျေးရွာအခြေအနေကို စပ်စုကြည့်မိ၏။

သန်မာအတွက် အလုပ်ကပူစရာမလိုတော့။ အလုပ်က တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိသည်တဲ့။ မြေခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းခြင်း အလုပ် ပင်။ ခုမှ လုပ်ငန်းတည်ကာစဖြစ်၍ လူများစွာလိုနေသေးသည်တဲ့။ အရှေ့တောင်အာရှတွင် အကြီးဆုံး ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီး တည်မှာ ဖြစ်၍ အလုပ်သမားများစွာ လိုနေသည်တဲ့။ သုံးလေးနှစ်လောက် ကြာအောင်တည်မှ ပြီးမည်တဲ့။ စက်ရုံတည်ဆောက် ပြီးသွားလျှင် လည်း စက်ရုံကြီးအတွက် အလုပ်သမား ထောင်ချီလိုမည်ဖြစ်၍ ပျော့ဖတ်လုပ်ဖို့ ဝါးကလည်း သိန်းသန်းရှာထောင် လိုမည်တဲ့။ သည် ဧရာ ဝါးခုတ်ဖို့ အလုပ်သမားကလည်း ရှာထောင်လိုမည်တဲ့။ ပြီး

တော့ သာပေါင်း-ပုသိမ် ကားလမ်းအတွက် အလုပ်သမား ရှာထောင် လို မည်တဲ့။

တရားဝင် စကားမဟုတ်ပေမယ့် လမ်းဘေးစကား ဖြစ်ပေ မယ့် ထိုသူ၏စကားက သဘာဝကျပါသည်။ ယခု တည်မည့် ပျော့ဖတ် စက်ရုံကြီးက အရှေ့တောင်အာရှမှာ အကြီးဆုံးဆိုတာကတော့ ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မည်၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည် ပေါ့။ တာဝန်ရှိသူ၏ ပြောကြားချက်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန်မာပျော်သွားပြီ။ အလုပ်လုပ်ချင်သော သန်မာအတွက် အလုပ် ရှိနေလျှင်ပျော်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ ယခုသန်မာ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာက ဝန်မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းဖြစ်ပြီး မြစ်နှင့် အနည်း ငယ် လှမ်းသေးသည်ဟု သိရ၏။

သန်မာသည် အများနည်းတူ အိပ်ဖို့နေရာရှာလိုက်၏။ သရက်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် လူသုံးလေး ယောက် ခြင်ထောင်ထောင်အိပ်နေကြ၏။ သန်မာသည် ၎င်းတို့ ဘေးတွင် သူ၏ သားရေအိပ်ရာလိပ်ကို ဖြေလိုက်၏။ ခြင်ထောင် ကိုယူ၍ အများနည်းတူ သစ်ကိုင်းများတွင်ချည်၍ ထောင်လိုက်၏။ ခြင်ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး ခေါင်းအုံးလုပ်ထားသည့် အဝတ်အစား အိတ်ထဲမှ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ... သန်မာက ထိုစာအုပ်ကြားမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုယူလိုက်ပြီး ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။

အသက်ကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် ချစ်ဦးသူ နန်းနှင်းသူ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းတောင်း၊ မျက်ခွံမို့မို့နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းအနေတော်၊ နားအနေတော်

တွင် ရွှေနားကပ်ပါးပါးလေး ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာသွယ်ပေမယ့် ပါးပြည့်ပြည့်ဖြစ်၍ ကြည့်၍ပိုကောင်းသည်။ လည်တိုင်ရှင်းရှင်းတွင် ရွှေဆွဲကြိုး သေးသေးမျှင်မျှင်လေး။ လည်တိုင်၏ ဝဲဘက်ဘေး ရင်ဘတ်ပေါ်ချထားသည့် မည်းနက်နေသော တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ထုံးထားသည့်ဆံပင်များက ခါးအထိရောက်နေသည်။ ဆံပင်ဖုံးက လည်း ကောင်းလိုက်ပါတိ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အသားဖြူနေပေမယ့် အပြင်မှာက နန့်နှင်းဆီ အသားအရေက ငှက်ပျောအူနုကဲ့သို့ ဝါဖြူနေသည်။ ပြီးတော့ ပါးပြည့်ပြည့်နှစ်ဖက်ပေါ်က ပါးချိုင့်ကြီး နှစ်ခုက ဓာတ်ပုံထဲတွင် သိပ်မပေါ်လှ။ နန့် နှင်းဆီ၏ ဖြူဖွေးသော သွားများပေါ်အောင်မပြောနှင့်၊ ပြုံးရုံပြုံးသည်နှင့် ချိုင့်ချိုင့်ဝင်သွား သည့် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ပြုံးရယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ကြောင့် မျက်နှာက ပိုလှသွားသည်ဟု သန်မာ ထင်ခဲ့၏။

သန်မာက သက်ပြင်းမောချရင်း နန့်နှင်းဆီဓာတ်ပုံကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ ပြန်ညှပ်ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးလုပ်ထား သည့် အဝတ်အစားအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထိုအိတ်ပေါ်ခေါင်း လှဲချကာ စောင်ဆွဲချလိုက်၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွင် အမှောင်ထဲ၌ပင် နန့်နှင်းဆီပုံရိပ်က ပေါ်လာ၏။ သူ့အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ သူ့အတွေးစတိုက် ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းများဆီ ရောက်သွား ပြန်ပြီလေ။ ။

အခန်း (၇)

ကျောင်းသားသစ်

သန်မာပူဆာလွန်း၍ မေလကုန်ကာနီးတွင် သန်မာတို့ရန်ကုန် သို့ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သန်မာ၏ အမေဘက်က အဘိုး ဦးမြင့်မောင် က မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ မြရတနာ ၄ လမ်းတွင် သမီးလေး နှစ်ယောက်နှင့်နေသည်။ အဘိုးသည် အလယ်တန်းပြ ကျောင်း ဆရာအငြိမ်းစားဖြစ်၏။ အဘိုး၏တပည့်များက ကြိုတင် ရှာပေး ထားသဖြင့် သန်မာတို့နေမည့်အိမ် တွေ့ထားပြီးဖြစ်၏။ ည ရပ်ကွက် ဝေဘာဂီလမ်းမှာဖြစ်၏။ ပေ ၂၀ ပေ ၆၀ သုံးပင် နှစ်ခန်းသစ်သား အိမ်ဖြစ်၏။ ထရံကာ သွပ်မိုးဖြစ်၏။ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့သည် ထိုအိမ်ကိုသွားကြည့်ကြပြီး တစ်ခါတည်း စာချုပ် ငွေချေ ဝယ်ယူ လိုက်၏။ ထိုနေ့မှာပင် အဘိုးအိမ်မှထိုအိမ်သို့ သန်မာတို့ ပြောင်း ရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ တော်သေး၏။ သန်မာလည်း ဇွန် (၁) ရက်နေ့

တွင် အထက (၁) မြောက်ဥက္ကလာသို့ ကျောင်းအပ် ကျောင်းတက် နိုင်ခဲ့၏။

ကျောင်းသားသစ်ဆို၍ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့ နှစ်ဦး သာရှိ၏။ သန်မာက မြစ်ကြီးနားမှ ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး နန့်နှင်းဆီက လွိုင်လင်မှပြောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် စာသူငယ်ကြား လင်းတနားဟု ဆိုရလောက်အောင် အရပ် အမောင်းရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ ထူးခြားနေ၏။ ပိုထူးခြား သည်က သန်မာ၏သျှောင်ထုံးဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကျောင်းဆင်းတော့ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့ ကျောင်းမှအတူပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ခေမာသီလမ်းကြီးဆီရောက်ပြီး လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် လမ်းမှပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ သူ့အုပ်စုလေး နှင့် သူပြန်ကုန်ကြသည်။ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့သည် သူတို့ အတန်း၊ သူတို့အခန်းတွင် ကျောင်းသားသစ်ဆို၍ သူတို့နှစ်ဦးသာ ရှိသဖြင့် ကျောင်းဆင်းတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြဲ ဖြစ်ရာမှ ကျောင်းအတူပြန်ဖော်ဖြစ်သွားကြ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူ့အကြောင်းမေး၊ ကိုယ့် အကြောင်းမေး၊ သူ့အကြောင်းပြော၊ ကိုယ့်အကြောင်းပြောနှင့် ပထမနေ့မှာပင် သန်မာနှင့်နန့်နှင်းဆီတို့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြ၏။ နောက်နေ့သန်မာကျောင်းရောက်တော့ နန့်နှင်းဆီမရောက်သေး၊ ခဏကြာတော့ နန့်နှင်းဆီသည် ကျောင်းသူတစ်သိုက်နှင့် ရောက် လာသည်။ နန့်နှင်းဆီက သန်မာထံတန်းလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် လုံခြုံစွာထည့်ယူလာသော မုန့်ပျားသလက်

ပူပူနွေးနွေး နှစ်ချပ်ထဲမှ တစ်ချပ်ကို သန်မာ အားပေးသည်။ တစ်ချပ်ကိုသူစားသည်။ ပဲလွန်းစေ့များပါသည့် မုန့်ပျားသလက် ပေါ်တွင် နှမ်းထောင်းပါဖြူးထားသဖြင့် စား၍ကောင်းလှ၏။ အရသာရှိလှ၏။ “တို့အမေက မုန့်ပျားသလက်ရောင်းတယ်၊ ဒါ နင့်အတွက် သက်သက် ယူလာတာ . . .” ဟု နန့်နှင်းဆီက ပွင့်လင်း စွာပြော၍ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းစားကျောင်းဆင်းစတာ့ နှစ်ယောက်အတူပင် ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်ရီ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ကြည့်တော့ ကြက်သားဟင်းဆီပြန်ချက်ပေးထား သည်။ နန့်နှင်းဆီထည့်လာသည့်ဟင်းက ကြက်သွန်နီနိုင်းချင်းနှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီထမင်းချိုင့်ထဲ ကြက်သား ဟင်းများထည့်ပေးပြီး နန့်နှင်းဆီ၏ ပဲပြုတ်သုပ်ကိုသူက များများ ယူစားလိုက်သည်။ ဆားမပေါ့မလေးထည့်ထားသဖြင့် ပဲ၏ဆီမဲ့ သည့်အရသာက ပေါ်လှသည်။ သန်မာက ပဲပြုတ်သုပ်ကို သဘော ကျသဖြင့် ကြက်သားဟင်း လက်ကျန်ကို နန့်နှင်းဆီအားထည့်ပေး ပြီး ပဲပြုတ်သုပ်ကို အကုန်ယူလိုက်သည်။ နန့်နှင်းဆီက ကြက်သား တုံးများကို သူ့ထမင်းစားဇွန်းဖြင့် ပြန်ခပ်ထည့်ပေးနေသဖြင့် သန်မာ သတိထားကြည့်မိတော့ နန့်နှင်းဆီမျက်နှာ မရွှင်မပျေတွေ့ရ သည်။ သန်မာက သူယူထားသည့် ပဲပြုတ်သုပ်ကို ပြန်ထည့်ပေးမည် လုပ်တော့ သူ့ထမင်းချိုင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး “နင်ကြိုက်ရင် စားလေ” ဟုမရွှင်မပျေနှင့် တိုးသက်စွာ ပြောသည်။

နောက်နေ့တွင်လည်း သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီယူလာပေး သည့် မုန့်ပျားသလက် ပူပူနွေးနွေးကို စားရသည်။ ထမင်းစား

ချိန်ကျောင်းဆင်းတော့ သန်မာက ထမင်းစားဖို့ခေါ်ပေမယ့် နန့်နှင်းဆီက “ငါထမင်းမဆာဘူး။ နင်စားနှင့်” ဟုပြောသည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီထမင်းချိုင့် ယူဖွင့်ကြည့်တော့ ပဲပြုတ်သုပ်။ သန်မာက သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ပြီး နန့်နှင်းဆီကိုပြလိုက်သည်။ ပဲပြုတ်ကြော်ကိုမြင်တော့ နန့်နှင်းဆီပြီးသည်။ ထမင်းစားဖို့ထ သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။

သန်မာက ထမင်းစားပြီးမှ ဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်နီထည့်ပေးထားသည့် ဝက်သားဟင်းကိုကိုယ်တိုင်ကြော်သည့် ပဲပြုတ်ဟင်းနှင့် လဲယူလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ နန့်နှင်းဆီက ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

သန်မာက သူ့ဘဝကိုအကြမ်းဖျင်း နန့်နှင်းဆီအားပြောပြလိုက်သည်။ အဘိုးစုထားသည့် ငွေ၊ အဘိုးခြံနှင့်အိမ်ကို ရောင်းရငွေ၊ ဒေါ်လေးတို့ကျောက်အောင်ထားသည့် ငွေလေးရှိနေ၍ လောလောဆယ် အဆင်ပြေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည်ပင် အိမ်ဝယ်လိုက်၍ ငွေသိပ်ကျန်တော့ဟန်မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်လေးတို့လင်းမယားသည်လည်း နေ့စဉ်အလုပ်ထွက်ရှာနေကြောင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။ နန့်နှင်းဆီက သူပြောသမျှ တအံ့တဩနားထောင်ရင်း မယုံလှကြည့်သည်။ သန်မာက အိမ်လိပ်စာရေးပေးလိုက်ပြီး မယုံလျှင်လာကြည့်ဟု ပြောလိုက်မှ နန့်နှင်းဆီ၏ သက်ပြင်းမောချသံကို သန်မာကြားလိုက်ရ၏။

နန့်နှင်းဆီကလည်း သူ့အကြောင်းအားကျမခံ ပြောပြပြန်သည်။ သူ့အမေက ပိုးကရင်၊ သူ့အဖေက ဗမာ၊ အညာသားပုပ္ဖားသား၊ သူကတစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ ရဲတပ်ကြပ်အဖေသည်

လစာမှတစ်ပါး ရွာတတ်ဖွေတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း။ ရန်ကုန်ရဲအက်ဥပဒေအရ အခြားအလုပ်လုပ်ခွင့်မရှိ၍ နာရီပြင်တတ်သည့် အဖေအလုပ်ကို အဖေမလုပ်ရဲကြောင်း။ ရဲစခန်းရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ နာရီများနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏ နာရီများသာ ပြင်ပေးရကြောင်း၊ နာရီပြင်သည့်ငွေများကိုလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် သူ့ဇနီးထံအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အသောက်အစား အပျော်အပါး အလောင်းအစားမရှိကြောင်း၊ အဖေဆောင်ပုဂံရှိကြောင်း “မရစ်နဲ့ မထစ်နဲ့၊ မညစ်နဲ့ မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ပေးပါ။ စေတနာပေး၊ ပေးသမျှသာလှ၊ ပူစရာမရှိ” ဟူသောဆောင်ပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း နန့်နှင်းဆီက ပြောပြတော့ သန်မာသူ့အဖေကို သဘောကျသွားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြုံးမိ၏။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါလျက် မလုပ်သူ မဟုတ်ပါလား။

အဖေသည် လျှိုင်လင်မှာတုန်းက နယ်ထိန်းဖြစ်သဖြင့် အသင့်အတင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားရကြောင်း၊ အသင့်အတင့်ဝတ်ရကြောင်း၊ သူ့အမေက လျှိုင်လင်ရဲစခန်းတွင် နေရာကျယ်သဖြင့် ဝက်များမွေးခဲ့ကြောင်း၊ ဝက်များရောင်းရတိုင်း နန့်နှင်းဆီအတွက် ရွှေများဆင်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ နားကပ်ပါးပါး၊ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်၊ လက်ကောက်သေးသေး၊ မိန်းကလေး လက်ဝတ်ရတနာ၊ အမေချမ်းသာသမျှ ဝယ်ပေးခဲ့ကြောင်း။ ခု ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့ ဝက်မွေးဖို့အခြေအနေမပေး။ အခြေအနေပေးသည့် မုန့်ပျားသလက်ရောင်းပြီး အမေကတစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာခဲ့ကြောင်း၊ အမေဟာ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက မုန့်ပျားသလက်ရောင်းဖို့ ပြင်ရဆင်ရကြောင်း၊ မုန့်ပျားသလက် လုပ်ရောင်းနေရတော့

နန့်နှင်းဆီကျောင်းသွားဖို့ ကျောင်းယူဖို့ ထမင်းချိုင့်အတွက် ပြင်ဆင်မပေးနိုင်ကြောင်း။ နန့်နှင်းဆီက ထမင်းတစ်အိုးတည် အိမ်ရှေ့မှာလာရောင်းသည့် ပဲပြုတ်ကိုကြက်သွန်နီနှင့် သုပ်ရန်မှ တစ်ပါး အဖေလစာနှင့် အမေမုန့်ပျားသလက် ရောင်းရငွေတို့က အခြားအသားငါးဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်ခွင့်မရှိကြောင်း။ နန့်နှင်း ဆီကပြောပြတော့ သန်မာစိတ်မကောင်းတော့။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် သန်မာက လောကတွင် မိတ်ဆွေကောင်းရှားကြောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း ဆိုသည်မှာ အေးအတူပူအမျှ၊ နည်းအတူ များအဝ၊ ကောင်းတူ ဆိုးဖက်နေထိုင်ရကြောင်း၊ လောကတွင် ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ် ချင်သူ၊ ငါးရုံရတော့အတူတူ၊ ငါးခူရတော့ ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်းလုပ်ချင်သူ သာများကြောင်း၊ ဘူးသီးသီးမှ အနီးတော်ချင်သည့် သာယာစီးချင် ကြသူများကြောင်း၊ တကယ့်မိတ်ဆွေစစ်သည် ဆံထုံးထုံးဆီစိုက် ပန်းပန်ပေးချင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိလည်း နန့်နှင်းဆီနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်ချင်ကြောင်း၊ နောက်နေ့ကစပြီး ဟင်း ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အေးအတူပူအမျှ စားကြရ အောင်ဟုပြောတော့ နန့်နှင်းဆီက တည်တည်ကြည်ကြည်ခေါင်း ညှိတ်ပြရှာသည်။

နောက်ရက်များတွင် နန့်နှင်းဆီယူလာသည့် မုန့်ပျား သလက်ကို သန်မာကစောင့်စားသကဲ့သို့ အိမ်ကထည့်ပေးလိုက် သည့် သားငါးဟင်းလျာများကို နန့်နှင်းဆီထမင်းချိုင့်ထဲ ဝရုတစိုက် ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။ နန့်နှင်းဆီကလည်း ပဲပြုတ်ကို အမျိုးမျိုးလုပ်ယူ

စားသည့်ဟင်းအား သန်မာ၏ထမင်းချိုင့်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင် ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပါသည်။ ကျောက်စရစ်ကုန်း၌ ရှားနှင့်ဒဟတ် ရောနှောနေသည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပါလေ။ ။

အခန်း (၈)

အကြွေးသံသရာ

သန်မာ၏ဦးလေး ဦးသန်းဇော်သည် ကျောင်းပိတ်သည့် နေ့ဆိုလျှင် သန်မာကို သူ့အလုပ်သွားရှာရာ၌ ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ သန်မာကို ရန်ကုန်မြို့တွင် လူရည်လည်အောင် လမ်းများအကြောင်း၊ လိုင်းကားများအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း ရှင်းပြရင်းခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်မြို့နယ် ခုနစ်မြို့နယ်ဖြစ်သည့် လမ်းမတော်၊ လသာ၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ကျောက်တံတား၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ပုစွန်တောင်နှင့် ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်များသို့ ခြေလျင်လျှောက်ခေါ်သွားရင်း ရှင်းပြခဲ့သဖြင့် သန်မာအဖို့ ဦးလေးကျေးဇူးကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သည် လေးငါးရက်နှင့် ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါသည်။ ဦးလေးဦးသန်းဇော်နှင့် ဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်ရှိတို့သည် တစ်လခန့်အကြာတွင် အလုပ်ကိုယ်စီ ရသွားကြပြီ။ ဦးလေးသည် ဘယ်လိုလုပ်အဆက်အသွယ် ရသွားသည်မသိ၊ လသာရှိခဲ့ခိုင်းကြီး၏ လက်ခွဲခိုင်းအလုပ်ရသွားပြီး ၁၅

ရက် တစ်ကြိမ်ဖွင့်သည့် ချဲထီထိုးသမ္မဂ္ဂကို လစဉ် (၁၅) ရက်နေ့ ညနေနှင့်လကုန်သည့်ညနေတို့တွင် ချဲခိုင်းကြီးသို့ သွားအပ်ရသည်။ ကော်မရှင်စား ချဲထီရောင်းပေးရ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချဲထီပေါက်သူ ရှိလျှင်လည်း ချက်ချင်းချဲခိုင်းကြီးမှ ထုတ်ယူပြီး တစ်ဆင့်ပြန်ထုတ်ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြားပေးကမ်းရသည့် အရပ်ရပ်ငွေကို စာရင်းတင်ပြလျှင် ချဲခိုင်းချုပ်က ပြန်ထုတ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

သန်မာက ဤကိစ္စအတွက်စိတ်မအေး၊ ဦးလေးအဖမ်းခံရမှာစိုးသည်။ ဦးလေးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးသာ။ ယခင်ကထက် အပေါင်းအသင်းစုံ အပေါင်းအသင်းများလာသည်။ လူတွေကျယ်ဖြစ်လာသည်။ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်သူက ပင်ပန်းသေးသည်။ ဦးလေးက မပင်ပန်းဘဲ ဝင်ငွေလမ်းဖြောင့်နေသည်။ ချိုင်းစာရွက်အမျိုးမျိုးနှင့် ချဲပေါက်စဉ်ပါ ရောင်းတော့တွက်ခြေကိုက်လွန်းနေသည်။ သန်မာကိုဦးလေးက မုန့်ဖိုးပေးလာသည့်အပြင် ထမင်းချိုင့်ကိုလည်း အသားငါးမထပ်ရအောင်ထည့်ပေးလာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သည်တော့လည်း နန့်နှင်းဆီပါ ကောင်းမွန်စွာ စားခဲ့ရပါသည်။ ထို့အတူ သူ့အလုပ်ကို ကူလုပ်ပေးသည့် ဒေါ်လေးက သန်မာကို မုန့်ဖိုးပေးပြန်သည်။ သန်မာကရလာသည့် မုန့်ဖိုးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။ ၁၀ တန်း ရောက်လျှင် နန့်နှင်းဆီအတွက် ကျူရှင်ဖိုးလိုသည်မဟုတ်ပါလား။

သန်မာကဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်ရှိ အလုပ်ကိုတော့ သဘောမကျပါ။ သဘောမကျရုံမက ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ပေးရတော့ သည်အလုပ်ကို လုံးဝမနှစ်မြို့တော့ပါ။ ဒေါ်လေးအလုပ်က ဝေဘာဂီလမ်းကွေ့တွင် အရက်သွားရောင်းခြင်း ဖြစ်

ပါသည်။ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် အရက်ချက်ရောင်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ လိုင်စင်ရသည့် အရက်ဆိုင်ကြီးများမှ အရက်များဝယ်ပြီး ဟင်းချက် ရောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရက်အပြင် အမြည်းပါရောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်လေးခမျာ အရက်စရောင်းကတည်းက မအားရှာ တော့ပါ။ တစ်မိသားစုလုံး နံနက်စောစောစားဖို့၊ နေ့လယ်စာစားဖို့၊ ညနေစာစားဖို့ကို အချိန်လူချက်ပြုတ်ပေးရသကဲ့သို့ သန်မာအတွက် ယမင်းချိုင့်ထည့်ရန်နှင့် အရက်သမားများ မြည်းရန်အတွက်ပါ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးရပါသည်။ ထိုသို့ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် နိုင်ရန်အတွက် “ဈ” ဈေးရော “ငှ” ဈေးသို့ပါ တစ်နေ့နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ပြေးရရှာပါသည်။ အရက်ဆိုင်ဖွင့်သည့်နေရာသည် အိမ်နှင့်အနည်းငယ် လှမ်းသဖြင့် အရက်ပုလင်းများ အရက်ဂါလန် ပုံးများနှင့် အမြည်းသယ်ရသည်ပင် ကရိကထနိုင်လှပါသည်။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီ ထိုးသည်နှင့် အရက်ဆိုင်ဖွင့် ည ၈ နာရီ ၉ နာရီခန့် အရက်ဆိုင်သိမ်းပါသည်။ အခြားအရက်ဆိုင်များပါရှိ သဖြင့် ဖောက်သည်မွေးရသကဲ့သို့ ဖောက်သည်မပျက်အောင် လည်း နှုတ်ချိုသျှိုတစ်ပါးဖြင့် ပြိုင်ဆိုင် ရောင်းရပါသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင်တော့ အရက်ရောင်းမည့် ပစ္စည်း ပစ္စယများကို သန်မာကိုယ်တိုင်သယ်သွားရပြီး သန်မာကိုယ်တိုင် အရက်ရောင်းရပါသည်။ ပထမဆုံးနေ့တစ်နေ့ပဲ ဒေါ်လေးက ရောင်းပုံရောင်းနည်းကို ပြပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ဒေါ်လေး ပြန်သွားတော့ အဘိုးဦးသံတိုင်ကို သတိရပြီးသန်မာမျက်ရည်ကျခဲ့ ရပါသည်။ အဘိုးဘဝ ဝမ်းရောအတွက် မုဆိုးလုပ်ခဲ့ငြားသော်လည်း

သူ့အသက်သတ်ခြင်း ကံတစ်ပါးသာ ကျူးလွန်ခဲ့ပါသည်။ အခြား ကံလေးပါးလုံခြုံစွာ အဘိုးထိန်းခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယနှင့် တွေ့ပြီး အကြွေးရှိလျှင်ဆပ်ရမည်ဟူသော မိန့်မှာချက်အတိုင်း အဘိုးသည် သေဆုံးကာနီးအထိ သူတင်ရှိသောအကြွေးကို ဆပ်သွား ခဲ့ရှာပါသည်။ ဘုန်းကြီးဦးနန္ဒိယ၏ မိန့်ကြားချက် ကြားနာရပြီး နောက် သန်မာသည် အကြွေးမတင်အောင်၊ အကြွေးကင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုသန်မာအကြွေးတင်တော့မည်။ အကြွေးများအလိုလို ယူပြီးသားဖြစ်သွားပြီ။ ဒေါ်လေးကိုလည်း သန်မာအားနာသည်။ ဤအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးဟု မပြောရက်၊ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် မိန်းမသားဖြစ်ပါလျက် လုပ်ခဲ့သည့်အလုပ် မဟုတ်ပါလား။ အဘိုးက ကံတစ်ပါးသာကျူးလွန်ခဲ့သည်။ သန်မာက ကံသုံးပါးကို တိုက်ရိုက် ကျူးလွန်နေသည်။ ကံတစ်ပါးကိုလည်း သွယ်ဝိုက်ကျူးလွန်နေမိပြီ။ ဒေါ်လေးက အမြတ်အစွန်းရဖို့ ဈေးရောင်းခြင်းဖြစ်၍ ဒေါ်လေး ပြောသလို သန်မာလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ မလုပ်ချင်သော်လည်း သန်မာလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

သန်မာတိုက်ရိုက်ကျူးလွန်သည့် ကံသုံးပါးက မိမိအရက် မသောက်ပေမယ့် သူတစ်ပါးအရက်သောက်အောင် ရောင်းနေရ သည်။ အရက်ကို ရိုးရိုးသားသားရောင်းရခြင်းမဟုတ်၊ သူတစ်ပါး ဝယ်သည့်အရက် သူတို့အရက်ကို သန်မာခိုးယူနေရသည်။ ခိုးယူပုံ ခိုးယူနည်းကလည်း အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ဒေါ်လေးပြန်သွားပြီးနောက် အရက်ချိန်သည်ပက်ခွက်ကို မြှောက်ကစားနေရာမှ အောက်ကျ သွား၍ ရေနှင့်သေချာဆေးကြည့်တော့ ပက်ခြင်ခွက်ထဲ သံလုပ်ရည်

ပုလင်းအဖုံးကို မှောက်ခုံထည့်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မဟုတ်တာ လုပ်ထားမှန်းသိပေမယ့် ဒေါ်လေးရည်မှန်းချက် မစီမံခန့်ခွဲခြင်းကြောင့် ထိုပုလင်းအဖုံးကို ထုတ်မပစ်မိတော့။ တစ်စက်ကျမှားပြည့်သော လားသို့၊ တစ်ဖုံးစာများလာတော့လည်း တစ်ပုလင်းဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသည်လည်းခိုးယူခြင်း မဟုတ်ပါလား။

အရက်သောက်သူ မူးလာပြီဆိုသည်နှင့် ထပ်မှာသည့် အရက်တစ်ပုလင်းလျှင် ရေဘယ်လောက်ရောထည့်ပေးရမည်။ အရက်တစ်အာတာမှာလျှင် ရေဘယ်လောက်ရောစပ်ပေးရမည်။ အရက်တစ်ပိုင်းမှာလျှင် ရေဘယ်လောက်ရောပေးရမည်။ အရက် တစ်စိတ်မှာလျှင် ရေဘယ်လောက်ရောပေးရမည်တို့ကို ဒေါ်လေး က သေချာမှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ အရက်သမားကလည်း ဒေါ်လေး ကြံပြောထားသကဲ့သို့ အမှားအမှန်ခွဲခြားနိုင်သည့် အသိစိတ်မရှိ တော့၊ ချပေးလာသမျှ ကြွက်တွင်းထဲလောင်းထည့်သလိုမျိုး မော့သောက်တော့သည်။ အခိုးခံရမှန်းမသိ၊ အလိမ်ခံရမှန်းမသိ၊ သူတို့ယူခဲ့သည့် အကြွေးပြန်ဆပ်နေကြသည်လားမသိ။ သန်မာ အနေဖြင့်လည်း ထမင်းကျွေးထားသည့်၊ ကျောင်းထားပေးသည့် အဖော်စကား နားမထောင်၍ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်ပါလား။

ဝက်သားကြော်၊ ကြက်သားကြော်၊ အမဲသားကြော်၊ ငါးခူကြော်၊ ငါးဖယ်ကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ မြေပဲဆံကြော်တို့ကိုလည်း ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံရောင်းရ မည်ကို ဒေါ်လေးက မှတ်ထားခဲ့ပြီးမှ မှတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရောင်း ရှိခဲ့မည်။ မလိမ်ချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဖောက်သည်ချည်းရောင်း ရလျှင် ည (၉) နာရီခန့် ဆိုင်သိမ်းနိုင်ပါသည်။ တခြားညှော်စိမ်း လူသစ်များဝင်လာလျှင်တော့ ဆိုင်စောစောသိမ်းရလေ့ရှိပါသည်။

ဘယ်အချိန်သိမ်းသိမ်း၊ ဒေါ်လေးကို အပ်ရမည့်ငွေက အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

သန်မာသွယ်ဝိုက်ကျူးလွန်နေသည့် ကံတစ်ပါးက အမြည်း မှာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေးကသူဝယ်ရမည့် အသား၊ ငါးသိန် ဖြစ်ပေမယ့် သန်မာကို ဘာသားဘာငါး ဝယ်ခဲ့ရမတုံးဟု မေးနေကျ။ သန်မာကလည်း မဖြေချင်ဖြေချင် ဖြေနေကျ။ ဒေါ်လေးခမျှာ သန်မာအရက်ရောင်းပေးနေခိုက် အလကားမနေရပါ။ ခင်ပွန်း၏ အလုပ်ပြောပြတ်ပေးသည့် အလုပ်ဝင်ကူ လုပ်ပေးနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

နန့်နှင်းဆီက သန်မာနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး သုံးပတ်ခန့် အကြာတွင် သန်မာအိမ်သို့ လာလည်ပါသည်။ ပွင့်လင်းရိုးသား သော နန့်နှင်းဆီနှင့် သန်မာမိသားစုရင်းနှီးသွားသည်။ နန့်နှင်းဆီ သည် ဒေါ်လေး၏ အလုပ်များကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက် လက် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးသွားသည်။ ထို့အတူ သူ့အခြေခံ အားနည်းသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သင်္ချာဘာသာကို သန်မာထံ မှ သင်ယူဖို့အိမ်လာခွင့်ပြုရန် ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့ထံ ခွင့်ပန် သွားရာ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးကလည်းလာခဲ့ဖို့ လိုလိုချင်ချင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

တစ်လကျော်အကြာ နန့်နှင်းဆီရောက်လာခိုက် ချဲထိုးသူ တွေ တွေ့ရပြီး ဦးလေးကဘောက်ချာဖြတ်ပေးနေတာ တွေ့ရတော့ နန့်နှင်းဆီက သန်မာကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးမပြသည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိသူ က လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိတာလုပ်နေ၍ မဟုတ်ပါလား။ ။

အခန်း (၉)

ရှက်စရာလား

“နန့်နှင်းဆီ၊ နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုပ်သိုးလို့ စာမေးပွဲကျတဲ့ မျက်နှာကျနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်တာတုံးဟ . . .”

သင်္ကြန်အပြီး အောင်စာရင်းကြည့်ပြန်လာသော မြင့်သူက ကိုးတန်းစာမေးပွဲအောင်ပါလျက် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေသည့် နန့်နှင်းဆီကို ထူးဆန်းနေ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မြင့်သူ၊ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့သည် စက်ဘီးကိုယ်စီ မစီးကြဘဲ တွန်းလာကြ၏။ အမှန်လည်း သူတို့သုံးဦးစလုံးအောင်ကြ၍ ပျော်နေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပါလား။

“စပယ်ဖူး စာမေးပွဲကျလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါဟာ . . .”

“သူ့ကျတာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်တုန်းဟ . . .”

“ဆိုင်တယ်ဟ၊ သူက ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ၊ သူက

လည်း သူ့စာမေးပွဲကျမှန်းသိပါတယ်။ သူသင်္ချာ မဖြေနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့အောင်စာရင်းမကြည့်ရဲလို့ ငါ့ကိုကြည့်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်လို့ ခက်နေတာ။ သူ့စာမေးပွဲကျတယ်ဆိုတာ ငါဘယ်လို သူ့ကိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး . . .”

“အဲဒီလိုဆို နင်အိမ်မပြန်နဲ့၊ ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ငါနဲ့သန်မာအောင်စာရင်း သွားကြည့်မယ်ဆိုတော့ ဦးလေးနဲ့ ခေါ်လေးက မင်းတို့ စာမေးပွဲအောင်ရင် တို့က ဂုဏ်ပြုပွဲလေးလုပ်ပေးမယ်။ နန့်နှင်းဆီပါ ခေါ်လာခဲ့လို့မှာလိုက်တယ်။ နင်ပြန်ရင် စပယ်ဖူးလည်း သူမအောင်တာ သိနေလောက်ပြီလေ . . .”

သန်မာက နန့်နှင်းဆီနှင့်တွေ့စက နင်နဲ့ငါနဲ့ပြောခဲ့သော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကြာလာပြီး တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အသေးစိတ်ပြောကြပြီးနောက် နန့်နှင်းဆီက သူ့ထက် (၇) လ သာသာကြီးမှန်းသိရပြီး တလေးတစား မမနှင့်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုလာခဲ့သည်။ မြင့်သူက သန်မာတို့အိမ်ဘေး တစ်အိမ်ကျော်တွင်နေသူဖြစ်သည်။ မြင့်သူက သန်မာနှင့် အသက်တူ အတန်းတူ ဖြစ်သော်လည်း သန်မာအောက် အရပ်အတော် နိမ့်သည်။ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော မြင့်သူနှင့်သန်မာတို့ ညီအစ်ကို ရင်းချာသကဲ့သို့ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ သူ့အမေက အငှားကား မောင်းသည်။ သူ့အမေက “ဈ”ဈေးတွင် အထည်ရောင်းသည်။ သူ့တွင် ခြောက်တန်းကျောင်းသူ ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ မြင့်သူက တစ်ခါတလေ သန်မာနှင့်အတူ အိပ်လေ့ရှိသည်။ မြင့်သူနှင့် သန်မာတို့၏ အတူလုပ်ရသည့် အလုပ်ရှိသေးသည်။ ထိုအလုပ်က အခြားမဟုတ်။ သူတို့အိမ်များ၏ နောက်ဘက်ဘေးမှာရှိသည့် ရေကန်ကြီးမှ

ရေများကိုတစ်အိမ်လုံး သောက်ဖို့ သုံးဖို့ ချိုးဖို့ ခပ်ပေးကြရသည်။
 ရေကန်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သံဆူးကြိုးဖြင့်ကာရံ ထားပြီး လေးဘက်
 လေးတန်၌သာ အပေါက် တစ်ပေါက်စီဖောက် ထားပါသည်။
 ထိုအပေါက်များမှသာ ခပ်ယူနိုင်ပါသည်။

နန့်နှင်းဆီ သန်မာထဲ စာလာမေးလျှင် စာလာအတူ
 ကျက်လျှင်လည်း နန့်နှင်းဆီက ကူခပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ သန်မာက
 အားနာ၍ ကူခပ်မပေးရန် တားပေမယ့်မရ။ နန့်နှင်းဆီက လွိုင်လင်
 မှာလုပ်နေကျဟုပြောသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများသည် မိုးချုပ်၍
 မှောင်လာလျှင် မိမိတို့အိမ်ရှေ့ရှိမီးတိုင်များမှ မီးချောင်းများလင်း
 အောင် မီးခလုတ် ဖွင့်တတ်ကြသော်လည်း နံနက်မိုးလင်းသွားလျှင်
 မီးချောင်းများပြန်ပိတ်ဖို့ကြတော့ မေ့နေတတ်ပါသည်။ သန်မာက
 အမြင်မတော်တာတွေလျှင် မနေတတ်သူပိပိ နံနက် ခြောက်နာရီ
 ထိုးလျှင် သူ့တာဝန်ပမာ မီးခလုတ်များ လိုက်ပိတ်လေ့ရှိရာ နန့်
 နှင်းဆီ ရောက်လာလျှင်လည်း နန့်နှင်းဆီကပါ သန်မာနှင့်အတူ
 ကူ၍လိုက်ပိတ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ နန့်နှင်းဆီသည် ကျောင်းပိတ်
 ရက်၌ သန်မာတို့အိမ်သို့ရောက်လာလျှင် ဒေါ်လေးအလုပ်များကို
 ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိသဖြင့် “ဈ”ဈေး၊ “ငှ”ဈေးများသို့ပါ
 ဒေါ်လေး လိုအပ်တာသွားရောက် ဝယ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ကျောင်း
 ပိတ်ရက်များတွင် မြင့်သူကသော်လည်းကောင်း၊ နန့်နှင်းဆီကသော်
 လည်းကောင်း သန်မာအရက်ရောင်းရာနေရာသို့ ပစ္စည်းများ သယ်
 ပေးလေ့ရှိပါသည်။ သန်မာက ဆိုင်ရောက်သည်နှင့် သူတို့ကို အနေ
 မခံဘဲ အမြဲပြန်လွှတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုသို့ ပြန်မလွှတ်၍ မဖြစ်ပါ။

သူတို့ရှိနေလျှင် သန်မာမလုပ်မဖြစ် လုပ်နေရသော၊ မဟုတ်တာ
 လုပ်နေမှုများကို သူတို့သိသွားမည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့ ပြန်လွှတ်
 တိုင်း နန့်နှင်းဆီက “အရက်သွားမသောက်နဲ့နော် . . .” ဟု မှာခဲ့ပြီ။

“အေးဟာ ခုလို ဂုဏ်ပြုပွဲမျိုးကို စပယ်ဖူးပါ ပါရင် ဘယ်
 လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော် . . .”

“သူစာမေးပွဲ အောင်ရင်တော့ဟုတ်တာပေါ့ဟာ၊ နင်အခုန
 ပြောလိုက်တာ ငါကြားလိုက်ပါတယ်။ သူသင်္ချာမဖြေနိုင်ဘူးဆို
 ဟုတ်လား။ သူမရွက်ရမှာ ရှက်နေလို့ ခုလိုစာမေးပွဲကျတာ . . .”

“မြင့်သူ နင်ပြောရင် မရှင်းမရှင်းနဲ့၊ သူက သင်္ချာဖြေရမှာ
 ရှက်နေတာလား . . .”

“နန့်နှင်းဆီတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ တယ်ဝေးပါကွာ၊
 စပယ်ဖူးကို သင်္ချာတော်တဲ့သန်မာဆီ လာမေးပါ ဆွေးနွေးပါလို့
 နင်ရော၊ ငါရော ပြောခဲ့တာ နင်မေ့နေပြီလား။ နင်ရောငါရော
 နှစ်စက သင်္ချာညှဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ သန်မာက သင်္ချာအခြေခံ
 ကစပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြ၊ သင်ပြ၊ တွက်ပြလို့ တို့နှစ်ယောက်
 သင်္ချာတော်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား နန့်နှင်းဆီ . . .”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့နဲ့အတူလိုက်သင်ခဲ့ရင်၊ ခုလို
 သင်္ချာကြောင့် စာမေးပွဲကျမှာ မဟုတ်ဘူးနော် . . .”

“အေးလေ သူကစခန်းမှူးသမီးကလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရုပ်ရည်
 ကလည်းချောပြန်ဆိုတော့ သန်မာလိုကျောင်းသား အချင်းချင်း
 အပေါ် အထင်သေးချင်လည်း သေးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ရွယ်တူ
 ယောက်ျားလေးတစ်ဦးဆိုမှာ သင်္ချာသင်ရမှာ ရှက်နေပုံရပါတယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ သူတို့က ပိုက်ဆံရှိတာပဲ၊ ငါဆီ အောက်

ကျ နောက်ထပ် ဘယ်သင်မှာလဲကွာ၊ နာမည်ကြီး ကျူရှင် တွေ
သွားတယ်မှာပေါ့၊ ထုတ်လား မမနှင်း . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် သန့်မာ။ စပယ်ဖူးက နာမည်ကြီး ကျူရှင်
တွေတက်နေတာပါ . . .”

“နေပါဦး။ နေပါဦး။ မင်းပြောလိုက်တဲ့စကား ပြန်ပြော
စမ်းပါဦး။ ငါတို့၊ နန့်နှင်းဆိုတို့က ပိုက်ဆံမရှိလို့ မင်းဆီ အောက်ကျ
နောက်ကျခံသင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား . . .”

“မင်းကလည်းကွာ၊ စကားအထအန ကောက်နေပြန်ပြီ။
တို့တစ်တွေက မောင်ရင်းနှမ ညီရင်းအစ်ကိုလို ခင်မင်နေတဲ့
သူတွေလေ။ အဲဒီလိုသဘောထားစရာလား . . .”

“အေးပါ။ ထားလိုက်ပါတော့၊ ထားလိုက်ပါတော့။ အ
လျှောက်ကောင်းတော့၊ အထောင်းသက်သာသွားပြီပေါ့။ ခုန
စပယ်ဖူးကျူရှင်တက်တဲ့ ကိစ္စဆက်ရဦးမယ်။ သူက ကျောင်းမှာ
အလှဆုံးဆိုတော့ ပညာထက်လှတာပဲ ဦးစားပေးနေတယ် ထင်တာ
ပဲ။ မင်းတို့လည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့အလှသူပဲ ဂရုစိုက်နေတာ။
စာသင်တာကျတော့ ဆရာကို ဘယ်နှစ်ခါ ထမေးတာ တွေ့ဖူးလို့
လဲ။ တစ်ခါမှ ထမေးတာ ငါတော့မတွေ့ဖူးဘူး . . .”

“စပယ်ဖူးက တအားရှက်တတ်တယ်လေ။ ငါတို့ မိန်း
ကလေးချင်းတောင် ရှက်ချင်ရှက်နေတာ”

“သူများမကောင်းကြောင်း ပြောမနေပါနဲ့ကွာ”

“သန့်မာ။ ဘာကွ ငါတို့က အတင်းပြောနေတယ် ထင်လို့
လား။ ငါ့ခုလိုပြောနေတာ။ နန့်နှင်းဆိုက စပယ်ဖူးကို ပြန်ပြော
စချင်လို့ ပြောနေတာ၊ နောက်ထပ်စပယ်ဖူး စာမေးပွဲကျမှာစိုးလို့

ပြောနေတာ။ စာသင်တာ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူးကွ။ မရှင်းရင်ထမေး
ရမယ်။ ကျောင်းမှာတောင် ထမေးတာ၊ ကျူရှင်ဆိုသူစိမ်းတွေ
ကြား၊ ရှက်လို့၊ သူပိုထမေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်နားမလည်ဘဲ
နဲ့ မှိန်းနေခဲ့လို့ သင်္ချာမဖြေနိုင်တာဖြစ်မှာပေါ့ . . .”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မြင်သူ။ တို့နဲ့သာအတူ သန့်မာဆီ လိုက်မေး
ရင်၊ သန့်မာရှင်းပြပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် စပယ်ဖူးသင်္ချာကောင်းကောင်း
ဖြေနိုင်မှာ။ ဇာတိတစ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးသွားရင် သူ့ရှက်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူးပေါ့။ စပယ်ဖူးကို သန့်မာဆီခေါ်လာခဲ့မယ်လေ။ ကျောင်းပိတ်
ထားတုန်း သန့်မာက သင်ပေးနော် . . .”

“နေပါစေ မမနှင်း။ သူစိတ်မပါဘဲနဲ့တော့ အတင်းခေါ်
မလာခဲ့ပါနဲ့ . . .”

“အေးပါဟာ။ တို့ပြောခဲ့တဲ့စာမေးပွဲက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့
မြန်မာစာ မေးခွန်းတွေက တအားခက်တယ်နော်။ ငါတို့ အဲဒီနှစ်
ဘာသာ အောင်လာတာလည်း ဆရာဦးတိုးညွန့်ရဲ့ ကျေးဇူး အများ
ကြီးပါတယ်။ နက်ဖြန်တို့တစ်တွေ ဆရာဦးတိုးညွန့်ကို သွားကန်
တော့ ရအောင်နော် . . .”

“ဟုတ်မယ် မမနှင်း . . .။ မမနှင်းကမှ ကျေးဇူးအထူး
ကိုသိတတ်သေးတယ်။ ကျွန်တော်ဆရာဦးတိုးညွန့်ကို မေ့နေမိ
တယ်။ တကယ်စိတ်မကောင်းလိုက်တာ . . .”

“စာမေးပွဲအောင်လို့ အပျော်လွန်ပြီးမေ့နေတာဖြစ်မှာပါ

သန်မာရာ၊ မြင့်သူ၊ တို့တစ်တွေ ဆရာဦးတိုးညွန့်ဆီ ဘယ်နှနာရီ သွားကြမလဲ”

“မနက် (၆) နာရီခွဲလောက်သွားကြတာပေါ့။ ဆရာက စောစောထတယ်လေ။ ကန်တော့မယ့်ပစ္စည်းတွေ တို့ဝယ်လာခဲ့မယ်။ မြရတနာလမ်းထိပ်က တို့စောင့်နေမယ်။ နင်ထွက်လာခဲ့နော် နန့်နှင်းဆီ... ”

“နင်တို့ဘာတွေဝယ်မှာတုံး။ ရော့ ငါစုထားတာ ဒါအကုန်ပဲ... ”

“ရပါတယ်ဟာ။ ငါနဲ့သန်မာကြည့်စီစဉ်ခဲ့ပါမယ်။ ငါနင့်ကို မေးမလို့ မေးမလို့နဲ့၊ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခု သတိရတုန်း မေးလိုက်ရဦးမယ်။ နင်နဲ့ဆရာဦးတိုးညွန့်တို့ သိကျွမ်းခဲ့ပုံလေး ပြောပြစမ်းပါဦး။ ငါသိချင်တာက ဆရာက နင့်ကို စာခေါ်သင်ပေးခဲ့တာကို သိချင်တာ... ”

“အေး ပြောပြမယ်။ ဂတ်စာရေးကြီးနေမကောင်းလို့၊ အဖေက ဂတ်စာရေးကြီးလုပ်နေတဲ့နေ့ကပေါ့။ ငါ့အဖေက အကူစာရေးဆိုတော့ နေ့တိုင်း ထမင်းပြန်စားတယ်။ အဲဒီနေ့က အဖေက ဂတ်စာရေးတာဝန်ရော အကူစာရေးတာဝန်ပါ နှစ်ခုလုပ်ရမှာမို့ ထမင်းပြန်မစားတော့ဘူး။ ထမင်းလာပို့လို့ အမေကို ပြောခဲ့တယ်လေ... ”

“အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ငါပဲ အဖေဆီ ထမင်း

သွားပို့တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တာဝန်ကျတင်းသမားစကားပြောနေတာကို အဖေက စာရေးရင်း သေချာနားထောင်နေတယ်။ ငါလည်းကြားနေရတာ ပဲ... ”

“ဧည့်သည်က ရဲစခန်းထောက်ခံစာလိုချင်လို့ပြောတာကို ကင်းသမားက စခန်းမှူး ခရိုင်ရုံးသွားတယ်။ တာဝန်မှူး အခင်းဖြစ်အရပ်သွားတယ်။ ဂတ်စာရေးလည်းမရှိဘူး။ ဒီနေ့လည်း တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်တဲ့နေ့၊ နောက်နေ့မှလာပါလို့ ပြောနေတာ၊ ငါရော အဖေရော ကြားလိုက်ရတယ်။ မြင့်သူ... ”

“ချက်ချင်းဆိုသလို အဖေကထိုင်ခုံက ကရောသောပါး ထပြီး စခန်းရှေ့ထပြေးသွားတယ်။ ငါကတော့ နုနုရာမရွေ့ ထိုင်နေခဲ့တယ်လေ... ”

“နောင်ကြီး ခဏ ခဏပြန်လာပါဦး။ ဘာကိုစွန့်လို့ပါလဲ။ ဘာကူညီရမလဲ ပြောပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အကူစာရေး ရဲတပ်ကြပ်ဝင်းအောင်ပါ။ အခု ခေတ္တဂတ်စာရေးလုပ်နေတာပါ” လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အဖေအသံကိုကြားလိုက်ရသလို၊ ဧည့်သည်ရဲ့ကျွန်တော့်သားမေမြို့စစ်အင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရဲစခန်းထောက်ခံစာလိုလို့ လာတာပါ။ ရပ်ကွက် ထောက်ခံစာရော အခြားလိုအပ်တာတွေပါ ယူလာတယ်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေဆိုတာ မေ့ပြီးလာမိတာပါ။ နက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့လည်း ပြောသံကြားလိုက်ရတယ်... ”

“ဆက်တိုက်ဆိုသလို အဖေက ဟာမဟုတ်တာဘဲ။ ရဲစခန်း

ဆိုတာ ပိတ်ရက်မရှိပါဘူးနောင်ကြီးရာ။ ၂၄ နာရီ ဖွင့်ထားတာမို့ ဘယ်အချိန်မဆိုလာလို့ရပါတယ်။ ကူညီပါရစေလို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ် ထားတာပဲဟာ။ အချိန်မရွေး ကူညီရမှာပေါ့။ နောင်ကြီးလက်ထဲက ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာလေးပဲ ကျွန်တော့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ခုချက် ချင်း လုပ်ပေးလို့က်ပါ့မယ်။ ခဏထိုင်စောင့်ပေးပါလို့ ပြောသံကြား လိုက်ရတယ် . . . ”

“ချက်ချင်းဆိုသလို အဖေရောက်လာပြီး စာထိုင်ရေး တံဆိပ်တုံးထုပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အဖေအသံ ပေါ်လာတယ်။ ခဏလေး စောင့်ပါနော်။ အရာရှိတွေက တာဝန်နဲ့ အပြင်ထွက်နေကြတော့ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ့် အရာရှိ လိုက်ရှာ လိုက်ပါဦးမယ်။ နောင်ကြီးလို့ ပြောသံကြားရပြီး အဖေအသံ ပျောက် သွားတယ် . . . ”

“ခဏကြာတော့ အဖေအသံပေါ်လာပြန်ရော။ နယ်ထိန်း အရာရှိဦးကဲမြင့် သွားရှာတာမရှိဘူး။ ကံကောင်းလို့ နောင်ကြီးရော အမှုစစ်ခန်းထဲမှာ စီဒီရေးနေတဲ့အမှုစစ် ဝန်ထုပ်စခန်းမှ ဦးမောင်သန် နဲ့တွေ့လို့ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ရော့နောင်ကြီး။ ရပ်ကွက် ထောက်ခံစာရော၊ ရဲစခန်း ထောက်ခံစာရောလို့၊ အဖေစကား ပြောသံအဆုံး။ အခုလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပြန်ကူညီရပါမလဲခင်ဗျလို့ ဧည့်သည်ရဲ့ မြန်မေးသံ ကြားလိုက်ရတယ် မြင့်သူ . . . ”

“နေပါဦး။ စီဒီရေးတာဆိုတာ ဘာပြောတာတုံး နှင်ရေ သိရဲ့လားနန့် နှင်းဆီ”

“သိတာပေါ့ဟဲ့။ ရဲသမီးပဲဟာ။ အဖေက လျှိုင်လင်မှ

နယ်ထိန်းမဖြစ်ခင်က အိုင်အိုလုပ်လာတာ။ နှင်မသိတာတွေ ငါ ပြောနေမိပြန်ပါပြီ။ အိုင်အိုဆိုတာ အမှုစစ်။ စီဒီဆိုတာ အမှု စစ်တွေ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ချက်ကို အချိန် နဲ့ ဖော်ပြတာ စီဒီလို့ခေါ်တယ်။ ကေ(စ်)ဒိုင်ယာယီ၊ အမှုနေ့စဉ် မှတ်တမ်းပေါ့ဟာ . . . ”

“အဲဒီဧည့်သည်က ဘယ်လောက်ပေးရမလဲမေးတော့ နှင့် အဖေက ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“အဖေက၊ အဖေ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောလိုက်တာ ငါကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်မပိုင် စကားရှိပါတယ် နောင်ကြီး။ မရစ်နဲ့၊ မထစ်နဲ့၊ မညစ်နဲ့၊ မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ပေး။ စေတနာ ထားလုပ်ပေး၊ စေတနာနဲ့ပေး၊ ပေးသမျှယူ ပူစရာမရှိ။ မတောင်းနဲ့၊ တောင်းရင် ချောင်းဖမ်းတာခံရနိုင်တယ်။ အဲဒီစကားအတိုင်း နောင်ကြီး စေတနာရှိသလောက် ဒါနပြုခဲ့ပါလို့ ပြောသံကြားလိုက် ရတယ် . . . ”

“ဒါနဲ့ ငါလည်း အဲဒီဧည့်သည်က ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ဆိုတာသိချင်တာနဲ့ အပြင်ထွက်လာရော ဆရာဦးတိုးညွန့် ဖြစ်နေ တာတွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆရာကလည်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံဆွဲထုတ်နေချိန်ပေါ့။ ငါက အဖေ အဖေ အဲဒါ သဲမီးတို့ ကျောင်းက ဆရာဦးတိုးညွန့်လို့ ကသောကမျော ပြောလိုက်ရတယ် မြင့်သူ . . . ”

“နှင့်အဖေက သမီးကျောင်းက ဆရာမှန်းသိတော့ ပိုက်ဆံ လက်မခံတော့ဘူးပေါ့ဟုတ်လား . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဆရာဦးတိုးညွန့်ကလည်း ကျေးဇူးတင်

လွန်းလို့ဆိုပြီး အဖေလက်မခံတဲ့ပိုက်ဆံကို ကင်းအဖွဲ့ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ နောက်နေ့ ငါကျောင်းတက်တော့ ဆရာက ခေါ်ပြောတယ်။ နန့်နှင်းဆီရဲ့ အဖေရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် ကို အလွန်ကြိုက်တဲ့အကြောင်း၊ သဘောကျလွန်းလို့ သူမိသားစု ကို ပြောပြခဲ့မိကြောင်း၊ အဖေစိတ်ဓာတ်ကြိုက်လို့ သမီးကိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မြန်မာစာဆရာ သင်ပေးချင်ကြောင်း၊ သမီးဆန္ဒ ရှိရင် အဖေအမေသဘောတူရင်၊ လာသင်ပါပြောတာနဲ့ သင်ဖြစ် သွားတာပါ။ စေတနာရောင်ပြန် ဟပ်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဆရာက အင်္ဂလိပ်စာ အသင်အပြကောင်းသလို မြန်မာစာ ပြတာလဲ ပိုကောင်းတယ်နော်။ ဆရာက စာရေးဆရာဆို။ မကွေး ကောလိပ်၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်ကတည်းကရေးခဲ့တာတဲ့။ ကလောင်နာမည်က တိုးမြင့်တင်(မန်းတက္ကသိုလ်) တဲ့။ ဆရာ ဦးထွန်းရိကပြောဟော့ ဆရာက ကဗျာရေးပိုကောင်း သတဲ့...”

“ဆရာဦးထွန်းရိဆိုတာ ဘယ်သူလဲမြင့်သူ...”

“တို့ အလယ်တန်းတုန်းက တို့ဆရာလေ၊ ဆရာကလည်း ကဗျာဆရာပဲ၊ မောင်ပြည့်လှိုင်း(သံတွဲ)တဲ့၊ တို့ဆရာနဲ့ ငါမင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်...”

ဆရာဦးတိုးညွန့်အကြောင်း သန်မာတွေ့နေမိသည်။ သန်မာ (ည) ရပ်ကွက်အိမ်ပြောင်းလာပြီး၊ နှစ်လခန့်အကြာ တင် သည်။ ဒေါ်လေးက မြရတနာလေးလမ်းမှာ အဘိုးဦးမြင့်မောင် အိမ်သို့ မုန့်ဟင်းခါးသွားပို့ခိုင်း၍ မြင့်သူနှင့်သွားပို့ပြီးအပြန်၊ မြရတနာလေးလမ်းထဲ ဝင်လာသော နန့်နှင်းဆီသည် လမ်းလက်ျာ

ဘက်အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သန်မာနှင့် မြင့်သူတို့ အပြေးသွားပြီး “နန့်နှင်းဆီ” ဟု အော်ခေါ်မိသည်။ သန်မာတို့ ထိုခြံဝရောက်တော့ ဆရာဦးတိုးညွန့်နှင့် နန့်နှင်းဆီ ကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာဦးတိုးညွန့်က နန့်နှင်းဆီကို “သမီးသူငယ်ချင်း တွေလား” ဟု မေးသည်။ နန့်နှင်းဆီက ဟုတ်ကြောင်းပြောတော့ ဆရာဦးတိုးညွန့်က “မင်းတို့ရော၊ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မြန်မာစာ သင်ချင် သလား၊ သင်ချင်ရင်လာသင်” ဟုပြောခဲ့ရာ သည်လိုနှင့် ဆရာ တပည့်ရင်းချာ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သန်မာ၏သျှောင်တစောင်းကို ဖြတ်ဖို့၊ ဗိုလ်ကေထားဖို့ ပထမဆုံးပြောသူက မြင့်သူ။ ထိုသျှောင်တစောင်းကို သဘောကျ ပြုံးကြ၊ ရယ်ကြသူများက ဆရာဦးတိုးညွန့်၏ဇနီး ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်မြမြနှင့် သားများ၊ ဖိုးလမင်း၊ ဖိုးလဝင်း၊ ဖိုးလလင်း၊ သမီးငယ် နွေးနွေးတိုးညွန့်တို့က တခွီးခွီးဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာဦးတိုးညွန့်က၊ “ဒီအရပ်က ပူလွန်းပါတယ်ကွာ၊ မင့်သျှောင်တုံးနဲ့ မကိုက်ပါဘူး... ” ဟုပြောသည်။ ဆရာက ဖြတ်ပါဟု မတိုက်တွန်း၊ ပြီးတော့ နန့်နှင်းဆီက “နင်ဗိုလ်ကေထားရင် မင်းသားပဲ၊ အလယ်ခွဲခွဲလိုက်၊ ဖလားဖြစ်သွားမယ်...” ဟုပြောသည်။ သန်မာသည် အခြေ အနေအရပ်ရပ်က မပေးတော့၊ သည်သျှောင်ထုံးကို အဘိုး ဦးသံတိုင် အား ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ကေထားပြီး ဆံပင်အလယ်ခွဲခွဲလိုက်တော့၊ နန့်နှင်းဆီပြောသလို သူ့ရှုပ်ရည် အပြောင်းလဲကြီး၊ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မှန်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရ သည်။

ဆရာဦးတိုးညွန့်သည် စာသင်သည်ကအစ စကားပြော

သည်အဆုံး သိမ်မွေ့လွန်းသည့်ဆရာ။ သူတစ်ပါးအား နာလိုခံခက်
မပြောတတ်သည့်ဆရာ။ စေတနာပါလွန်းသည့်ဆရာ။ စေတနာကို
တန်ဖိုးထားတတ်လွန်းသည့်ဆရာ။ ဆရာ ဦးတိုးညွှန်ကျေးဇူးတွေက
သန်မာအပေါ်များလွန်းပါသည်။ သန်မာက မြန်မာစာနှင့် အနု
စာပေဝါသနာပါတော့ ဆရာက သူစုထားသမျှ ရှာထားသမျှ ကံဗျာ
မျိုးစုံ၊ စာမျိုးစုံသင်ပေးသည့်အပြင် မြန်မာစာမြန်မာမှုပါ စာအုပ်
များစွာ၊ ဘာသာရေး စာအုပ်များပါ ပေးဖတ်ပါသည်။ ရွှေမြန်မာ
ကြီးများစုဆောင်းလေ့လာ အတည်ပြုထားသည့် အခါပေးကိစ္စများ
က စိတ်ဝင်စားစရာမို့ သန်မာမှတ်စုစာအုပ်တွင် ကူးယူထားမိတော့သည်။
ဆရာနှင့်တွေ့မှ သန်မာ မှတ်စုစာအုပ်ရေးတတ် လာပါသည်။ သန်မာ
၏ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားအောင် နည်းပြလုပ်ခဲ့သည့် ဆရာဦးတိုးညွှန်အား
မကြာမတင်ရှိခိုးဦးခိုက်ရတော့မှာပါလေ။ ။

အခန်း (၁၀)

သမီးဆေးကျောင်းတက်ရန်

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီအကြောင်းစဉ်းစားပြီး အံ့သြ
နေမိ၏။ နန့်နှင်းဆီသည် စပယ်ဖူးကို သန်မာနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးပြီးနောက် သန်မာက စပယ်ဖူးအား သင်္ချာသင်ပြပေးချိန်မှစ၍
သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာကအစ စိတ်ထားပါပြောင်းသွားသည်ဟု
သန်မာထင်မိ၏။ ယခင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိတော့။ စကား
နည်းသွားပြီ။ မေးမှပြောသည်။ ပြောတော့လည်း တိုတိုပြတ်ပြတ်။
ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နေတတ်သော
နန့်နှင်းဆီသည် သူ၏တည်တည်ကြည်ကြည် မျက်နှာထားကြောင့်
သူ့အလှကျက်သရေဆောင် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်တို့ သန်မာမမြင်ရ
သည်မှာ ရက်အတော်ကြာသွားပြီ။

သန်မာက စပယ်ဖူးကို သင်္ချာတွက်ပြနေလျှင် နန့်နှင်းဆီက
အနီးမှာ တိုင်ကြည့်နေတတ်သည်။ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမရှိတော့

မပြော။ များသောအားဖြင့်တော့ ခေါင်းငုံ့နားထောင် နေတတ်သည်။ သန်မာကလည်း စပယ်ဖူးကိုစာပြရင်း နန့်နှင်းဆီကို မကြာခဏကြည့်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြည့်ချင်းဆုံသော်လည်း ခါတိုင်းလို ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးမရှိ။ ပြီတော့မည့်မိုးလို ညှိုးရိပ်ဆင်နေသည်ကိုတွေ့ရတော့ သန်မာ့ရင်ထဲမကောင်းတော့။ ဘေးမဲ့တော့မှ ဒရယ်များကဲ့သို့ ကြောင်ကြမ့်ပျော်ရွှင်နေပုံမျိုး နန့်နှင်းဆီကို ယခင်အတိုင်းဖြစ်စေချင်မိ၏။

သန်မာက “မမနှင်း နေမကောင်းဘူးလား” ဟုမေးလျှင် “အင်း၊ ခေါင်းနည်းနည်းအုံနေလို့” ဟုပဲ ပြောသည်။ နန့်နှင်းဆီသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဒေါ်လေးအလုပ်များကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသည်ကိုမတွေ့ရတော့။ စာသင်ခိုင်း အနီးမှာပဲ ထိုင်နေတော့သည်။ လူက နေထိုင်မကောင်းတော့လည်း အလုပ်ဘယ်လုပ်ပေးချင်တော့မလဲလေဟု သန်မာတွေးမိ၏။ နန့်နှင်းဆီသည် ထိုသို့တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စပယ်ဖူးနှင့် သန်မာဆီ တစ်ရက်မပျက်လာသည်။ စပယ်ဖူးနှင့်အတူ ပြန်သည်။ ရက်လေးဆယ်ကျော်သာ ကြာသွားသည်။ သူ့နဂိုပုံစံတစ်ကြိမ်မျှ ပြောင်းမလာ။ နဂိုပုံစံအမူအရာ ပြောင်းမလာပေမယ့် နန့်နှင်းဆီ၏ မျက်နှာမှပါးပြည့်ပြည့်နှစ်ဘက် ပိန်ချိုင့်သွားသဖြင့် မျက်နှာသွယ်လွန်းသလို ထင်ရသည်။ နန့်နှင်းဆီ အတော်ပိန်သွားပြီပဲ။ သန်မာရင်ထဲကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလာရသည်။

“ဒေါ်လေး နန့်နှင်းဆီကို ဆေးခန်းခေါ်ပြပေးပါလား။ သူက အားနာတတ်လို့၊ ဒေါ်လေး အတင်းခေါ်မှ လိုက်မှာ”

နန့်နှင်းဆီနှင့်စပယ်ဖူးတို့ ပြန်သွားတော့ သန်မာက နန့်

နှင်းဆီအတွက်စိုးရိမ်လာသဖြင့် ဒေါ်လေးကို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးက ပြုံးပြုံးကြိုး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ငါ့တူက စာတော့ တော်လွန်းပါရဲ့။ လူကခတ်ပညာတော့ တအားညံ့လွန်းတယ်။ နန့်နှင်းဆီက ကိုယ်ရောဂါ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရောဂါဖြစ်နေတာ”

“ဒေါ်လေးကို ဘယ်သူကပြောတာလဲ။ သူ့မိဘတွေက ပြောတာလား။ သူက အကောင်းကြီးကနေ စိတ်ရောဂါ သည်ဖြစ်သွားရတာ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ ဒေါ်လေး။ သူ့မိဘတွေက စိတ္တဇဆေးရုံကိုရော ပို့မပေးကြဘူးလားဒေါ်လေး”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ သန်မာ။ နန့်နှင်းဆီ ရူးနေတာလို့၊ ငါပြောလို့လား။ နင့်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေတာ။ နင့်နဲ့စပယ်ဖူး စာသင်နေတာကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ရောဂါ ဖြစ်နေတာဟဲ့။ ဆရာဝန်ကလို့ မပျောက်ဘူး။ နင်ကုမှပျောက်မှာ...”

“ဒေါ်လေးကလည်း မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေပြောနေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်က သူသင်ခိုင်းလို့ သူ့သူငယ်ချင်းကို သင်ပေးတာ၊ သူက ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာရှိသလဲ”

“ဟဲ့ နင်တို့ဟာက မျက်နှာချင်းဆိုင်သင်လိုက်၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်သင်လိုက်၊ ဘေးချင်းကပ်သင်လိုက်။ ကိုယ်ချင်းပူးသင်လိုက်၊ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့နန့်နှင်းဆီ မပြောနဲ့၊ ငါတောင်မြင်ရဒေါ်သ ဖြစ်လာတယ်။ ဟိုဟာမကလည်း နန့်နှင်းဆီပြောတော့ အရှက်အကြောက်ကြီးသတဲ့။ ငါမြင်ရ ကြားရတာကတော့ တခြားစီပဲ။ စကားပြောရင်

ပိလောလို့ချဲ့လို့။ သူ့မျက်လုံးက နင့်ဆီ အကြည့်ရတာ ငါခဏခဏ တွေ့တယ်... ”

“ဒေါ်လေးကလည်း ထင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလေ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းစိတ်၊ ကျောင်းသားစိတ်ပဲရှိကြတာ။ ဒေါ်လေးသာ မမနှင်းကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါနော်”

“အေး အေး။ ငါလိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့လည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်စာသင်ကြ ”

ဒေါ်လေးပြောစကား မှန်ပြီထင်သည်။ ဒေါ်လေးက သန်မာ၏ ရှေ့တွင်ပင် နန့်နှင်းဆီကို ဆေးခန်းသွားရအောင်ဟုခေါ်သည်။ နန့်နှင်းဆီက သူ့ဘာမျှမဖြစ်ဘူးဟု ပြောပြီးမလိုက်၊ ဆေးခန်းသို့ မသွားဖြစ်။ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ မြင့်သူ၊ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့ (၉) တန်းနှစ်က အတိုင်းတပုးတွဲတွဲဖြစ်သွားပြီ။ စပယ်ဖူးလည်း သူ့ကျူရှင်နှင့်သူ အလုပ်ရွပ်ပြီးသန်မာတို့ အိမ်မလာနိုင်တော့။ ကျောင်းဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်ပင် မပြည့်လိုက်၊ ဝိန်နေသော နန့်နှင်းဆီ၏ ပါးလေးပြန်ပြည့်လာခဲ့ပြီ။ နန့်နှင်းဆီ၏ ပါးနှစ်ဖက်မှ ပါးချိုနှစ်ဖက်ကလည်း လှပစွာ ကခုန်လာကြပြီ။ နန့်နှင်းဆီ ရယ်ရယ် မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မြင်နေရတော့ သန်မာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ကြည်နူးမြူးပျော် ဖြစ်ရသည်။

ဒေါ်လေး ပြောစကားမှန်ပြီထင်၏။ “နင်နဲ့ စပယ်ဖူးစာ သင်နေတာကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေတာဟဲ့” ဒေါ်လေး စကားပြန်ကြားယောင်မိတော့ သန်မာရင်ထဲလှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ မမနှင်းအမှန်တကယ်ထိုသို့ ခံစားနေခဲ့ရလေသလားဟု

သန်မာစဉ်းစားမိတော့ စိတ်မကောင်းတော့။ နန့်နှင်းဆီအပေါ် ဆန်းဆွတ်ကြင်မှုတို့က သန်မာရင်၌ မဆန့်အောင် ခံစားလာရသည်။ စပယ်ဖူးက သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ မပြောရက်။ မဆိုရက်။ သန်မာကျတော့လည်း သူ့အတွယ်တာဆုံးမို့။ မထင်ရက်ပြန်ရက်၊ မထွေးနိုင်၊ မမျှနိုင်၊ တစ်ယောက်တည်း ကြိုက်မှိတ်ခံစားနေရလေသလား။ သူ့မွေးသည့်မီး သူမငြိမ်းနိုင်၍ စိတ်ပန်း ကိုယ်ကြော၊ နှုတ်ရည်ပျက်ယွင်းအောင် နန့်နှင်းဆီ ခံစားနေရမှန်း သန်မာ သိရတော့ နန့်နှင်းဆီကိုပို၍ ပို၍ဂရုစိုက်တော့မည်ဟု သန်မာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြင့်သူနှင့် သန်မာတို့ခေါ်ရာ နန့်နှင်းဆီလိုက်လာပေမယ့် တယ်သို့ခေါ်လာသည်ကို နန့်နှင်းဆီမသိ။ ကျူရှင်လာအပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နန့်နှင်းဆီသိတော့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။ သူ့ပိုက်ဆံ ခရိုက် သူ့ဘယ်တော့မှ ကျူရှင်မတက်ဘူးဟု မပြောစဖူး သန်မာကို မာမာထန်ထန်ပြောသည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီကို အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည်ရှင်းပြသည်။ ၁၀ တန်းအရေးကြီးပုံ၊ တစ်ကြိမ်သာရသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ပုံ၊ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးနေစဉ်ပေးခဲ့သည့် မုန့်ဖူးကို နန့်နှင်းဆီ ၁၀ တန်းကျူရှင်ယူဖို့ သူနေ့စဉ် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားပုံ၊ နန့်နှင်းဆီအတွက် ပညာဒါနပြုရသည့်အတွက် ကြည်နူးမြူးပျော်နေမိပုံတို့ကို ရှင်းပြတော့ နန့်နှင်းဆီ စောစောကမျက်နှာ အမူအရာမျိုးမရှိတော့။ မြင့်သူကပါ အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ရှင်းပြလိုက်တော့ နန့်နှင်းဆီက “ခ နင်ပေးတဲ့အကူအညီ ငါယူမယ်၊ ငါအလုပ်ရတော့၊ နင့်အကြွေးတွေ ငါပြန်ဆပ်မယ်။ နင်ကအကြွေး

ပြန်ဆပ်ခွင့်ပြုမှ နင်ပေးတာ၊ ငါယူမှာနော်၊ အကြွေးဆပ်ခွင့်မပြုရင် ငါမယူဘူး... ” ဟုပြောတော့ သန်မာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

သည်လိုနှင့် မြင့်သူ၊ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့ ကျောင်း တက်လိုက်၊ ကျူရှင်သွားလိုက်နှင့် အချိန်တွေတုန်မှန်းမသိ တုန် သွားသည်။ သန်မာ၏ ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးကလည်း သန်မာကို အရက်အရောင်းမခိုင်းတော့သည့်အပြင် ရေပင်အခပ်မခိုင်းတော့၊ ရေကို ဝယ်သုံးတော့သည်။ နန့်နှင်းဆီက သန်မာကျူရှင်ထားပေး သဖြင့် စာကိုအချိန်ပြည့် ဖိကြိုးစားလာသည်။ သန်မာကလည်း ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့၏ကျေးဇူးကို အထူးအောက်မေ့ပြီး၊ စာကို မီးကုန်ယမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ မြင့်သူကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို အားကျအတုယူကြိုးစားသဖြင့် သူတို့နှင့်အမြဲ ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ကျောင်းစာမေးပွဲဖြေတိုင်း သန်မာပထမရလျှင် နန့်နှင်းဆီ ဒုတိယ၊ မြင့်သူကတတိယရစမြဲ။

အောက်တိုဘာ (၁) ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ကျူရှင်တွင် ကျူတိုရီရယ်ဖြေထားကြရာ မြင့်သူက စတား သုံးခုရသဖြင့် ကျူရှင်အပြန်တွင် သူလက်ဖက်ရည်တိုက်မည်ဟု ကြေညာသည်။ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့က ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ နောက်နေ့မှ တိုက်ဖို့ပြောသည်။ သန်စင်၊ မျိုးထိုက်၊ ဟေမာခင်၊ မေဇော်အေး၊ ခင်အေးငြိမ်းတို့က “အကြွေးသည် လက်ငင်းလောက် စိတ်မချရ၊ ခုသောက်ကြရအောင်” ဟု ပြောတော့ ဝါးမဲနှစ်မဲဖြင့် သန်မာတို့ ရှုံးသွားသည်။ ဟေမာခင်က “ကိုမြင့်သူ၊ ကျွန်မတို့ ရဲစခန်းနားက ဆိုင်မှာသောက်ရအောင်” ဟုအော်ပြောသည်။ ဟေမာခင်က အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်ဝေမြင့်၏ သမီးဖြစ်သည်။ မြင့်သူတို့

တစ်သိုက် စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေး ထိုးရပ် လိုက်ကြသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အဖေရှိတယ်။ ငါနာမည်မခေါ် ကြနဲ့နော်၊ အဖေတို့ နားလဲမသွားနဲ့၊ ဒီနားခုံဆက်ခိုင်းပြီး သောက်ကြ ရအောင်...”

“အေးပါ နန့်နှင်းဆီရ။ ငါအဖေလဲ နင့်အဖေနဲ့ ထိုင်နေ တယ်။ အဖေဒီနေ့ တာဝန်မှူးထင်တယ်။ တာဝန်မှူး လက်ပတ်ကြီး နဲ့၊ ငါနာမည်လဲ မခေါ်နဲ့နော်”

“တိုးတိုးပြော ဟေမာခင်၊ အဲဒီဝိုင်းမှာ ရဲတွေချည်းပါ လား...”

“နင်တို့ ဒီလောက်ကြောက်နေရင်၊ တခြားလက်ဖက်ရည် ဆိုင်သွားကြရအောင်...”

“မသွားတော့ဘူးဟာ၊ ထမင်းလည်းဆာလှပြီ။ ငါလက်ဖက် ရည်မသောက်ဘူး၊ မုန့်တစ်ခုခုစားမယ်...”

“နန့်နှင်းဆီလို ငါလဲ မုန့်ပဲစားမယ်။ ငါအတွက် လက်ဖက် ရည်မမှာနဲ့...”

“ငါနာမည်မခေါ်ပါနဲ့ဆို၊ ဟေမာခင်ကလဲ”

“အေး... အားလုံး မှာချင်တာမှာကြ၊ တစ်မျိုးပဲမှာနော်၊ ဟေ့ချာတိတ် စားပွဲနှစ်လုံးလာဆက်ပေး၊ သူတို့မှာတာ လိုက်ချပေး လိုက်၊ ငါအတွက် ချိုဆိမ့်ရှယ်တစ်ခွက်...”

မြင့်သူက သူပြောချင်တာပြောပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင်ဝင် ထိုင်သည်။

“ရှာလိုက်ရတာ ဆရာဝင်းအောင်ရာ၊ ဆရာအိမ်လဲ ခု

ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဆရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ စောစောက ဆရာသိန်းထိပေါက်တယ်လို့ ကျွန်တော် လာပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူပေါက်တာ။ ကျွန်တော် လိုင်းကားပေါ်က မြင်ခဲ့တာ။ ဆရာမှတ်လို့ပြောမိတာ။ အိမ်ပြန် ယိစာရင်းစာအုပ်နဲ့ ဆိုင်ကြီးသေချာသွားတိုက်တော့ ဆရာ လက်မှတ်မဟုတ်ဘဲ။ ဆိုင်ကြီးကပေါက်တဲ့ ထိလက်မှတ်ဖြစ် တယ်။ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဗျာ၊ ဆရာအတိုင်းပါ အတိတ်က သမီးဆေး ကျောင်းတက်ရန်တဲ့။ ဆရာကအဲဒီအတိတ်နဲ့ ထိထိုးလာတာ တစ်နှစ်ကျော် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဆရာ ပေါက်တယ်ထင်ပြီး ပြောမိပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ ဝင်းအောင်..."

နန့်နှင်းဆီက အဖေထိပေါက်ကြောင်း လာပြောသည့် ထင်ပြီး၊ လက်တွန်းလှည်းထိသည်ကြီး အဖေ့နာမည်ခေါ်လိုက် ကတည်းက အဖေတို့ဝိုင်းနားပြေးသွားမိသည်။ ထိပေါက်တာ မှာ ပြောမိကြောင်း ထိသည်ကြီး၏ နောက်ဆက်တွဲစကားများကြောင့် နန့်နှင်းဆီ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုတုံ့ခနဲ ရပ်သွားမိသည်။ နန့်နှင်းဆီ အဖေမျက်နှာကြည့်လိုက်တော့ အဖေ၏ညှိသောအသားအရေက သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် နန့်နှင်းဆီ လန့်သွားမိသည်။ ဟေမာခင်၏ အဖေဒုရဲအုပ်ဝေမြင့်က အဖေ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်လိုက်မှ အဖေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ သည်။

"ဟေ့ ထွန်းခင်၊ ဘာပြောတယ်ကွ။ ငါထိပေါက်တယ်လို့ မင်းပဲလာပြောတာ။ ငါ့သမီးလေး ဆေးကျောင်းပို့နိုင်ပြီဆိုပြီ"

တစ်စခန်းလုံး လိုက်ကြားထားတာကွ၊ ငါပျော်လွန်းလို့ ဒီဆရာတွေ ကို လက်ဖက်ရည်လာတိုက်နေတာကြည့်။ ငါ့ဘဝတော့ သွားပြီ။ မသေချာဘဲ ဘာလို့ငါ့ကို အရှက်ခွဲရတာလဲကွ ..."

"ရှက်တယ်အဖေ...။ သမီးရှက်တယ်။ သမီးရဲစခန်းထဲ လဲမပြန်ရဲဘူး။ သမီးအရမ်းရှက်တယ် အဖေ ..."

"ဟေ့ ထွန်းခင်၊ ငါတင်မကဘူး။ ငါ့သမီးပါ ရှက်လို့ သေတော့မယ် ..."

"ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျ၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ လာပြောတဲ့ ဟာ မကျေနပ်လဲသေပေါ့ ..."

"ဟေ့ကောင် ဘာပြောတယ်ကွ၊ ငါ့ကို အရှက်ခွဲဦး ..."

"ခွပ် ... ခွပ်"

"လွန်မယ် ဆရာဝင်းအောင်၊ စိတ်ထိန်းစမ်းပါ ..."

သန်မာထပြေးလာပေမယ့် မမီလိုက်တော့။ နန့်နှင်းဆီ အဖေက ထိသည်၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် နှစ်ချက်ထိုးလိုက် သဖြင့် ထိသည်နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။ တာဝန်မှူးက နန့်နှင်းဆီ အဖေကို ဖက်ထား၏။ သန်မာက လဲကျသွားသော ထိသည်ကို ပွေ့အထူတွင် ဝဲဘက်ပါး၌ သွေးထွက်နေသော သံခြစ်ရာကိုတွေ့ရ ၏။ သန်မာကထိသည်ကို ပွေ့ထူလိုက်စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သန်မာဆီပြေးလာပြီး ထိသည်ကိုဖက်ငိုကြ၏။

"ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ရဲစခန်းသွားရင် ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်လို့ လိုက်လာကြတာ။ အစ်ကိုထွန်းကို ဘယ်သူထိုးတာလဲ၊ ဘယ် ခဲလဲ မြှော့စမ်း..."

"အေး... ငါ့ပါ၊ ဘာလုပ်မလို့တုံး"

ထိုအချိန် နန့်နှင်းဆီမရှိတော့။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီ
 ငိုကတည်းက နန့်နှင်းဆီကိုသူ့အိမ်ခေါ်သွားဖို့ မြင့်သူ့ကိုခိုင်းထား
 ပြီးပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ နန့်နှင်းဆီ
 အဖေက တာဝန်မှူးလက်မှ ရုန်းထွက်ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ဦးနား
 တိုးကပ်လာသဖြင့် သန်မာက ကြားမှ တားထားလိုက်ရသည်။

“မကျေနပ်ဘူး၊ ရှင်ကိုမကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မအစ်ကိုကို
 သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ၊ ရှင်အလုပ်ပြုတ်အောင်
 ထောင်ကျအောင် ကျွန်မလုပ်ပြမယ်။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ထောင်
 မကျကျအောင်လုပ်ပြမယ်။ ကြည့်ထား ကဲလား... အစ်ကို ရဲစခန်း
 သွား အမှုဖွင့်မယ် ”

“ကျွန်တော်က တာဝန်မှူးပဲ၊ တပ်ဖွဲ့ဝင်ကို အမှုဖွင့်ချင်တိုင်း
 ဖွင့်လို့မရဘူး၊ အပေါ်ကိုတင်ပြပြီး ဖွင့်ခွင့်ရမှ ဖွင့်ရမှာ”

“သူတို့ဖွင့်ချင်တာ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဆရာဝေမြင့်၊ ကျွန်တော်
 လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်။ သူတို့ကို ဂတ်စာရေးကြီးဆီခေါ်သွားပြီး
 တိုင်ချက်ဖွင့်ပေးပါဆရာ။ ကျွန်တော်တော့ ရှက်လွန်းလို့ ရဲစခန်းထဲ
 ချက်ချင်းမပြန်ချင်သေးဘူး။ စခန်းမှူးကို ဆရာဝေ ကျွန်တော့်အခြေ
 အနေသတင်းပို့ပေးပါ။ ကဲ... ထွန်းခင် ရဲစခန်းအမှုဖွင့်ဖို့
 တာဝန်မှူးနဲ့ လိုက်သွားပေတော့”

နန့်နှင်းဆီအဖေသည် သွေးအေးသွားပြီထင်သည်။
 စကားကိုအေးအေးဆေးဆေး လေးလေးမှန်မှန်ပြောနေသကဲ့သို့
 သူ့မျက်နှာကလည်း ဟည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေသည်။ သူ့ရေခွေးကြမ်းငဲ့
 သောက်နေချိန် တာဝန်မှူးနှင့် ထိသည်မောင်နှမတစ်တွေ ဆိုင်ထဲမှ
 ထွက်ခွာသွားကြပေပြီ။ သန်မာက သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်လိုက်တော့

တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပြီ။ ဘယ်အချိန်က လစ်ကုန်ကြပါလိမ့်။

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီအဖေကို နီးနီးကပ်ကပ် သည်
 တစ်ကြိမ်ပဲတွေ့ဖူးပါသည်။ နန့်နှင်းဆီပြုဖူး၍ အဝေးကတော့
 မြင်ဖူးပါသည်။ နန့်နှင်းဆီက သူ့အိမ်ကိုလိုက်လည်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်
 ခေါ်ဖူးသော်လည်း သန်မာရဲစခန်းထဲသို့ မသွားရ၍ မဝင်ရ၍
 တစ်ခါမျှ မသွားဖူးပါ။ ခုတွေ့တော့လည်း နန့်နှင်းဆီအဖေက ကိုယ့်
 တာဝန် ကိုယ်သူ့ရဲသူအဖြစ် တွေ့လိုက်ရတော့ သန်မာသုတော့ကျ
 သွားသည်။

“တအားရှက်တယ် လူလေး၊ မနှစ်က ဆရာဦးတိုးညွန့်နဲ့
 တွေ့တော့ ဆရာဝင်းအောင်သမီး နန့်နှင်းဆီက စာတအားကြိုးစား
 တယ်။ စာလည်း တော်တယ်။ ဒီပုံဆိုရင် ဆယ်တန်း ဂုဏ်ထူး
 သုံးလေးလုံးတော့ပါနိုင်တယ်။ ငွေသာစုထား ဆရာဝင်းအောင်ရေ
 လို့ ပြောသွားတော့ ဦးဝမ်းနည်းဝမ်းသာခံစားခဲ့ရတယ် လူလေး
 ...”

“ဦးတိုးက လခစားဝန်ထမ်းတွေလေ၊ လစာနဲ့မလောက်လို့
 တောင်လုပ်မြောက်လုပ် လုပ်နေရသေးတာ၊ လက်ရှိ အခြေအနေ
 အရ သမီးဆယ်တန်းအောင်ရင်တောင် အဝေးသင်တောင်တက်နိုင်
 မှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းပြီးမှတက်ခိုင်း
 ရမှာ။ သမီးလေး စာတော်ကြောင်းသိရတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်လည်း
 ပို့ချင်မိပြန်ရော၊ လူစိတ်ပြောပါတယ်။ သမီးလေး ကြိုးစားတာ
 လည်းအရာထင်အောင် ဆေးတက္ကသိုလ်ပို့ချင်ဇောနဲ့ ကံပိုဆိုးပြီး
 အဲဒီလကစပြီး ထိတစ်စောင် တစ်စောင် လစဉ်ထိုးခဲ့တယ်လူလေး
”

“ထိထိုးရာမှာလည်း သမီးလေးဆေးကျောင်းတက်ရန်ဆိုတဲ့ အတိတ်နဲ့ပဲ ထိုးခဲ့တာလူလေး...။ လုံတမ်းလာတာသာ မြင်ရတာ ကံတမ်းလာမှာကို မမြင်ရဘူးမဟုတ်လား၊ ဦးထိုးသမျှ ထိတွေ့လည်း ထိလှည်းသမား ထွန်းခင်ဆီကပဲ ထိုးခဲ့တာ။ ထွန်းခင်ကလည်း ဦးမရှိရင် ဦးဖုန်းကို ထိလက်မှတ်ရွေးခိုင်းပြီးရေးနေကျအတိတ် သမီးဆေးကျောင်းတက်ရန်ပဲ ရေးပေးပြီးထားခဲ့ရောဆိုပါတော့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလောက်ရင်းနှီးလာပြီးမှ ခုလိုဖြစ်ရတာ တကယ်စိတ် မကောင်းပါဘူး...”

“ဒေါသတို့၊ မောဟတို့ဆိုတာ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နော်၊ ထွန်းခင် တိုင်ကသံငုတ်နဲ့ ခြစ်မိတာ ကံကောင်းတယ်။ သမံတလင်းပေါ် နောက်စေ့နဲ့ကျသွားလို့ သေသွားရင် ဦးထောင်ထဲဝင်ရမှာ ကြောက်စရာကြီး။ လူလေးလဲ ဦးပြောတာ နာထောင်နေရတာနဲ့ အဖိုးတန်အချိန်တွေကုန်သွားပြီ၊ သွားပေတော့ လူလေး။ ဦးကတော့ အရှက်ပြေသွားအောင် ထိုင်နေလိုက် ဦးမယ်...”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး...” ဟုပြောပြီး သန်မာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

နန့်နှင်းဆီ မူလစိတ်ရောက်အောင် ချောဖို့အရေး သန်မာ စက်တီးစီးပြန်လာရင်း တွေးလာမိသည်။ သနားစရာ နန့်နှင်းဆီ ရယ်လေ။ ။

အခန်း (၁၁)

ညင်းညင်းသံနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့မှ

“သန်မာရေ ငါတို့ ပုသိမ်ကိုပြောင်းရတော့မယ်...”

အိမ်ထဲဝင်လာသည့် နန့်နှင်းဆီ၏ အားမရှိသည့် စကားသံက သန်မာအဖို့ ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ ပြုံးစားကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် ကိုယ်မယ့်ချင်။ နန့်နှင်းဆီနောက်ပြောင်ပြောခြင်းမဟုတ်မှန်းတော့ သန်မာသိသည်။ နန့်နှင်းဆီ၏ မျက်နှာသည် ရေဝေးသည့် ဒေါနပန်းကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းနေသည်မဟုတ်လား။

“စာမေးပွဲက တစ်လခွဲနှစ်လလောက် လိုသေးတယ်။ အမေးပွဲပြီးမှ ပြောင်းလို့မရဘူးလား။ မမနှင်းရယ်”

“မရဘူးပြောတာပဲကွာ၊ (၂၁) ရက်အတွင်းပြောင်းရတာလို့ အဖေကပြောတာပဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းရတာလဲ၊ မမနှင်းကိုပြောင်းလာတာမှ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ဥစ္စာ”

၈၀

သုသိန်

“အပြစ်နဲ့ ပြောင်းရတာသန်မာ...”

“ဘာအပြစ်ဖြစ်လို့တုန်း”

“ဟိုထိလက်မှတ် ကိစ္စလေ၊ အဖေအရေးယူတဲ့အမှုကို အမှုစစ်ဌာနရဲ့(စခန်းမှူး) ဦးမောင်သန်းက ကိုင်တယ်။ ဆရာ ဦးမောင်သန်းကလည်း ဆေးစာမှာ၊ တုံး၊ သာမန်၊ ပြင်ပလို့ ဖော်ပြ ထားတာနဲ့ ဆေးစာအရ အဖေအမှုကို ရဲအရေး မပိုင်မှုနဲ့ ပိတ်လိုက် တယ်။ သန်မာ”

“မမနှင်းပြောတာတွေ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး။ အဲဒါ ရှင်းပြပါဦး မမ...”

“မမနှင်းလည်း ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါဘူး၊ သန်မာ နားလည်အောင်တော့ အဖေမှရှင်းပြတတ်မှာ၊ အဖေပြောတာကို မမနှင်းကမှတ်ထားပြီး သန်မာကိုပြန်ပြောပြတာ။ အဖေပြောပြ တာတော့ ဆေးစာအရအဖေကို ရဲက ဆက်ပြီးအရေးယူလို့ မရ ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်အမှုစစ်က အဖေအမှုကို ပိတ်ပစ်တာတဲ့၊ တိုင်တဲ့လူတွေ မကျေနပ်ရင် တရားရုံးဦးတိုက် လျှောက်ခွင့်တော့ရှိ တယ်တဲ့”

“မမနှင်းအဖေကို အရေးလဲမယူတော့ဘူး။ အမှုလဲပိတ် ပစ်ပြီပြောပြီး၊ ဘာလို့ပြောင်းပစ်တာတဲ့လဲ မမနှင်း”

“ထီသည်က အမှုစစ်ဆရာ ဦးမောင်သန်းကို တိုင်တာ။ ရဲရဲချင်း ပင်းပြီးအမှုပိတ်ပစ်ပါတယ်လို့ ရဲချုပ်ဆိုတိုက်တာ၊ စုံစမ်း စစ်ဆေးတော့ ဆရာဦးမောင်သန်းက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ အညီ လုပ်တာဆိုတော့ အပြစ်မရှိလို့ အရေးယူမခံရဘူး။ အဖေကိုတော့ ပြည်သူနဲ့ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြဿနာဖြစ်ရမလားဆိုပြီး အပြစ် ပေးတဲ့ သဘောနဲ့ပြောင်းလိုက်တာလို့ အဖေကပြောတယ်...”

“၂၁ ရက်ဆိုတော့ ပြောင်းဖို့လိုပေါသေးတယ်။ မမနှင်းက နေခဲ့မှာမဟုတ်လား။ သန်မာတို့အိမ်လာနေလေ...”

“လာနေချင်တာပေါ့ သန်မာ၊ ဦးလေးရော၊ ဒေါ်လေးရော၊ သန်မာရော၊ မမနှင်းအပေါ်၊ မမနှင်းအဖေအမေလို ကောင်းကြ တာ၊ မမနှင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေအမေတို့ မသိဘူးလေ။ မမနှင်းသန်မာတို့ အကြောင်းကို အဖေတို့အမေတို့ကို ပြောမပြရဲသေးဘူးလေ။ မမနှင်းယောက်ျားလေးဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာနော်။ ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် သန်မာဆီလာ နေလို့ရသွားမှာ...”

“သန်မာတို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေ မမနှင်း။ ဒါမှ မမနှင်းအဖေအမေတွေက သန်မာတို့အိမ်မှာ မမနှင်းကို စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့ကြမှာပေါ့။”

“လွယ်လိုက်တာ သန်မာရယ်၊ မမနှင်းက မိန်းကလေးလေ။ အဖေအမေတို့ပြောနေတာကတော့ ဂတ်စာရေးကြီးအိမ်ထားခဲ့ မယ်တဲ့။ ဂတ်စာရေးကြီးမှာ သမီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ (၈) တန်း နှစ်ယောက် (၉) တန်းတစ်ယောက်ပေါ့။ မိန်းကလေး အဖော်ရှိနေ တော့ အဖေအမေတို့က စိတ်ချမှာပေါ့...”

“မမနှင်းက နေ့တိုင်းကျွန်တော်ကို မုန့်ပျားသလက်ကျွေး တော့ မမနှင်းအဖေအမေပြောင်းတဲ့နေ့ကစပြီး ဘရိတ်(၆)ဖတ်စ် ကို ကျွန်တော်ကျွေးမယ်။ ထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန်စားဖို့ နှစ်ယောက်စာထည့်လာမယ်။ ကျောင်းဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့အိမ် လိုက်လာပြီး ညနေစာစားရမယ်။ ထမင်းစားပြီးမှ မမနှင်းဂတ် စာရေးကြီးအိမ်ပြန်ရမယ်နော်...”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဦးက ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးကို ဦးတို့အိမ်မှာ နေစေချင်တယ်...”

“ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး နှင်းနှင်း။ ဒေါ်လေးအနေနဲ့ ပိုထူးချွန်ရတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် စာနှစ်ယောက်စာလောက်ကတော့ အမြဲပိုချက်ထားတာပဲဟာ။ နှင်းနှင်းကဒေါ်လေးကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ဒေါ်လေးမမေ့ဘူး။ ဒေါ်လေးတို့နဲ့လာနေနိုင်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး...”

“ခင်ရာဆွေမျိုး ပြန်ရာဟင်းကောင်းဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဒေါ်လေးတို့ကို သမီးရဲ့အမျိုးရင်းချာလို သဘောထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒေါ်လေးတို့အိမ်စားရသောက်ရတာ ဒေါ်ကြောင့်လားမသိဘူးလိပ်ပြာသန့်တယ် လိပ်ပြာလုံတယ်။ အားမနာမိဘူး။ သမီးဒီကိုလာ နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သန်မာပြောသလိုပဲ လာစားမယ်နော်”

“အေး လာ လာ၊ စားချင်တာပြော။ ဒေါ်လေးချက်ပေးမယ် ကြားလား...”

သည်လိုနှင့် (၁၅) ရက်ခန့်အကြာတွင် နန့်နှင်းဆီအဖေနှင့်အမေ ပုသိမ်သို့ ပြောင်းသွားတော့သည်။ ထိုနေ့က သင်္ဘောဆိပ်သို့ သန်မာလိုက်ပို့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဂတ်စာရေးမိသားစုမှ လိုက်ပို့ကြပါသည်။ နန့်နှင်းဆီနှင့် သူ့အဖေအမေတို့ မျက်ရည်တွေ တွေကျအောင် ငိုနေကြတော့ သန်မာရင်ထဲ မကောင်းတော့။ နန့်နှင်းဆီကို သနားဆွတ်ကြင်မှုက ရန်ကုန်မြစ်ကဲ့သို့ တသွင်သွင် စီးလာနေသည်။ နန့်နှင်းဆီအနေဖြင့် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အဖေအမေနှင့် ခွဲဖူးဟန်မရှိ။ သူ့အမေကလည်း သမီးကို စိတ်မချ

သည်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေစီးကျနေသကဲ့သို့ သူ့စိတ်သံညှင်းညှင်းက သန်မာနားသို့ ဝင်လာသည်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အဖေအမေကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ ရှိက်သံနှော၍ပြောနေသော နန့်နှင်းဆီကို သန်မာမကြည့်ရက်တော့။ ပြီးတော့မည်မှီးကဲ့သို့ ညှိနေသော သူ့အဖေမျက်နှာတွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းနှင့်။ သန်မာသင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရေဆင်းတောက်တား တစ်နေရာတွင် ရပ်နေခဲ့သည်။ အဖေအမေတစ်မျိုးထင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေမည်စိုး၍ သန်မာနှင့်သူ့မိဘကို မိတ်ဆက်မပေးဖို့ သန်မာက နန့်နှင်းဆီကိုကြိုပြောထားခဲ့သည်။ နန့်နှင်းဆီကလည်း သူ့အဖေအမေနှင့် တကယ်ခွဲရမည်ဆိုတော့ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ကာ သန်မာကိုပင် သတိရဟန်မရှိ။ သန်မာကလည်း ခရီးသွားတစ်ဦး ခရီးသည်ပို့သူတစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောထွက်သွားပြီး ပြန်လာကြတော့ လမ်းတွင်နန့်နှင်းဆီသည် စကားတစ်လုံးမပြောတော့။ ငူငူငိုငိုဖြင့် ဂတ်စာရေးမိသားစုနှင့်အတူ ရဲစခန်းရှေ့တွင် တက္ကစီပေါ်မှ ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရေဝေးကြာကဲ့သို့ တစ်ရံနွမ်း ဘယ်ပုံလန်းနိုင်မှာပါလိမ့်။

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီစိတ်ဓာတ်ကို အကဲဖြတ်မရနိုင်တော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နန့်နှင်းဆီအဖေပြဿနာဖြစ်သည့် နေ့ကဲ့သို့သတိရလာသည်။ ထိုနေ့က သန်မာအိမ်ပြန်လာတော့ လမ်းတွင် အရှက်ကြီးနေသည့် နန့်နှင်းဆီကို ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ချောရပါမလဲဟု စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ သည်ညနေ နန့်နှင်းဆီရဲစခန်းသို့ ပြန်ပုံမပေါ်။ သန်မာတို့အိမ်တွင် ဒေါ်လေးနှင့်အိပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

သန်မာအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ နန့်နှင်းဆီက စက်တီးတွန်း

ပြီး ဝေဘာဂီလမ်းမပေါ်သို့ တက်လာနေပြီ။ “ဘယ်သွားမလို့လဲ . . .”
ဟု သန်မာကမေးတော့ “အိမ်ပြန်မှာပေါ့” ဟု၊ နုနုနှင်းဆီက ဖြေ
သည်။ သန်မာက သူ့မျက်နှာ ကြည့်လိုက်တော့လည်း မိုးသား
မြူတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်ကြီးကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသည်။ ဘယ်
လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်ဟု သန်မာတွေးမိ၏။

“ဖြစ်ရဲ့လား၊ မမနှင်း . . .”

“ဘာမဖြစ်စေရာရှိသလဲ သန်မာ၊ ငါသေသေချာချာ
စဉ်းစားပြီးပြီ။ ငါတို့မှာ ဆင်းရဲတာတစ်ခုနဲ့ မပြည့်စုံတာ တစ်ခုနဲ့
အပြစ်ရှိသလား။ ချမ်းသာချင်တာနဲ့ ထိထိုးတာကို အပြစ်လုပ်တာလို့
ခေါ်မလား။ ထိရောင်းသူက ထိပေါက်တယ်လို့ လာပြောလို့
ဝမ်းသာပြီး ထိပေါက်တယ်လို့လိုက်ပြောတာ ရှက်စရာလား။ အပြစ်
လား။ သူ့သမီးကို ဆေးတက္ကသိုလ်ထားချင်တဲ့ သူ့အဖေရဲ့ စိတ်ဟာ
ရှက်စရာလား၊ အပြစ်လား။ အဖေက သူ့သမီးဆေးတက္ကသိုလ်
ထားနိုင်ဖို့ ဓားပြတိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖောက်ထွင်းတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ခိုးယူတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လိမ်လည်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ လူသတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လာဘ်စားတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ သူ့သမီးကို သူ့အဖေက ဆေးတက္ကသိုလ်ထားနိုင်ဖို့
သူတတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ သူ့ကံတရားကို ယူယုံပြီး မျှော်လင့်ချက်
နဲ့ ထိထိုးတာအပြစ်လား၊ ရှက်စရာလား သန်မာ”

“ဘယ်က ရှက်စရာဟုတ်မှာလဲ၊ ရှက်စရာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး မမနှင်း။ သမီးအတွက် မေတ္တာတွေ
အပြည့်အဝနဲ့ သူတတ်စွမ်းသမျှ ရိုးရိုးသားသားထိထိုးတာ ဘယ်သူ
မှ မမနှင်းအဖေကို ရှက်စရာကြီးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး မမနှင်း။

မမနှင်း အဖေရဲ့သမီးပေါ်ထားတဲ့စေတနာ မေတ္တာတွေအတွက်
ချီးမွမ်းထောမနာပြုရမှာပါ။ . . .”

“အေး ဟုတ်တယ်။ သန်မာပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ့အဖေကို
ချီးကျူးတယ်။ အဖေလုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ယူတယ်။ အဖေဆင်းရဲ
နေလို့သနားတယ်။ အဖေမဟုတ်တာမလုပ်လို့ သူများနစ်နာ
အောင်မလုပ်လို့ လေးစားတယ် ဂုဏ်ယူတယ်။ အဖေအတွက်
ရင်ကော့ပြီး ရဲစခန်းထဲဝင်သွားမယ်။ ရှက်စရာမဟုတ်လို့ မရှက်ဘူး
သန်မာ . . .”

“ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ၊ ဒါဟာ တကယ်ရှက်စရာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒီလို မမနှင်း အမြင်မှန်ရလာတာ၊ သန်မာ အရမ်းဝမ်းသာ
တယ် မမနှင်း”

“ဒီနေ့ အဖေကိစ္စကနေ စဉ်းစားမိပြီး အတွေးသစ်တစ်ခု
ရလာတယ်။ ၁၀ တန်းကို ချမ်းသာသူရော၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူရော
တန်ခိုးအာဏာရှိသူရော၊ မရှိသူရော ၁၀ တန်းရောက်ရင်ဖြေခွင့်
ရှိကြတယ်။ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့အခါ ဒီခြောက်လုံး ဒီငါးလုံး
ဒီလေးလုံး ဒီသုံးလုံး ဒီနှစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ရိုးရိုးအောင်ထွက်လာ
တာဟာ စာမေးပွဲဖြေသူရဲ့ဖြေနိုင်မှု မဖြေနိုင်မှုပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါ
လိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ အာဏာရှိမှုမရှိမှုနဲ့ ဆိုင်မယ်မထင်
တော့ဘူး”

“ပိုက်ဆံရှိမှ ကျူရှင်တက်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါအငြင်းမပွား
ဘူး။ ခုငါဟာ နင့်ကျေးဇူးကြောင့် ကျူရှင်ကောင်းကောင်း တက်နိုင်
ပြီ။ ငါ့တာဝန်က အမှတ်များများရအောင် အမှတ်ကောင်းရအောင်
လုပ်ဖို့ပဲ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုတက်ဖို့က

တစ်ပိုင်းပဲ။ အဲဒီတက္ကသိုလ်တက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိနေဖို့ပဲလို့ တယ်။ ဆင်းရဲလို့ မတက်ဖြစ်တာ၊ မတက်နိုင်တာက ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ငါ့တာဝန်ငါကျေအောင် ငါလုပ်မယ်လို့ တွေးမိတယ် သန်မာ”

ခုတော့လည်း နန့်နှင်းဆီ သူ့တာဝန်သူကျေနိုင်ပါတော့ မလားဟု သန်မာတွေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့ရောက်လာ၍ ကားရပ်ခိုင်း ပြီး ကားခရုင်းပေးကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

သန်မာ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ နန့်နှင်း ဆီ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်ဟုပဲ အတွေးမျိုးစုံ တွေးနေမိသည်။ အဖေနှင့် အမေနှင့်ရေကဲ့သို့ တစ်သားတည်းနေခဲ့သည့် နန့်နှင်းဆီ ကံကြမ္မာ ခွက်၏ အကန့်အသတ်ထဲ ခုတော့ သီးခြားခွဲ အထားခံလိုက်ရပြီ။ တယ်လောက်နာလို ခံခက်ဖြစ်လိုက်မည်လည်းလေ။

စာမေးပွဲဖြေမည့်ရက်သာ ရောက်လာသည်။ နဂိုနန့်နှင်းဆီ ပုံရောက်မလာတော့။ သန်မာက စားချင့်စဖွယ် စားစရာမျိုးစုံ ဟင်း မျိုးစုံ ချက်ယူခဲ့ပေမယ့် ယခင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက်မစား။ တို့က နန့်နှင်းဆီကနန်းသာစားသည်။ အစားနည်းတော့ အားမပြည့်။ နန့် နှင်းဆီ၏ မျက်နှာသွယ်လွန်းသွားပြီ။ ပါးပြည့်ပြည့်နှစ်ဖက် ပြေစင်း သွားပြီ။ သည်မျှဝိန်သွားခြင်းသည် အိပ်စက်နားနေရမည့် အချိန်၌ အတွေးတွေ သိဆိုကခုန်နေကြ၍များလားမသိ။ ယခင်က အမြဲ ကခုန်နေတတ်သော နန့်နှင်းဆီ၏ ပါးချိုင့်နှစ်ခုက အိပ်မောကျနေ သည်လားမသိ။ မတွေ့မမြင်ရတော့။

သန်မာက နန့်နှင်းဆီကို အထူးဂရုစိုက်အားပေးနှစ်သိမ့် သောငြားလည်း အမြဲဖြစ်တတ်သောသည့် ပန်းပင်ကဲ့သို့ အနိုးတွေ

အက်၊ အရွက်တွေဝါ၊ ပန်းဝတ်လွှာကြွ ဝတ်မှုန်တွေလွင့်သကဲ့သို့ နန့်နှင်းဆီလည်း အဘက်ဘက်မှ ယိုယွင်းလာခဲ့ပြီ။

သန်မာသည်နန့်နှင်းဆီ နဂိုစိတ်ဓာတ်ပြောင်းလားအောင် တိုက်ကွက်တစ်ခုပြောင်းလိုက်သည်။ ဆွပေးသည့် တိုက်ကွက်။ မခံချင်အောင်စပေးသည့် တိုက်ကွက်။ ပြု၍မရွှင် ပြင်၍မလန်း စိတ်ပန်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေသော နန့်နှင်းဆီ အသိဝင်လာသလို၊ သတိဝင်လာသလို တွေ့ရတော့ သန်မာဝမ်းသာသွားသည်။ ထမင်း ကောင်းကောင်းစားလာခဲ့ပြီ။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လာပြီထင် သည်။ ပါးလေးနှစ်ဖက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာသည်။

နန့်နှင်းဆီအဖေထံရောင်းသူနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည့်နေ့က နန့်နှင်းဆီအိမ်အပြန် ဝေဘာဂီလမ်းမပေါ်၌ နန့်နှင်းဆီ ပြောခဲ့ သောစကားများကို သန်မာအဖေဖော်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ နန့်နှင်းဆီ က “ငါ့တာဝန် ငါကျေရမယ်လေ။ အဖေ အမေကို ခဏမေ့ထား ရမယ်။ စာထဲဝိတ်ရောက်အောင် အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်တာတွေ ဘေးဖယ်ထားရမယ်။ ငါ့အတွက် ပူမနေနဲ့တော့။ နင်လည်း ငါ့ကြောင့် ဟုတ္တိပတ္တိစာကြည့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့ကြိုးစား ဖြေကြရအောင်”

နန့်နှင်းဆီပြောသည်မှာ မှန်ပါ၏။ နန့်နှင်းဆီထံ စိတ် ရောက်နေသည်ကများတော့ သန်မာစာကျက်ပေမယ့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ စာအပြည့်အဝမရပါ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်မှ နှစ်ယောက်သား မီးကုန် ယမ်းကုန် ကြိုးစားကြရတော့သည်။

စာမေးပွဲကြီးကတော့ ပြီးသွားပြီ။ နန့်နှင်းဆီက “ဖြေနိုင် တယ်” ဟုပြောသည်။ သူ့အဖေ အမေနှင့်အတူနေပြီး ဖြေဖြစ်ခဲ့လျှင်

နန့်နှင်းဆီက “ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်တယ်” ဟုပြောမည် မူချ။
သန်မာလည်း နန့်နှင်းဆီသို့သာ။

နန့်နှင်းဆီက စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နေ့ ညနေသင်္ဘောဖြင့်
ပြန်မည်ဆိုတော့ သန်မာမတားရက်တော့။ သူ့အဖေ ရဲတပ်ကြပ်
ဝင်းအောင်က ဖုန်း သုံးလေးကြိမ်ဆက်စဉ် နောက်ဆုံးဆက်ချိန်တွင်
စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နေ့ ပြန်လာမည်ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ နန့်နှင်းဆီ
ကပြောပြတော့ သန်မာက မပြန်သေးပါနှင့်ဟု ပြော၍ကောင်းပါ
တော့မည်လား။

နန့်နှင်းဆီကို ဂတ်စာရေးသမီးအကြီး နှစ်ယောက်နှင့်
စပယ်ဖူးပါလိက်ပို့သည်။ လိုက်ပို့ကာစက သန်မာနှင့် စပယ်ဖူး
တို့သည် နန့်နှင်းဆီနှင့်စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရင်း ပျော်သလိုရှိမိသော်
လည်း သင်္ဘောကြီးထွက်တော့မည်ဆိုတော့ သန်မာသည် နန့်နှင်း
ဆီနှင့် ခွဲခွာရတော့မှာပါလား။ ပြန်တွေ့ဆုံဖို့လည်း မလွယ်ပါလား။
ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ဆုံနိုင်မှာပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်က ရင်နှင့်အမျှ ဖြစ်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ
ပင် လည်ချင်လာသည်။

သင်္ဘောထွက်ဖို့ ပထမဥဒြဆွဲလိုက်ကတည်းက ဂတ်
စာရေးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် စပယ်ဖူးတို့က နန့်နှင်းဆီကို နှုတ်ဆက်
ပြီး ဆိပ်ခံဗောတံတားပေါ်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။ သန်မာက
နန့်နှင်းဆီကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထိထိကရုံးပင်ကဲ့သို့ ညှိုးရော်
ပျော့ဖတ်နေပြီး မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဘက်စလုံး၌ မျက်ရည်ဥတွေအိုင်ဖွဲ့
ဝေသိရုံမက ပါးပြင်ပေါ်သို့ပါ လိမ့်ဆင်းကျလာပြီ။ နန့်နှင်းဆီ၏
မျက်ရည်များကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သနားဆွတ်ကြင် လွမ်းစိတ်တွေ

ဝင်လာပြီး သန်မာမျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်ဥတို့လိမ့်ဆင်းလာ
ကြပြီ။ သင်္ဘောကြီးကလည်း ကမ်းမှခွာဖို့ ပြင်နေပြီ။

“လမ်းမှာ မျက်နှာငွေလ ဖြစ်မနေနဲ့နော် ၊ စာရေး၊ သင်္ဘော
ထွက်တော့မယ်။ ပြန်တော့နော်”

နန့်နှင်းဆီက ညင်ညင်သာသာ နူးနူးညှည့်ပြောသည်။
သန်မာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လက်ပြရင်းဆိပ်ခံဗော တံတား
ပေါ်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သန်မာ ဆိပ်ခံဗောတံတားပေါ်ရောက်ပြီး
ခဏအကြာ ကုန်းပတ်ဘောင်ရုပ်လျက် ကြိုးဖြုတ်ပြီး သင်္ဘော
ကမ်းမှ စခွာပြီ။ နန့်နှင်းဆီက လက်ဝှေ့ရမ်းပြနေသည်။ သန်မာ
ကလည်း မနားတမ်း လက်ဝှေ့ရမ်းပြနေမိသည်။ သင်္ဘောကြီး
မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားမှ ရေဆင်းဗောတံတားဆီ လျှောက်လာ
မိသည်။ ဗောတံတားထိပ် ကမ်းနားလမ်းပေါ်တွင် စပယ်ဖူးတို့
သူ့ကိုရပ်စောင့်နေ ကြသည်။

သန်မာက တက္ကစီစောင့်ငှားရင်း နန့်နှင်းဆီပြောလိုက်
သည့် စကားကိုသာ ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့် စဉ်းစားနေမိသည်။
လမ်းမှာမျက်နှာငွေလ ဖြစ်မနေနဲ့နော်ဟူသော စကားသည် သူနှင့်
စပယ်ဖူးတို့ ရည်ညွှန်းပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့ သန်မာ
ရင်ထဲမကောင်းတော့။ သန်မာအနေဖြင့် မျက်နှာငွေလဖြစ်စရာ
အကြောင်းမရှိပါ။ နန့်နှင်းဆီလငပုပ်ဖမ်းမှုကြောင့် လမ်းမည်း
မှောင်လွမ်းတိမ်တောင်တွေ အောက်ရောက်နေရပါပြီ။ စပယ်ဖူး
ကြောင့် နန့်နှင်းဆီ စိတ်သောကရောက်နေရမည်ကို သန်မာမလို
လားပါ။ သန်မာအနေဖြင့် စပယ်ဖူးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေမည်
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကားငှားပြီးသည်နှင့် စပယ်ဖူးတို့ကို ကားနောက်ခန်းသို့တက်
ခိုင်းပြီး သန်မာက ကားရှေ့ခေါင်းခန်းမှ လိုက်ပါကာ မြောက်ဥက္က
လာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

သန်မာသည် ကားပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ
သော်လည်း သူ့စိတ်တွေက ဗလောင်ဆူနေပြီ။ ကံကြမ္မာခွက်၏
အကန့်အသတ်ထဲမှ အဖေအမေဆီ စီးဆင်းသွားသော နန့်နှင်းဆီ
ဟူသည့် ရေသည် အဖေအမေနှင့်တွေ့လျှင် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီး
ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပေလိမ့်မည်။ နန့်နှင်းဆီ ရေ၌မြူးတူးပျော်ပိုက်
ခဲ့သော သန်မာဆိုသည့် ငါးလေးတစ်ကောင်ကတော့ ငါးဖယ်ပြန်
လူးသကဲ့သို့ ရူးနေအောင် သေမတတ်ခံစားရနေပါပြီ။

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီနှင့် ခွဲနေရလိုက်မှ နန့်နှင်းဆီ
အပေါ် အဘယ်မျှတွယ်တာ ဖြတ်နိုးနေမှန်း ကောင်းကောင်းကြီး
သိလိုက်ရပါသည်။ သန်မာသည် အိမ်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းမစား
ရေမသောက်နိုင်။ စာရေးစားပွဲထိုင်ကာ ရင်ထဲတွင် မချိမဆုံခံစား
နေရသည့် ဝေဒနာတွေကို အတိသွန်ဖာမှောက်ရေးချလိုက်ပါသည်။

နန့်နှင်းဆီ ဖတ်ပါစေတော့။ နန့်နှင်းဆီ သိပါစေတော့။

အခန်း (၁၂)

တကလုံအဖေ

၁၅ ရက်ခန့်ကြာမှ သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီထံမှ စာကိုရ
သည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီထံ ပြန်စာတွင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ နန့်နှင်းဆီ
အား လိုက်ပို့ပြီးအပြန်တွင် ခံစားရသည့် ဝေဒနာအကြောင်း ရေး
ထားသည့်စာပါ ထည့်ပေးလိုက်၏။ နန့်နှင်းဆီ၏ ဒုတိယစာ၌ သူ
သင်္ဘောပေါ်၌နေခဲ့သည့် စာပါပါလာသည်။ သန်မာ၏ ဒုတိယ
စာသည် ချစ်ရေးဆိုသည့်စာဖြစ်ပြီး နန့်နှင်းဆီ၏တတိယစာသည် ချစ်
အဖြေပေးစာဖြစ်သည်။ သည့်နောက်တော့ နန့်နှင်းဆီက သန်မာ
ကို နင်ငါဟုမသုံးတော့ မောင်နှင့်မမဖြစ်လာခဲ့သည်။ စာရတိုင်း
စာပြန်ကြသည်။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့ခရီးသည် နီးနီးဝေးဝေး၊ ဖြောင့်
ဖြောင့်ဖြူဖြူမရှိ။ အကောက်အကွေ့များသည်။ အဖုအထင်
များသည်။ ခလုတ်တံသင်းပေါသည်ဟု သန်မာကြားဖူးတာမှန်ပြီ

ထင်သည်။ နန့်နှင်းဆီတို့ ခုနေသည့် ပုသိမ်မြို့မရင်းချောင်းနေအိမ်က
ကိုခင်မောင်မြင့်၏အိမ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်သည် သူ့နှမမခင်မြင့်ရီ
နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နေကြသည်။ မိဘများမရှိကြတော့။
လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံး လူပျို
အပျို။ အစ်ကိုက ၂၅ နှစ်။ ညီမက နန့်နှင်းဆီနှင့်ရွယ်တူ။ ခင်မြင့်ရီ
က ၉ တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ပြီး စက်ချုပ်ပညာသင်နေသည်။
ခင်မြင့်ရီက ရုပ်ချောသည်။ ဆံပင်လည်းရှည်၊ အံ့လည်းကောင်း
သည်။ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ထုံးထားသည်ပင် ခါးကျော်ကာ တင်ကို
ဖုံးနေသည်။ သူ့အစ်ကိုလို အရပ်မပူ။ နန့်နှင်းဆီအရပ်မီလူနီးနေပြီ။
ထူးခြားတာက သွားတက်ပါခြင်းပင်။ သူ့အရယ်အပြုံးတော့ နည်း
သည်။ အေးအေးဆေးဆေးသမား၊ ရယ်လိုက်လျှင် သူ့သွားတက်
များကြောင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ နန့်နှင်းဆီအမေ
အဖေ ရန်ကုန်မှပုသိမ်သို့ သင်္ဘောနှင့် ပြောင်းသွားတော့ သင်္ဘော
ပေါ်တွင် ရန်ကုန်သို့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းလာဝယ်သည့် ကိုခင်မောင်မြင့်
ပါသည်။

ကိုခင်မောင်မြင့်က သင်္ဘောပေါ်တွင် နန့်နှင်းဆီကိုတွေ့
သွားသည်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က နန့်နှင်းဆီ၏ အဖေအမေကို
တစ်လမ်းလုံးဂရုစိုက်သွားသည်။ ကားငှားပြီး ပုသိမ်ရဲတိုင်းရုံးထိ
လိုက်ပို့သည်။ အသည်ကြီးရဲစခန်းတွင် တာဝန်ချထားကြောင်း
သိရသဖြင့် ကိုခင်မောင်မြင့်ကပင် အသည်ကြီးရဲစခန်းလိုက်ပို့သည်။
အသည်ကြီးရဲစခန်းတွင် နေအိမ်လိုင်းခန်း အလွတ်မရှိ။
ကိုခင်မောင်မြင့်က နန့်နှင်းဆီ၏ မိဘများနှင့် သယ်ယူလာသည့်
ပစ္စည်းများကို သူ့အိမ်သို့သယ်သွားသည်။ နန့်နှင်းဆီအဖေခွဲတက်

ရုံးဆင်းကို ကိုခင်မောင်မြင့်က ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားပို့သည်။ သွားကြို
ပေးသည်။

နန့်နှင်းဆီအဖေက နန့်နှင်းဆီထံဖုန်း သုံးလေးကြိမ်
ဆက်ပေးမယ့် ထိုကိစ္စ ပြောမပြ။ နန့်နှင်းဆီ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ
ဖြေပြီး ပုသိမ်ပြန်တော့ ပုသိမ်သင်္ဘောဆိပ်သို့ အဖေအမေကြိုရာ
တွင် ကိုခင်မောင်မြင့် ပါလာသည်။ အရပ်အမောင်းက နန့်နှင်းဆီ၏
နားအထိပဲရှိသည်။ ရုပ်လည်းမချော၊ ရုပ်လည်းမဆိုး၊ ရွက်ကြမ်း
ရေကျိုရုပ်မျိုးသာ။ အိမ်ရောက်၍ နန့်နှင်းဆီက အမေကိုမေးကြည့်မှ
အကြောင်းစုံ သိရတော့သည်။ ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလို၍ ဝဲသည်ကို
အမေလည်း သိသည်။ နန့်နှင်းဆီလည်း သိသည်။ အဖေလည်း
မသိမဟုတ် သိပေလိမ့်မည်။ လတ်တလော အခြေအနေအရ
ကိုခင်မောင်မြင့်ပေးသည့် အကူအညီကိုမယူမဖြစ်၍သာ အဖေ
မျက်စိမှိတ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်ကို နန့်နှင်းဆီ ကောင်းကောင်း
သိသည်။ နန့်နှင်းဆီအနေနှင့် သန်မာမှုလွဲ၍ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ
လက်မထပ်နိုင်။ အဖေအမေမေးလာလျှင် သန်မာအကြောင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြမည်။

ဤသည်တို့က နန့်နှင်းဆီ၏ တစ်စောင်သောစာတွင်
ရေးသားပြောကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ သန်မာကလည်း နန့်နှင်းဆီ
ကို ယုံသည်။ နန့်နှင်းဆီ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုသိသည်။ နန့်နှင်းဆီက
စကားကို လွယ်လွယ်ပြောတတ်သူမဟုတ်၊ ကတိကိုလွယ်လွယ် ပေး
တတ်သူမဟုတ်။ လက်ကဲ့သို့ မှောက်ချည်လှန်ချည် လုပ်တတ်သူ
မဟုတ်။ ခြေဖဝါးကဲ့သို့ တစ်သမတ်တည်း ကျင့်ကြံတတ်၊ လုပ်တတ်
သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သန်မာသည် ကိုခင်မောင်မြင့် ကိစ္စကို

ခေါင်းထဲမထည့်တော့။ သန်မာနှင့် နန့်နှင်းဆီတို့ရင်တွင်း ဝေဒနာတွေ စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့မှုတွေ စာအပြန်အလှန် ရေးကြရင်း အချိန်တွေတကုန်မှန်းမသိ၊ ကုန်သွားသည်။

၁၀ တန်း အောင်စာရင်းထွက်တော့ သန်မာက အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ ဂုဏ်ထူးသုံးခုပါပြီး နန့်နှင်းဆီက အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါသည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီထံ ချက်ချင်း စာရေးပြောလိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် သူလျှောက်မည့်လမ်းကို ရေးပြောလိုက်သည်။ သူဝါသနာပါသည့် စစ်တက္ကသိုလ်လျှောက်မည်။ စစ်တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရလျှင် တက်မည်။ ဗိုလ်ဖြစ်လျှင် လက်ထပ်ခွင့်တင်ပြီး နန့်နှင်းဆီကို လက်ထပ်မည်ဟု ရေးပြောလိုက်သည်။

နန့်နှင်းဆီကလည်း သန်မာ၏အစီအစဉ်ကို သဘောတူသည်။ အားပေးသည်။ သူလည်း ပုသိမ်တွင်တက္ကသိုလ် ဆက်တက်မည်။ ဘွဲ့ရလျှင် ကျောင်းဆရာမလုပ်မည်။ မောင်ချစ်၍ခေါ်ရာ မမနှင်းလိုက်ပါနိုင်အောင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပါမည်ဟု စာပြန်သည်။

သန်မာသည် စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်း လျှောက်ထားပြီးနောက် စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းဝင်ခွင့် အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာကို သေချာပြန်လေ့လာသည်။ ထိုစာမေးပွဲအတွက် သန်မာစိတ်မပူထိုနှစ်ဘာသာကို သန်မာကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူအတွေ့အကြုံမရှိသေးသည့် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့တွင် ဆက်လက်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ်များကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသူ အတွေ့အကြုံ

သူများထံ ချဉ်းကပ်လေ့လာပြီး လေ့ကျင့်သည်။ ထိုသို့ လေ့ကျင့်ပေးသည့် သင်တန်းရှိကြောင်း မြင့်သူက စုံစမ်းပေး၍ သန်မာသွားတက်ဖြစ်သည်။ မြင့်သူက ၁၀ တန်းကို သင်္ချာဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်သည်။ သန်မာက စစ်တက္ကသိုလ်လျှောက်ဖို့ ဆွယ်ပေမယ့်မရ၊ သူဝါသနာမပါဘူးဟုပဲ ပြောသည်။ ဝါသနာမပါသူ၏ အကူအညီကြောင့် သန်မာ အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီ။

သန်မာသည် စစ်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းဝင်ခွင့် အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲ ကောင်းစွာဖြေနိုင်သည်။ သန်မာ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ တစ်လခန့်အကြာ အောက်တိုဘာ ၃၀ ရက်နေ့တွင် သန်မာရေးဖြေအောင်သဖြင့် နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့အရောက် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ရန် အကြောင်းကြားစာရောက်လာသည်။ ဦးလေး ဦးသန်းဇော်ရော၊ ဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်ရီပါ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်ပျော်ကြသည်။ ဦးလေး ဦးသန်းဇော်ကဆို သန်မာကို ပွေ့ဖက်ပြီး လေထဲလွှဲဖို့ ကြိုးစားသည်ထိ ပျော်နေသည်။ ဦးလေးကသန်မာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရွှေ့အောင်မပွေ့နိုင်။

ဒေါ်လေးက သန်မာကို အရက်ဆိုင်မထွက်ခိုင်းတော့။ သူပဲသွားရောင်းမည်ဟု ပြောသည်။ ဦးလေးက “ဒီနေ့ သန်မာကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရအောင်။ မိန်းမ မင်းလည်းအရက်သွားရောင်းမနေတော့နဲ့၊ တို့ပျော်ပျော်ကြီး စားကြသောက်ကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လေးက ဆိုင်သို့သယ်သွားမည့်ပစ္စည်းများကို အောက်ပြန်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန် လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ဦးလေးနှင့် ထိုလူ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြပြီး မိတ်ဆက်ပေးမ ဦးလေး ညီဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ သူညီယူလာသည့်သတင်းက

ဦးလေး၏ပျော်ရွှင်မှုများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးလေး ဦးသန်းဇော်၏ မိခင်ဝေါ်ခင်သန်း အသည်းအသန်ဖြစ်၍ လာခေါ် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးလေး၏မိခင်က သူ့သမီးများနှင့်အတူနေကြောင်း သိရသည်။ ဘိုကလေးသို့ ညနေသဘောဖြင့် လိုက်နိုင်အောင် ပြင် ရဆင်ရတော့သည်။

ဦးလေးက ချဲထိုးထားသည့်ငွေများကို စာရင်းနှင့်တကွ ဒေါ်လေးကိုအပ်သည်။ ယနေ့နှင့် နက်ဖြန်ထပ်ထိုးလာသည့် ငွေများကို စာရင်းနှင့်တကွပေါင်းပြီး သန်မာကို သွားပို့ခိုင်းဖို့မှာ သည်။ ညနေ ၄ နာရီပိတ်ရန်၊ ညနေ ၄ နာရီနောက်ပိုင်း လာထိုး သူများကို လက်မခံတော့ရန် သေချာမှာသည်။ ဦးလေးရှိလျှင် ချဲဖွင့်သည့်နေ့ ၁၂ နာရီထိ လက်ခံပြီး ငွေနှင့်စာရင်းကို ဦးလေး ကိုယ်တိုင်မြို့ထဲရှိ ဒိုင်ချပ်ထံသွားပို့လေ့ရှိသည်။ ဦးလေးမရှိခိုက် ချဲဖွင့်သည့်နေ့ထိ အထိုးခံလျှင် ပြဿနာဖြစ်မည်မီး၍ တစ်ရက်ကြီး ပိတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဒိုင်ချပ်ကလည်း လက်ခွဲဒိုင်ကိုင်သူများ ကိုသာ သူ့အိမ်၌လက်ခံသည်။ သူ့အိမ်သို့အခြားသူများ လက်မခံ၊ လာခွင့်မပြုကြောင်း ဦးလေးတရားပြသည်။

ဦးလေးက ဒေါ်လေးအား ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုရေးပေးပြီး ရောင်းရငွေများသွားမပို့မီ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်ပြီး ဘယ်လာပို့ရ မလဲမေးရန်၊ သူလာခိုင်းသည့်နေရာ၊ သန်မာကိုသွားပို့ခိုင်းရန် မှာပြီး သဘောဆိပ်သို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆင်းသွားကြပြီ။

ထိုနေ့ညက သန်မာအားဂုဏ်ပြုပွဲလေး ဒေါ်လေးက လုပ်ပေးသည်။ ထိုညက ဦးလေးမရှိ၍ သန်မာတို့စောစော အိပ်ရာ ဝင်ဖြစ်သည်။

သန်မာ ဒေါ်လေးနှင့် အိမ်ရှေ့ထွက်နေလယ်စာ ထမင်း စားနေစဉ် တက္ကစီတစ်စီးလာရပ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့လျှောက်လာသည်။ “ကိုသန်မာ အိမ်လားရှင်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း နန့်နှင်းဆီက စာပေးခိုင်းလို့ လာပေးတာပါ။ သူက စာတိုက်ကြီးထည့်ဖို့ပြောတာပါ။ ကျွန်မက ဒီဘက်လာစရာကိစ္စ ရှိတာနဲ့ လမ်းကြုံလို့ ဝင်ပေးတာပါ။ ကျွန်မနာမည် မသိတာပါ”ဟု သန်မာကိုပြောရင်း စာတစ်စောင်ပေးသည်။ သန်မာက ကော်ဖီ သောက်သွားဖို့ပြောပေမယ့် ကားငှားလာ၍ မသောက်တော့ ကြောင်း၊ နက်ဖြန်ပုသိမ်ပြန်မှာ ဘာမှာဦးမှာလဲဟုမေးသည်။ သန်မာက မရှိကြောင်းပြောလိုက်တော့ တက္ကစီပေါ်ပြန်တက်သွား ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားပြီ။ သန်မာက ထိုနေရာ၌ပင် စာအိတ်ကို မောက်ပြီးဖတ်လိုက်၏။

၁၉၉၆ အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက်

မောင်

မောင်နေကောင်းလား။ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ရော နေ ကောင်းကြရဲ့လား။ မောင်တို့မိသားစု နေထိုင်ကောင်းကြပါစေလို့ မမနှင်းအမြဲ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။ မမနှင်းတို့ မိသားစုလည်း နေထိုင်ကောင်းကြပါတယ်။

မောင်တော့သည်စာကို ဖတ်ရတာ အံ့သြစရာချည်း ဖြစ် နေမှာပဲနော်။ မမနှင်းသူငယ်ချင်း မသိတာ ဒီနေ့ရန်ကုန်သွားမှာနဲ့ ဒီစာကိုအမြန်ရေးပြီး သူနဲ့ထည့်ပေးလိုက်မှာ၊ ရန်ကုန် ရောက်တာနဲ့ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီး သွားထည့်ပေးဖို့ပါ။ သေချာမှာလိုက်တာလေ၊ ဒီစာကိုမောင့်ဆီ မြန်မြန်ရောက်စေချင်တယ်လေ။

ပထမဆုံးပြောချင်တာက လပြည့်နေ့က အဖေက ကင်းမှာ တာဝန်ကျလို့ အိမ်မှာမရှိဘူး။ မမနှင်းလည်း ကိုခင်မောင်မြင့် ညီမ မခင်မြင့်ရဲ့ခေါ်လို့ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားသွားဖူးကြတာ။ ဘုရားဖူးက ပြန်လာရင်း အိမ်မရောက်ခင်မှာ သူ့သင်တန်းဆိုင်ခင်စရာရှိလို့ ဆိုပြီး မခင်မြင့်ရဲ့က လမ်းခွဲသွားလို့ မမနှင်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာမှာ အမေနဲ့ လူတစ်ယောက်ပြောနေတဲ့ မယုံနိုင် စရာစကား မမနှင်းကြားလိုက်ရတယ်။ မယုံနိုင်စရာ စကားမို့ မမနှင်းလေ ကြက်သေသေပြီး ကျောက်ရှုပ်လိုဖြစ်သွားမိတယ် မောင်။

မမနှင်းအတိုချုပ်ပဲ ပြောတော့မယ်။ အမေနဲ့စကားပြော နေသူက အမေတို့ရွှေဂူမှာအတူနေခဲ့တဲ့ ရဲတပ်သားအေးမြင့်တဲ့၊ ခုသူက တပ်ကြပ်ကြီး၊ ရွှေတိုရဲစခန်းက အသည်ကြီးရဲစခန်းပြောင်း လာတာ။ အမေနဲ့တွေ့ပြီး လိပ်စာပေးလိုက်လို့ အမေကိုလာတွေ့ တာ။ ရွှေဂူရဲစခန်းမှာတုန်းက အမေက ရဲတပ်ကြပ်ကြီး စိုင်းဆိုင် လူရဲ့ဇနီး။ အမေက နေ့စေ့လစေ့မွှေးတော့မယုံ မမနှင်းရဲ့ ကိုယ်ဝန် နဲ့တဲ့။ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ကချင်သောင်းကျန်းသူ ၁၅၀ ယောက် ရွှေဂူ ရဲစခန်းဝင်စီးတော့ မမနှင်းအဖေအရင်း၊ တပ်ကြပ်ကြီးစိုင်းဆိုင် လူနဲ့ လေးဦးတိုက်ပွဲကျခဲ့တာတဲ့။ အမေမယ်ပမာမြေလူးဖြစ်တဲ့ အချိန် လူပျိုရဲတပ်သားဝင်းအောင်က လူကြီးတွေတင်ပြပြီး အမေ ကို လက်ထပ်ခဲ့တာတဲ့။

မမနှင်းလည်း သေချာစဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ အဖေကို ပထွေးလို့မသိချင်ဘူး။ အဖေဟာ မမနှင်းရဲ့ ပထွေးဆိုတာ မမနှင်း သိတာကို အဖေမသိစေချင်ဘူး။ အဖေဟာ မမနှင်းကလေး ဘဝ

တုန်းကတည်းက ချေးသေးကအစ တာဝန်ယူခဲ့သလို ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်အစားလဲပေးတာကအစ တာဝန်ယူခဲ့တာတဲ့။ သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ သူ့လည်ကုပ်ပေါ်ကကို မချဘူးလို့ အမေ ပြောလို့သိခဲ့ရတာ။ မမနှင်းအတွက် အဖေဦးဝင်းအောင်ဟာ အဖေ ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ပြည့်စုံလုံလောက်ရုံမက ပိုလျှံလို့တောင်နေပါပြီ မောင်။ ပြီးတော့ အဖေဟာ မမနှင်းအပေါ်မှာသူတတ်နိုင်သမျှ တတ်စွမ်းသမျှ ငှားလိုမွှေးပြီး ရွှေလိုပဲခဲ့တာလေ။ အဖေဟာ မမနှင်း ရဲ့ပထွေးပါလို့ ကိုအေးမြင့် မကလို့ ရွှေဂူရဲစခန်းတစ်ခုလုံးက ပြောပြော မမနှင်းလက်ဝဲဘက်။ မယုံဘူး။ မမနှင်းလေ မခင်မြင့်ရဲ့နဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်လိုက်သွားခင် အကောင်းသားလို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မမနှင်းနားတွေပင်း နေချင်မိတယ်။ မမနှင်း ထွေထွေ စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ သည်ကိစ္စ မကြားမိဘူးလို့ သဘော ထားလိုက်ပြီး မခင်မြင့်ရဲ့နောက် လိုက်သွားမိတယ် မောင်။

မမနှင်းတို့ပြန်လာတော့ ဧည့်သည်မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေ မယုံ အမေမျက်နှာဟာ သိပ်ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ နောက် နေ့အဖေ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အမေမျက်နှာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြောက်နေတဲ့ပုံ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံဖြစ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။ မမနှင်းကတော့ နဂိုပုံအတိုင်း အတိုးအလျော့မရှိ မသိသလို ဘဲနေပြလိုက်တယ်မောင်။ မမနှင်း အယူအဆမှန်တယ် မဟုတ် လားမောင်။

ဒုတိယပြောချင်တာက ခုမနက်ပဲ ကိုခင်မောင်မြင့်က မမနှင်းတို့ သူချစ်နေကြောင်း၊ သီတင်းဝါလည်းကျွတ်ပြီဆိုတော့

လက်ထပ်ချင်ကြောင်း၊ အဖေနှင့်အမေကိုသွားပြောတယ်၊ မမနှင်းကိုတော့ သူမပြောရဲဘူး၊ သူက တိုက်ရိုက်ပြောလာရင်လည်း မမနှင်းက ရန်ကုန်မှာချစ်ဦးသူမောင်ရှိလို့ ဆန်ပြုတ်ဆုတ်ပြန်လို့ ပြောလိုက်မိမှာ၊ သူ့အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ အဖေနှင့်အမေက သူပြောတာတွေ ပြန်ပြောပြတယ်၊ အဖေအမေတို့ကလည်း သူ့အရိပ်ခိုနေရတော့ သည်လိုကိစ္စမျိုးက ကာယကံရှင်သမီးရဲ့ သဘောဆန္ဒကအဓိက ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးကလက်ခံရင် သဘောမတူစရာ မရှိကြောင်း လက်ထပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးဆန္ဒမရှိရင်တော့ ဂွတ်အတင်းလုပ်၍မဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ကယ်လို့ဟု အဖေအမေတို့က ပြောပြကြပါတယ်မောင်။

အဖေအမေတို့က မမနှင်းဆန္ဒမေးတော့ မမနှင်းက ရန်ကုန်မှာ မမနှင်းရဲ့ချစ်သူမောင်ရှိတဲ့အကြောင်း၊ စစ်တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ လုပ်နေကြောင်းပြောပြလိုက်တယ်။ မောင်ရေးတဲ့ စာတွေ အဖေအမေကိုပြချင်ပေမယ့် သူ့အိမ်မှာ နေရတာမို့ ကိုခင်မောင်မြင့်ကို စိတ်မချလို့၊ ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့တာမို့ သက်သေမပြနိုင်ဘူးလေ။

အဖေအမေတို့ကို မောင့်အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြတော့ အဖေအမေတို့က မောင့်ကိုခဏလာဖို့ခေါ်လိုက်ပါ။ ဇောက်ပြန်လည်းဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သူ့အရိပ်ကို ခိုနေရလို့ ကိုခင်မောင်မြင့် ကျေနပ်သွားအောင် မောင့်ကို ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ တွေ့ပေးရုံပါတဲ့။ အဖေအမေတို့ကလည်း မောင့်ကို မေးမြန်းစရာရှိတာလေး မေးမြန်းရုံပါတဲ့။

ဒါကြောင့် ဒီစာရတာနဲ့ ရရချင်း မမနှင်းဆီလာခဲ့ပါ။

အချိန်မဆိုင်းလေ ကောင်းလေပါပဲမောင်။ မမနှင်းလည်း မောင့်ကို တအားတွေ့ချင်နေတယ်။ လွမ်းလည်းလွမ်းတယ် မောင်ရယ်၊ အမြန်လာခဲ့ပါတော့မောင်။

မောင်ချစ်ဦးနန့်နှင်းဆီ

သန်မာက စာကို သူ့ဒေါ်လေးအား ပေးဖတ်လိုက်ပြီး ပုသိမ်သွားဖို့ အထုပ်အပိုးပြင်ရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုလိုရွတ်ဆိုဖြစ်သွားသည်။
မောင်လည်းလွမ်းနေတာပါပဲ မမနှင်းရယ်။ ။

အခန်း (၁၃)

ကံစီမံရာ

သန်မာသူချက်ချင်း နန်းနှင်းဆီထဲသွားချင်သည်။ ပုသိမ် ဝတ္တကံသည့် သင်္ဘောတွေ ညနေ ငါးနာရီပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက် ကော့သွား၍မရ။ သန်မာက ဒေါ်လေးအားချစ်ခင်ကို ညနေ ၄ နာရီထိ မစောင့်ဘဲ ၃ နာရီပတ်ဖို့ ပြောထားရသည်။ ကြုံသည့် သင်္ဘော၊ ရသည့်သင်္ဘောဖြင့် လိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း သန်မာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ စောစောဆင်းချင်သည်။

သန်မာက ကျောပိုးအိတ်ထဲ အဝတ်သုံးစုံထည့်ထားပြီး ထိုအဝတ်များအလယ်တွင် ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့ ပေးထားသည့် ပိုက်ဆံများထည့်ထားလိုက်သည်။ ပုသိမ်မှာ လိုလိုမည်မည်သုံးရ အောင် အကုန်ယူသွားသည်။ ခါးပိုက်နှိုက် ခံရမည်မို့၍ အင်္ကျီအိတ် ကပ်ထဲ ဘယ်တော့မျှမထည့်။ အိတ်ကပ်ထဲသို့ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေး ကစီပဲထည့်လိုက်သည်။ သန်မာသည် ညနေ သုံးနာရီထိုးသည်နှင့်

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာဖြစ်သလို အိပ် ရမည့် အဝတ်အစားမို့ ကချင်လုံချည်စိမ်းအနက်ကွက် တစ်ပတ် နှမ်းနှင့်ကြည်ပြာရောင်ရှုပ်လက်တို့ တစ်ပတ်နှမ်းပဲ ဝတ်လိုက်သည်။ ပုသိမ်ရောက်လို့ နန်းနှင်းဆီအိမ်သွားတော့ အဝတ်အစားလဲသွား မည်ပေါ့။

သန်မာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်လေးကိစ္စက မပြီး သေး။ ညနေ ၃ နာရီ ၁၅ မှ ပြီးတော့သည်။ အိမ်တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်ပြီး ဒေါ်လေးပါ ခေမာကျောင်းလမ်းထိပ်သို့ ဖုန်းဆက် ရန်သွားကြသည်။ ဒေါ်လေးက သန်မာကို ဦးလေးပေးခဲ့သည့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းသည်။ သန်မာသည်သူတို့နှင့် ပတ်သက်ချင်။ “ဒေါ်လေး ဘာသာဆက်” ဟုပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လေးက ဖုန်းရသည်နှင့် သူ့ယောက်ျားနာမည်ပြောပြီး တိုက်လေးသွား၍လူကြုံနှင့်ပစ္စည်းပို့မည်။ ဘယ်ကို ဘယ်အချိန် ပို့ရမလဲဟု သူတို့အထာစကားနှင့်ပြောသည်။ တစ်ဘက်ကမေး၍ ထင်သည်။ ၁၈ နှစ် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကချင်ပုဆိုး တစ်ပတ်နှမ်း ကြည်ပြာရောင်ရှုပ်လက်တို့ တစ်ပတ်နှမ်းဟုပြောလိုက်သံ ကြားရ သည်။ ဒေါ်လေးက သန်မာအဝတ်အစားကို ပြောလိုက်မှန်းသန်မာ သိသည်။

ဒေါ်လေးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနက်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို သန်မာလက်ထဲထည့်ပြီး လသာမြို့နယ်၊ မဟာ ဝန္တလလမ်းပေါ်၊ လမ်း၂၀ နှင့် လသာလမ်းကြား၊ တရုတ်ဘုရား ကျောင်းသို့ လေးနာရီခွဲအရောက်သွား၊ ပစ္စည်းပါလားမေးသူကို အဲဒီ အထုပ်ပေးလိုက်ဟုပြောသည်။ ပြီးတော့ တက္ကစီခရိုင် လမ်း

စရိတ်ဟု ဒေါ်လေးက ပြောပြီး ငွေစက္ကူတွေ အခေါက်လိုက် သန်မာအင်္ကျီ အိတ်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

သန်မာဒေါ်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဝေဘာဂီလမ်းပေါ်တွင် တက္ကစီထွက်ငှားလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးက သန်မာတက္ကစီရပ် အိမ်ပြန်သွားသည်။ လသာလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းထိပ်ရောက် တော့ သန်မာက တက္ကစီခထုတ်ပေးရင်း ကားရပ်ခိုင်းကာ ဆင် လိုက်သည်။ သန်မာသည် မဟာဗန္ဓုလလမ်းအတိုင်း စဉ့်အိုးတန်း လမ်းဘက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တရုတ်ဘုရားကျောင်းဘက် ဝေးကြည့်ရုံ ကြည့်ခဲ့သည်။ ခုမှ ၄ နာရီ ၁၅ ပဲရှိသေးသည် မဟုတ် ပါလား။ ၁၅ မိနစ်အချိန် ကျန်သေးသဖြင့် နံနံနှင့်ဆီတို့ အိမ် အတွက် လက်ဆောင်မုန့်ဝယ်သွားချင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်လွယ် ကြပ်ကြပ်အိတ်အနက်ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ရင်း မုန့်ဆိုင်လိုက်ရှာလိုက် သည်။

မဟာဗန္ဓုလ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် နှစ်ဖက်ပလက် ဖောင်းပေါ်မှာရော ကားလမ်းပေါ်ကားကြိုကားကြားမှာရော လူ တွေအစုန်အဆန် တိုးမပေါက်အောင်ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ပစ္စည်းလက်ခံမည့်သူသည် တရုတ်ဘုရားကျောင်းထဲတွင် ခုအချိန် လောက်ဆို ရောက်နေလောက်ပြီဟု သန်မာတွေးနေမိ၏။ ၄ နာရီ ခွဲသည်နှင့် ဘုရားကျောင်းထဲဝင်နိုင်အောင် မုန့်ဆိုင် အပြန်လိုက်ရှာ နေမိသည်။ မိုးကောင်းမုန့်ဆိုင်တွေ့သဖြင့် ကိတ်မုန့်နှစ်လုံးနှင့် ကိတ်ခြောက် သုံးထုပ်ဝယ်လိုက်သည်။ အားသည့်လက်ဖြင့် မုန့် ထုပ်ဆွဲရင်း တရုတ်ဘုရားကျောင်းဘက် ပြန်လျှောက်လာလိုက်

သည်။ တရုတ်ဘုရားကျောင်းအဝ မရောက် မီ နာရီမြောက်ကြည့် လိုက်တော့ ၄ နာရီခွဲဖို့ တစ်မိနစ်ပဲ လိုတော့ သည်။

တရုတ်ဘုရားကျောင်းအပေါက်ဝအရောက် တရုတ်ဘုရား ကျောင်းထဲဝင်ရန် ဝဲဘက်လှည့်လိုက်စဉ် သန်မာ၏ ကျောပိုးအိတ် အား တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆွဲလိုက်ခြင်းခံလိုက်ရ၏။ သန်မာသည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲဝတ်စုံနှင့်လူတစ်ယောက်နှင့် အရပ်ဝတ်ဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သန်မာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ အရပ်ဝတ်နှင့်လူက “မသင်္ကာလို့ ရှာမယ်” ဟုပြောလိုက်သကဲ့သို့ သန်မာ၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ ထိုသို့နှိုက်ယူလိုက်စဉ်သန်မာ၏ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကပ်ပြားက အောက်ကျသွား၏။ သန်မာက ကတ်ပြားအား ကုန်းကောက်လိုက်စဉ် ရဲဝတ်စုံနှင့်လူက လျှော့ပိုး အိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး အရပ်ဝတ်နှင့် လူအားဖွင့်ရှာခိုင်း၏။ ရဲဝတ်စုံနှင့်လူက ချက်ချင်းဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် သန်မာပွေ့ပိုက် ထားသော ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို လုယူလိုက်သည်။

သန်မာ တွေဝေမနေတော့။ ဥဒဟို သွားလာနေသော လူအုပ်ကြီးအားတိုးဝေးရင်း ထွက်ပြေးသွားမိ၏။ အဖမ်းခံရမည်ကို ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် ခြေဦးတည်ရာထွက်ပြေးလာမိရာ ဘယ် နေရာရောက်၍ ရောက်မှန်းမသိ။ သန်မာ စထွက်ပြေးပြေးချင်း ရဲတွေက “သွဉ်း သွဉ်း” “ခါးပိုက်နှိုက် ခါးပိုက်နှိုက်” ဟု အော်သံမကြား၍ တော်သေးသည်။ ထိုသို့ အော်လိုက်ပါက လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ပိုင်းမဖမ်းဟု မပြောနိုင်။ ခုတော့ သန်မာကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ သူလမ်းသူသွားနေကြသည်။ လူတွေက ပိုများပိုထူလာသဖြင့် သန်မာပြေး၍မရတော့။

သည်တော့မှ သူနောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။ သူနောက်ပြေးလိုက်လာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် သန့်မိတ်အေးသွားပြီး သူလက်လက်တွင်း သူနိုင်ငံသား စိစစ်ကတ်ပြားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို ခုမှသတိပြုမိပါ၏။ သန့်မိတ်အုပ်နှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရွှေမှာ ဆူးလေဘုရားလှမ်းမြင်ရမှ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်ဘက် ပြေးလာမိမှန်းသိရ၏။ သန့်မိတ်အုပ်လက်ချုပ်ရန် ဆူးလေဘုရားပေါ်သို့ တက်ပြီး ဘုရားဖူးမည်ဟုစိတ်ကူးပြီး ဆူးလေဘုရားပေါ်သို့ တလာခဲ့၏။ သန့်မိတ်သည် သောကြာထောင့်တွင် ဘုရားရှိခိုး လိုက်

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ သန့်မိတ်ရွှေဆက်ရမည့် ခရီးစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပုသိမ်သို့သွား၍ မဖြစ်တော့အဝတ်အစားအိတ်နှင့် ပိုက်ဆံတွေလည်း အကုန်ရဲလက်ထဲရောသွားပြီ။ ဤကိစ္စထက်အရေးကြီးသည်က ဦးလေးဒေါ်လေးလက်ခွဲခိုင်မှ ချဲကိုးထားသည့်စာရင်းတွေနှင့် ချဲကိုးထားသည့်အားလုံး ချဲခိုင်ချုပ်ထံမအပ်နိုင်သည့်ကိစ္စ၊ ရဲတွေသိမ်းသွားသကိစ္စကို ဒေါ်လေးကို အမြန်ဆုံးပြောပြနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ သန့်မိတ် မြောက်ဥက္ကလာပရှိ ဒေါ်လေးဆီ အမြန်ပြန်ရန် ဆူးလေဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှ ဘတ်စ်ကားခမရွှေသို့ ကို သတိရမိသည်။ ထိုအတူ နန်းနင်းဆီတို့အတွက်ဝယ်လာသမုန့်ထုပ်ကို သတိရမိသည်။ ဘယ်နားကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။ တရုတ်ဘုရားကျောင်းရှေ့ရဲရွာသည်နေရာတွင် ကျန်ခဲ့မှာပေါ့လေဟု တွေးမိ

သန့်မိတ်သည် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံဘက်ကူးလိုက်ပြီး ပန်းလမ်းကျော်ကာမဟာဗန္ဓုလလမ်း လက်ျာဘက် ပလက်ဖောင်း

လျှောက်လာခဲ့သည်။ တက္ကစိဌာန်းရန် နောက်လှည့်လိုက်စဉ် ရဲဝတ်စုံနှင့် ပြေးလာသူများကိုတွေ့ရသဖြင့် ရုတ်ခြည်း ရွှေဆက်ပြေးလာမိသည်။ “ခါးပိုက်နှိုက် ခါးပိုက်နှိုက်”ဟု အော်လိုက်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သန့်မိတ် ပန်းဆိုးတန်းမီးပွိုင့်ကို မီးနီလျက်နှင့် အပြေးဖြတ်မိ၏။ ကားတိုက်မိဖို့ သိသိလေး။ “သေချင်မနသလား . . .”ဟူသော ဆဲဆိုသံကိုလည်း သန့်မိတ်မရမိနိုင်။ လူတွေကို တွေ့ပတ်ပြေးရင်း ထွက်ခါစပြုနေသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် အပြေးတက်မိသည်။ တံခါးမပိတ်မီ သိသိလေးကားပေါ်ရောက်သွားသည်။

ဝတ်လာသည့် ကြည်ပြာရောင် အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်၏။ ပုဆိုးကတော့ ချွတ်၍မဖြစ်။ သည်အဝတ်အစားနှင့် သူ့ကို ရဲများလိုက်ရှာနေလေသလား။ လသာရဲစခန်းရဲများက အခြားရဲစခန်းများသို့ ကချင်လုံချည်နှင့် ကြည်ပြာရောင်ရှပ်လက်တို့ အင်္ကျီဝတ်သူကို ကူညီဖမ်းဆီးဖို့ အကြောင်းကြားထားလေသလားဟု တွေးမိတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ မဆင်းလိုတော့။ သန့်မိတ်သည် နောက်ဆုံးခုံတွင် တစ်နေရာလွတ်နေသဖြင့် ပြေးထိုင်မိသည်။

သန့်မိတ်က အနားရောက်လာသော ကားစပယ်ယာအား “ကားခမပါကြောင်း ဒီအင်္ကျီလေးကိုပဲ ကားခအဖြစ်ယူပေးပါ . . .”ဟု ပြောပြပေမယ့် ကားစပယ်ယာက “မင့်အင်္ကျီငါက ဘာလုပ်ဖို့ ယူရမှာလဲ။ ကားခမပါရင်မစီးနဲ့၊ ဆရာရွှေမှတ်တိုင်ရပ်ပေးပါ။ ခဲမူးစေလွှင့်ပစ်ဖို့ ခဏပဲ ”

သန့်မိတ် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိသည်။ စိတ်ကိုမနည်း ထိန်းနေရသည်။ စာနာမှု ညှာတာမှု ထောက်ထားမှု နားလည်မှု ခွင့်လွှတ်မှု ဘာတစ်ခုမျှ မရှိကြတော့ဘူးလား။

“လူလေးက ဘယ်အထိသွားမှာလဲ . . .”

သန်မာဘေးနားမှ အသက် ၅၀ ကျော် အသားဖြူဖြူ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကမေးတော့ သန်မာဘယ်သို့ ဖြေရမှန်းမသိ။ သူစီးလာသည့် ကားသည် ဘယ်သွားသည့်ကားမှန်းလည်းမသိ။ အပြင်ကြည့်လိုက်တော့ ညဦးပိုင်းရောက်နေပြီ။ သန်မာ နဝေတိမ် တောင်ဖြစ်နေရာမှ “ဂိတ်ဆုံးပါ ဒေါ်ဒေါ်” ဟု ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ စပယ်ယာ ဒီလူလေးအတွက် ဂိတ်ဆုံးထိ ကားခ” ဟုပြောပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတာ တွေ့လိုက်ရတော့ “ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ဒေါ်ဒေါ်” ဟု သန်မာချက်ချင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ဒုက္ခ ရောက်နေသူကို လျစ်လျူမရှုဘဲ ကူညီချင်ကြသူတွေလည်းရှိပါသေး သလားဟု တွေးနေမိသည်။

သန်မာသည် ညနေခင်းချိန်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို အပြန်ပြန်အလှန်လှည့် ခဏ်းစားနေမိ၏။ နန့်နှင်းဆီတို့အိမ်အတွက် မုန့်ကို ပစ္စည်းထုပ်ပေးပြီးမှ ဝယ်လိုက်လျှင် ယခုလိုပြဿနာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်စရာ မကြောင်းမရှိ။ ၄ နာရီ ၁၅ တရုတ်ဘုရားကျောင်း ထဲဝင်သွားလျှင် “ပစ္စည်းပါလား” ဟုမေးလျှင် သူ့ပစ္စည်းပေးလိုက်ရုံ၊ မေးသူမရှိလည်း ထိုင်စောင့်ရုံ၊ မေးသူရောက်လာမှ ပေးလိုက်ရုံ၊ သူ့ကိုစစ်မေးဖမ်းဆီးသည့် ရဲများကသတင်းရ၍ ထိုသို့ပြုလုပ် ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က အထုပ် အပိုးအဆွဲ သုံးခုနှင့်မို့ မသင်္ကာ၍မေးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါက သူတို့ကံတွေရဲ့ အလုပ်ကိုး။ ဆူးလေဘုရားပေါ်မတက်ဘဲ တက္ကစီ ဌားဖြစ်လျှင် ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်မည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့နောက် သို့ လိုက်လံစုံစမ်းသည့်ရဲများ မဟုတ်ဘဲ အခြားကိစ္စဖြင့် ဥပမာ

ချေးမြန်းသိ

ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်ဖမ်းသည်ဆိုလျှင် မိမိနောက်မှ ခါးပိုက်နှိုက် ကပ်ပါ လာသည်ဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကြောက်စိတ် အားကြီးနေ၍ မဆင်မခြင်မစဉ်းစားမိခြင်းသာ။

မကြောက်ရွံ့၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ချေလောင်းကစားမှု၊ ချေလက် ခွဲခိုင်လုပ်မှု၊ ချွဲခိုင်လုပ်မှုတို့ဖြင့် သန်မာလုံးဝအဖမ်း မခံနိုင်ပါ။ သန်မာဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့ သွားသတင်းပို့ဖို့ ကပ်ပတ်ပင်မလိုတော့ဘူး မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ချစ်ဦးသူ နန့်နှင်းဆီရှိရာ ပုသိမ်မြို့သို့ လည်း မသွားမဖြစ်သွားရမည်မဟုတ်ပါလား။ နန့်နှင်းဆီကလည်း နက်ဖြန်ဆို သဘောဆိပ်လာကြိုနေမည်လားမသိ။ သန်မာသည် ညနေက တရုတ်ဘုရားကျောင်းရှေ့ ရဲအဖမ်းခံရပုံကို ပြန်တွေးမိရုံနှင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပါသည်။ သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်း များနှင့် ငွေများနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်မိပြီဆိုကတည်းက ထောင် နန်းစံရဖို့ပဲရှိတော့သည်။ ဘယ်နှနှစ် ချမှာပါလိမ့်။ ဦးလေးတို့ ဒေါ်လေးတို့အနေနှင့်လည်း သန်မာသက်သာရာ သက်သာ ကြောင်းအတွက် ဟိုလိုက်ရ၊ သည်လိုက်ရနှင့် ငွေသောက်သောက်လဲ ကုန်ပေတော့မည်။ ကြောက်စရာအမှု။ သန်မာအိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့အား ထိုအလုပ် ဆက်မလုပ်တော့ရန် ပြောပြရပေတော့မည်။

“အားလုံး ဒီမှာပဲ ဂိတ်ဆုံးပါပြီခင်ဗျ”

စပယ်ယာ၏ အော်သံကြောင့် သန်မာအတွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့ဘေးမှ သူ့အတွက် ကားခထုတ်ပေးသည့် အဒေါ်ကြီးပင် မည်သည့်မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းသွားမှန်းမသိအောင်၊ သန်မာအတွေးရေလျှင်ကြော မျောပါနေမိသည်။ ကားပေါ်တွင်

လည်း လူ လေးငါးယောက်လောက်ပဲ ကျန်တော့ရာ သန်မာက
 နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်ဆင်းမှမိုးရွာ
 နေမှန်းသိရ၏။ သီတင်းကျွတ်သွားပေမယ့် မိုးကျွတ်သေး။
 မုန်တိုင်းရှိနေ၍လား။

“ခုဟာ ဘယ်ရောက်နေတာတုန်းဗျ၊ မိုးကလည်း ကောင်း
 လိုက်တာ . . .”

သန်မာက ရွှေ့မှသွားသူကို မေးကြည့်မိ၏။

“အယ်န်းကျွန်းလေ။ ခင်ဗျားဘယ်သွားမှာတုန်း . . .”

“မြောက်ဥက္ကလာဗျ”

“ဟာ တခြားစီပဲ။ ခင်ဗျားကားမှား စီးလာတာလား။

အခုရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဘာကားမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်
 ဘူး..”

“တက္ကစီရော . . .”

“တက္ကစီကတော့ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီဘက်က အလာကျဲတယ်
 . . .”

“ဒီနား ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘုရားတို့မရှိဘူးလား . . .”

သန်မာက တက္ကစီဌာနမရလျှင် သည်ညအိပ်ဖို့နေရာ
 အတွက် ကြံမေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်းဆက်သွား၊ အတော်လေးသွားရင် တွေ့လိမ့်
 မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ . . .”

သန်မာက နှုတ်ဆက်လိုက်သကဲ့သို့ ထိုလူက လမ်းချိုး
 လမ်းကြားတစ်ခုထဲဝင်သွားသည်။ ထိုသူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနေ

ည်။ သန်မာလည်း တစ်ကိုယ်လုံးရွှဲနေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် ‘ရပ်နေ
 တော့မဖြစ်၊ မိုးမိတာကြာလျှင် ဖျားနာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။
 သန်မာရှေ့ဆက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးသားတွေမည်းနေတော့
 တင်းကျွတ်လဆုတ် ၄ ရက်ည လမင်းက ဘယ်ဆီရောက်နေသည်
 သိ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ သန်မာလျှောက်လာရင်း တက္ကစီ
 ရောက်ကိုရှာကြည့်ရင်း ကားသံကို နားစွင့်လာမိသည်။ မိုးရွာ
 န၍ ဖျားလားမသိ။ လမ်းသွားလမ်းလာလည်း မတွေ့။ ကားသွား
 စားလာလည်းမတွေ့။ တဖြည်းဖြည်း သန်မာစိတ်ပျက်လာမိသည်။
 စိတ်ကလည်း တကွီကွီမြည်လာပြီ။ မိုးရွာမှောင်မည်းနေ၍ ဘုန်းကြီး
 ဘုရားနှင့် ဘုရားကိုမမြင်မတွေ့ဘဲ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီလားမသိ။
 အတော်ကြီး လျှောက်လာသည်ပင် ဘုရားကျောင်းကန်အရိပ်
 ရောက် မတွေ့သေး။ ထပ်မံစုံစမ်း မေးမြန်းရအောင်လည်း လူ
 တစ်စုံတစ်ယောက် မတွေ့။

မိုးကပိုသည်းလာ၍ လမ်းဘေးဗားပင်အောက် ဝင်ခိုလိုက်
 ပြီး ဗားပင်ပင်စည်ကို ကျောမိုကာထိုင်ချလိုက်သည်။ သန်မာ
 တောင်စဉ်းစားမြောက်စဉ်းစားလျက် တစ်နေကုန်စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း
 ဖြစ်လာ၍လားမသိ။ သမ်းဝေလာသည်။ သုံးလေးခါ သမ်းဝေပြီး
 နောက် သန်မာဗားပင်ကို မှီပြီးအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“တစမ်း မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်အိမ်မိုးဖို့
 ချောင်းနေတာလဲ။ မင်းဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာလား . . .”

ရဲများ၏ မေးသံက နားကလောလှ၏။ သူ့ကို ထိုးထားသည်
 ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်ပြာဝေသွားပြီး
 အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ရဲများက သန်မာ၏ ကုပ်ပိုးကိုကိုင်ဆွဲပြီး

အထဲခိုင်းသည်။ သန်မာဘဝဒုက္ခကြီးလှ၏။ သူတို့ မေးတာကို သူတို့
 ဓားပြမဟုတ်၍ မဟုတ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြော၍ရသည်။
 သို့ပေမဲ့ ချီဒိုင်ချုပ်ဆီ ငွေလာပို့သည့် အဖြစ်အပျက်အတိုင်း
 ပြော၍မဖြစ်။ အမှန်အတိုင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြော၍ မဖြစ်
 ပြောလိုက်လျှင် မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖော်ထုတ်လိုက်လျှင် ဦးလေး
 နှင့် ဒေါ်လေးတို့ပါ ဒုက္ခရောက်သွားမည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့
 သတင်းပို့ရမည့်ကိစ္စကိုလည်း လုံးဝပြော၍မဖြစ်။ ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့
 သွားစုံစမ်းလျှင် ဖုန်းနှင့် မေးလျှင် လက်ရှိအနေအထားအ
 ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့က မစစ်ဆေးမီကပင် ပယ်ဖျက်ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သန်မာက အိပ်ချင်မှူးတူးဟန်အယောင်ဆောင်ပြီး ရဲမေး
 သည်ကို ဘယ်လိုဖြေရလျှင် ကောင်းမည်လဲဟု အပြေးအလွှား
 စဉ်းစားနေမိသည်။ ရဲတစ်ယောက်က သူ့အကျိုးအိတ်ထဲမှ နိုင်ငံသား
 စိစစ်ရေးကတ်ပြားတွေ့သွားပြီး ကတ်ပြားပါ ဓာတ်ပုံကို လက်နှိပ်
 ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးလိုက် သူ့မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်
 ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ပြီး “ဒီကောင့် နာမည် သန်မာ ဟုတ်တယ်”
 ဟုပြောသည်။ ထိုစဉ် သန်မာခေါင်းထဲသို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်း
 လာပြီးနောက် သန်မာမေးလိုက်သည့်လူက ပြောသည့် စကား
 ကိုသတိရပြီး သူကမြောက်ဥက္ကလာသွားသည့် ကားထင်ပြီး ကား
 မှားစီးလာကြောင်းပြောဖြစ်သွားသည်။

သယ်န်းကျွန်းရဲစခန်းရောက်၍ သန်မာနာခံကြည့်လိုက်
 တော့ နံနက် (၁) နာရီ (၄၅) ရှိနေပြီ။ သန်မာက ရဲများမေး
 သည်ကို သင့်သလိုကြည့်ဖြေလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက
 “မင်းကို ရန်ကုန်ရဲအက် ၃၀ (ခ) ညအချိန်မှောင်ရပ်ခိုမှုနဲ့ အရေးယူ

လိုရတယ်။ အဲဒီပုဒ်မနဲ့ အမှုဖွင့်တရားစွဲလိုက်ရင် မင်းထောင်သုံးလ
 လောက်ကျသွားမယ်။ မင်းက ကျောင်းသားအရွယ်မို့ မင်းကို လက်ရှိ
 တွေ့ရှိတဲ့အနေအထားအရ ခိုးမှု၊ မသင်္ကာမှုနဲ့ ရမန်ကြီးတစ်ပတ်ယူ
 ဝယ်။ မင်းဟာ လူကောင်းဟုတ်မဟုတ် သက်ဆိုင်ရာကို စုံစမ်းမယ်။
 စုံစမ်းလို့ လူကောင်းမှန်ရင် ရမန်ကုန်တဲ့နေပြန်လွှတ်မယ်။ ငါပြော
 တာ နားလည်လား”

သန်မာ ဘာမျှမပြောလိုတော့ပါ။ “ဟုတ်ကဲ့ . . .” ဟုပဲ
 ပြောလိုက်မိသည်။ သန်မာက ဆက်နေကျ ခေမာကျောင်းလမ်းထိပ်
 တံ ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးဒေါ်မြင့်ရီထံ စုံစမ်းနိုင်
 ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုရဲအရာရှိက သန်မာပေးသည့်
 ဖုန်းကိုချက်ချင်းခေါ်ကြည့်သည်။ ထူးသူမရှိ၊ အိပ်နေကြရောမည်
 ဆင်သည်။

ကံစီမံရာ ခံပေဦးတော့ သန်မာရေ။ ။

အခန်း (၁၄)

လောကဇေယျ

သန်မာအတွက် ဤ ၁၅ ရက်သည် ၁၅ နှစ်မျှကြာသည်ဟု
 အောက်မေ့မိ၏။ ဒေါ်လေးပေးခိုင်းလိုက်သည့် လောင်းကြေး
 ငွေများကို ရဲအဖမ်းခံရခြင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရသည့်ဒုက္ခ။ ချစ်သူ
 ရှိကြောင်း အခိုင်အမာပြသနိုင်မှ၊ ချစ်သူနှင့် တွေ့ပေးနိုင်မှ၊ မချစ်
 မနှစ်သက်သော သူ့အားလက်ထပ်ရန် ငြင်းဆိုခွင့်ရှိမည် ချစ်ဦးသူ
 နန့်နှင်းဆီတံ မသွားနိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရသည့် ဒုက္ခ။
 စစ်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း တက်ရောက်နိုင်ရေးအတွက်
 ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့တွင် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့မသွားနိုင်ခြင်းကြောင့်
 စိတ်ဆင်းရဲသည့်ဒုက္ခများအပြင် စားလည်းသည်နေရာ၊ အိပ်လည်း
 သည်နေရာ၊ မစင်စွန့်တော့လည်း သည်နေရာ၊ ထိုနေရာသည်ပင်
 မလူးသာမလွန်သာ၊ မလှုပ်သာကြပ်ကြပ်တည်းတည်း ထိုင်လိုထိုင်
 ရပ်လိုရပ်၊ လဲလျောင်းလိုလည်းလျောင်းခွင့်မရ၊ လမ်းလျှောက်ခွင့်မရ

အိပ်သည်ပင် ထိုင်အိပ်နေရသည့် ထိုနေရာ။ ထိုင်စရာပင် နေရာ
 မရှိလျှင်တော့ အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို ပုဆိုးသိုင်းဒန်းလုပ်နေရသည့်
 နေရာဖြစ်နေ၍ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အအိပ်ဆင်းရဲခြင်း
 တို့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲပြီး အကြီးအကျယ်ခံစားရပါ
 သည်။

ထိုနေရာသည် မစင်နဲ့၊ စားကြွင်းစားကျန်သိုးနဲ့၊ ပုပ်နဲ့၊
 အပြင် လေလည်နဲ့၊ အောက်လေလည်နဲ့၊ လူနဲ့မျိုးစုံ၊ ခွေးနဲ့မျိုးစုံ၊
 အာခံတွင်းနဲ့မျိုးစုံ၊ အသက်ရှူနဲ့မျိုးစုံ၊ ထွက်သက်နဲ့မျိုးစုံ၊ ပိုးဟပ်နဲ့၊
 ကြမ်းပိုးသေနဲ့ မခံစားနိုင်စရာ အနံ့မျိုးစုံတို့ကြောင့် အသက်ရှူဖို့ပင်
 စိတ်ကုန်စရာနေရာဖြစ်ပါ၏။ ထိုမျှမပြီးသေး။ ကြမ်းခင်းကြားမှ
 အသက်ကြီးအသက်ရွယ်၊ အသက်ငယ်၊ မွေးကင်းစ အရွယ်မျိုးစုံ
 ရှိကြကုန်သော ကြမ်းပိုးတို့က လူသားတို့၏ သွေးသားကိုဝါးမျှစုပ်ယူ
 ခံကြရသည်ကလည်း မခံရနိုင်စရာ။ နားငြီးလွန်းလောက်အောင်
 တဝီဝီအော်မြည်ပျံသန်းရင်း လူ့အသွေးအသားတို့ကို ကိုက်ယူ
 စားသုံးကြသည့် ခြင်တို့အန္တရာယ်ကလည်း မလူးသာမလွန်သာ
 လည်စင်းခံရသော၊ ဘယ်လောက် ခိုက်သတ်သတ် မကုန်နိုင်သည့်
 ခြင်တို့သည် အသေခံမဲ့ကြလေယာဉ်များကဲ့သို့ ဝင်ကိုက်ကြသဖြင့်
 မခံမရပ်နိုင်စရာ။

ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ အဖင်းရောင်ရရံ အလုပ်ပိတ်ဆောက်
 ထားသည့် အချုပ်ခန်းဖြစ်၍ မိုးလည်းပူသည်၊ ဆောင်းလည်း
 ပူသည်။ နွေဆိုလျှင် မီးဖိုတဲ့သို့ပူပြီး ရွှေးဒီးဖီးကျနေတော့သည်ဟု
 ကြံဖူးသူတို့က ပြောကြ၏။ သန်မာ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသည့် မတရားမှု

တို့လည်း ယခုထိအမှတ်ရနေမိ၏။ သင်္ဃန်းကျွန်းရဲစခန်းက စမ်းသည့်က အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုညက သင်္ဃန်းကျွန်းရဲစခန်းက ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူမှာ သန်မာတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သန်မာပါ ခြောက်ဦးဖြစ်၏။ အချုပ်ခန်း ထဲရောက်မှ ခြောက်ဦးစလုံး တစ်ဦးကို တစ်ဦးခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ပြည့်စုံကသန်မာကဲ့သို့ ခိုးမှုမသင်္ကာနှင့် ရိမန်ကြီးတစ်ပတ် အယူခံရသည်။ ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့ထံမှ ပလယာနှင့် သံဖြတ်လွှာကိုတွေ့ရှိသဖြင့် ရန်ကုန်ရဲအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ (င) ဖြင့် အမှုဖွင့်ခံရသည်။ မြင့်ထွန်းနှင့် ဘခင်တို့သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ၊ ခြေချုပ်နှင့် ခံဝန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁) (ဂ) (ဆ) ဖြင့် အရေးယူခံရဖူးပြီး တရားရုံးက သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်အတွင်း တစ်နှစ်မလာရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့်ဖောက်ဖျက်မှု၊ ခြေချုပ်ဖောက်ဖျက်မှုနှင့် ထိုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ ဖြင့်အမှုဖွင့်ခံရသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသွားပုံကလည်း ဆန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အမှုတွေစစ်ဆေးပြီးတော့ သန်မာတို့ကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်သည်။ ပထမအချုပ်ခန်း အသေးထဲ၊ လက်ထိပ်ဖြုတ်ပေးပြီး အချုပ်ခန်းကြီးထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အချုပ်ခန်းထဲရှိ အချုပ်ခန်းအပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်က သန်မာရှေ့မှ ဝင်သွားကြသူ ပြည့်စုံ၊ ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့၏ ဇက်ပိုးများကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ထည့်နေသည်ကို သန်မာမြင်နေရ၏။ ပြည့်စုံ၊ ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့က ထိုသူအား ပြန်မလုပ်ကြ။ ငြိမ်ကုပ်ထိုင်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ သန်မာ၏ စိတ်ထဲတွင်

ထိုသူသည် ရဲတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ နောက်ထပ် ပြစ်မှုမကျူးလွန်ရဲအောင် နောင်ကြဉ်သွားအောင် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟုတွေးမိပြီး ငြိမ်ခံရမှာပဲလေဟု ဆူးဖြုတ်လိုက်၏။

ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံတတ်သော သန်မာသည် ထိုသူ၏ ဇက်ပိုးခုတ်မှုကို ငြိမ်ခံလိုက်၏။ ပြီးတော့ သန်မာက လွတ်သည့်နေရာတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေလိုက်၏။ ထိုအချိန်ရဲများမရှိတော့။ အချုပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထွက်သွားကြပြီ။ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဇက်ပိုးခုတ်သူက “ဟေ့ကောင် ပုံစံထိုင်စမ်း။ ဒါမင့်အမေလင်အိမ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါအချုပ်ခန်းကွ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သန်မာကိုခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။ သန်မာက ကျားသစ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်၍ ခေါင်းငုံ့ဘေးတိမ်းပေးလိုက်ရာ သန်မာကိုမထိဘဲ သူသာအားလွန်လဲကျသွားရာ အချုပ်သားများ ဝါးခနဲနေအောင် ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

သန်မာက အမေနှင့်ကိုင်ဆဲခံရသဖြင့် အံ့ကြိတ်လက်သီး ဆုပ်မိလျက်သားလည်းဖြစ်နေသည်။ သည်တစ်ခါတစ်စုံတစ်ရာ လုပ်လာလျှင်တော့ ပြန်တွယ်တော့မည်ဟု သန်မာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် သန်မာနှင့်အရပ်တူပြီး အသားညိုလတ် သန်မာထက်ဝသည်။ သို့သော်လူမာမဟုတ်။ လူပျော့ပုံစံမျိုးသာ။ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ သူ့လက်ဝါးစောင်း ခုတ်လိုက်မှုသည် သန်မာတုပ်၌အရာမထင် နာကျင်မှုမဖြစ်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်ခံရမှုလောက်သာ။

ထိုစဉ်မှာပင် ပြည့်စုံက ဘေးတိုးလာပြီး “ငါ့လို ထိုင်လိုက်။

ပြန်မလုပ်နဲ့ . . .” ဟု သတိပေးသဖြင့် သန်မာ အသိတင်လေသည်။ ပြန်လုပ်ရမည့်လူမဟုတ်သည်ကိုလည်း သန်မာချက်ချင်း သိလိုက်ပြီး ပြည့်စုံကြည့်ကာ ပြည့်စုံသို့ ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ဘေးဘက်ကိုရောက်ရှိလာလျှင် အချုပ်သားအားလုံးက ပြည့်စုံထိုင်သကဲ့သို့ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒါကပုံစံထိုင်တယ်လို့ ခေါ်တာပါလားဟု သန်မာတွေးလိုက်မိ၏။

သူ့အတွေးမှမဆုံးသေး။ သူ့ယာဘက်ရောက်နေစဉ် သူ၏ ဝဲဘက်ပါးပူခနဲဆင်းသွားသည်။ လဲကျသွားသူ၏ အလစ်ခိုက်လိုက်ခြင်းကို သန်မာခံလိုက်ရပေပြီ။ သန်မာထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး ကျားသစ်ကဲ့သို့ ခုန်အုပ်ရန်ပြင်လိုက်ချိန် အနီးရှိ ပြည့်စုံရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့က ဝိုင်းချုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ သန်မာငြိမ်သွားမှ ပုံစံပြန်ထိုင်လိုက် ကြသည်။ ထိုသူလည်း အထာပေါက်သွားသည်ထင်သည်။ အချုပ်ခန်းပေါက်ဝန်း ပြန်ရပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်သန်းဖေ၊ အဲဒီနောက် ဝင်လာတဲ့အကောင်သုံးကောင်စီက ရေဖိုး၊ မိလ္လာဖိုးတောင်း၊ သူတို့အိပ်ကပ်ထဲ နှိုက်ရှာမပေးနိုင်တဲ့ကောင်ကို ပါးနှစ်ဖက်တစ်ချက်စီခိုက်၊ ကြားလား . . .”

အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူက ရင့်ရင့်သီးသီးအမိန့်ပေးသ်အဆုံး သန်းဖေဆိုသူ အချုပ်သားက “ဟုတ်ကဲ့တန်းစီး၊ ခုလုပ်ပါမယ်” ဟုပြောပြီး၊ ထလာသည်။ ပြည့်စုံ၊ ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့က သူတို့ခါးတွင် ပုဆိုးဖြင့် လိပ်ထားသော ဝိုက်ဆံလိပ်လေးများကို ထုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။ သန်းဖေက သန်မာရှေ့လာအရပ်တွင် သန်မာက “ဝိုက်ဆံမပါဘူး . . .” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ သန်းဖေက သန်မာအကြီးအကဲအိတ်ကပ်တို့နှိုက်ကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ

ဝိုက်ဆံများကို တန်းစီးဆိုသူအားသွားပေးသည်။ သန်းဖေက လူပုံသေးသေးမို့ သန်မာကို စေ့စေ့ကြည့်ရဲသူမဟုတ်။ သန်မာကလည်း ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမျှ အလစ်အငိုက်မဟုတ်လျှင် သူ့ပါးကိုအရိုက်ခံမည့်သူမဟုတ်။

“လူကတော့ လက်တောက်လောက်၊ ကျောင်းသားတဲ့၊ လူကို ဓားနဲ့ထိုးရဲနေပြီ။ ဒီကောင် ထွက်ပြေးနေတာ နှစ်ရက် ရှိပြီ။ ခုမှ မိလာတာ . . .”

ရဲတစ်ယောက်က ၁၃ နှစ်သားခန့်အရွယ် ကျောင်းစိမ်းဝတ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်ရင်း ပြောပြီး အချုပ်ခန်း တံခါးပိတ်ထွက်သွားပြီ။ ကောင်လေးက အချုပ်ခန်းထဲ ခေါင်းဝှက်ဝင်လာပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေတုန်း တန်းစီးဆိုသူက ဘေးမှ ထိုကောင်လေး၏ ခါးကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထည့်လိုက်ရာ ကောင်လေးမှာ တစောင်းခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

သန်မာက သူသိချင်နေသော စကားတစ်လုံးကို ပြည့်စုံအားကပ်မေးလိုက်သည်။ “တန်းစီးဆိုတာ အချုပ်ခန်းထဲက အချုပ်သားတွေ စည်းကမ်းတကျနေထိုင်အောင် အုပ်ချုပ်ဖို့ ရဲကခန့်ထားတဲ့ အချုပ်သားပဲ။ အချုပ်သားခေါင်းဆောင်ပေါ့ကွာ” ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ သန်မာက “ရဲမှတ်နေတာ” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း။ ဘာမူလီကျီ လုပ်နေတာလဲ၊ အမေ့လင်အိမ်မဟုတ်ဘူး။ ထစမ်း . . .”

တန်းစီးကလဲနေသော ကောင်လေး၏ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ကောင်လေးခမျာ အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်နေ

တာ။ ဒီလေးဒီလေးဖြစ်နေသည်။ ကောင်းစွာရပ်မရ၊ တောင်လေးသည် အကြောက်လွန်၍ထင်သည်။ သူ့ကျောင်းစိမ်းပူဆိုးတစ်ထည်လုံးတွင်သေးကွက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သန်မာသည် ကြောက်သေးတွေပါ။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး သနားနေမိသလို တန်းစီးဆိုသူကိုလည်း ကြည့်မရတော့။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသမီးတွေ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှထွက်သော မီးခိုးလိပ်တွေကဲ့သို့ တလိမ်လိမ်ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် သန်းဖေ၊ အဲဒီငတံဆီ ပိုက်ဆံသွားရှာ။ မပါရင် ပါရိုက်ကြားလား...”

သန်းဖေက အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်နှင့် ကောင်လေးအိတ်ကပ်သွားစမ်းသည်။ ပိုက်ဆံမပါကြောင်း တန်းစီးကို လက်ခံပြသည်။ ကောင်လေးကို သနား၍ထင်သည်။ ကောင်လေး၏ ပါးကိုမရိုက်ဘဲ သူ့နေရာသူ သွားထိုင်သည်။

“ဟေ့ကောင် သန်းဖေ မင်းက၊ ငါ့ခိုင်းတာမလုပ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟေ့ကောင် ထစမ်း...”

တန်းစီးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့် သန်းဖေ၏ ပါးအား သူ့ယာလက်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရာ သန်းဖေမော့ လည်ထွက်သွားပြီး အခြားအချုပ်သားများအပေါ် လဲကျသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ရပ်မနေနဲ့၊ ပုံစံထိုင်စမ်း...”

တန်းစီးက ဒေါသတကြီး ကောင်လေးဘက်လှည့်ပြောသည်။

“ပုံစံထိုင်ဆိုတာ ဘယ်လိုထိုင်ရမှာပါလဲခင်ဗျာ...”

“လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ မင့်အရွယ်နဲ့ ငါ့ကိုပြန်ပြောသေးတယ်။ ပြန်ပြောချင်ဦး... ဟင်း”

တန်းစီးက သူ့ယာလက်ဖြင့် ကောင်လေး၏ မျက်နှာအားလွှဲရိုက်လိုက်ရာ “ဖူး... အောင်မလေးဗျ” ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ သန်မာ၏မျက်နှာကို ကောင်လေး၏ သွေးစနှင့် သွားကျိုးတစ်ချောင်းလာထိမှန်သည်။ သန်မာဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့၊ ပုံစံထိုင်နေရာမှ ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့် ခုန်ထလိုက်ရင်း လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တန်းစီး၏ကုပ်ပိုးကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလာသော တန်းစီး၏ ရင်ဘတ်ကို ယာဘက်ဖူးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မတင်လိုက်ပြီး အနည်းငယ်မော့လာသည့် တန်းစီး၏ မျက်နှာကို လက်ဝဲလက်ဝါးကြမ်းဖြင့် ပင့်တင်ရိုက်ချလိုက်ရာ တန်းစီးခွေခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစောင်းကျသွားသည်။ သူ့ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားပြီထင်သည်။ သွေးတွေ တစ်မိစ်မိကျလာသည်။ ဟိုကောင်လေး၏ ပါးစပ်တွင်လည်းသွေးတွေပေနေပြီ။

ရဲတွေရောက်လာပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ပြည့်စုံ၊ ရဲမောင်နှင့်ကောင်းသန့်၊ တင်ထွန်းနှင့်ဘခင်တို့က တန်းစီး ငိုလ်ကျပုံတွေကို စိကပတ်ကုံးတစ်လုံးမကျန် ပြောပြကြသည်။ တာဝန်မှူးရဲအရာရှိက ကျန်သည့်အချုပ်သားများကို သူတို့ပြောတာဟုတ်မဟုတ် မေးသည်။ အားလုံးက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝိုင်းပြောပြတော့တာဝန်မှူးရဲအရာရှိက သန်မာ၊ တန်းစီးမိုးညိုနှင့်ကျောင်းသားသစ်လွင်တို့ကို အချုပ်ခန်းမှ ထုတ်ပြီး ဆေးစာရေးကာ သယ်နိုးကျွန်းဆေးရုံသို့ ပို့ပြီးဆေးကုသသည်။ ဆေးစစ်သည်။

သန်မာတို့နံနက် ၅ နာရီခန့်မှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ တာဝန်မှူးက မိုးညိုအားအမှုဖွင့်လို မဖွင့်လိုမေးရာ တန်းစီးမိုးညိုက သူ့နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွား၍ အမှုဖွင့်လိုကြောင်းပြောသဖြင့်

အမှုဖွင့်ပေးပါသည်။ သန်မာက အချုပ်ခန်းထဲမှ ကောင်းသန့်တို့ အဖွဲ့အားတိုင်ပင်ရာ ကောင်းသန့်တို့က နာကျင်စေမှုဆိုလျှင် သူဖွင့် ကိုယ်ဖွင့်ပြိုင်ဖွင့်ရသည်ဟုပြောသဖြင့် သန်မာနှင့် သစ်လွင်တို့ ကလည်း တာဝန်မှူးအား အမှုဖွင့်ပေးရန်ပြောကြားသဖြင့် အမှုဖွင့် ပေးခဲ့ပါသည်။ တာဝန်မှူးရဲအရာရှိက တန်းစီးမိုးညိုအား

“မင်းကို ရဲကယုံကြည်စိတ်ချလို့ တန်းစီးခန့်ထားတာ။ တန်းစီးဆိုပြီး လုပ်ချင် တာ လုပ်လို့မရဘူး။ မင်းခု စမန်တီးလိုက်တဲ့ ပြဿနာက မင်းကို ဒီရဲစခန်းမှာပဲ မင်းကိုနောက်ထပ် တစ်လကိုး သီတင်းဆက်ချုပ် ထားရတော့မယ်။ အာမခံပေးရမယ့်အမှုပေမယ့် မင်းကျောက်ခဲ ချောင်းရွာမှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဓားထိုးမှုက အထိုးခံ ရတဲ့လူက သေမလားရှင်မလား မသိသေးလို့ဆက်ချုပ်ထားပေးပါလို့ ခုနကပဲ ငါးသိုင်းချောင်းရဲစခန်းက ဖုန်းဆက်ပြောတယ်။ ဒီမှာ လည်း ပြဿနာထပ်ဖြစ်လို့ လာခေါ်လို့မရသေးဘူး။ လာခေါ် ရမယ့် အချိန် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ မင်း ဆင်ဆင် ခြင်ခြင်နေနော်”

ဟု ဆုံးမသံကြားမှ မိုးညိုဓားထိုးမှု ကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သူဖြစ်ကြောင်း သန်မာသိရတော့သည်။

သန်မာ ထိုနေ့ညက ဗာဒံပင်အောက် ငုတ်တုတ်အိပ်ခဲ့ သည့် လေးနာရီမှလွဲ၍ တစ်ညလုံးမအိပ်ရတော့ပါ။ သယ်န်းကျွန်း တရားရုံးသို့ ရိမန်ယူရန် ၁၀နာရီခန့်တွင် ရုံးထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ထို ၁၀ နာရီမတိုင်မီ သန်မာကိုယ်တိုင်တိုင်သည့် အမှု၊ မောင်သစ်လွင် တိုင်သည့်အမှုနှင့် တန်းစီးမိုးညိုတိုင်သည့်အမှုတို့အတွက် သက်ဆိုင် ရာ အမှုစစ်များ၏ တရားလိုအနေဖြင့်၊ စစ်ဆေးမှုတရားခံအနေ

ဖြင့်၊ စစ်ဆေးမှု သက်သေအဖြစ်စစ်ဆေးမှု စသည်တို့ကို ခံယူရ သည်နှင့် အချိန်တွေ အလိုလိုကုန်သွားခဲ့ပါသည်။

တရားရုံးတွင် သည်အတိုင်း အကြာကြီးထိုင်နေရင်း တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်း ပြောပြ ရင်း ပိုမိုပွင့်လင်းရင်းနှီးသွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ဘဝတွေ ကလည်း ကြားရသိရတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။

ပြည့်စုံနာမည်က ပြည့်စုံပေမယ့် လူတမပြည့်စုံ။ ဘယ် လောက်မပြည့်စုံသလဲဆိုလျှင် သည်အရွယ်ရောက်လာသည်။ အဖေအမေ မမြင်ဖူးဘူး။ အဖေအမေ နာမည်မသိ။ သန်မာနှင့် အရွယ်တူလောက်ရှိမည်။ အခြေအနေမဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ကီလီ အမှတ် ၄ ဗောက်တားအောက်တွင် အတူအိပ်စက်ရာမှ မွေးဖွား လာခြင်းဖြစ်သည်။ အမေဖြစ်သူက ငယ်သေးစဉ် နို့တိုက်ခဲ့သော် လည်း အစာရှာကျွေးခဲ့သော်လည်း ပြေးနိုင်လွှားနိုင်သည့် အရွယ်မှ ဝ၍ ပစ်ထားခဲ့သည်။ ပြည့်စုံအဖို့မွေးပြီး ပစ်ထားသွားသော အဖေ ကို မှတ်မိဖို့ဝေးစွ။ သူပြေးတတ်လွှားတတ်အရွယ်အထိ နို့ချိုတိုက် ကျွေး အစာရှာပေးခဲ့သည့် အမေကိုပင် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဖမ်းမမိ တော့။ မမှတ်မိတော့။ ဘဝတူအခြေအနေမဲ့ ကလေးအရွယ်တူတွေ ချင်းစုပေါင်း၍ ကီလီငါးစိမ်းတန်းတွင် ငါးခိုး၊ ကီလီသစ်သီးတန်း တွင် သစ်သီးခိုးပြီး ငါးဝမ်းပူဆာမနေသာမှုကို ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည်။

ပြည့်စုံ ၁၁ နှစ် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်တွင် သူတို့၏ စားနပ် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီး သီရိမင်္ဂလာဈေးသို့လည်းကောင်း၊ နတ်စဉ် လမ်းငါးဈေးသို့လည်းကောင်း ပြောင်းသွားတော့ သူတို့လည်း လိုက် ပြောင်းကြည့်သည်။ ကီလီလောက်အဆင်မပြေ။ စားဖို့လည်း

အဆင်မပြေ၊ နေဖို့လည်းအဆင်မပြေ။ ငှက်တွေလို အစာရှာဖို့ တစ်နေရာ အိပ်တန်းဝင်ဖို့တစ်နေရာ အဆင်ပြေသလို ကျင်လည် ခဲ့ရသည်။ လစ်လျှင်ခိုးသည်။ ချောင်လျှင်လှသည်။ အဖွဲ့နှင့် ခါးပိုက် နှိုက်သည်အထိ အရွယ်ကိုလိုက်၍ အလုပ်ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံလုပ်နေသည့်အလုပ်က ချမ်းသာကြွယ်ဝမလာနိုင်။ ရလျှင်ကောင်းကောင်းစား။ ကောင်းကောင်းဝတ်။ ကောင်းကောင်း သွားနိုင်တာလောက်ပဲရှိသည်။ အိမ်ဝယ်ဖို့ နေနေသာသား အိမ်ငှား ဖို့ပင် စဘော်ပေးဖို့အခက်။ အိမ်လခလည်း ခက်ခဲသည်။ ဘဝတူ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပညာသင်ချိန် ပညာမသင်ခဲ့ရ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ လည်း တစ်စုံတစ်ရာမတတ်။ သည်တော့လည်း ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိ။ ငွေပြတ်သွားလျှင် ထပ်မိုး ထပ်လှ ထပ်နှိုက် ဂုဏ်ရိုက်သံသရာလည် နေပါတော့သည်။

ပြည့်စုံအပြင် သူ့တွင် နာမည်များစွာရှိသေး၏။ မရှိ၍ လည်းမဖြစ်။ ဂုဏ်ရိုက်သမားသည် ဂုဏ်ရိုက်အလုပ်ဖြင့် အဆင် မပြေနိုင်။ ရဲအဖမ်းခံရမည်မှာ မလွဲကေန်သာ။ ထိုသို့ အဖမ်းခံရလျှင် တစ်စခန်းတစ်နာမည် ပေးခဲ့သည်သာ။ ပြည့်စုံနာမည်တစ်ခုတည်း သာသုံးလျှင် ရဲစခန်းချင်းချိတ်ဆက်ခိုပြီး လှုပ်ရှားရခက်သွားမည်။ လည်စေ့ အလွယ်တကူအကုပ်ခံရမည်။ ထောင်ကို ခြင်ထောင် လုပ်ခဲ့ရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ရဲမောင်၊ ကောင်းသန့်၊ ဟန်ထွန်း၊ ဘခင်တို့သည်လည်း ပြည့်စုံဘဝနှင့် ထပ်တူ။ ကောင်းသန့်မှလွဲပြီး သူတို့အားလုံး အခြေ

အနေမဲ့ မိဘများက ပေါက်ဖွားလာကြသူများဖြစ်ပြီး အသက် အရွယ်အရသာ တူညီမှုမရှိကြဘဲ ငယ်ငယ်က ခြေသလုံး အိမ်တိုင် နေခဲ့ကြရသည်က အတူတူသာ။ ရဲမောင်မွေးပြီးစအချိန် ၁၃-၈-၇၉ တနင်္လာသား မောင်ကောင်းသန့်ဟု ကတ်ထူစက္ကူမှာစာရေးပြီး ငွေ ငါးသောင်းနှင့်အတူ အနီးနှင့်ထုပ်ကာ ရေဆင်းဗောဓ်တားတွင် ပစ်ထားခံရသည့် ကလေးကို ရဲမောင်အမေက တွေ့ပြီးရဲမောင်နှင့် အတူ နို့တိုက်မွေးလာခံရသူက ကောင်းသန့်ဖြစ်သည်။ ရဲမောင် အမေက ငွေငါးသောင်းလုံး သုံးပစ်ခဲ့သော်လည်း ကောင်းသန့် အရွယ် နည်းနည်းရလာတော့ သူ့လက်ယာလက်မောင်းတွင် စက္ကူ၌ ရေးပေးထားသည့် စာကိုသူ့ငွေဖြင့် ဆေးမင်စာထိုးပေးခဲ့သည်။ ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့သည် ကနဦးအစက၊ လစ်လျင်ခိုး၊ ချောင်လျှင်လှ၊ အခြေအနေပေးလျှင် ခါးပိုက်နှိုက်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြ ၏။ ရဲကဖမ်း ထောင်ထဲရောက်၊ ထောင်ထဲတွင် အပေါင်းအသင်း စုံနှင့် တွေ့ပြီး နည်းမျိုးစုံတတ်လာကြသည်။ ထိုနည်းမျိုးစုံ အတတ် ထဲတွင် ဖောက်ထွင်း ပညာလည်းပါသည်။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကရင်လေးထဲမှ သင်ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲမောင်နှင့် ကောင်းသန့်သည် ဖောက်ထွင်းလျှင် နှစ်ယောက် အတူတူ လူကြည့်ဖြင့်ဖောက်သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖောက်ထွင်းနေစဉ် ဖမ်းမိခဲ့သည်။ ဖောက်ထွင်းမှု နှင့်ဖမ်းမိခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ယောက်အဖမ်းခံရသည်က ဖောက်ဖို့ အသွားလမ်း၌ မိတာမျိုး၊ ဖောက်ထွင်းပစ္စည်းရောင်းစဉ်မိတာမျိုးလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုမျိုးနှင့် ဖမ်းဆီးခံရစဉ် ဖောက်ထွင်းမှုပေါ်အောင် ရဲကဘယ်လိုစစ်စစ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အသားအနာသွားခဲ့သည်။

ဘယ်တော့မျှ မဟော်။ သူတို့နှစ်ဦးက အိမ်ထောင်မရှိ။ ဒေါပုံတွင် အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်ထားပြီး အတူနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက အနေစေ့သည်။ ဖောက်ထွင်း၍ ဘယ်လောက်ကြီးရလာလား သူခိုးရွှေရတပြုမလုပ်။ နေရိုးနေစဉ် ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ်၊ စားရိုး စားစဉ် သား၊ တစ်ခုတော့ရှိသည် သူတို့နှစ်ဦးက ရုပ်ရှင်အလွန်ကြိုက်သည်။ လက်ထဲပိုက်ဆံသာရှိနေလျှင် မြို့တွင်း မြို့ပြင်တင်သမျှ ရုပ်ရှင် မလွတ် တမ်းလိုက်ကြည့်ကြသူများဖြစ်သည်။ ဖောက်ထွင်းသည့် အလုပ်ကို သုံးဖို့စွဲဖို့၊ မရှိတော့မှ ထလုပ်သည်။ ဒါက သူတို့စည်း။ လောဘနည်း သူများမို့လား မပြောတတ်။

ဟန်ထွန်းနှင့် ဘခင်တို့၏ အဓိကအလုပ်က နည်းမျိုးစုံဖြင့် လိမ်လည်သည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွင်လည်း နာမည် အမျိုးမျိုးရှိသည်။ လိမ်ဖို့အဆင်မပြေလျှင် လုတတ်သည်။ ခိုးတတ် သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း လူပျိုလူလွတ်။ သာဓကတမှာ အိမ်ငှာ နေသည်။ နှစ်ယောက်သား နေ့လယ်တွင် ဂက်(စ်)ထည့်သူ ပုံစံဖြင့် ဤမြို့နယ်အတွင်းတစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် ပစ်မှတ်ကိုလိုက် ရှာခဲ့သည်။ နာရေးကိစ္စဖြင့် နယ်သွားနေသော လူမရှိသည့်အိမ်တစ် အိမ်ကို တွေ့ထားခဲ့သည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်း ထိုအိမ်နားရောက်လာတော့ ဘေးအိမ်တွင် အသုဘရှိနေသည်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ ညနေက ဆုံးသွားတာတဲ့။ လူဝင်လူထွက်များနေသဖြင့် အခွင့်မသာသည့် အတွက် အသုဘအိမ်ဝင်၊ ဖဲပိုင်းတွင် ဖဲဝင်ရိုက်နေလိုက်သည်။ ဖဲနတ်ဖမ်းစား နေ၍ သူတို့နှစ်ဦးအား ခြေချုပ်မှုနှင့်အရေးယူစဉ်က ဖမ်းခဲ့သူနယ်ထိန်း ဇော်မြင့်ဝင်လာသည်ကို သူတို့နှစ်ဦးမသိလိုက်၊ ဖဲပွတ်ကြည့်နေရာမှ ဒေါင်းဖဲ၊ ဂျော်ကာဖြစ်နေ၍ အားရဝမ်းသာ

အော်လိုက်ပြီး ဂျော်ကာကိုလွန်ချလိုက်တော့ ဇော်မြင့်ကို တွေ့သွား သည်။ ပြေးချိန်မရလိုက်တော့။ အသာတကြည် အဖမ်းခံလိုက် ရသည်။

သန်မာက သူတို့မြေးအဘိုးဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယနှင့်တွေ့ပုံ၊ ဦးနန္ဒိယဟောသည့် တရားနာခဲ့ရပုံပါပြောပြပြီး အကြွေးယူနေသမျှ မျက်မှောက်ရော၊ သံသရာပါ ကိုယ်ယူသည့်အကြွေး ကိုယ်ဆပ်ကြ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတို့ ခုလုပ်နေသည့် အလုပ်တွေက အကြွေးယူသည့်အလုပ်တွေသာဖြစ်ကြောင်း၊ သည်အကြွေးတွေက မဆပ်မနေရ ဆပ်ကြရမှာဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး သူ့လိပ်စာပေးလိုက် သည်။ အခက်အခဲရှိလျှင် လာဖို့ပြောလိုက်သည်။ တရားသူကြီးလည်း တရားခွင့်သို့ ဝင်လာပြီဖြစ်၍ စကားပြောလည်း ရပ်သွားတော့သည်။ ထို့နေ့က သစ်လွင်တရားရုံး အာမခံရသွားသည်။ သစ်လွင်ကို သူ့အမှုကိစ္စ မေးကြည့်တော့ သစ်လွင်က သူ့ကျောင်းကအပြန် ညနေ စော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သွားရောင်းမည့်သူ့အမေကို သူ့ပထွေးက အရက်ဖိုးတောင်းမရသဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် ဆံပင်ဆွဲပါးရိုက်နေသည်ကို မခံနိုင်၍ သူ့ကဝင်ဆွဲရာ သူ့ပထွေးကထရံတွင် ထိုးထားသည့် သားလှီး ဓားဖြင့် သူ့အားထိုးသဖြင့် ဘေးရှောင်ဆောင့်တွန်းရာ၊ ပထွေးလဲကျ သွားပြီး သူ့ကိုင်သည့်ဓားဖြင့် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထိုးမိသွားကြောင်း၊ သွေးတွေ မြင်လိုက်ပြီးနောက် ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးခဲ့ကြောင်း သူငယ်ချင်း အိမ်တွင်ပုန်းနေစဉ် အဖမ်းခံရကြောင်းပြောပြတော့ သန်မာတို့ အားလုံးစိတ်မကောင်းကြတော့။

ရီမန်ကြီး ၁၅ ရက်စေ့၍ အင်းစိန်ထောင်မှ သန်မာ ထွက် လာတော့ ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့ သယ်နီးကျွန်း တရားရုံးသို့

ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ဦးလေးက စိတ်မကောင်းကြောင်းပြောသည်။
ဒေါ်လေးက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တရွံ့ရွံ့ငိုသည်။ သန်မာ
လောင်းကြေးငွေခိုင်ချုပ်ဆီ သွားပို့သည့်အပတ်က ဦးလေးတို့
လက်ခွဲခိုင်ချုပ်ပေါက်သူ မရှိကြောင်း၊ ဦးလေးပြောပြရာ သန်မာ
ဝမ်းသာသွားသည်။ အကယ်၍ပေါက်နေလျှင် ပေါက်သည့်ငွေကို
ခိုင်ချုပ်က လျော်မည်မဟုတ်။ ဦးလေးက စိုက်လျော်ရပေလိမ့်မည်။
ဦးလေးကို နတ်မသည်ဟု သန်မာထင်မိ၏။ ရီမန်ယူသည့်
နေ့ကတည်းက ရဲမောင်၊ ကောင်းသန်း၊ ဟန်ထွန်းနှင့် ဘခင်တို့သည်
အင်းစိန်ရောက်တော့ သန်မာတို့နှင့်ကွဲသွားသည်။ သန်မာနှင့်ပြည့်စုံ
ပဲ အင်းစိန်ထောင်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဒေါ်လေးက သန်မာနှင့်
ပြည့်စုံတို့အား အစားအသောက်များကို ကိုယ်တိုင်ဂရုစိုက်ကျွေးမွေး
ရှာသည်။ ထောင်ထဲတွင် ငတ်လာကြသော သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်း
မဖော်အောင် စားနေကြသည်။

တရားရုံးက လွှတ်မိန့်ရတော့ အမှုစစ်ဗုရဲအုပ် ကြိုငံဖေနှင့်
ဗုရဲအုပ်သန်းမြင့်တို့က သန်မာနှင့် ပြည့်စုံတို့အား ရုံးရှေ့မှာပဲ
လက်ထိပ်ဖြုတ်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ သန်မာက ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေး
အား ပြည့်စုံကို အလုပ်ရှာပေးရန် အိမ်ခေါ်လာဖို့ပြောရာ ဦးလေး၊
ဒေါ်လေးတို့က သဘောတူသည်။ သန်မာတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ကားငှား
နေစဉ် အမှုစစ် ဗုရဲအုပ်စိုးဝင်းရောက်လာပြီး သန်မာအားတန်းစီး
မိုးညိုကို ထိုးမှုဖြင့်ဖမ်းသည်။ သင်္ဃန်းကျွန်း ရဲစခန်းခေါ်သွားသဖြင့်
သန်မာလက်ထိပ်တန်းလန်း ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဒေါ်လေးတို့
လိုက်လာပြီး အာမခံတောင်းမှ အာမခံဖြင့် သန်မာကို လွှတ်ပေးသည်။

အမှုစစ်ဦးစိုးဝင်းက ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့ကို အချုပ်ခန်း
ထဲဖြစ်သည့် သုံးပွင့်ဆိုင် အမှုညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရန် ခေါ်သွားသည်။
ဒေါ်လေးတို့ ပြန်လာတော့ မျက်နှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
သန်မာ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ သုံးမှုစလုံး နောက်တစ်ပတ်တွင်
တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့တွင် တရားလို
များက အမှုကျေအေး ပြေငြိမ်းခွင့်ပြုရန်တရားရုံးသို့ လျှောက်ထား
ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးက ထပ်မံချိန်းဆိုသည့်နေ့တွင် တရား
ရုံးက အမှုကျေအေးပြေငြိမ်းခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်မှာ ဖြစ်
ကြောင်း ထိုသို့အမိန့်ချပြီးသည်နှင့် အမှုပြီးစီးသွားမှာဖြစ်ကြောင်း။
ငါ့တူအနေဖြင့် တရားရုံးအမှုစွဲတင်သည့်နေ့မှ အမှုကျေ အေးပြေ
ငြိမ်းခွင့် လျှောက်လွှာသွားတင်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံး ကပြန်
ချိန်းသည်နေ့တွင် တရားရုံးသို့လာရောက်ရမှာဖြစ်ကြောင်း။ ထို့
ကြောင့် တစ်လအတွင်း ခရီးဝေးသွားခွင့်မပြုကြောင်း၊ အမှုပြီးမှ
သွားလိုရာသွားနိုင်ကြောင်း အမှုစစ်က မှာလိုက်ကြောင်းပြောပြ
ပါသည်။

သန်မာ လန့်သွားပါပြီ။ အနိဋ္ဌာရုံ မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီး
သော၊ တရားဥပဒေအရိပ် ပါးလျားသော၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း
ရက်စက်ခြင်းပြွမ်းသော၊ မဝရစာစားရသော၊ ခဲကတ်ကြမ်းတမ်း
ခက်မာသော အလုပ်တို့ဖြင့် နပန်းလုံးရသော၊ လွတ်လပ်မှု အလျဉ်း
မရှိသော၊ အချုပ်ခန်းနှင့် အကျဉ်းထောင်သို့ မရောက်ရှိရန်၊ နောက်
တစ်ကြိမ်မည်သည်နည်းနှင့်မျှ မရောက်ရှိရန် ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါး
လုံးပါ ဆင်ခြင်တော့မည်ဟု သန်မာဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

တကယ့်ကြောက်ဖွယ်လိလိ ငရဲဘုံပါလေ။ ။

အခန်း (၁၅)

ရေပက်ကြီးချည်

တရားလို တန်းစီးမိုးညိုအားထိုးကြိတ်မှုကို နိုင်ငံဘာ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ကျေအေးပြေငြိမ်းခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် သန်မာစိတ်လက် ပေါ့ပါး သွားပေပြီ။ သန်မာ၏ ကိုယ်စား ပြည့်စုံကိုထားပေးပြီးဖြစ်၍ သန်မာ ပုသိမ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းသည်ကို ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေး တို့က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူခွင့်ပြု၏။ သန်မာထိုညနေ ဧရာဝတီ ပုသိမ် အမြန်သင်္ဘောဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

နန့်နှင်းဆီတို့ အိမ်ရှေ့သို့ သန်မာရောက်တော့ ခြံတံခါး သော့ ခတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နှစ်ထပ်အိမ်က ခြံဝနှင့် အတော် လှမ်းနေသဖြင့် အတော်ကျယ်ကျယ်အော်ခေါ်မှ ကြားပေလိမ့်မည် ဟု သန်မာတွေးဖြစ်၏။ သေချာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်ထပ် ရော အောက်ထပ်ပါ တစ်အိမ်လုံး ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ သန်မာတွေ့တွေ ဝေဝေစဉ်းစားမနေတော့။

“မမနှင်း . . . မမနှင်း . . . ”

သန်မာခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်လိုက်စဉ် သန်မာ၏ အနီးသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထိုးရပ်လာ၏။ သန်မာက ကိုခင်မောင်မြင့် ချားလားဟု ဆိုင်ကယ်စီးလာသူကို မကြည့်ဘဲတွေးမိ၏။ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာမည့် လူရိပ်လူယောင်ကို ကြည့်နေရ၍လည်း ဆိုင်ကယ် စီးလာသူကို မကြည့်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။ သန်မာက “မမနှင်း . . . မမနှင်း . . . ” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ထပ်ခေါ်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာသူ ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟရုတ်အဘိုးကြီးလား၊ ကရင်အဘိုးကြီး လား မသိ။ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်လူကြီးတစ်ယောက် နှင်းဆီတို့မြို့နှင့်ကပ်လျက် ဝဲဘက်ခြံတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ တစ်ဘက် ခြံထဲဟိုကြည့် သည်ကြည့်လုပ်နေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။

သန်မာပြီးဖြစ်သွားသည်။ မနှင်းဆီက သူထံရေးထားသည့် အာထံတွင် ကိုခင်မောင်မြင့်က ရွက်ကြမ်းရေကျို အသက်အစိတ် အရွယ်မဟုတ်လား။

“ကိုယောဟန် ကိုယောဟန် ကိုယောဟန် မရှိဘူးလား . . . ”

သန်မာက ဆိုင်ကယ်စီးလာသူ၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် ဆိုလူကြီးကို သေချာပြန်ကြည့်မိ၏။ အဘိုးကြီးမဟုတ်။ ဆံပင်တွေ နုနုနု သန်မာကအဘိုးကြီးဟု ထင်လိုက်မိခြင်းသာ။ သူ၏ အသံ အပြတ်ပြတ်က သူ့အသက် ၅၀ ကျော်လောက် ပဲရှိမည်ဟု ဆင်ခြင်နေသည်။

“ကိုယောဟန် ကိုယောဟန် တံခါးဖွင့်ပါဦး . . . ”

“မမနှင်း . . . မမနှင်း တံခါးဖွင့်ပါဦး . . . ”

ထိုသူနှင့်သန်မာ ထပ်တူနီးပါး အော်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

“ဝေး . . . ဘယ်သူလဲဝေး . . . လာဘီ . . . လာဘီ”

တစ်ဖက်ခြံထဲရှိအိမ်ထဲမှ လူတစ်ဦးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ သူ့အသံပါကြားလိုက်ရသည်။ ဦးယောဟန် ဆိုသူပဲဖြစ်ရမည်။

“ဪ... ဟော် ဘယ်သူလဲလို့ ဦးဂျက်ဖရိုင်းကို... သင်္ဘောသားကိစ္စလား။ အားနာလိုက်တာဗျာ။ ဖိုးပြုံးဆိုတဲ့ ကောင် သင်္ဘောသားလုပ်မယ်ပြောပြီးမှ ခုမနက်ကပဲ သူကအေး အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ လူလိုက်ခေါ်လို့ ဟိုင်းကြီးပြန်သွားပြီ...”

ဦးယောဟန်က ခြံတံခါးဝေဟုဖွင့်ပေးရင်း ပြောသည်။

“ခက်တာပဲဗျာ။ ကြိုးစားရှာပေးပါဦး ဦးယောဟန် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်။ မနီးဒေးအာဗီယာပြရမှာ။ နော်တိကယ်ထဲ သင်္ဘောသားမစုံရင် လက်ခံမှာမဟုတ်လို့ပါ။ အရပ်မရှည်ရင်လည်း ရတယ် ဗျာ။ သင်္ဘောသား လုပ်ချင်ရင် တော်ပြီ”

“ဟို လူလေး၊ ခင်မောင်မြင့်တို့အိမ်လာတာလား။ သူတို့မကြားကွဲ့။ မနေညကပဲ ပုဂံဘုရားဖူးသွားကြတယ်။ ဘုရားလည်း လိပ်ဥလည်းတူး ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်။ ဟန်းနီးမွန်းပါ ထွက်တဲ့သင်္ဘောပေါ့။ ယောကွမအမကြီးပါ ပါသွားတယ်။ အထီးကြီးကတော့ အသည်ကြီးရဲစခန်းမှာ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီကိုလိုက်သွားကွဲ့...”

သန်မာအရပ်ကြီးပြတ် လဲကျမသွားအောင် သတိပြု ထိန်းလိုက်ရ၏။ သူ့နားကိုပင် မယုံချင်တော့။ နားသာပင်းနေချိန်သည်။ ဆန္ဒသည် ဆန္ဒသာ။ နန်းနှင်းဆီသည် ကိုခင်မောင်မြင့်မှာ အမှန်တကယ် လက်ထပ်သွားပေပြီ။ မနှင်းဆီ၏ ဖခင်ထံသို့လည်း သွားမတွေ့လိုတော့။ ရန်ကုန်သို့ သန်မာမပြန်ချင်တော့ပြီ။ သည်ပဲရသည့်အလုပ် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို

ဆုံးဖြတ်လိုက်မှု ဦးဂျက်ဖရိုင်းနှင့် ဦးယောဟန်တို့ သင်္ဘောသား ရှာနေသည်ကို သတိရပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် စက်နှိုးကာ ပြန်တော့ မည့်ပုံလုပ်နေသည့် ဦးဂျက်ဖရိုင်းထံ သန်မာအပြေးသွားကာ ကမျောသောပါး ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော်သင်္ဘောသား လုပ်ချင်ပါတယ်။ သင်္ဘောသား လိုနေတယ်မဟုတ်လားခင်ဗျာ...”

ဦးယောဟန်ရော ဦးဂျက်ဖရိုင်းပါ မှီရသည့်မျက်နှာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြပြီး “မင်းတကယ်လုပ်မှာလား...” ဟု ပြိုင်တူမေးကြသည်။ သန်မာကလည်း “လုပ်မယ် တကယ်လုပ်မှာပါ” ဟု အမြန် ပြောလိုက်မိသည်။

ဦးဂျက်ဖရိုင်းသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကိုးဆယ်ကျပ်တန် တစ်ထပ်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဦးယောဟန်အား လှမ်းပေးလိုက်ရင်း “ဒီနေ့တော့ မင်္ဂလာပဲဗျို့ ရော။ ရော ဦးယောဟန် သုံးချင်တာ သုံးပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဦးယောဟန်ကလည်း “ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ...” ဟု ပြောပြီး လှမ်းယူသည်။

“လူလေး... လူလေးမှာ မှတ်ပုံတင်တော့ပါ ပါတယ် နော်။ မှတ်ပုံတင်ပါခဲ့ရဲ့လား...” ဟု ဦးဂျက်ဖရိုင်းက သန်မာ အားလှမ်းမေးသဖြင့် သန်မာက အိတ်ကပ်ထဲမှ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး ကတ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“လူလေးနာမည်ဘယ်လို၊ ကဲ လူလေး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်။ ဦးယောဟန်ရေ ဂွတ်(ဒ်)မောနင်း၊ သင့်(ခံ)ယူ၊ သင့်(ခံ)ယူ... ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးသည်။ သန်မာက “ကျွန်တော့် နာမည် သန်မာလို့ခေါ်ပါတယ်ဦး” ဟုပြောပြီး ဦးဂျက်ဖရိုင်း၏

နောက်မှ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ခွတက်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်ထွက်လာတော့ ဦးယောဟန်က လက်ပြကျန်ခဲ့သည်။

ဦးလွက်ဖရိုင်းက ဆိုင်ကယ်ကို ကမ်းနားလမ်းတစ်နေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နားတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သည်။ “ဆင်း၊ မောင်သန်မာ” ဟုပြောသဖြင့် သန်မာဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဦးလွက်ဖရိုင်းက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

ဦးလွက်ဖရိုင်းက “ကြိုက်တာမှာ...” ဟုပြောပြီး စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ၊ သူ့အတွက် “လက်ဖက်ရည်ကျစ်စိမ့်ဖျော်” ဟု မှာသည်။ သန်မာက “လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့် ရိုးရိုးအစ်ခွက်” ဟုမှာလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွဲ့လူလေးရဲ့ အန်ကယ်သင်္ဘော ဒေါက်မတင်ခင် သင်္ဘောသားမောင်ဟန်မျိုးက သူ့အမေနေမကောင်းကြောင်း စာပြပြီး ခွင့်တင်တယ်။ အန်ကယ်ကလည်း လမ်းစရိတ်အပြင် လစာနှစ်လစာပါ ကြိုထုတ်ပေးပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သူ့သွားတာ အောက်တိုဘာလဆန်းကပဲ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ အရောက်ပြန်လာခဲ့ဖူး အန်ကယ်သေချာ ပြောလိုက်တယ်။ ကသာဆိုတာ ဘာဝေးတာလိုက်လို့ ပြန်လာရင် (၂) ရက် (၃) ရက်ပဲကြာမှာပေါ့။ ခု သူက အချိန်မီ ပြန်မလာတော့ အန်ကယ်ဒုက္ခရောက်ရတယ်လေ...”

“တနင်္လာနေ့ဆို ဆာဗီယာပြရမှာ။ နော်တိကယ်အရာရှိတွေက သေချာစစ်တာ။ သင်္ဘောမှာ လူရောပစ္စည်းရော စုံရတယ်။ မစုံရင်၊ ပြန်ချိန်းကယ်၊ စစ်မပေးဘူး။ သင်္ဘောစစ်ဆေးရေးအရာရှိ

မှာ လူလေးကို သင်္ဘောအတက်ပြပြီး မောင်ဟန်မျိုးကို အန်ကယ်သင်္ဘောက အဆင်းပြပေးဖို့ တင်ပြပေးမှာပါ။ လူလေးသင်္ဘောသားအုပ်အမြန်ရအောင် အန်ကယ်လုပ်ပေးမှာပါ...”

“... ကဲ အန်ကယ်လည်း သင်္ဘောအတွက် လိုအပ်တာတွေ သွားဝယ်ဖို့ရှိသေးတယ်။ အန်ကယ်ပြန်မယ်။”

“... ဒီလမ်းအတိုင်း ကမ်းနားကိုဆင်းသွား။ အန်ကယ်သင်္ဘော နဒီဒေဝီကို တွေ့လိမ့်မယ်။ နဒီဒေဝီကပဲ စောင့်နေကြားမား။ ကဲ... အန်ကယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးလွက်ဖရိုင်းက ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးထွက်သွားလေပြီ။ စာရေးက ဆန်းကြယ်ပြန်ပြီ။ အရက်ရောင်းနေသူက ရေပက်ကြိုးညှည်သင်္ဘောသားဖြစ်နေပြန်ပြီလေ။ ။

အခန်း (၁၆)

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း

BURMESE
CLASSIC

သန်မာသည် လောကဓရဲဘုံသို့ ထပ်မသွားလိုတော့သဖြင့် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးလုံးကို သတိကပ်လိုက်၏။ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ လှမ်းလက်စ ခြေကိုရပ်လိုက်၏။ မြင်နေရသည့် မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။ ကြားနေရသည့်နားကို လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ပိတ်လိုက်၏။ မအော်မိအောင်၊ ထိုကိစ္စထဲမပါမိအောင်လည်း၊ နှုတ်ခမ်းအစုံစေ့ထားလိုက်၏။ ရွံစရာ ကြောက်စရာကောင်းသည့် အချုပ်ခန်းနှစ်ထောင်သို့ ထပ်မံမရောက်အောင် ဤကိစ္စမင်းနှင့်မဆိုင်ဘူး။ မကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟု ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ဆုံးမနေရ၏။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်အောင် လုပ်နေသည့်ကြားက စောစောက မြင်ကွင်းက သန်မာမနောအာရုံတွင် ပေါ်လာသည်။ အရုပ်အကျည်းတန်လွန်းသည့် မြင်ကွင်းပါ။ ဆင်က ဆိတ်ကိုအစွယ်နှုတ်လိုက်ထိုး၊ နှာမောင်းနှင့်လိုက်ခတ်၊ ခြေထောက်နှင့် လိုက်နင်း

သည့် မြင်ကွင်းမျိုးပါ။ မတရားလွန်းသည့် တရားမျှတမှု မရှိသည့် မြင်ကွင်းသာ။ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူ လူကောင်ထွားထွား လူတစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အား သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည့်မြင်ကွင်းပါ။ ကောင်လေးခမျာ သင်္ဘောဦးပိုင်း ဆိပ်ခံလျက်တီနှင့် သင်္ဘောကြားကျသွားခဲ့ရာ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကျောက်ဆူးကိုလှမ်းဆွဲထားသဖြင့် ရေထဲကျမသွားဘဲ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မြစ်ထဲကျသွားလျှင်လည်း မြစ်ရေစီးကြောင့် သည်ကောင်လေး ဂျက်တီအောက်ဝင်သွားလျှင် ရေနစ်သေဆုံးသွားမည်မှာ ကေန်မူချသာ၊ ဂျက်တီအောက်ရောက်သွားလျှင် မည်မျှရေကူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါစေ၊ ချက်ချင်းထွက်မရသည့် အပြင် သံပြားနှင့်သစ်သားနှင့် ခေါင်းခဏခဏဆောင့်မိ၍ ရေနစ်သေဆုံးတတ်သည်ဟု အဘိုးဦးသံတိုင်က ဝန်းမော်သင်္ဘောဆိပ်တွင်သန်မာကို ပြောဖူးသည်။

ထိုမျှသာမကသေးပါ။ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလူက တံမြက်စည်းပြေးယူပြီး တံမြက်စည်းရိုးနှင့် ထိုကလေးရေထဲကျသွားအောင် ရိုက်ချနေပါသည်။ နှစ်ချက်လောက် အရိုက်ခံရပြီးနောက် ကောင်လေးကလည်း ကျောက်ဆူးပေါ်မှ ဖြတ်သွားသောပုံလှတိုင်နှင့် ဂျက်တီငုတ်ချည်ထားသည့် သင်္ဘောချည်ကြိုးကိုလှမ်းဆွဲပြီး မရမကလွဲကူးနေပါသည်။ အသက်ဘေးမှီ စွန့်စားကူးသဖြင့် ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ် ရောက်သွားပါသည်။ လူထွားကြီးက ထိုမျှဖြင့် ရပ်မသွား။ တံမြက်စည်းရည်ကို လွှတ်ချခဲ့ပြီးသင်္ဘောပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ ကောင်လေးကို လက်သီးဖြင့် ထပ်ထိုးလိုက်သည်။

ကောင်လေးလဲကျသွားချိန်တွင် သန်မာမျက်စိ၊ နားပိတ်၊ ပါးစပ်
ထားလိုက်သည်။ လောကဇေ့ဘုံ မရောက်ဖူးခင်က နဂိုစိတ်နှလုံး
လျှင် သန်မာ ခြေနှင့်လက်တို့ကြောင့် ထိုလူထွားကြီး မှောက်သ
လောက်ပြီ။

“သေပါပြီဗျ။ ကြောက်ပါပြီဗျ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားဘေး
ပင် ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူးဗျ။ မလုပ်ပါနဲ့တော့ဗျ။ နာလှပြီဗျ။
တံတားပေါ်က ကောက်ရတာပါဗျ။ တော်ပါတော့ဗျ။ သေ
မယ်ဗျ။ ကယ်ကြပါဗျ။ ကယ်မယ့်သူ မရှိကြတော့ဘူးလား
အားသေပါပြီဗျ . . .”

လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို ထိုးပိတ်ထား
လျက် လူထွားကြီး၏ ထိုးကြိတ်သံ လှမ်းကန်သံများနှင့် ကောင်လေး
၏ အော်သံကို ကြားနေရသည်။ ကြားနေရသည့် အော်သံ၊ ငို
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသံ၊ သူမဟုတ်တာ မလုပ်ကြောင်းတောင်း
ပြောနေသံ၊ ကယ်မယ့်သူရှာနေသံတို့က သန်မာ၏ နားထဲ
မဆုံအောင် တိုးဝင်လာသည်။ သန်မာ၏နား၌ ထိုးထားသော
လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သလို မျက်စိလည်း အလျှံ
ဖွင့်ကြည့်မိပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

မြင်ကွင်းက မြင်ရက်စရာ ကြည့်ရက်စရာမရှိ၊ ကောင်လေး
၏ မျက်နှာတွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေပြီ။

လူထွားကြီးကလည်း လူးလိမ့်နေသော ကောင်လေး
အကန်မရပ်။ ကောင်လေးကနာလွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယို
ကန်လာသည့် ခြေထောက်ကို သူလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာနေသည့်
သန်မာအသိစိတ်ပျောက်သွားပြီ။ “ဟေ့ကောင်၊ ရပ်လို

က်လေးကို ဒီလောက်နှိပ်စက်မနေနဲ့. . .” ဟု အော်ဟစ်လိုက်
သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လေထဲမြောက်တက်သွား၏။ သူ၏
ယာခြေကန်အားကြောင့် လူထွားကြီး ပက်လက်လန်လဲကျသွားပြီ။
ကြောင်ကျ ပြန်ကျသွားသော သန်မာကိုလျင်မြန်စွာ ထလှံသော
လူထွားကြီးက သန်မာ၏မျက်နှာကို သူ၏လက်ယာလက်ဖြင့် ဖြတ်
ရိုက်လိုက်သည်။ သန်မာက ယိုးရှောင်လိုက်သဖြင့် လူထွားကြီး၏
လက်ကလေထဲမှာပဲ ဝင်သွားသည်။

သန်မာက ယိုထားသော ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ပြီး ယာလက်
ဖြင့် လူထွားကြီး၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ “အီး . . .”
ဟူသော ကျယ်လောင်စွာ အော်သံကြီးနှင့် အတူလူထွားကြီး
မှောက်လဲကျသွားပေပြီ။ တန်းစီးမိုးညှို့ကဲ့သို့ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွား
ပေလိမ့်မည်။ လူထွားကြီးက ကျန်းထ၏။ ချက်ချင်းထမရ။ သူ
မျက်နှာတွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျနေပြီ။ အသားမာတွေတက်၍
ကျားလျှာလိုကြမ်းတမ်းနေသော သန်မာ၏လက်ဝါးဒဏ်ကို ထို
လူထွားကြီး အလူးအလဲခံစားနေရပြီ ထင်သည်။ ထိုလူထွားကြီး
က အလျှံရဲရဲတောက်နေသော သူမျက်လုံးများဖြင့် သန်မာကို
ကိုက်စားတော့မည့်ပုံကြည့်သည်။ သန်မာကလည်း သူ့လှုပ်ရှားမှုကို
အသင့်ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . .။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ လူကြီးတွေအပြင်
မထွက်လိုက်နဲ့၊ နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာက ဖြစ်နေပြီ။ ဘာဖြစ်ကြ
တာလဲပြောစမ်း . . .”

မြူလာညောင်းသည့် အသံကြောင့် စောစောက မာန်စိုက်
ခွန်အုပ်တော့မည့် ချောင်းနေသော ကျားကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော

လူထွားကြီးသည် အမြီးကုပ်သွားပြီး ချာလပတ်လည်နေသည့် ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ ဟိုရှာ သည်ရှာ ဟိုကြည့်သည် ကြည့်လုပ်နေသည်ကို သန်မာတွေ့ရ၏။ ချက်ချင်းဆိုသကဲ့သို့ သူ့ အောက်နောက်မှ ရွှေရောင်ဘောလံပင်လေး တွေ့သွားပြီး ကောက် ယူကာ ဩဇာတိတ္ထမရှိသူအား ထောင်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော့် ဒီဘောလံပင်လေးကို ဆန်းလွင်ညီ ခိုးသွားလို့ နောင်မခိုးရဲအောင် ဆုံးမနေတာပါဆလင် . . .”

“ဟုတ်လား ညီလေး။ သူ့ဘောလံပင် ညီလေးခိုးတာ ဟုတ်လား . . .”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဗောတံတားပေါ်က ကောက်ရတာပါ။ သက်သေ ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုသူငယ်ချင်း သဘောသား ကိုမြအေးကိုသာ မေးကြည့်ပါအစ်ကို”

“သူငယ်ချင်းဟုတ်လား။ ညီလေးပြောတာ ဟုတ်သလား . . .”

“ဟုတ်တယ် ကိုဆန်းလွင်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားညီ သန်းလွင်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြန်အလာမှာ သန်းလွင်တွေ့တာ။ နဒီဒေဝီဦးပိုင်း ရေဆင်းတံတားပေါ်မှာ ကောက်တွေ့တာပါ။”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ရေခွိုး ပုဆိုးလာလှန်းတော့ အပြာရောင်အင်္ကျီတစ်ထည် ပုဆိုးလှန်းမယ့်တန်းပေါ်မှာကျနေလို့ ရေယာဉ်အုပ်အခန်းအပြင်ဘက် သံငုတ်မှာပြန်ချိတ်ထားလိုက် တယ်။ အင်္ကျီက လေတိုက်လို့ ကျတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘောလံပင်က အင်္ကျီအိတ်ထဲက ထွက်ကျတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါတက်မကိုင် အင်္ကျီ လား . . .”

“အင်္ကျီအပြာဆိုရင် ဟုတ်တယ်လှပေ။ ငါ့အဲဒီသံငုတ်မှာ ချိတ်ထားတာ . . .”

“ခင်ဗျား အရမ်း အရမ်းမလုပ်နဲ့ ကိုစံဖေ။ ဒီကလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဗလချင်းတူသလား။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံနဲ့ ဒီကလေး သေသွားရင် ခင်ဗျားလူသတ်တရားခံ ဖြစ်သွားမယ်။ ဗလအားကိုး လျှောက် လုပ်မနေနဲ့ ပြီးတော့ ဒီကလေးကလည်း ဆီလောင်း မောင်ဆန်းလွင် ရဲ့ညီလေး။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်လိုက်တော့ မောင်ဆန်းလွင် ကို မျက်နှာမပူဘူးလား။ ဟုတ်ဦး၊ ဒီလောက်ထိ လုပ်စရာလား ကိုစံဖေ . . .”

“သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘောလံပင်တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဒေါသထွက်သွားပြီး နောင်မခိုးရဲအောင်၊ ကြောက်သွား အောင် လုပ်မိတာပါဆလင်”

“ခင်ဗျား ဘောလံပင်ပြန်ရပြီပဲ။ မင်းကယ်ကတွေ့တာလဲ မေးပေါ့။ သူ့အစ်ကို ပြန်ရောက်လာတော့တိုင်ပေါ့။”

“ခင်ဗျား ဗလအားကိုးလုပ်တာတွေ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ တစ်နေ့ဒုက္ခ ကောင်းကောင်းတွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီကလေးက သဘော ပေါ် အမြဲလာနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်လို့ ခဏ တဖြုတ်လာတာ သားလေး လာစမ်း . . .”

“ဟာ ဒဏ်ရာတွေက တော်တော်များတာပဲ။ ပြဿနာပဲ ကိုစံဖေ။ သူ့မိဘကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်၊ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားရဲစခန်းအမှုဖွင့်ခံရရင် တော့ ထောင်ကျလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မောင်ဆန်းလွင်လည်း လိုက်သွားပေးလိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားမျက်နှာမှာလည်း

၁၆၈

သုဉ်း

သွေးတွေထွက်နေပါလား။ ဒီကလေး ပြန်ထိုးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆလင်။ သူထိုးတာပါ။ . . .”

ဆလင်ဆိုသူက မောင်သန်မာကို သေချာကြည့်သည်။

“ညီလေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့တက်မကိုင်ကို ထိုးရတာလဲ . . .”

“ကျွန်တော့်နာမည် သန်မာပါ။ နဒီဒေဝီပိုင်ရှင် ဦးကျက်ဖရိုဝင်းက သူ့သင်္ဘောမှာ သင်္ဘောသားလိုလို ခေါ်လာတာပါခင်ဗျာ။ ဦးက သင်္ဘောအတွက်လိုတာတွေ သွားဝယ်စရာရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာပါခင်ဗျာ။ ဒီရောက်တော့ ဆင်နဲ့ ဆိတ်လို မတရားအနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့ ကလေးဘက်က မနေနိုင်တော့လို့ ဝင်ပါမိတာပါခင်ဗျာ။ . . .”

“ဪ... သူဌေးလွတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောသားကိုး။ ကောင်းကွာ။ သူဌေးလွတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောသားက သူဌေးယောက်ဖ တက်မကိုင်ကို ကောင်းကောင်းပညာပေးလိုက်တာကိုးဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဆလင်ဆိုသူကြီး၏ စကားကြောင့် သန်မာလန့်ဖျပ်သွားသည်။ တက်မကိုင်စံဖေဆိုသူက သူဌေး၏ယောက်ဖတဲ့။ သူယောက်ဖကိုထိုးလိုက်သည့် သန်မာကို သင်္ဘောသားမခန့်တော့ဘဲ နေလျှင် မခက်ပါလား။

သန်မာ ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ သတိကပ်နေသည့် ကြားက ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းလိုက်မိပြီ မဟုတ်ပါလား။ ။

အခန်း (၁၇)

သည်းခံခြင်းသည် အောင်နိုင်ရာ

သူဌေးဦးကျက်ဖရိုဝင်း ရောက်လာတော့ ဆလင်ဦးညိုမြင့် တက်မကိုင် ကိုစံဖေနှင့် ဆီလောင်း ဆန်းလွင်ညီကိစ္စ၊ သန်မာပါ ရုပ်ပြောပြတော့ သူဌေးက “ကောင်းတယ်။ နေရာတကာ ဗလအကိုးနဲ့ ရန်စချင်တဲ့ကောင်။ လူလေးက တစ်ခါတည်းမှောက် အောင် ပြန်ထမလာနိုင်အောင် အလဲထိုးလိုက်ရမှာ။ ဟိုဘက် အမှုဖွင့်ရင်လည်း ဒီကောင်ထောင်ကျဦးမှာ။ ချို့ထောင်လွန်းတဲ့ တင် ခံပါစေဦး” ဟုပြောတော့ သန်မာအံ့သြကြီး အံ့သြသွားသည်။

ဦးကျက်ဖရိုဝင်း ပြန်သွားပြီနောက် ခဏအကြာတွင် တက်မကိုင်စံဖေနှင့် ဆီလောင်းဆန်းလွင်တို့ ပြန်ခံရက် လာကြသည်။ တက်မကိုင်စံဖေက သန်မာကို ဘုကြည့်ကြည့်သွားသည်။ ဆန်းလွင်

၁၅

သုန္ဒရီ

က အကြောင်းစုံပြန်ပြောပြတော့ သန်မာက ဆန်းလွင်တို့ ညီအစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဆန်းလွင်တို့အိမ်အသွား လမ်းတွင် တက်မကိုင်စံဖေက သန်းလွင်က သူ့အပေါ်အမှုဖွင့်လျှင် သူကလည်း သူ့နှာခေါင်းကို သွားသည့်ကိစ္စ ရဲစခန်းတွင် အမှုပြန်ဖွင့်မည်ဟုပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောတော့ သန်းလွင်လေးက လက်မခံ။ “အဲဒီ အစ်ကိုကိုတော့ အမှုဖွင့်ပါနဲ့ဗျာ။ သူကလွဲ ကျွန်တော်သက်သာတာ။ သူသာရောက်မလဲ ရင် ကျွန်တော်အခုချိန်ဆို သေနေလောက်ပြီ။ ဦးစံဖေကို ကျွန်တော် အမှုမဖွင့်ပါဘူး။ အဲဒီအစ်ကိုကိုလည်း ဦးစံဖေအမှုမဖွင့်ပါနဲ့ . . . ဟုပြောပြီး သူညီက သူနှင့်တိုင်ပင်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အဖေအမေကို ဖြစ်စဉ်အမှန်အတိုင်းပြောပြသည်။ သန်းလွင်လည်း ဦးစံဖေကိုတုတ်နှင့် အလစ်ပြန်ရိုက်၍ နှာခေါင်းရိုးကို သွားကြောင်း ပြောပြတော့သည်။ သူ့မိဘတွေက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေသွားဖို့၊ အမှုမဖွင့်ကြဖို့၊ သန်းလွင်ကိုလည်း သူ့အစ်ကို သင်္ဘောမသွားတော့ဖို့ ပြောဆိုဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်ကြောင်း သန်းလွင်ပြောပြတော့ သန်မာ သန်းလွင်လေးကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သန်မာက သူ့ဌေးက သူ့ယောက်ဖအား ပြောသွားသည်။ စကားများကို ပြောပြတော့ ဆန်းလွင်က သံဘောကျနေသည်။ တက်မကိုင် ကိုစံဖေသည် သူ့ဌေးယောက်ဖရင်းမဟုတ်ကြောင်း သူ့ဌေးကတော်ဒေါ်သိတာ၏ မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲ သုံးဝမ်းကွဲခန့်တော့ ကြောင်း၊ သူ့ဌေး၏ယောက်ဖအရင်းသာဖြစ်လျှင် သင်္ဘောသားတွေ မကြာခဏဆင်းပြေး၍ သင်္ဘောထွက်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း

သူ့ဌေးက သူ့အကျင့်စရိုက်ကိုမနှစ်ခြိုက်၍ အရေးပေးခြင်းမရှိဘဲ ပတ်တန်းတန်းပဲဆက်ဆံကြောင်း ပြောပြသည်။ သန်မာက သန်းလွင် ဆယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲဟုမေးတော့ ခြောက်တန်းဟုပြောသည်။ အခြေအနေပေးလျှင် သန်မာက သန်းလွင်လေးကို စာပြပေးမည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ သန်မာနှင့်ဆန်းလွင်တို့ ဦးရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။

ရေယာဉ်နှစ်ပတ်လည် အစစ်ဆေးခံသည့် ကိစ္စလည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သန်မာလည်း သူ့ဌေး ဦးဂျက်ဖရိုင်း ကျေးဇူးကြောင့် နဒီဒေဝီရေယာဉ်၏ သင်္ဘောသားတရားဝင် နှစ်သွားပြီ။ သင်္ဘောသားမှတ်ပုံတင်နှင့် လုပ်သက်မှတ်တမ်း (CREW IDENTITY AND SERVICE RECORDS BOOK) လည်း လက်ထပ်ရရှိပြီးပြီ။ ဟိုမေးသည်စမ်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ရေပက် ကြိုး ညှပ်သင်္ဘောသားအလုပ်ကိုလည်း သန်မာကောင်းကောင်းလုပ် ဆက်သွားပြီ။

ရေယာဉ်တစ်စင်းလုံးကို ဆလင်ခေါ် ရေယာဉ်အုပ်က အုပ်ချုပ်သည်။ နေ့စဉ်သင်္ဘောသားတာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည့် အလုပ်များကို ရေယာဉ်အုပ်ကိုယ်စား လိုင်းစုတာနီက တာဝန်ချထားပေးသည်။ လိုင်းစုတာနီကို တက်မကိုင်ဟုလည်းခေါ်သည်။ ရေယာဉ်အုပ်ကို ရေယာဉ်ကူညီမောင်းပေးရသူဟု သိရသည်။ ကုန်စုကာနီကတော့ ကုန်ဝင်ကုန်ထွက် စနစ်တကျဖြစ်အောင်နေရာချထားပေးခြင်း အမှားအယွင်းမရှိအောင် ထုတ်ပေးရခြင်းတို့ကို တာဝန်ရှိသူရပါသည်။ သင်္ဘောစာရေးက ကုန်ရအောင်အပြင် သင်္ဘော

တစ်စင်းလုံး၏ စားနေသောက်နေ၊ ငွေရေး ကြေးရေးကအစ စုတန်အပေါ် တိုက်ရိုက်ကြီးကြပ်သည့်အဆုံး တာဝန်ယူပါသည်။

နဒီဒေဝီရေယာဉ်တွင် ရေယာဉ်အုပ်တစ်ဦး၊ စက်ခန်းအုပ်တစ်ဦး၊ စာရေးတစ်ဦး၊ ကုန်စုတန်တစ်ဦး၊ လိုင်းစုတန် (တာဝန်ကိုင်)တစ်ဦး၊ ဆီလောင်းတစ်ဦး၊ ကုန်းပတ်သင်္ဘောသား ၆ ဦးပါသည်။ ရေယာဉ်အုပ်နာမည်က ဦးညိုမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ စက်ခန်းအုပ်နာမည်က ဦးလှမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးနာမည်က ဦးတင်မြင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကုန်စုတန်က ဦးအောင်မြင့်ဖြစ်ပြီး လိုင်းစုတန် (တာဝန်ကိုင်)က ကိုစံဖေဖြစ်ပါသည်။ ဆီလောင်းမှာ ကိုဆန်းဝင်းဖြစ်ပြီး သင်္ဘောသားများက ဦးမြအေး၊ ဦးလှဖေ၊ ဦးအောင်ကိုသန်းတင်၊ ကိုခင်မောင်တင်နှင့် သန်မာတို့ဖြစ်ကြပါသည်။

တကယ်လုပ်ရတော့ သင်္ဘောသားအလုပ်ကလည်း အလုပ်သား။ အလုပ်များ၍ အခြားသင်္ဘောသားများအတွက် ပင်ပန်းပင်ပန်းကြမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ သန်မာအတွက်တော့ မပင်ပန်းပါ။ သင်္ဘောထဲဝင်လာသည့် ရေများကို ဝမ်းရေစုပ်ပန့် သို့မဟုတ် ရေတိုက်ကင် သို့မဟုတ် အခြားတစ်နည်းနည်းဖြင့် မြစ်ထဲချောင်းပြန်ပစ်ထုတ်ရခြင်း၊ သင်္ဘော ရေလယ်၌ရပ်မည်ဆိုလျှင် ကျောဆွဲချရခြင်း၊ ကျောက်ထွင်လျှင် ကျောက်ဆွဲပြန်ချရခြင်း၊ သင်္ဘောထွက်မည်ဆိုလျှင် ကျောက်ဆွဲနုတ်ရခြင်း သင်္ဘောအကပ်အတိုတွင် သင်္ဘောကြိုးချည်ရခြင်း၊ သင်္ဘောကြိုးဖြုတ်ရခြင်း၊ ရေဝါးဖြင့် ရေစမ်းရခြင်း၊ ရေစမ်းခဲသီးကြိုးတို့ဖြင့် ရေစမ်းရခြင်း၊ ပန်ကာတွင်ပတ်သည့် ဒိုက်များကို ရေငုပ်ဆယ်ရခြင်း၊ ဖြုတ်ရခြင်း၊ ရေယာဉ်အုပ်နှင့် တက်မကိုင်တို့ခိုင်းလျှင် ဗောဓိကူညီ တင်

ရခြင်း၊ သင်္ဘောတွင်ထွန်းညှိထားသော မီးများလင်း၊ မလင်း စုံမစုံ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသတင်းပို့ရခြင်း၊ သင်္ဘောသားအားလုံးစားဖို့၊ ဈေးသွားဝယ်ရခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ရခြင်း၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ဆေးကြော သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရခြင်း၊ အိမ်သာသန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရခြင်းနှင့် ရေလှည့်ကင်းစောင့်ရခြင်းတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

သင်္ဘောသားအလုပ်က သင်္ဘောကမ်းကပ်ထားချိန်တွင် သိပ်အလုပ်မများလှပါ။ သင်္ဘောကမ်းကပ်ထားချိန်တွင် ကုန်တင်လျှင်တော့ အလုပ်များပါသည်။ စာရေးနှင့် ကုန်စုတန်တို့ကို ဝိုင်းကူရပါသည်။ အလုပ်သမားများလာချသည့် ကုန်များကိုအစီအစဉ် နေရာတကျဖြစ်အောင်၊ ကွက်လပ်နေရာအနည်းငယ်မျှ မကျန်အောင်၊ သင်္ဘောငြိမ်ရေးအတွက် အလေးချိန်မျှအောင် ညွှန်ပြချထားပေးရပါသည်။ ကုန်တင်သည့်နေ့တွင် နားရသည်မရှိတော့ပါ။ ထို့အတူ ကုန်ချချိန်တွင်လည်း ကုန်များမှားချမပေးမိအောင် ကုန်ဖျောက်မသွားအောင် စာရေးနှင့် ကုန်စုတန်တို့ကို ကုန်အဆင်ပြေပြေ ထုတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ကူညီရပါသည်။ သင်္ဘောရပ်နားချိန်ထက် သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေချိန်က ပိုအလုပ်များပါသည်။

သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေချိန်တွင် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်ပါစေ၊ သင်္ဘောသားများ ကုလားသေကုလားမော အိပ်နေ၍မရပါ။ ကာလနဂါးကဲ့သို့လည်း အိပ်နေ၍ မရပါ။ ရေလှည့်တာဝန်ကျချိန်တွင် ထစောင့်ရပါသည်။ ဘယ်လောက် အိပ်ချင်အိပ်ချင်။ အိပ်နေ၍မရပါ။ ဝမ်းရေစုပ်ပန့်ဖြင့် ရေစုပ်တင်ရပါသည်။ ရေတိုက်ဖြင့် ရေတင်ပေးနေရပါသည်။ သင်္ဘောချင်းတိုက်မိ၍ ဝမ်းဒိုက်ပေါက်

ရေဝင်လာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောအမြှုပ်တို့၊ ကျောက်
ဆောင်တို့နှင့် တိုက်မိ၍ ဝမ်းဗိုက်ပေါက် ရေဝင်လာလျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ ဝမ်းရေစုပ်ပန်လောက် တုံ့ကင်လောက်နှင့် မရ
တော့ပါ။ ရေစုပ်စက်ဖြင့် ရေစုပ်ထုတ်ရပါသည်။ အပေါက်ကို အမြန်
ဖာရသည်။ သင်္ဘောသောင်တင်လျှင်လည်း၊ သင်္ဘောသား အလုပ်
ချည်းဖြစ်တော့သည်။ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ပေါက်ချိန်၊ သောင်တင်ချိန်
သင်္ဘောမီးလောင်ချိန်နှင့် သင်္ဘောနှစ်စင်းတိုက်မိချိန်တို့သည်
သင်္ဘောသား ဖင်ယား၍မကုတ်အားအောင် အလုပ်အရှုပ်ဆုံး
အချိန်၊ ပျားပန်းခပ်သကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ရသောအချိန် ဖြစ်သည်။
မိုးသက်မုန်တိုင်းကျချိန်၊ လှိုင်းလေပြင်းထန်ချိန်နှင့် နှင်းတအား
ကျချိန်များတွင် သင်္ဘောသားအားလုံး မအိပ်မနေအသင့်ဖြစ်နေ
ကြရသည်။ ဤသည်တို့က အတွေ့အကြုံရှိသည့် သင်္ဘောသားကြီး
များဖြစ်ကြသည့် ဦးမြအေး၊ ဦးလှဖေနှင့် ဦးစိုးအောင်တို့က သန်မာ
အား ပြောပြကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သန်မာသင်္ဘောသားလုပ်ရသည်ကို ပျော်ပါသည်။
သင်္ဘောသားများလုပ်ရမည့် နေ့စဉ်အလုပ်၊ သာမန်အလုပ်များ
ကိုလည်း မညည်းမည၊ လုပ်နိုင်ပါသည်။ သင်္ဘောသား ဦးမြအေး၊
ဦးလှဖေနှင့် ဦးစိုးအောင်တို့တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံမျိုးများ၊
တွေ့ကြုံလာလျှင်လည်း၊ သန်မာမညည်းမည၊ တက်တက်ကြွကြွ
စိတ်ဝင်တစားလုပ်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သန်မာသည် နဒီဒေဝီတွင် ပျော်သင့်သ
လောက် မပျော်နိုင်အောင်လုပ်နေသူ တက်မတိုင်ကုန်စေကြောင့်

ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်အဝမရခဲ့ပါ။ ကိုစံဖေသည် တာဝန်ခွဲဝေရာတွင်
လည်း သန်မာနစ်နာအောင်ခွဲဝေလေ့ရှိပါသည်။ အလုပ်မရှိသူများ
ကို မခိုင်းဘဲ အလုပ်လုပ်နေသူသန်မာအား ပထမအလုပ်မပြီးခင်
ဒုတိယအလုပ်၊ တတိယအလုပ်တို့ကို တမင်ညစ်ပတ်သည့် စိတ်ဖြင့်
တာဝန်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင်လည်း၊ နိုင်ထက်
စီးနင်း၊ ညစ်ညမ်းစွာ၊ ဆဲရေးဆက်ဆံတတ်ပါသည်။

ရေယာဉ်အုပ် ဆရာဦးညိုမြင့်နှင့်တော့ တခြားစိမ့်တခြား
စိပါ။ ဆီနှင့် ရေဟုမနှိုင်းသင့်ဟု သန်မာထင်ပါသည်။ ရေကအသုံး
ဝင်လွန်းပါသည်။ ဆီနှင့်ရေပုပ်ဟု ခိုင်းနှိုင်းမှသင့်တော်မည်ထင်
ပါသည်။ ဆရာသည် လေးစားချစ်ခင်စဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။
လက်အောက်ငယ်သားများကိုပင် မောင်/ကိုတတ်၍ခေါ်သူဖြစ်ပါ
သည်။ ဒေါသဖြစ်သည့်အခါ သူ့ဇာသား ညိုလတ်သည် အညိုရောင်
ပြောင်းသွားပြီး၊ စကားသံမာမာထန်ထန် ဖြစ်သွားသော်လည်း
ရန်၊ ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကား၊ ဆဲဆိုသော စကားမျိုးကို
ဘယ်တော့မျှမပြော။ ပြီးတော့ အမျက်လည်း ပြေလွယ်ပါသည်။
လုပ်ငန်းသဘာဝအရ သီးခြားဖြစ်ပြီး၊ သူလည်းအုပ်ချုပ်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် စက်ခန်းအုပ်ကို ဆရာ၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်
တွင်ရှိသည်ဟု သဘောထားဘဲ၊ အုပ်ချုပ်သူတစ်ဦးအနေဖြင့်
တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်ပါသည်။ ကျွန်းကိုင်းမှ၊ ကိုင်းကျွန်းမှ
ဆက်ဆံတတ်သော ဆရာ၏ကျွမ်းကျင်သည့် ဆက်ဆံရေးကြောင့်၊
ဆရာအား သူဌေးက လေးစားသလို၊ စက်ခန်းအုပ်နှင့် စာရေးတို့
ကလည်း တလေးတစားရှိလှပါသည်။ လက်ထောက် စူကာနီ၊

ဆီလောင်းသင်္ဘောသားတို့၏ လေးစားချစ်ခင်ခြင်းကို ဆရာပိုင်စွာ ရရှိထားပါသည်။

သန်မာသည် ဆရာကို အတုယူ၍ ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တိုလေးစား၊ ငယ်သူကို သနားပုံစံဖြင့် ကျင့်ကြံနေထိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မတရားအနိုင်ကျင့် မိန့်ပိလွန်းသည့် တက်မကို ကိုစံဖေကိုတော့ ရိုသေ၍မရပါ။ လေးစား၍လည်း မရပါ။ သူကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းစိတ်ဓာတ်နှင့် လက်အောက်အပေါ်ညစ်ပတ်သည့် စိတ်ဓာတ်တို့အပြင် မိန်းမလို မိန်းမရ အပြုအမူများက ရိုသေလေးစားစရာမရှိ။ တက်မကိုင်ကိုစံဖေသည် သာပေါင်းမြို့နယ် ကျတောကျေးရွာသားဟု သိရပါသည်။ ကျတောရွာမှ သူညီလေသူဆီလာလည်စဉ် ချစ်ရက်တောမုန့်များပါလာသဖြင့် သူညီလေသူချစ်ရက်တောမုန့်များလိုက်ဝေ၍ သန်မာတို့စားမည်ပြုစဉ် ကိုစံဖေက သန်မာနှင့် ဆန်းလွင်တို့ လက်ထဲမှ မုန့်များကို ပြန်လှူသော ခဲ့သည်ကို သန်မာမမေ့ပါ။

သန်မာသည် များပြားလှသည့် သင်္ဘောသားတာဝန်များ ထမ်းဆောင်နေရ၍လည်းကောင်း၊ အမြဲစိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူ တက်မကိုင်ကိုစံဖေကြောင့်လည်းကောင်း၊ နန့်နှင်းဆီကို သတိမရမိတော့ပါ။ မေ့နေမိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မေ့လည်းမေ့သင့်သည်ဟု သန်မာထင်မိသည်။ နန့်နှင်းဆီ၏ အပြစ်လည်း မဟုတ်ပါ။ နန့်နှင်းဆီအပေါ်လည်း သန်မာအပြစ်ပုံမချချင်ပါ။ စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းတက်ခွင့်မရတော့ခြင်း။

နန့်နှင်းဆီကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းတို့ကို လွတ်သည့်ငါးကြီးသည် ဟု ကြေကွဲတမ်းတမနေသင့်တော့ပါ။ ကံစီမံရာအတိုင်းသာဟု သန်မာသည် ကံကိုပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ သန်မာသည် ကိုယ်ပန်းစိတ်ပန်းဖြစ်နေသည့်ကြားက ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့ကို သတိရတတ်ပါသည်။ သန်မာ နဒီဒေဝီရေယာဉ်၌ နှစ်နှစ်ခန့် အကြာလောက်တွင် သူဌေးဦးလှက်ဖရိုဝင်းက စာတစ်စောင်လာပေးပါသည်။ သန်မာနဒီဒေဝီရောက်ခါစက အိမ်သို့ပြန်သေးသည်။ ထိုစဉ်က သူဌေးလိပ်စာပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာက ဦးလေးဆီကစာ။ ဦးလေးစာဖတ်ပြီး သန်မာဝမ်းသာလိုက်သည်မှာမပြောနှင့်။ ဝမ်းသာရသည့်အကြောင်းက သန်မာနေစဉ် စိတ်ပူနေရသည့် လက်ခွဲချဲ့ဒိုင်အလုမ်မလုပ်တော့ဘဲ ဆိုက္ကားထောင်လိုက်ပြီး လောကဓရဲ့မှာ တစ်ခဏတာပဲ ဆုံလိုက်ရသည့် ရဲမောင်တို့ လေးယောက်ကို သန်မာအကူအညီတောင်းထားသည့်အတိုင်း ဆိုက္ကားနှင့်သည့်အလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း ရေးထားသည်။ ဦးလေးကို သန်မာ ကျေးဇူးတင်နေပါသည်။

တစ်နေ့ လှိုင်မြစ်ဗားကရာဆိပ်ကမ်းတွင် နဒီဒေဝီကပ်၍ မီးသွေးအိတ်များချနေစဉ် ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနမှ ရေယာဉ်ရှောင်တခင်စစ်ဆေးသည့်အဖွဲ့၏ ရေယာဉ်သည်နဒီဒေဝီရေယာဉ်သို့ လာကပ်ပါသည်။ ရေယာဉ်အုပ်ကိုယ်တိုင် ရေယာဉ်လိုင်စင်အားလုံးယူလာခဲ့ပါဟု လှမ်းပြောသဖြင့် ဆရာဦးညိုမြင့် ယူစရာရှိသည်ကိုယူလာပြီး သန်မာကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့

ဟုခေါ်ကာ စစ်ဆေးရေးအရာရှိရှိရာ သင်္ဘောအပြုလေးပေါ် ကူးလာခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာအစစ်ဆေးခံနေစဉ် သန်မာရပ်ကြည့် နေပါသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်က နဒီဒေဝီရေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်ကို သန်မာမြင်နေရပါသည်။ ဆရာက သန်မာကို သူ့အခန်း စာကြည့် စားပွဲပေါ်မှ စာကြည့်မျက်မှန် သွားယူခိုင်း၍ သန်မာပြေးသွားယူ လိုက်ပါသည်။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် ဆရာသည် သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စကို အခြားသူများသို့ ခိုင်းလေ့မရှိပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ် ဆောင်လေ့ရှိပါသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိရှေ့တွင် တစ်ခုခုလိုအပ် လျှင် ထိုနေရာမှ ထမသွားလိုသဖြင့် ဆရာက သူ့ကိုခေါ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သန်မာသဘောပေါက်သွားပါသည်။

ခဏကြာတော့ စစ်ဆေးခံမှုပြီးသွားသဖြင့် ဆရာနှင့် သန်မာတို့ နဒီဒေဝီရေယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘုတ်ဖြူလေးသည် နဒီဒေဝီမှခွာ၍ ဈေးကြီးဗောတံတားဘက်ဆန် တက်သွားပါသည်။

“အိုကေတယ် မဟုတ်လားဆရာ။ ဆရာညဏ်ကတော့ တကယ်ပြေးသလားမမေးနဲ့ လက်ဖျားခါလောက်တယ်။ သန်းတင် အမိုးပေါ်တံမြက်စည်းတက်လှည်းပြီး အောက်ရောက်ခါစ ရှိသေး တယ်။ နော်တီကယ်ဘုတ် ကပ်လာတာနော်...”

စာရေးဦးတင်မြင့်က အပြစ်ပေးနေသည့် ဆရာက အိုးကျ ခံလိုက်ရသည့် ကျောင်းသား၏မျက်နှာမျိုးဖြင့် ရေယာဉ်အုပ် ဦးညိုမြင့်ကို ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့်ပြောနေသည်။

“အိုကေပါ စာရေးကြီး၊ ဘာအပြစ်မှ ရေးမသွားလို့ စာရေး ကြီးအိတ်ကပ်ထဲမှယူပြီး ဘာငွေမှလည်း တရားရုံးသွားဆောင်စရာ မလိုပါဘူး။ မျက်နှာတော့ အတော်ပူမိတယ် စာရေးကြီး။ မီးသွေး တင်တဲ့ သင်္ဘော၊ အမိုးပေါ် တင်နေကျဆိုတာ၊ လူတိုင်း သိနေတာပဲ။ စစ်ဆေးရေးမှူးတွေလည်း မသိဘဲနေမလား။ လက်ထောက်စစ်ဆေး ရေးမှူးက ပစ္စည်းအားလုံးစုံ မီးအားလုံးစုံ အမိုးပေါ်တက်ကြည့် တာလည်း မီးသွေးမှုန့်တစ်မှုန့်မတွေ့ရဘူးလို့ သတင်းပို့လိုက် တော့ ရင်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်မိတယ် စာရေးကြီးရေ၊ တံမြက်စည်း လှည်းတော်တဲ့ မောင်သန်းတင်ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်လိုက် ပါဦး...”

“တိုက်လိုက်ပါ့မယ်ဆရာ၊ သူစားချင်တာ ကျွေးလိုက်ပါ မယ်။ မင်းတို့အားလုံးလည်း အမိုးပေါ် တံမြက်စည်းတက်လှည်း ရင် သန်းတင်လို မီးသွေးတစ်မှုန့်မကျန်အောင် လှည်းကြ၊ ကြား လား...”

စာရေးဦးတင်မြင့်က သန်မာတို့ သင်္ဘောသားအားလုံးကို လက်ညှိုးလှည့်ထိုးပြီး ပြောကာထွက်သွားသည်။ သင်္ဘောသား ကိုသန်းတင်ကို လက်ဖက်ရည်သွားတိုက်သည်ထင်သည်။ သန်မာ သည် ဆရာကိုမေးချင်တာတွေ များလာပြီ။ စောစောက သန်မာ ဆရာအခန်းထဲ မျက်မှန်ဝင်ယူတော့ မမျှော်လင့်သည့်အရာတွေ ရ သည်။ ဆရာအခန်းတွင် စာကြည့်တိုက် သေးသေးလေးသေး သေး တစ်ခု၊ ခုတစ်ခါအမိုးပေါ် မီးသွေးတင်သည့်ကိစ္စ၊ သန်မာသိချင် လွန်းလာသဖြင့် နဒီဒေဝီ ဦးခန်း ပက်လက်ကုလားထိုင်၍စာကြည့် နေသည့် ဆရာဆီကပ်သွားမိသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်သန်မာ၊ ဆရာဘာကူညီရမလဲ။ ပြောပါ

...”

“ဆရာ့ မျက်မှန်သွားလူတုန်းက ဆရာ့အခန်းထဲမှာ စာကြည့်တိုက်သေးသေးလေးတွေ့ခဲ့တာ အံ့ဩနေလို့ပါဆရာ။ ပြီးတော့ သင်္ဘောခေါင်မိုးပေါ် မီးသွေးတင်တဲ့ကိစ္စလည်း ကျွန်တော် နားမရှင်းလို့ပါဆရာ”

“အေး။ ဟုတ်ပြီ၊ စာကြည့်တိုက်ကိစ္စက နောက်မှပြောပြ မယ်။ ခေါင်မိုးပေါ် မီးသွေးတင်တဲ့ကိစ္စအလျင်ပြောမယ်။ ပြည်တွင်း ရေကြောင်းသွား မီးသင်္ဘောအက်ဥပဒေအရ ရေယာဉ်လိုင် စင်ပေါ်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ကုန်အလေးချိန်ထက် ကုန်ပိုမတင်ရဘူး။ စီးခွင့်ရှိတဲ့ လူဦးရေထက်၊ လူပိုမတင်ရဘူး။ ရေယာဉ်အမိုးပေါ်မှာ ဘယ်လိုကုန်မှ မတင်ရဘူး။ အမိုးပေါ်ကုန်တင်တာတွေ့ရင် ဖမ်းနိုင် တယ်။ ဖမ်းမိရင် တရားစွဲခံရမယ်။ ငွေဒဏ်အရိုက်ခံရမယ်။ ဒီဇယ် က အပြင်ကဝယ်မောင်းရတာ ဈေးကြီးတော့ အမိုးပေါ် ကုန်မ တင်ရင် ဘယ်လိုမှ မကိုက်ဘူး။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်အတွက် ကျန်သင့် သလောက် ကျန်အောင် မျက်စိမှိတ်တင်ရတာပဲ။ ဖမ်းမိတော့ လည်း တရားရုံးမှာ ဒဏ်ရိုက်ခံရရုံပဲပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သင်္ဘော ကပ်ကပ်ခြင်း ခေါင်မိုးပေါ်ကမီးသွေး အလျင်ချခိုင်းရတာ မြန်မြန် ချခိုင်းရတာ။ ခေါင်မိုးပေါ် မီးသွေးမှုန့်တစ်မှုန့်တပ်မကျန်အောင် တံမြက်စည်းချောနဲ့ လှည်းခိုင်းရတာပေါ့ မောင်သန်မာ ...”

“စာရေးကြီးပြောတာ တကယ်မှန်တယ်နော်၊ ဆရာက တကယ်အကွက်မြင်တာကိုး . .”

“စာကြည့်တိုက် ကိစ္စမပြောခင် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်လာစေ

တဲ့ ဆရာ့ဘဝကို အလျင်ပြောပြမှ ဖြစ်မှာ။ ဆရာ့ဇာတိက မြင်းခြံ တောင်သွာကပါ။ အဖေအမေက ကျောင်းနေတုန်းဆုံးတော့ ကျောင်းထွက် လယ်ယာလုပ်။ ထယ်မခိုင် ထွန်မခိုင် နွားမခိုင် ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာ့ကို ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က သနားပြီး ရန်ကုန် ခေါ်လာ။ သရက်တောကျောင်းတိုက်က မှန်ကျောင်းဆရာတော် ထံအပ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနဲ့ ဆယ်တန်းဖြေ။ အောင်တော့ ဆရာတော်က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရော၊ ဘွဲ့တစ်ခု ရအောင်ရော၊ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့ဒကာ ဒကာမဖြစ်တဲ့ ရွှေတောင် တန်းလမ်းမှာနေတဲ့ ဦးမြင့်ဦး၊ ဒေါ်ထားထားဦးတို့ လက်ထဲအပ်လိုက် တယ်ဆိုပါတော့ ...”

“သူတို့က ဘာလုပ်တာလဲဆရာ ...”

“သူတို့က သင်္ဘောပိုင်ရှင်တွေလေ။ ဒီနဒီဒေဝီက ဦးမြင့်ဦး သင်္ဘောပေါ့။ တစ်နှစ်ကမှ သူတို့ကပုသိမ်လိုင်း နှစ်ထပ်သင်္ဘော ဝယ်ချင်လို့ ဒီသင်္ဘောကို ဦးဂျက်ဖရိုဝင်းကိုရောင်းလိုက်တာ။ ဦးမြင့်ဦးက နောက်ဝယ်တဲ့ နှစ်ထပ်သင်္ဘောမှာ ဆရာ့ကို ဆက်လုပ် စေချင်တယ်။ ဆရာလုပ်မယ်ဆိုလည်း ရတယ်။ ဆရာမှာ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ် ကျွမ်းကျင်မှုလက်မှတ်ရှိတယ်။ ဆရာဟာ နဒီဒေဝီမှာ ရေပုတ်ကြိုးချည်သင်္ဘောသားကနေ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ် လက်မှတ်ရတဲ့အထိ လုပ်လာခဲ့တာ။ ဒီနဒီဒေဝီ ရေယာဉ်က အေးအီး စီအင်ဂျင် မြင်းတောင်ရေ ၁၀၀ ရှိတဲ့ သင်္ဘောပေါ့။ ဒီသင်္ဘောမျိုးကို တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်လက်မှတ်ရှိသူမှ မောင်းခွင့်ရှိတာ။ တက်မကိုင် မောင်းခွင့်မရှိဘူး မောင်သန်မာ ...”

၁၅

သုသိန်

“ဆရာဟာ ဒုတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအောင်လို့ ဒီသင်္ဘောထက်ကြီးတဲ့ မြင်းကောင်ရေများတဲ့ သင်္ဘောကိုလည်း ပြောင်းမသွားခဲ့ဘူး။ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအောင် တော့လည်း ဘယ်နှစ်ထပ် သင်္ဘောတွေပေါ်မှ ပြောင်းမသွားခဲ့ဘူး။ ပိုင်ရှင်ဦးမြင့်ဦးကို လေးစားတွယ်တာသလို နဒီဒေဝီကိုလည်း ဆရာ ချစ်လို့ ဆရာဘယ်သင်္ဘောမှ မပြောင်းခဲ့တာပါ မောင်သန်မာ”

“ဆရာပြောသလိုဆို ပထမတန်းရေယာဉ်အုပ်က ကြီးတာ ရော သေးတာရော၊ အားလုံးမောင်းချင်တာ မောင်းလို့ရတဲ့သင်္ဘော ပေါ့ဟုတ်လားဆရာ . . .”

“ဟုတ်တယ်မောင်သန်မာ ဘယ်ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ် မောင်းခွင့်ရှိတဲ့ ရေယာဉ်နဲ့ အဲဒီအောက်နိမ့်တဲ့ ရေယာဉ်တိုပဲ မောင်းခွင့်ရှိတယ်။ မြင့်တဲ့ရေယာဉ်ကို မောင်းခွင့်မရှိဘူး။ ပြည်တွင်း ရေကြောင်းမှာ သွားလာနေတဲ့ ဘယ်ရေယာဉ်မျိုးကိုမဆို ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်လက်မှတ်ရှိသူက မောင်းခွင့်ရှိတယ် မောင်သန်မာ”

“ဆရာအနေနဲ့ကလည်း ခုနလို မီးသွေးအမိုးပေါ်တင်လာ ပြီး အဖမ်းမခံရအောင် သူဌေးရဲ့ငွေ ဒဏ်ငွေမဆောင်ရအောင် စေတနာထား မေတ္တာထားလုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ သူဌေးဦးမြင့်ဦး ကလည်းသိတယ်။ သူတို့ ခုလိုနှစ်ထပ်သင်္ဘော ဝယ်နိုင်အောင် အဖိတ်အစင်နည်းအောင် ဝင်ငွေများအောင် ဆရာလုပ်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း သူဌေးကသိတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက နဒီဒေဝီက

မခွာချင်မှန်း၊ မခွာနိုင်မှန်းလည်းသိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူဌေးက ဆရာကို အတင်းအကြပ်မခေါ်တော့ဘဲ စိတ်ချမ်းသာသလို နေခွင့် ပေးခဲ့တာပဲ မောင်သန်မာ . . .”

“စကားပြောချင်တာများနေတော့ လိုရင်းမရောက်တော့ ဘူး။ ဒီလို မောင်သန်မာရဲ့ ဦးမြင့်ဦးက ဆရာကိုစအပ်တာက သင်္ဘောစာရေးဦးဝင်းမောင်ဆီ စာရေးလုပ်ငန်းသင်ဖို့အပ်တာ။ ဆရာက ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်ချင်သူဆိုတော့ သူဌေးကို သင်္ဘောသား ဘဝလုပ်ပါရစေပြောတော့ လူထူးလူဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းအကြည့်ခံရ တယ်။ နောက်မှ သူဌေးက ရေယာဉ်အုပ် ဦးခင်မောင်ဦးခေါ်ပြီး ရေယာဉ်ပညာအဝဝသင်ပေးပါလို့ အပ်ခဲ့တာ။ ဒါကို တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းနဲ့ သင်္ဘောသားအချို့က ကျေနပ်ပုံမရဘူးမောင်သန်မာ”

“နဒီဒေဝီမှာ ဆရာသင်္ဘောသားအဖြစ် စလိုက်တဲ့ အခေါက်မှာပဲ ဝိုးလောင်းမြစ်ကျဉ်းမှာ နဒီဒေဝီနဲ့ ဧရာမင်းသား တိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာတင် တက်မကိုင်ကိုခင်ဝင်းနဲ့ သင်္ဘော သား တချို့က ဒီကောင်ကြောင့် ဖြစ်တာ။ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဒီကောင်ဟာ ဂြိုဟ်ကောင်ခိုက်တဲ့ကောင် ရေထဲစတေးပစ်ရမယ်လို့ ကြိမ်းကြတော့၊ ဆရာဟာ သင်္ဘောသားလုပ်ရမှာ စိတ်ကုန်သွား တယ်။ ဧရာမင်းသားက ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သွားပြီး ရေတွေဝင်လာ သလို နဒီဒေဝီနဲ့တွဲပြီး သောင်ပေါ်ထိုးတင်ပေး။ လူတွေအမြန် ဆင်းခိုင်းနဲ့ အလုပ်ကိုရှုပ်သွားတာ။ ငိုကြွယိုကြနဲ့ ကမ္ဘာပျက်သလား အောက်မေ့ရတယ် မောင်သန်မာ . . .”

“ဆရာကလည်း သင်္ဘောသားသစ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရဉ်း
မသိဘူးလေ။ ဆရာဦးခင်မောင်ဦးခိုင်းတာပဲ လုပ်ပေးနေတာပေါ့
ဧရာမင်းသားဆီ သွားကူညီပြန်တော့လည်း တက်မကိုင် ကိုခင်မောင်
က သူတို့နဲ့မလိုက်ခဲ့လို့ဆိုပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရက်ရက်စက်စက်
ပြောတာ၊ ပြောရုံမကဘူး။ ထိုးမယ်လုပ်တော့ ဆရာက ဘယ်ခဲမဲ
ပြန်ထိုးမယ်လုပ်တုန်း စာရေးဦးဝင်းမောင်လာလို့ ပြီးသွားတာ။ ခု
သင်္ဘောတိုက်တာကလည်း တက်မကိုင် ကိုခင်မောင်မောင်တို့
တိုက်မိသွားတာ။ ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက အိမ်သာခဏ တက်
တုန်း ဖြစ်သွားတာ။ ဧရာမင်းသား ရေယာဉ်ကလည်း ဆယ်
မပါဘူး။ တက်မကိုင် မောင်းနေတာတဲ့။”

“အဲဒီသတင်း သူဌေး မသိစေခဲ့လို့ ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခံ
အုပ်၊ စာရေးလူကြီးတွေက သင်္ဘောသားအားလုံး ပိတ်ထားတာ
ကိုခင်ဝင်းက သူဌေးကိုသွားပြောဖြစ်အောင် သွားပြောသေးတာပဲ
သူဌေးက ဆရာကြောင့် သင်္ဘောခိုက်တယ်ဆိုတာ မယုံကြွား
ရေထဲသွားရတာမို့ သတိနဲ့နေဖို့ပဲ ပြောသွားခဲ့တယ်လေ။ စာ
ကတည်းက သူဟာ ဆရာရန်သူဖြစ်လာတယ်။ သူက အပေါ်
ကဆိုတော့ ညစ်ပတ်နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆရာတို့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်း
အောင် လုပ်တယ်။ ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတယ်။ ဆရာစာမေးပွဲအတွက်
စာဖတ်ဖို့စာအုပ်ကိုင်တာနဲ့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာခိုင်းတော့တာ
သူကတမင်ကို ဆရာစာအုပ်ကိုင်၊ မကိုင်စောင့်ကြည့်နေတာ ထင်
ရဲ့။ ဆရာကလည်း မရရတဲ့နည်းနဲ့ စာကျက်တယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်
ချိန်အိပ်ချိန်တွေမှာ စာကျက်ရင်းနဲ့ မြန်မာစာအဓိကနဲ့ ဝိဇ္ဇာ
ရခဲ့တာပဲ မောင်သန်မာ...”

“ရေယာဉ်အုပ် ဖြေတော့လည်း အဲဒီလိုကြိုးစားဖြေပြီး
ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအောင်တော့ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးကဆုံး၊
နဒီဒေဝီမှာပဲ ဆရာရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်။ ကိုခင်ဝင်းလည်း သုခကျော်
ပြောင်း၊ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်လာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းရှိလာတော့
သူဌေးကိုခွင့်တောင်းပြီး ရေယာဉ်အုပ်အခန်းမှာ လက်သမား
ဆရာနဲ့ စာကြည့်တိုက် သေးသေးလေး လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ စာအုပ်တွေ
ကတော့ ဆရာခွေးနည်းစာနဲ့ စုဝယ်ထားတဲ့စာအုပ်တွေလေ...”

“မောင်သန်မာကို ခုလို ဆရာရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောပြရတဲ့
အကြောင်းက မောင်သန်မာအနေနဲ့ ဆရာကို အတုယူစေချင်
လို့ပါ။ မောင်သန်မာအကြောင်း ဆီလောင်းမောင်ဆန်းလွင် ပြောပြ
လို့ ဆရာအကုန်သိထားပြီးပါပြီ။ မောင်သန်မာ အဝေးသင်ဖြေပါ။
အဝေးသင်မဖြစ်ဖြစ်အောင်ဖြေဖို့ ဆရာတိုက်တွန်းပါတယ်။ ဆရာ
ထံမှာ အကူအညီ တောင်းစရာရှိတောင်းပါ။ ဆရာအချိန်မရွေး
ကူညီမယ်။ မောင်သန်မာဘဝနဲ့ ဆရာဘဝအတော်တူပါတယ်။
ဆရာဘက်က သူဌေးရှိတယ်။ ရေယာဉ်အုပ်ရှိတယ်။ စာရေးရှိ
တယ်။ မောင်သန်မာဘက်မှာလည်း သူတို့ရှိကြမှာပါ။ ဘယ်လို
အခက်အခဲတွေ့တွေ့၊ ဒူးမထောက် လက်မမြှောက်ပါနဲ့။ အနင်းခံ
ရတဲ့စပါးဟာ သန်လာပါလိမ့်မယ် မောင်သန်မာ။ ကဲသွားနားပေ
တော့”

ထိုနေ့က ဆရာဦးညိုမြင့် ပြောစကားများသည် သန်မာ၏
ရင်ထဲမှာရော ခေါင်းထဲမှာပါ ဓာတ်ပုံရိုက်သကဲ့သို့ စွဲထင်နေသည်။
နားထဲသို့လည်း တဝေလည်လည်၊ တက်မကိုင်ကိုစံမေနှင့် သူ

အပေါင်းပါတို့၏ သန်မာစိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲအောင် စာကျက်
မရအောင် နှိပ်စက်ကလူပြုခဲ့လေတိုင်း ဆရာစကားပြန်သတိရပြီး
လက်မမြှောက် ဒူးမထောက်လိုစိတ်ဖြင့် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့်၊ ရသည့်
နည်းဖြင့် စာများကျက်မှတ်ခဲ့ရာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံး
နှစ်စာမေးပွဲကို လွန်ခဲ့သောနှစ်လကျော်ခန့်က ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆို
ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (မြန်မာစာ) ကို ရရှိပေတော့
မည်။

သည်ဘွဲ့ရခြင်းသည် ဆရာဦးညိုမြင့်၏ ကျေးဇူးတွေ
များစွာပါပါသည်။ သန်မာသည် ရူပဗေဒအထူးပြုဘာသာရပ်ကို
သင်ကြားလိုသော်လည်း သိပ္ပံဘာသာရပ်လက်တွေ့သင်တန်းတက်
ရန် မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်သည့် အတွက် လက်တွေ့သင်တန်းမပါသည့်
မြန်မာစာ အထူးပြုဘာသာယူ၍ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်လျှောက်
ထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာစာ အထူးပြုဖြင့်ဘွဲ့ရခဲ့သော
ဆရာထံမှ မသိတာနှင့် သိချင်တာကိုမေးရသကဲ့သို့ လိုအပ်တာ
မှန်သမျှ ဆရာထံမှ အကူအညီ များစွာရယူခဲ့ရပါသည်။

သန်မာသည်အဝေးသင်တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲများဖြေဆိုရန်
အတွက် လေးနှစ်စလုံး နှစ်စဉ် အနီးကပ်ပို့ချသင်တန်း တက်ရန်နှင့်
စာမေးပွဲဖြေရန်အတွက် နှစ်စဉ်ခွင့်တင်တိုင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူခွင့်
ပေးခဲ့ကြသည့် သူဌေးဦးဂျက်ဖီဝင်း၊ ရေယာဉ်အုပ်ဦးညိုမြင့်၊ ဆရာ
ဦးတင်မြင့်တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်နေမိသည်။ ထို့အတူ သန်မာ
ကိုခွင့်ပေးရန် သန်မာအတွက်ပါ သူတို့ပို့လုပ်ပေးပါမည်ဟု

ရေယာဉ်အုပ်ကို ဝိုင်းပြောပေးခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းသင်္ဘောသား
များ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း သန်မာမမေ့နိုင်ပါ။

မနေ့က သန်မာအောင်စာရင်းသွားကြည့်တော့ သန်မာနှင့်
အတူ ဆီလောင်းဆန်းလွင်၊ သင်္ဘောသားသန်းတင်တို့ပါ လိုက်ကြည့်
ကြပါသည်။ သန်မာအောင်ကြောင်းတွေ့ရတော့ ဆန်းလွင်နှင့်
သန်းတင်တို့ ထခုန်မိကြအောင် ပျော်သွားကြသည်။ သန်မာက
နဒီဒေဝီသို့အပြန်တွင် အကြော်မျိုးစုံ ၂၅ ခုဝယ်လာခဲ့ပါသည်။
သန်မာစာမေးပွဲအောင်ကြောင်းသိကြတော့ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး
ဆူညံသွားတော့သည်။ တက်မကိုင် ကိုစံဖေနှင့် သင်္ဘောသား
နှစ်ယောက်သာ ငြိမ်နေသည်ကို သန်မာတွေ့ရပါသည်။ သန်မာက
သူတို့ကို အကြော်သွားပေးပေမယ့် မယူကြဘဲ မျက်နှာတစ်ဖက်
လှည့်သွားကြပါသည်။ သန်မာစာမေးပွဲအောင်သည်ကို မနာလိုဟန်
ရှိသည်။ အဘိဇ္ဈာများပြီး မုဒိတာမပွားနိုင်။ သူတို့အကြော်မစား
ကြပေမယ့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အကြော်တွေ
စားသွားကြရာ ၂၅ ခုလုံးကုန်သွားပါသည်။

သန်မာသည် နဒီဒေဝီရေယာဉ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသား
လုပ်သည်မှာ လေးနှစ်ကျော်ပြီ။ တတိယတန်းရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲ
ဖြေမည်ဆိုလျှင်ဖြေ၍ ရသွားပြီ။ ဘွဲ့စာမေးပွဲအတွက် လုံးပန်းနေရ
သဖြင့် ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအတွက် ဘာမျှမပြင်မဆင်ရသေး။
ထိုစာမေးပွဲအတွက်သန်မာသည် ရေယာဉ်အုပ် ဆရာဦးညိုမြင့်ထံမှ
ပင် အကူအညီများစွာ ယူရပေဦးတော့မည်။

သည်နေ့ ပုသိမ်သို့ နဒီဒေဝီသင်္ဘောပြန်ဆိုက်တော့ သင်္ဘောသားအားလုံး ကုန်ထုတ်နေသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သန်မာကလည်းသည်နေ့ သူ့အလုပ်ဖြစ်သည့် သင်္ဘောပန်ကာတွင် ပတ်နေသည့် ဒိုက်များကိုပင်ဆယ်ရန် ဆင်းနေကျအတိုင်း သင်္ဘော အမိုးပေါ်တက်လှေကားခြေရင်းကို ကိုင်ဆင်းရင်း ရေထဲသို့ငုပ်ချ လိုက်သည်။ ထိုအချိန် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်မြင် လိုက်ရသဖြင့် ငါးမန်းတစ်ကောင်ထင်မှတ်ပြီး သန်မာ ရေကိုတအား ယက်၍ ရှောင်လိုက်ရာ ခြေဖျားနှင့်ပဲ ခတ်မိပြီးသိသိလေးလွတ် သွားသည်။ မြစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းကျသွားသည်ကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် သန်မာက ငါးမန်းမဟုတ်မှန်း တပ်အပ်သိလိုက်ပြီး ဒိုက် ဖြတ်ရန် ပန်ကာဆီသို့မသွားတော့ဘဲ မြစ်ကြမ်းပြင်ဆီ ထိုးဆင်း သွားသော အရာကိုသိလိုသဖြင့် ရေအောက်သို့ ဆက်ငုပ်လိုက် သည်။ အလို။ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပါလား။ သန်မာက လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်မကြည့်သည်။ ရွှေ့ရုံပဲရှိသည်။ အသက်ရှူရန် ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရပြန်သည်။ သန်မာတစ်ကြိမ်ပြန်ဆင်း ပြီးမှ မကြည့်မိပြန်သည်။ လေဖိအား ရေဖိအားကြောင့်လား မသိ။ ရေပေါ်သို့ ပွေ့ယူလာ၍မရ။ အရွယ်အစားက ရာဇဝင်မှ ရာဇ နှင့်ချိန်သည် အလေးလောက်ရှိပေလိမ့်မည်။

သန်မာအဖို့ သည်နေ့သည်အချိန်သည်ကာလတွင်မှ ဒိုက်ဖော်ဆယ်ရန် ရေထဲဆင်းရေငုပ်ခြင်းသည် ကံကောင်းလွန်း သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ပြာသိုလရောက်နေပြီဖြစ်၍ ငဝန်မြစ်

ရက ကြည်လင်နေသည်။ ငဝန်မြစ်ရေ ကြည်လင်နေ၍သာ သင်္ဘောပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေငုပ်သွားသောသန်မာ၏ ခြေမီးပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး တွန်းချလိုက်၍ ကျလာခြင်း သန်မာက အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ် သည်။ ငဝန်မြစ်သည် တန်ဆောင်မုန်းလအထိ ယခုကဲ့သို့ ရေ ကြည်လင်။ မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံးနှင့် တန်ဆောင်မုန်းအထိ နောက် နေမြဲသာ။ ထိုအချိန်များ၌သာ လူသတ်သမားက ကျောက်တုံး ကို ပစ်ချခဲ့လျှင်သန်မာသည် ကျောက်တုံးကြီးကျလာသည်ကို တွေ့မမြင်ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ရှောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သန်မာ လူသတ်သမားကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သန်မာ က လူသတ်သမားဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုကဲ့သို့ သန်မာရေထဲ ငုပ်သွားချိန် မှ ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းချမည်မဟုတ်ပေ။ သန်မာအမိုးပေါ် တ်သည့် လှေကားခြေရင်းတွဲလောင်း ကိုင်ဆင်းစတင်တည်းက ရေနှင့် ခိုမထိခင်ကတည်းက ကျောက်တုံးကြီးသို့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့် အောင်မ၍လည်းကောင်း တွန်းချ၍လည်းကောင်း ပြုလုပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့လုပ်ခဲ့လျှင် ရေပေါ်လေထဲတွင်ပင် အရပ်ကြီး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ခေါင်းကွဲ သေသွားပေလိမ့်မည်။ အသတ် သူက ကျောက်တုံးကြီး တွန်းချသူကို မြင်လိုက်ဦး။ သေသွားပြီ ဟူ၍ မည်သူသတ်ကြောင်း စကားပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်သက်သေအဖြစ် တရားခံဖော်ထုတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ် တာ။ ညံ့ဖျင်းလွန်းသည့် တရားခံရယ်လေ။ ကျောက်တုံးကြီးသည်

လေထဲနှင့်ရေထဲတွင် ကျဆင်းနှုန်း အမြန်မတူညီသည်ကို သင်းသတ် မပြုမိလေရောသလား။

သန်မာပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့အမိုးပေါ်တက်သည့် လှေကားအခြေမှ ဆင်းမလာမီ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကြီး ရှိ/မရှိတယ်သို့မျှ စဉ်းစားမရ။ သတိမထားမိ၍ဖြစ်မည်။ ကြိုတင် ကြံစည်ထားသည်ကား သေချာသည်။ ကျောက်တုံးကြီးကို တစ်ခါ ရာရာက တင်လာပြီး ဝှက်ထားလေသလား။ အမိုးပေါ်တက်သည့် လှေကားအနီးတွင် နဂိုကတည်းက ပို့ထားပြီး အဝတ်တစ်ထည် တစ်ခုခုနှင့် အုပ်ထားလေသလား။ အဝတ်လှန်းသည်ပုံစံဖြင့် ပုဆိုးလွှမ်းထားခဲ့လေသလား။ မသေချာဘဲ သူတစ်ထူးနစ်နာ အောင် မစွပ်စွဲကောင်း မထင်မြင်ကောင်းမှန်း သန်မာသိပါသည်။ သို့သော်လည်း မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိနေပြီ။ ဆင်ခြေရာလည်း တွေ့နေခဲ့ပြီ။ သည်ကိစ္စက တက်မကိုင်ကိုင်စေမှလွဲ၍ မည်သို့ လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဤမျှကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးကို ကိုင်စေ ပင် တစ်ယောက်တည်း သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက် အကူအညီတော့ ရယူရလိမ့်မည်။

သန်မာသည် အသက်အစွန့်ခံပြီးတော့ နဒီဒေဝီရေယာဉ် ပေါ်တွင် မနေလိုတော့ပါ။ သန်မာ့အတွက် ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် အထောက်အကူပေးခဲ့သည့် နဒီဒေဝီရေယာဉ်ကို မခွဲခွာလိုပေ။ ခွဲခွာရပေတော့မည်။ သန်မာသည် ရေယာဉ်အုပ် ဦးညိုမြင့်အား သည်ကိစ္စကိုဖွင့်ပြောပြပြီး သင်္ဘောမှဆင်းခွင့်ပြု၍ ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

ဆရာဦးညိုမြင့်ကိုယ်တိုင် ရေထဲဆင်းငုပ်ကြည့်ပြီးနောက် သူ့ဌေး ဦးကျက်ဖရိုဝင်းရောက်လာသဖြင့် ဆရာဦးညိုမြင့်က ဆက်လက် ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူ့ဌေးက သင်္ဘောသားအားလုံး စုဝေးစေပြီး ကျောက်တုံးကြီးကိစ္စမေးတော့လည်း အားလုံးဘူးခံကြသည်။ တက်မကိုင် ကိုင်စေနှင့်သူတပည့်ခင်မောင်တင့်တို့၏မျက်နှာများ က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လောက်အောင် ပျက်နေကြသည်ကို အားလုံးတွေ့ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ဌေးကရော ရေယာဉ်အုပ်ကပါ သန်မာအား နဒီဒေဝီရေယာဉ်မှ ဆင်းခွင့်ပြုခဲ့ ကြပါသည်။

ဆီလောင်းဆန်းလွင်တ သူညီသန်းလွင်လေး ဆယ်တန်း ဖြေထားပြီး၍ သန်မာ၏ အဝေးသင်စာစဉ်များနှင့် ပြဌာန်း စာအုပ်များကို ပေးခဲ့ရန်တောင်းသဖြင့် သန်မာက အားလုံးပေးခဲ့ ပါသည်။ သန်မာသည် အိပ်ရာလိပ်ကိုပွေ့ပြီး တခြားအလုပ်ရှာရန် နဒီဒေဝီမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာလာခဲ့မိပေပြီ။

“ဂစ် . . . ဂစ် . . . ဂစ် . . . ဂစ်”

သရက်ပင်ကြီးပေါ်မှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံ ကြောင့် အတွေးအိပ်မက်မှ သန်မာလန့်နိုးလာသည်။ သန်မာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လက်မှလက်ပတ်နာရီကိုထိုးကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၃) နာရီထိုးနေပြီ။ အချိန်တွေ အတော်ကုန်သွားပြီပဲ။ နက်ဖြန်မှစလျက် လုပ်ငန်းခွင်စဝင်ရတော့မည်ဖြစ်၍ သန်မာမအိပ်၍ မဖြစ်တော့။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးစိတ်ထဲမှာ ပတ်လည်

ရွတ်နေရင်း တဖြည်းဖြည်းမျက်ခွံများ လေးလာပြီး အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

ညဉ့်လည်းတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်သွားလေပြီ။

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁၈)

ပျံသန်းလာမည့် ငှက်တစ်စုပဲ

“လူနတ်ချမ်းသာ” ဆိုသည့်စကားကို သန်မာသည် အစက “လူနတ်ချမ်းသာ” ဟုပဲထင်ခဲ့၏။ လူရောနတ်ရော ချမ်းသာသည် ဟုပဲသဘောပေါက်နားလည်ခဲ့၏။ သာပေါင်းမြို့နယ် လှေကြီးတက် ကျေးရွာတွင် တစ်နေ့တန်နှစ်ရာကျ ပျော့ဖတ်စက်ရုံ တည်ဆောက် ရန်အတွက် မြေခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်း လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်မည်ဆိုတော့ သန်မာ ဟိုလေ့လာသည်လေ့လာ။ ဟိုစုံစမ်း သည်စုံစမ်းကြည့်တော့မှ “လူနတ်ချမ်းသာ” မဟုတ်ဘဲ “လူနတ် ချမ်းသာ” တွေအကြောင်း သန်မာကောင်းကောင်း သိလာရသည်။

လှေကြီးတက်ကျေးရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ကျေးရွာများမှ ရွာသူရွာသားများက ဇိုးသားကြသူတွေ၊ ငါးရွာဖားရွာ လယ်လုပ်၊ ခြံလုပ်လုပ်နေကြသူတွေ၊ ငါးရွာဖားရွာအလုပ်ပဲ ငွေအမြန် ပေါ်သည်။ အဖေက၊ လင်က၊ အစ်ကိုက၊ မောင်က၊ ဦးလေးက၊

တူက၊ ငါးရှာဖွားရှာ၊ အမေက၊ ဇနီးက၊ နှမက၊ အစ်မက၊ တူမက
အဘေက၊ ရွာထဲငါးဖားလှည့်ပတ်ရောင်း၊ ရွာနီးချုပ်စပ်ရောင်း၊
သာပေါင်းမြို့ပေါ်တက်ရောင်း၊ ငွေပေါ်သည်။ ငွေတိုင်ရသည်
ဤသည်ပင် ရွာများ၌ အကြွေးပေးခဲ့ရသည် ရှိသေး၏။ ငဝန်ဖြစ်
ငါးပေါဖားပေါတော့ ဈေးကောင်းကောင်းမရ။ ငွေများများမ
ငွေများများ မကိုင်ရ။ ကိုင်ရသည့်ငွေကလည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆာ
ကြက်သွန်၊ ငရုတ်လိုအပ်သည်များ ဝယ်လိုက်ရသဖြင့် လက်
အောင် မကိုင်လိုက်ရ။ လယ်အလုပ်၊ ခြံအလုပ်က ငါးရှာ ဖား
သကဲ့သို့ ချက်ချင်းငွေပေါ်သည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ငါးရှာ ဖား
လယ်လုပ် ခြံလုပ်အလုပ်က လူတိုင်းအတွက်မဟုတ်။

ရွာသူရွာသားတွေ ငွေလိုနေမှန်း၊ ငွေလိုချင်မှန်းသိကြလေ
လူတိုင်းကိုအလုပ်ပေးနိုင်သည့် ဧရာမစီမံကိန်းကြီး ဖြစ်နေ
ထိုစီမံကိန်းကြီးနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်သူတွေ၊ ထိုဆက်နွယ်
ပတ်သက်သူတွေ နှင့်ထပ်မံဆက်နွယ် ပတ်သက်သူတွေက လူ
ချမ်းသာလုပ်လာကြသည်။ ရွာမှာတစ်နေ့ကုန်နေ၍ တစ်နေ့က
အလုပ်လုပ်၍ လူတိုင်းငွေတစ်ရာကျပ် နှစ်ရာကျပ်လက်ထဲကို
မလွယ်သည်ကို လူနပ်ချမ်းသာတို့ သိကြ၏။ ဧရာမစီမံကိန်းကြီး
မြေခွဲထွင်ရှင်းလင်းခြင်း လုပ်ငန်းအတွက် ချပေးသည့်ငွေများ
ထဲက လူနပ်ချမ်းသာတို့အတွက် ကျန်နိုင်သမျှ ကျန်အောင် ချ
သမျှရအောင် ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမတို့ရသင့်ငွေများထဲမှ လူယူ
မားပြတိုက်မှ၊ ခိုးယူမှု တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ယူမှု
ပေါ်လို့မည်။

လူကြီးယောက်ျား တစ်ယောက်သုံးရာငါးဆယ် လုပ်နိုင်
တိုင်နိုင်သူမှ လေးရာ၊ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေး (လူရွယ်/လူငယ်)က
လုပ်အားခ အတူတူ၊ တစ်နေ့သုံးရာကျပ်သာပေးသည်။ အလုပ်ရှား၊
ငွေရှား တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့ ဤမျှငွေသည်ပင် လုပ်
ပျော်နေကြပြီ။ အလကားနေအလကား၊ လူတိုင်းအလုပ်ရ ငွေရ
နေကြတော့ အားလုံးပျော်နေကြပြီ။ တကယ့်ဝမ်းသာစရာပဲ။ လက်
ထဲငွေရှိတော့ သုံးနိုင်စွဲနိုင်ဝယ်နိုင်ချမ်းနိုင်ဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ
အားလုံး ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံးဖြစ်နေကြပြီပေါ့။

သူတို့အပေါ်မှာ အလုပ်သမားခေါင်း သို့မဟုတ် အလုပ်
သမားခေါင်းစာရေးမတွေ့ရှိသည်။ တကယ်ကျတော့လည်း သူတို့
လည်းမရှိမဖြစ်။ အလုပ်သမားဆိုသည်ကလည်း လုပ်ကြပြီဆို
ပစ်ထား၍မရ။ ပစ်ထားလျှင် အပါးခိုကြမည်။ နားနေကြမည်။
အလုပ်မလုပ်ဘဲ စကားများနေကြမည်မဟုတ်လား။ အလုပ်သမား
အလုပ်လုပ်နေအောင်ခိုင်းဖို့ အလုပ်သမားခေါင်း လိုပေတော့မည်။
နောက်တစ်ဆင့် ကြီးကြပ်သူ၊ သူကလည်း သက်ဆိုင်ရာ စီမံကိန်း
တာဝန်ရှိသူများထံမှ ငွေထုတ်ရမည်။ ငွေပြန်ထုတ်ပေးရမည်။
ထုတ်ယူသည့်ငွေနှင့် အလုပ်ပြီးပြတ်မှု ကိုက်မကိုက်စိစစ်ရမည်။
မကိုက်လျှင် ကိုက်အောင် စီစဉ်ရမည်။ ကြီးကြပ်ရမည်။ သူကလည်း
မရှိမဖြစ်မိုး၊ အားလုံးက မရှိမဖြစ်မြေ၊ မရှိမဖြစ်လေ၊ မရှိမဖြစ်
ဓရတွေမိုးတွေပါပဲလေ။

နဖူးမှချွေးခြေမကျအောင် အဆင်မဆင့်လျှင် ငွေ၊ မြေတို့
အောင်လုပ်ကြရသည့် အလုပ်သမားတွေထက် အလုပ်သမားခေါင်း
နှင့် ကြီးကြပ်သူတို့ကသာ အလုပ်သမားတွေအတွက်ပေးသည့်

ငွေတွေ ထဲမှ ငွေတွေမတော်တရော် ပိုယူနေကြသည်။ ဖြတ်စာလပ်စား မတော်မတည့်လုပ်ယူနေကြသည်။ တချို့နေရာကျတော့ ယောက်ျားငါးရာ၊ မိန်းမလေးရာ ကလေးသုံးရာပေးသည်ဟုလည်း ကြားရသည်။ ထပ်မံစုံစမ်းကြည့်တော့ ယောက်ျားခုနစ်ရာ၊ မိန်းမငါးရာ၊ ကလေးလေးရာပေးသည့်နေရာပင်ရှိသည်တဲ့။ အလုပ်ခိုင်းခိုင်းနည်းမတူ၍ပဲလား။ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သူတို့၏ မျှမျှတတ သမတကျကျ လုပ်ကိုင်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်များကြောင့်လား။ တစ်ခုတော့ ဖြစ်ပေမည်ပေါ့။ သာဓုခေါ်ဖို့၊ ကောင်းလေစွ။

အစိုးရက အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဘယ်မျှပေးသည်က သန်မာမသိပါ။ သန်မာသိသည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်သုံးရာ ငါးဆယ်။ လေးရာရသည်မှာ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ရသည် လစာထက်များ နေသည်ကိုသိပါသည်။ တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။ သင်္ဘောသားက စားဖို့မပူရ၊ နေဖို့မပူရမဟုတ်လား။ သူငွေအမြဲဖြင့် သင်္ဘောသား တစ်ယောက်၏ စားရေး နေရေးပါ။ တာဝန်ယူထားရတော့ လစာတစ်သောင်းကျော် တစ်သောင်းနှစ်ထောင် အဘယ်သို့ပေးနိုင်ပါမည်လဲ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ လှေကြီးတက်ဈေး ငါးမျိုးစုံအလွန်ပေါသလောက် ငါးဈေးလည်းတအားချိုသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်းပေါသည်။ ဒေသကလည်း ဆန်ထွက်တော့ ဒေသထွက်ဆန်ကလည်းဈေးချိုသည်။ သန်မာလို တစ်ယောက်တည်းသမားအဖို့ ချွေတာစားတတ်လျှင် တစ်ရာတစ်ရာငါးဆယ် မိပေလိမ့်မည်။ မုန့်ဟင်းခါးလောက်နှင့် တင်းတိမ်လျှင်သည့်ထက် ပိုစုမိပေလိမ့်မည်။

သန်မာလုပ်အား သန်မာသိသည်။ သူ့အချိန်လု လုပ်မည် ဆိုလျှင် တစ်နေ့လူကြီးယောက်ျား သုံးယောက်စာလောက် လုပ်နိုင်သည်။ အလုပ်ရှင်တို့ကို သန်မာလုပ်လည်းပြခဲ့သည်။ သန်မာလုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သဘောကျသွားသည်။ လုပ်ကွက်ပုတ်ပြတ်ငှားစနစ်ဖြင့် ငှားသည်။ သူ့လုပ်အားကကောင်းတော့ တစ်နေ့ထောင့်သုံးလေးရာစီသည်။ ငှားသူအတွက်လည်း တိုက်သည်။ မြေခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းအလုပ် အမြန်ပြီးသွားသည်။ လူသုံးလေးယောက်စာကို သူတစ်ယောက်တည်းက လုပ်ပေးတော့ ငွေကုန်လည်းသက်သာပြီး စက်ရုံဆောက်ဖို့ကိစ္စ အမြန်လုပ်နိုင်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူငွေအတော်အတန်စုမိတော့ ပုသိမ်ဆင်းပြီး လေးသံဝယ်သည်။ ပန်းပဲဖိုသွားသည်။ သူ့ကိုင်မည့် ဓားမနှစ်လက် စိတ်ကြိုက်လုပ်ပေးဖို့အပ်ခဲ့သည်။ မော်တာသုံး ဓားသွေးကျောက် တစ်ခု လူ့ရှင်းခေါင်းကံဆိပ် ဓားသွေးကျောက် တစ်ခုဝယ်သည်။ အခြားလိုအပ်သည် တချို့ဝယ်ပြီး မာဂရက်သင်္ဘောဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

သန်မာအတွက် တွက်ခြေကိုက်သောမြေ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းအလုပ်ကို သန်မာအကြာကြီးမလုပ်လိုက်ရ။ အကြာချည်း လုပ်နေချင်မှ အလုပ်ကပြီးသွားပြီ။ စက်ရုံမှာ တစ်နေ့ ပျော့ဖက်တန် နှစ်ရာကျစက်ရုံကြီးဖြစ်၍ ဆောက်မည့် အဆောက်အအုံကြီးက အကြီးကြီး၊ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း အဆန်းဆန်း

အကျယ်ကျယ်၊ စက်ရုံကြီးဆိုသို့ စက်ကြီးဝါးဖို့ဝါးတွေကလည်း လူနှင့် သယ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငဝန်မြစ်ရှိ ဝါးဖောင်တွေဆိုမှ ဝါးတွေကို ကား တွေနှင့် ဂိုဒေါင်တွေဆီဖို့၊ ဂိုဒေါင်တွေထဲမှ ဝါးတွေကို ကွန်ဘေယာ ခေါ် မီးယုံဝါးမျှော ဝါးပို့တံတားဆောက်ပြီး Hydraulic Roller တွေ ဖြင့် ပို့မည်တဲ့။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း တစ်နေ့တန် ၅၀ ကျ စက္ကူစက်ရုံတည်ထောင်မည်တဲ့။

အလုပ်တွေက ပေါလိုက်ဘီခြင်း၊ သန်မာအဖို့ မြေခွတ်ထွင် ရှင်းလင်းသည်လောက် ဝင်ငွေကောင်းမည် မဟုတ်သော်လည်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ဝင်လုပ်ပါက တစ်နေ့ တစ်ထောင် ပတ်ဝန်းကျင်တော့ ရရှိမည်ဟု သန်မာယုံကြည်သည်။ အစား ကောင်းကောင်းစားရလျှင် သတိရမှ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်သည်ဟု သန်မာကြားဖူးသည်။ သန်မာ အယူအဆကတော့ အလုပ် ကောင်း ကောင်းရနေတော့ ပြည့်စုံတို့ကိုသတိရလာသည်။ ပြည့်စုံတို့ကို လည်း သူ့လို လုပ်အားခ ကောင်းကောင်းရစေချင်သည်။ ဝင်ငွေ ကောင်းနေလျှင်၊ သူတို့ဘဝသည်ထက် ပိုတည်ငြိမ်လာမည် မဟုတ် ပါလား။ သန်မာသည် သူဌေးဦးဂျက်ဖရိုင်းအိမ်လိပ်စာနှင့် ဦးလေး ထည့်လိုက်သည့် တစ်စောင်တည်းသော စာကိုသတိရလာသည်။ သန်မာနေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြားမှ ဦးလေးရေးခဲ့သည့် စာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိပြန်ပြီ။

တူမောင်သန်မာရေး-
မင်းနေထိုင်ကောင်းပါစေလို့ တို့မိသားစုနဲ့ ပြည့်စုံလေး တို့က ဆုတောင်းနေကြပါတယ်။ တို့မိသားစုလည်း အားလုံးနေ ထိုင်ကောင်းကြပါတယ်။

မင်းလည်းငါတို့ဆီပြန်မလာတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိရော ဝယ်နော်။ မင့်ဒေါ်လေးက တစ်ခါတလေ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ မင့်ကိုမျှော်နေရှာတာ။ ငါလည်းမင်းသဘောတက်ပြီး နောက် တစ်ခါလာလည်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့စကားကို နားကမထွက်လို့ အန္တရာယ်များတဲ့အဲဒီလုပ်ငန်းကို စွန့်ဖို့ကြံစည်နေတာကြာခဲ့ပြီ။

ခု အဲဒီအလုပ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီမို့ မင်းစိတ်မပူအောင် ငါ စာရေးပြောလိုက်တာ။ ငါခုဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား။ တခြားမဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဆိုက်ကားထောင်စားတာပါ။ ဆိုက်ကား ထောင်ဖို့ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တယ်ကွ။ တို့အိမ်ဘေးက တစ်ခြံထဲနေတဲ့ကိုချစ်ဆွေလေ။ အိပ်မက် အရ ချဲထိုး တာ ငါးရာကွက်ပေါက်လို့ ချဲစွဲသွားလိုက်တာ။ ခုအိမ်ပါ ရောင်းပေး ရမလို့ဖြစ်လာတော့ တစ်ကွက်ထဲတစ်ဝိုင်းထဲမို့ ငါပဲဝယ်လိုက်တယ်။ သူ့အိမ်ရော ငါ့အိမ်ပါတစ်ခြံလုံးကိုလည်း သံဆူးကြိုးကာ လိုက်တယ်။ လက်ထဲကျန်တဲ့ငွေနဲ့ ဆိုက်ကားအစီး နှစ်ဆယ်လောက် ဝယ်နိုင်ပေမယ့် ဆိုက်ကားဆယ့်ငါးစီးဝယ်ထောင် လိုက်တယ်။ ညဆို ဆိုက်ကားတွေ ခြံထဲထည့်သော့ခတ်လိုက် တာပေါ့။

လက်ခွဲချဲဒိုင်က အကူတော့ပေးသား။ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုလန်ပြီးသာဖြုတ်ပစ်လိုက်ရတာ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ တယ်။ လောကဇရ်ဘုံကို မင်းပြောပြရုံနဲ့ ငါကြောက်နေခဲ့တာ။ နေ့ စိတ်မအေး၊ ညစိတ်မအေး။ ညအိပ်မပျော်၊ ခွေးဟောင်ရင်ပဲ လန် နေရတာမဟုတ်လား။ ခုလေ စားဝင်အိပ်ပျော်၊ လူ့ဘဝရဲ့ အရသာ အမှန်ကို ငါခံစားရပါပြီ။ ပြီးတော့ ငါတို့ လင်ကိုယ်မယားပဲဟာ။

ဘာပူစရာမှမရှိဘူး။ ပြည့်စုံလုပ်ပေးတဲ့ အရက်ရောင်းတဲ့ အလုပ် နဲ့တင်စားလို့ရတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြည့်စုံကလည်း ကတယ်လိမ္မာတယ်။ ငါတို့ ကို သူမိဘလိုသဘောထားတာ။ မင်းပြောထားတဲ့ မင့် သူငယ်ချင်း တွေလည်း ငါ့အိမ်ရောက်နေကြပြီ။ ရဲမောင်နဲ့ ကောင်းသန့်က အလျင် ရောက်တာ။ ဟန်ထွန်းနဲ့ ဘခင်က နောက်မှရောက်တာ။

သူတို့လေးယောက်လုံးငါ့ဆီမှာပဲ ဆိုက်ကားနင်းကြတယ်။ ဆိုက်ကားနင်းချင်သူတွေက ပေါပါတယ်။ မင့်မျက်နှာနဲ့ သူတို့ကို ပေးနင်းခဲ့တာပါ။ ပြည့်စုံလေးက အစက ငါတို့နဲ့အတူနေပေမယ့် သူသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့ သူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ သွားနေတယ်။ အခြားမဟုတ်ဘူး။ ငါဝယ်လိုက်တဲ့ ကိုချစ်ဆွေအိမ်ကို ငှားနေကြတာ။ ငါက မင့်သူငယ်ချင်းတွေမို့ စပေါ်ငွေမယူပါဘူး။ သူတို့က ထမင်းလခပေးစားတော့ ငါတို့လင်မယား သီးခြားအလုပ် ရသွားပြီပေါ့။ အခြေအနေအရ လူဆိုးလူပေလူတေလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ ကြပေမယ့် ခုလိုအလုပ်အကိုင်နဲ့ဆိုတော့ ဟုတ်နေကြသားပဲ။ သူတို့ အားလုံး လိမ္မာကြပါတယ်။

ညဘက်ပျင်းရင် ငါသူတို့အိမ်ဘက်ကူးသွားတာ။ ဒီကောင် လေးတွေက မင်းကိုတကယ်အထင်ကြီး လေးစားကြတာပဲ။ မင်း တရားရုံးမှာ ပြောခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောပြတာ ခဏခဏဆိုတော့ ငါအလွတ်ရနေပြီ။ မင်းအဘိုးချင်းဒစ်စစ်သားကြီး၊ မုဆိုးကြီးက မင်းကိုလမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက တောလည်ခေါ် သွားခဲ့တာတဲ့။ ၁၀ နှစ်သားအရွယ်မှာ စိန်းလုံတောင်တန်းကြီးပေါ်

အထိ တက်ခဲ့တာတဲ့။ တောလည်ရာမှာ ဖိနပ်မပါ ခြေလှာနဲ့ အဘိုး နောက်လိုက်ခဲ့တာလို့ မင်းတပြောပြတော့ သူတို့မင်းကို တအား အထင်ကြီးလေးစားသွားတာတဲ့။ မင်းခြေမင်းလက် မင်းခန္ဓာကိုယ် ကလည်း မင်းပြောတာမှန်တယ်လို့ သက်သေပြနေတာတဲ့။

သူတို့က စာမတတ်ပေမတတ် ခုံးဝေးတဲ့သူတွေတဲ့။ မင်း ပြောပြတဲ့ လောကဇရဲကို ငရဲဘုံမှန်းသူတို့ တကယ်မသိဘူးတဲ့။ ငရဲဘုံက လွတ်အောင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိကြဘူးတဲ့။ ခုံးဝေးတဲ့သူတို့ဟာ မင်းနဲ့တွေ့မှ မင်းရှင်းပြမှ သူတို့နားထဲရှင်း သူတို့မျက်စိထဲ လင်းသွားတာတဲ့။ မှောင်မှိုက်နေတဲ့ညကြီး မီးခွက် ထွန်းပြလိုက်သလိုပါပဲတဲ့။ အကြွေးယူထားရင် ပြန်ဆပ်ရမှာကို လည်း သိလာပြီတဲ့။ အကြွေးထပ်တင်မယ့် ဒုစနိုက်အလုပ်တွေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။

သူတို့စကားကြားလိုက်ရတော့ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ မပြော နဲ့။ သူတို့လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်သွားအောင် ပြောပြတတ်တဲ့ မင်းကိုလည်း ငါလေးစားမိတယ်။ သူတို့စကားကြားရမှ ငါလည်း အရက်ရောင်းတဲ့အလုပ်ဖြုတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရလာမိတယ်။ ပြည့်စုံလည်း ဆိုက်ကားနင်းပေါ့။ ဒါနဲ့ အလျင်ရောက်တဲ့ မင့်ကောင် နှစ်ယောက်က ရှုပ်ရှင်ရွှေတွေထင်တယ်။ ဆိုက်ကားသိမ်း၊ ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ ဗီဒီယိုရုံပြေးတော့တာပဲ။ ဗီဒီယိုကလည်း နှစ်ကားလောက် ကြည့်တယ်ထင်တယ်။ နေ့တိုင်း ကိုးနာရီလောက်မှ အိပ်ရာက ထတာ။ နောက်မှရောက်လာသူနှစ်ယောက်က ခြောက်နာရီလောက်

ကတည်းက ဆိုက်ကားထွက်သွားပြီ။ ညနေဆိုက်ကားသိမ်းတော့ ပိုက်ဆံရတာချင်းကွာမှာပေါ့။ သူတို့အမှား သူတို့ပြိုင်ဘက်မရှိတော့ မသိဘူးပေါ့။ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လာတော့ သိသွားတယ်ထင်တယ်။ ဝီဒီယိုရုံ မသွားကြတော့ဘူး။ လေးယောက်စလုံး စောစောထကြလို့ လုပ်အားပြိုင် ငွေရပြိုင် စုတာဆောင်းတာ ပြိုင်ကြပြီ။ ထင်ပါရဲ့ ဝီဒီယိုပြိုင်တာ ငါတော့ကြိုက်တယ်။ မှားမှန်းသိလို့ ပြင်နိုင်တာကိုက ဝီကောင်လေးတွေ တော်တယ်လို့ ငါပြောနိုင်တယ်။

ကဲ စာလည်းရှည်သွားပြီ။ မင်းလည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက် အဝေးသင်စာမေးပွဲအောင်အောင်လည်း စာကြိုးစား၊ အလုပ်လည်း ဂရုစိုက်။ ရေနဲ့လုပ်စုတာ သတိရှိပါ။ ငါတို့ဆီလည်း စာရေးပါဦး ဒါပါပဲ။

ဦးလေးဦးသန်းဇော်

သန်မာသည် စာရွက်တွေကို သေချာခေါက်ပြီး စာအိတ် ထဲပြန်ထည့်ကာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြား ပြန်ညှပ် ထားလိုက် သည်။ စုထားသည့်ငွေကိုလည်း ဒေါ်လေးထံ စာတိုက်မှ ပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လှေကြီးတက်မှာက နေရာလည်းမပူရ၊ စက်ရုံပတ်ဝန်းကျင် တဲထိုးနေ၍ရသည်။ အလုပ်သမားအများစုက ဤသို့နေကြသည်။ ဝါးပေါသည်။ သက်ကယ်ပေါသည်။ သစ်ပေါသည်။ အစား အသောက်လည်း ပေါသည်။ ဦးလေး၏ စာထဲတွင် ဆိုက်ကားနင်း ချင်သူတွေက ပေါပါတယ်ဟု ရေးထားသည်။ ပြည့်စုံ၊ ခဲမောင်း၊ ကောင်းသန့်၊ ဟန်ထွန်းနှင့် ဘခင်တို့ကို ဝင်ငွေကောင်းသည့်

အလုပ်ပေါသည် လှေကြီးတက်သို့ခေါ်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သူတို့ကို ထမင်းချက်ကျွေးနေသည့် ဒေါ်လေးလည်း အနား ရသွားမည်။ သူတို့ငှားနေသည့် အိမ်ကိုတော့ ဘယ်သူငှားငှား ရသည်မဟုတ်ပါလား။ စပေါ်ငွေပင် သုံးစွဲရပေဦးမည်။

လှေကြီးတက်ကောင်းကင်ယံ၌ ငှက်တစ်ဖျပ်ပျံသန်းလာ တော့မှာပါလား။ ။

အခန်း (၁၉)

သူကျော် ငါနင်း

တစ်နေ့တန်နှစ်ရာကျ ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီး တည်ဆောက်မည့် တရုတ်လူမျိုးအင်ဂျင်နီယာတွေ မြန်မာလူမျိုးအင်ဂျင်နီယာတွေ အစုံရောက်နေကြပြီ။ သူတို့လိုချင်သည့် အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ပေးကြမည့် ကုမ္ပဏီအတော် များများလည်းရောက်နေကြပြီ။ သန်မာတွေ့သည့် ကုမ္ပဏီတွေက စက်မှု (၂) ရွှေ့ယံ၊ ရေသန့်အရက်ဦး၊ Fortune, BTT, MIC စသည်ဖြင့် များလှ၏။ ကုမ္ပဏီတွေ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာမတွေ စုပါဘိုက်အတွေ့လည်း များလှ၏။ သူတို့က ဂျစ်ကားတွေတစ်စုံဆိုင်ကယ်တွေတစ်စုံစီးကြပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းတွေတစ်စုံနှင့် ပြောနေကြ၏။ အလုပ်သမားခေါင်း၊ အလုပ်သမားခေါင်းစာရေမတွေကလည်း များလှပါဘိ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု လက်သမားတစ်ရာကျော်၊ ပန်းရံသမားတစ်ရာကျော်နှင့် ကုမ္ပဏီများစွာရှိ ပျော်စရာဖြစ်နေ၏။

ပြည်စုံ၊ ရဲမောင်၊ ကောင်းသန့်၊ ဟန်ထွန်းနှင့် ဘခင်တို့ ရောက်လာတော့ ခြောက်ယောက်နေနိုင်ဖို့ တဲသာသာ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ဖို့လိုလာပြီ။ နေရာရွေးဖို့ စဉ်းစားရပြီ။ တစ်နေ့တန်နှစ်ရာကျ ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီးနှင့် နီးလွန်း၍လည်းမဖြစ်။ တစ်နေ့တန် ၅၀ကျ စက္ကူစက်ရုံနှင့် နီးလွန်း၍လည်းမဖြစ်။ ရေသန့်ဌာနနှင့်တော့ သိပ်မနီးလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ စက်ရုံကြီးများ ဝန်းခြံခတ်သည့်အထဲ ပါသွားလျှင်ဖျက်ပေးရမည်။ ငဝန်မြစ်ကမ်းဘေး အနောက်ဘက်ခြမ်း က သာပေါင်းလမ်းနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်အထိက ရွာတည်ထားသည်။ ရွာတောင်ဘက် ငဝန်မြစ်ကမ်းဘေး သွားနေမည်ဆိုလျှင်တော့ ရေအတွက်လုံးဝပူစရာမလို။ သို့ပေမယ့် အလုပ်လုပ်ရာနေရာနှင့် ဝေးလွန်းသည်။ မနီးလွန်းမဝေးလွန်း ရေသန့်ဌာန စောင်ဘက် ငဝန်မြစ်ထဲ စီးဝင်သွားသည့် ချောင်းရိုးဘေးနားဆောက်ဖို့ သွားကြည့်ကြသည်။

ထိုနေ့ရှာလေးကိုသန်မာတို့ ကြိုက်သွားကြပြီ။ တောင်ကုန်းမို့မို့ တောအုပ်လည်းရှိသည်။ ချောင်းရိုးမို့ ရေခန်းခြောက်သွားလျှင်လည်း ရေတွင်းတူး၍ရသည်။ အနီးအနားတွင်လည်း အလုပ်သမားတော်တော်များများ အိမ်ဆောက်နေကြသည်။ သစ်ပေါ ဝါးပေါ သက်တယ်ပေါမို့ သန်မာတို့သုံးပင်နှစ်ခန်း ဝါးကြမ်းခင်း အိမ်တစ်လုံး တစ်မနက်တည်းနှင့် ဆောက်ပြီးသွားသည်။ အိမ်နီးချင်းလက်သမားဦးဘိုးလှ၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့် ဤမျှမြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ပြီးသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လက်သမား ဦးဘိုးလှက မီးဖိုဆောင်လေးပါ ထုတ်ပေးသွားပါသည်။ အိမ်သာကျင်းတူးသူက တူး၊ အိမ်သာကို ဝါးထရံကာနှင့် ဆောက်သူကဆောက်ဖြင့်

အိမ်သာတက်၍ ရသွားပြီ။ ဦးဘိုးလှသည် နေပူမရောင်မိုးရွာမရောင် လက်သမားလုပ်နေရသူမို့ အသားက မည်းပါသည်။ အသားမည်းပြီး ရုပ်မလှပေမယ့် နှလုံးသားက စိန်ပွင့်လိုဖြူဖွေးတောက်ပပြီး စိတ်လှလွန်းပါသည်။ အမြင်မတော်တာကို ကြည့်နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဝိုင်းကူရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘိုးလှတွင် ဇနီး၊ သားသမီးနှင့် ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ် အမြွှာညီအစ်ကို ပါရှိပါသည်။

သန်မာတို့ နေ့ချင်းညချင်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ရသွားပြီ။ သန်မာက သောက်ရေအိုးတစ်လုံး၊ ရေခွက်တစ်ခု၊ တစ်ပြည်ချက် ဒန်အိုးတစ်လုံး၊ ဒယ်အိုးတစ်လုံး၊ ထမင်းစားကြွေရည်သုတ် သံပန်းကန်ခြောက်ချပ်၊ ဒန်ဟင်းခပ်ငွန်းကြီး တစ်ချောင်း၊ ကြွေရည် သုတ် မတ်ခွက် ၆ လုံး၊ ဒန်ရေနွေးအိုးတစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ် ရေဇလုံတစ်ခု၊ ပလတ်စတစ် ရေခွက်တစ်ခု သူ့ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်းပြောသည်။ ထမင်းဟင်း အလှည့်ကျချက်မယ်။ ဆန်ဆီဆား၊ ဟင်းချက်စရာ သူဝယ်ပေး မယ်။ ဟင်းချိုမချက်ဘူး။ ဟင်းချိုအစား ရေနွေးကိုမယ်။ ရေနွေး ကြမ်းသောက်မယ်။ အသားငါး ဟင်းကို ထမင်းပန်းကန်ထဲပုံစာ မယ်။ ချက်သူက အသား၊ ငါးဟင်းကို အညီအမျှ ထည့်ပေးမယ်။ မနက်စောစော မုန့်ဟင်းခါး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ ပဲပြတ်ထမင်း အလှည့်ကျစီစဉ်ပေးမယ်။ ညနေစာ ကို အလုပ်သိမ်း ပြန်လာမှ မနက်စာချက်သူက ပြန်ချက်မယ်။ သူစိုက် ဝယ်ပေးမယ်။ ကုန်ကျစရိတ်အညီအမျှ ထည့်ရမယ်။

အားလုံး သဘောတူသလားမေးတော့အားလုံး “တူပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး” ဟု အကျယ်ကြီးအော်ကြသည်။

သန်မာ၏ ဦးဆောင်ရှာပေးမှုကြောင့် Fortune ကုမ္ပဏီမှာ ၆ ယောက်လုံး အလုပ်အတူရသည်။ လစာလည်း အခြား ကုမ္ပဏီတွေထက်သာသည်။ လက်သမားဆရာ၊ ပန်းရန်ဆရာကို အခြားကုမ္ပဏီတွေက ၁၂၀၀/- ပေးသည်။ Fortune ကုမ္ပဏီက ၁၅၀၀/- ပေးသည်။ သန်မာကို ၁၂၀၀/- ပေးသည်။ ကျန်ငါးဦး ကို ၁၀၀၀/- ပေးသည်။ သူတို့တစ်နေ့စားစရိတ် ငါးရာကျပ် ခြောက်ရာကျပ်ထည့်ရပေမယ့် သူတို့လက်ထဲ လေးငါးရာကျန်သေး သည်။ ဒါနည်းသည့်ငွေလား။

သန်မာကို ပိုပေးသည့်အကြောင်းကလည်းရှိသည်။ သန်မာ က Fortune ကုမ္ပဏီတွင် ဝင်လုပ်နေသည်မှာ ၆ လ ခန့်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ သန်မာသည် လက်သမားဆရာ၊ ပန်းရန်ဆရာ နီးပါးမျှ လည်းလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်နေပြီ။ ပန်းရန်အလုပ်ကို ပန်းရန်ဆရာ နီးပါးကျွမ်းကျင်အောင် ပန်းရန်ဆရာကိုထွန်းထွန်းက လက်ထပ် သင်ပေးသည်။ ဆရာကိုထွန်းထွန်းက ငါးသိုင်းချောင်းသား။ သူက အသားလတ်လတ် ပိန်ပိန်ပုပု၊ မျက်နှာက ရွက်ကြမ်းရေကျိုပေမယ့် မျက်နှာကချိုသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသအငွေ့အသက်မရှိ။ အသံအက်အက်ကလေးနှင့် ဇော်ဇော်ရွေရွေ လက်အောက်ငယ်သား အပေါ် သူငယ်ချင်းပေါင်းသည်။ ပညာလိုချင်သူကို ပညာ မချို။ သန်မာက အချိန်ပြ အကောင်ထင်တတ်သူ။ အမွှေးမြင် အပင်သိတတ်သူမို့ ဆရာကိုထွန်းထွန်းက သူ့ပန်းရန်ပညာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ သင်ပေးသည်။ သန်မာကလည်း လိုလို

ချင်ချင် စိတ်အားထက်သန်စွာ သင်ယူသည်။ လုပ်ရင်းသင်၊
သင်ရင်းလုပ်မို့ အတတ်မြန်သည်။

ဆရာကိုထွန်းထွန်းမှာ ချစ်စရာစိတ်ဓာတ်ကောင်းတစ်ခု
ရှိသည်။ အစက သန်မာလည်းမသိ။ သူလုပ်တာကိုင်းတာ ကြည့်ရင်း
သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာလဲဆိုတော့ အုတ်ခဲကျီးသုံးရမည့်နေရာ
ကို အုတ်ခဲကောင်းကို သံလျက်ဖြင့် ဘယ်တော့မျှခွဲမသုံး၊ အုတ်ခဲ
ကျီးကို ရှာသုံးသည်။ အုတ်ခဲသယ်ပို့သူများကို အုတ်ခဲကျီးရှာပို့ခိုင်း
ပြီးသုံးသည်။ စေတနာထက်သန်လွန်းသည့် ပန်းရန်ဆရာ ကိုထွန်းထွန်း
ပါလေ။

သန်မာကို လက်သမားအတတ်ပညာ လက်ဦးမဆွ
သင်ပေးသူက လက်သမားဆရာ ဦးစိုးဝင်း။ သန်မာနှင့် ဆရာ
ဦးစိုးဝင်း တွေ့ပုံကလည်း ဆန်းသည်။ တွေ့ဆုံပုံက ဤသို့...

သန်မာသည် မြေခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရေး ပုတ်ပြတ်တာဝန်
စောစောပြီး၍ အိုတူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လက်ဖက်ရည်
ဝင်သောက်နေခိုက်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်အရပ် ၅ ပေ ၆ လက်မခန့်၊
အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် အသားညိုညိုမျက်မှန်နှင့် လူတစ်ယောက်
သွစားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ သန်မာသတိထားကြည့်မိတော့ သူ
ရုပ်ရည်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကဆိုလျှင် အပျိုတွေကြား ရှုပါ
စားမည့်ရုပ်မျိုး။ အခုအသက်ငါးဆယ်ဘက်လွန်းနေချိန်မှာပင်
ရှုပါက မမှေး မှိန်ချင်သေး။

နှစ်ယောက်သား ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီး စီမံကိန်းအကြောင်း
စကားစမြည်ပြောကြရင်းဖြင့် ခင်းမင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဦးစိုးဝင်း
က သာပေါင်းမြို့နယ် ငဝန်မြို့အနောက်ဘက်ကမ်းမှာရှိသည့်

ခေနန်ကျေးရွာသား။ ယခု ခေနန်ကျေးရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေး
သည့်စက်ဒေါင့်ကြီး အထက်တန်းကျောင်းကို ဆောက်လုပ်နေသည့်
လက်သမားဆရာ။ ကျောင်းက ပြီးလုနီးပြီ။ စက်ဒေါင့်ကြီး
ကျောင်းဆောက်ပြီးလျှင် လှေကြီးတက်ပျော့ဖတ်စက်ရုံ ဆောက်ရာ
တွင်လာလုပ်မို့ လာရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

သန်မာက ဦးစိုးဝင်း၏ စကားအသွားအလာကို လေ့လာပြီး
လူစိုးမှန်းချက်ချင်းသိသည်။ ပြောပုံဆိုပုံ စိုးလွန်းတော့ ချစ်ခင်ဖို့
ကောင်းနေသည်။ စက်ဒေါင့်ကြီးမှ လှေကြီးတက်သို့ စက်လှေဖြင့်
အလာလမ်း စက်လှေပျက်၍ လှေကြီးတက်သို့ အရောက်နောက်ကျ
သည်။ ယခုအချိန်ပြန်လို့ပေမယ့် စက်လှေမရှိတော့။ သန်မာက
ဦးစိုးဝင်းကို သူနှင့်လိုက်အိပ်ဖို့ခေါ်သည်။ ထိုညနေက ဦးစိုးဝင်း
သည် သန်မာကျွေးသော ထမင်းစားပြီး ထိုညက သန်မာနှင့်အတူ
အိပ်ခဲ့သည်။

သန်မာက စစ်မရောက်ခင် မြားချွန်ထားချင်သူ။ မိုးရွာ
တုန်း ရေခဲလိုက်ချင်သူ၊ အခြေအနေပေးလျှင် ဝန် လေးကိုမထမ်း
ချင်။ ကုတ်နှင့်ကော်၍ ရွှေ့ချင်သည်။ ပညာသုံးလျှင် လူသက်သာ
သည်မဟုတ်ပါလား။ သန်မာရွှေ့ဆက်ရမည့်အလုပ်က ခွန်အား
သုံးသလောက် အကျိုးအမြတ်များမည်မဟုတ်။ ပညာတတ်မှ
လူသက်သာပြီး အကျိုးအမြတ်များမည် မဟုတ်ပါလား။

လက်သမားဆရာ၏ အတတ်ပညာ။ ပန်းရန်ဆရာ၏
အတတ်ပညာ။ သည်အတတ်ပညာများ တတ်ထားလျှင် လူ
သက်သာပြီး ငွေပိုရမည်။ သန်မာက သည်အခွင့်အရေးကို အလွတ်

မ ခံ။ လက်သမားဆရာဦးစိုးဝင်းထံမှ သူသိချင်သည့် လက်သမား အတတ်ပညာများကို မေးတော့သည်။ မီးခွက်ထွန်းပြီး ဦးစိုးဝင်း ဖြေသမျှ ပြောသမျှ မှတ်စုစာအုပ်တွင်ရေးတော့သည်။

သန်မာသည် အဘိုးသင်ပေးထား၍ အပင်ကိုမြင်ကာမျှ နှင့် င. အအပင် ဘာသစ်ဟုသိခဲ့သော်ငြားလည်း၊ သစ်အုပ်စု ဘယ် နှစ်အုပ်စုရှိသည်ကို မသိပါ။ ဦးစိုးဝင်းပြောပြမှ သစ်အုပ်စု လေးစု ရှိပြီး င. ဘယ်သစ်ပင်က ဘယ်အုပ်စုတွင်ပါဝင်ကြောင်း သိရတော့ သည်။ ပြီးတော့ မြေနှင့်ထိစပ်၍ အသုံးပြုရမည့် သစ်ရွေးနည်း၊ ရေနှင့်ထိစပ်၍ အသုံးပြုရမည့် သစ်ရွေးနည်း၊ သစ်ကို ကြာရှည်စွာ သုံးနိုင်စေ ဘင် ပြုလုပ်ရမည့်နည်း၊ အိမ်ခင်း အိမ်ကာရန် ကုန်ကျ မည့်သစ်တွေး နည်း၊ မျောတိုင်၊ သစ်၊ အခေါ်အဝေါ်၊ သစ်လုံးများ တိုင်းတာနည်း၊ သစ်လုံးခွဲလျှင် ထွက်ရှိမည့် သစ်ကုဗပေတိုင်းတာပုံ၊ သစ်ခွဲသားကို ကုဗပေနှင့် တန်ဖို့ပုံ၊ သစ်ခွဲသားကို ကုဗပေနှင့် ငွေသင့်တွက်ပုံ တို့ကိုပါ ဆရာဦးစိုးဝင်းက သင်ပေးပါသည်။

အိမ်၏ အရှေ့တောင်အရပ်၌ စိုက်ထူရသည့် ဥရွာတိုင်ထူပုံ၊ အိမ်တစ်လုံး၏ င. အခေါ်အဝေါ်တို့ကိုပါ ရှင်းပြသည်။ တူနှင့် သံရိုက်ပုံ ရိုက်နည်း၊ လွှ၊ ဆောက်၊ ရွှေဘော်၊ ကျင်တွယ်၊ ပေကြိုး အမျိုး မျိုးသော ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနည်းများကိုပါ ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ စရွေး ဆက်နည်း၊ အမျိုးမျိုးဖြစ်သည့် တစ်ဝက်ဆစ်၍ဆက်နည်း၊ လက်ယှက်ဆက်နည်း၊ အန်သွင်း၍ ဆက်နည်းနှင့် စရွေးဆက်ဆက် နည်းတို့ကိုပါ ရှင်းပြသည်။ သူစက်ရုံဆောက်ရာသို့ သူလာလုပ်သည့် အခါ သန်မာကို ထိုပညာအားလုံး လက်တွေ့သင်ကြားပေးမည်ဟု ပြောသည်။

“ဆရာ၊ လက်သမားပညာတွေ၊ ဘယ်အချိန်တည်းက

သင်ယူခဲ့တာလဲ” ဟုသန်မာ မေးကြည့်တော့ ဆရာဦးစိုးဝင်းက သူ့အကြောင်းအစအဆုံးပြောပြသဖြင့် သန်မာနားထောင်ရပြန်သည်။

သူသည် ခေန်ရွာတွင် သောင်းကျန်းသူနှင့် အစိုးရတပ် တစ်လှည့်စီ ကြီးစိုးစဉ် စိတ်မပါတော့သဖြင့် ၄ တန်းထိ ကျောင်း နေပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အစိုးရတပ်မှ ဗိုလ်မှူးစပ်ခွန်တုံက ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းပေးတော့ ဝင်တက်ခဲ့ပြီး၊ ဖြတ်လေးဖြတ် စစ်ဆင်ရေးတွင် ဝင်ဆင်နှံ့ခဲ့ပါသည်။ နယ်မြေအေးချမ်းသွားတော့ အသက် ၁၅ နှစ်သားအရွယ်တွင် ရွာမှတစ်လက်သမားဆရာ ကြီးထံတွင် လက်သမားပညာသင်ခဲ့ပါသည်။ တောသူဌေးမြေးဖြစ်သူ ဟာ အဘိုးလက်ငုတ် လယ်အလုပ်မလုပ်ဘဲ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်မှာ ခေန်ရွာမှ တရွတ်သူဌေးကြီး ဦးဟုတ် ဒေါ်ကလယ်တို့၏ ကပ်စေး နှံ့မုန့်ဖို့ မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သည်လိုလုပ်ရင်း သူဌေးခယ်မ ကောလိပ်ကျောင်းသူ မမနှောင်းနှင့် ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ မမ နှောင်းနှင့် နီးစပ်နိုင်ရန်အတွက် စီးပွားရှာရန် မှောင်ခိုလုပ်ငန်း နှင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ မော်လမြိုင်မြို့မှ အမေမောင် ဦးလေး ဦးညွန့်မောင်ထံ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ သူရောက်တော့ မှောင်ခို ကုန်ကူးတာမိ၍ စီးပွားပျက်သွားသော ဦးလေးနှင့် တွေ့ရှိပြီး ဘဝ ပျက်မည့် မှောင်ခိုကုန်ကူးသည့် အလုပ်မလုပ်ရန် ဦးလေးက တားမြစ်ခဲ့ပါသည်။

ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာ ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့သည့် သူသည် လေးငါးခြောက်နှစ်ကြာတော့ ခေန်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာရောက်တော့ ညီမလေးက မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် “မမနှောင်းအာ အစ်ကိုကို စောင့်နေတာအကြာချည်း၊ မမနှောင်းက ပြောသွား

၂၈

သုသိန်

တယ်။ စိမ်းကားမူတွေဝေနေတဲ့ နင့်အစ်ကို ကိုစိမ်းဝေ မလာ နိုင်တော့လို့ လူကြီးတွေ ပေးစားသူနှင့် ယူသွားပြီလို့ မှာခဲ့ကြောင်း” ပြောပြတော့ သူ့ဆွေးသွားရော။ ဆွေးတာတွေပေါ့။ လွမ်းတာတွေ လျော့သွားပြီးနောက် မိဘပေးစားရာ ခေနန်ရွာသူ မသည်းဖြူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ဇနီးကဈေးရောင်းသည်။ သူက လက်သမားလုပ် သည်။ ခုတော့ ဇနီးနှင့် သမီးနှင့်ပျော်နေသည့် ဦးစိုးဝင်းခေါ် ကိုစိမ်းဝေ။

ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီးလည်းတည်ရာ သန်မာလည်း Fortune ကုမ္ပဏီမှာ ပန်းရန်ဆရာကိုထွန်းထွန်းနှင့်လည်းတွေ့ရော။ လက် သမားဆရာ ဦးစိုးဝင်းကိုမေ့သွားပြီ။ လက်ရှိလုပ်နေရသည့် ပန်းရန်အလုပ်တွင် နှစ်လုပ်နေရတော့ ဦးစိုးဝင်း လာလုပ်မလုပ်ပင် သန်မာသတိမထားမိတော့။ ပြည့်စုံတို့ရောက်လာတော့ ပိုသတိ မရတော့ပြီ။ လက်ထောက် ပန်းရန်ဆရာလုပ်နေသည့် သန်မာအဖို့ တစ်နှစ်ခွဲနှစ်နှစ်ဆိုသည်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သန်မာတို့အဖွဲ့က လူညီသဖြင့် ချက်တာပြုတ်တာလည်း ပြဿနာမရှိ။ စားတာ သောက်တာလည်းပြဿနာမရှိ။ လုပ်တာကိုင်တာလည်း ပြဿနာ မရှိ။ ခြောက်ယောက်စလုံးက အားနာတတ်ကြသည်။ အနစ်နာခံ တတ်ကြသည်။ အစစအဆင်ပြေနေတော့ နန့်နှင်းဆီ၊ ဒေါ်လေးတို့ လင်မယား၊ ဆရာဦးညိုမြင့်၊ ဆရာဦးစိုးဝင်းတို့ကိုပါ သတိမရမိ တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် သန်မာက ဒေါ်လေးထံ နောက်ထပ် ငွေ နှစ်ကြိမ်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ငွေပို့သည့် ဖြတ်ပိုင်း ပြန်ရတော့ဒေါ်လေး က ငွေမပို့နှင့်တော့ဟု ရေးထားသည်။

သန်မာတို့တစ်သိုက် အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်လာစဉ်

ပုသိမ်၊ သာပေါင်းလမ်းမအတိုင်း စက်ရုံဘက်သို့ တက်လာသူတစ်ဦး ကိုတွေ့လိုက်ရတော့။ သန်မာ အံ့သြသွားသည်။ လက်သမားဆရာ ဦးစိုးဝင်းပေပဲ။ သန်မာက “ဆရာ စိမ်းဝေ... ” ဟုခေါ်ပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဦးစိုးဝင်းအံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် သန်မာကြည့်လိုက်တော့ သန်မာတို့အိမ်သွား သည့် လမ်းခွဲတောင်ဘက်ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ရှိ၊ တံတားအလွန်မှ အိမ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးစိုးဝင်းက “ဆေးလိပ်သွားဝယ်မလို့လာတာ၊ မသွားတော့ဘူး၊ ကိုသန်မာ ကျုပ်အိမ်လိုက်ခဲ့...” ဟုခေါ်သဖြင့် ပြည့်စုံတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

“ဆရာလျှောက်တက် ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ။ ခုဘယ် ကုမ္ပဏီမှာလုပ်နေတုန်း...”

“ရောက်တာတော့ တစ်နှစ်ခွဲနှစ်နှစ်ဆိုပါတော့၊ ကိုသန်မာဆီက ပြန်လာပြီး စက်ဒေါင့်ကြီး ကျောင်းဆောက်တာ၊ လက်စသတ်ပြီး ထွက်လာတာ။ ဟိုမှာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲကြာတယ်ထင်တယ်။ ရောက် ရောက်ချင်း စက်မှု (၂) ဝင်လုပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ရောက်ခါစ စိတ်တောင်ပျက်တယ်။ ဘယ်သူ့အဖေခေါ် ရမှန်းမသိဘူး။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကလည်း ဆရာချည်းပဲ။ မိတာဘူးကိုခါး ချိတ်လို့ လူတွေတာနဲ့ ဟောက်ချင်သူများတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်သမားဆိုပေမယ့် အဆောက်အအုံကြီးဆိုလို့ စက်ဒေါင့်ကြီး ကျောင်းပဲဆောက်ဖူးတာလေ။ ပြီးတော့ ခုလိုပရောဂျက်ကြီးကြီး လည်း ခုမှတွေ့ဖူးတာ၊ အာရုံစီလိုင်းဆိုတာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတော့။ ကျွမ်းလည်းမကျွမ်းဘူး၊ စိတ်ကလည်း ကြောက်တယ်။ အားလည်း ငယ်တယ်။ ဘယ်သူ့စကားလည်း နားထောင်ရမှန်းလည်းမသိဘူး။

အရမ်းစိတ်ပျက်ခဲ့ရတာ ကိုသန်မာ... ”

“တချို့ကုမ္ပဏီတွေက အလုပ်သမားကိုနှိမ်နင်းတယ်။ အလုပ်သမားခလည်း ကောင်းကောင်းမပေးဘူး။ အလုပ်လုပ်လို့ ပုံမကျရင် ဆုလိုက်ဆဲလိုက်ဟောက်လိုက်တာဆို၊ ထွက်ပြေးချင်စရာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဦးစိန်လွင်နဲ့ တွဲလုပ်ရလို့။ ဆရာဦးစိန်လွင်က သေချာပြလို့ အာရုံလိုင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာဦးစိန်လွင်ကို တစ်သက်လုံးမေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုသန်မာ”

“အင်ဂျင်နီယာတိုင်းက ဆရာဦးစိန်လွင်လို မဟုတ်ဘူး။ ပညာဂုဏ်မောက်ကြတယ်။ တကယ်လက်တွေ့လုပ်တော့လည်း မလုပ်တတ်ကြဘူး။ သူတို့လုပ်တတ်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ လေဘာခေါင်းနဲ့ပေါင်းပြီး ဖြတ်စားလျှပ်စားလုပ်တာပဲ။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အင်ဂျင်နီယာဆိုပြီး ဆောင်ကြားဆောင်ကြားနဲ့ လက်အောက်က ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ လူကြီးလူကြီးမှန်းမသိဘူး။ အရမ်းမိုက်မိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဆက်ဆံဖူးတာ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ... ”

“ကုမ္ပဏီနဲ့ နာမည်တော့ တစ်မပြောတော့ပါဘူး။ အဲဒါကုမ္ပဏီခေါင်းဆောင်ရဲ့ အစ်ကို လင်မယားလည်းပါတယ်။ သူမိန်းက လေဘာခေါင်းစာရေးမအကြီးဆုံးလေး။ လေဘာခေါင်းစာရေးမတင်၊ ငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ ကုမ္ပဏီက လက်သမားဆရာမန်းရန်ဆရာကို တစ်နေ့ ၁၅၀၀ ပေးရင် အကုန်မပေးဘူး။ ၁၂၀၀ လောက်ပဲ ပေးတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ လက်သမား ဆရာ၊ ပန်းရန်ဆရာ ၁၀၀ လေးဆယ်ရှိတယ်။ တစ်ယောက် ၃၀၀ လျော့ပေးထားတယ်။

တစ်နေ့ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာ မောင်သန်မာ တွက်ကြည့်ပေတော့။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ခန့်ထားတဲ့ လေဘာခေါင်း စာရေးမ ၅၀ အတွက်လည်း ဘယ်လောက်အပို ကုန်လိုက်မလဲစဉ်းစားကြည့်၊ အချိန်ပိုဆင်းသူတွေရဲ့ အချိန်ပိုကြေးထဲကလည်း ဖြတ်စား လျှပ်စား လုပ်ထားသေးတယ်။”

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စတွေတင်ပြဖို့ လူကြီးသွားတွေ့တယ်။ အတွေ့မခံဘူး။ စာရေးတင်ထားခဲ့တယ်။ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ ခိုင်းတာလုပ်၊ ခံမပြောနဲ့၊ လစ်ရင် ခိုးစားတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူပြောသလို မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါမျိုး ဝါသနာမပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်အောက်က ကလေးတချို့ ခါးပုံစသဲ သံလေးငါးဆယ်ချောင်း ယူလာတာ။ သစ်တို သစ်စထင်းဆိုက်ဖို့ ယူလာတာ၊ ကျွန်တော်တွေ့ရင် လက်မခံဘူး။ ဒီသံရောင်းတော့ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ၊ ငါးတကာယိုတဲ့ချေး ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်း အစုမခံနဲ့။ ဖမ်းရင်ခြောက်တစ်တို့ အပကသုံးတို့နဲ့ အရေးယူခံရဦးမယ်။ မယူနဲ့လို့ တားရတယ်... ”

“သူတို့ပြောပြတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ မိုးပြိုမှာ ကြောက်နေရင်၊ မိုးအောက်မနေနဲ့ ဆရာတဲ့။ သူတို့သံခိုးတာ မဖြစ်စလောက်တဲ့။ ဘိလပ်မြွေသစ်၊ ကျောက်စရစ်၊ သဲ အားလုံးခိုးနေကြတာတဲ့။ ကျောက်စရစ်လာပို့တော့ ခြောက်ခေါက်၊ မှတ်တော့ဆယ်ခေါက်၊ အုတ်ဆိုလည်း သုံးသောင်းပဲပို့တာကို အရောက်တစ်သိန်းပြကြတာတဲ့။ ကျွန်တော်စဉ်းစားရ ကြပ်နေတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေအပေါ်ကို ဝိနိဏ္ဏိတွေက ဒီလိုပေါင်းခိုးနေလျက်နဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ မှီမခွာဘူး။ ပြုတ်မသွားဘူး။ ဘာကြောင့် ကုမ္ပဏီတွေ ချမ်းသာသလောက် ချမ်း

သာလာတာ၊ အံ့ဩနေတာ။ တစ်မျိုးလည်း လှည့်စဉ်းစားကြည့်မိသေးတယ်။ ကျသမျှဒဏ် အစိုးရ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲခံနေရသလားလို့ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား ကိုသန်မာ

“ဆရာပြောမှပဲ၊ အံ့ဩစရာတွေ ကျွန်တော်ကြား သိရတာပါ။ တကယ်အံ့ဩစရာကြီးနော်”

“ကျွန်တော့် တပည့်တွေကိုလည်း ပြောပြရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကအလှူ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဖွင့်တဲ့ ဓာတ်စက်ထဲက ဇာတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ထဲက သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကျွန်တော်ကြားယောင်မိတာနဲ့ သူတို့ကို ဆိုပြလိုက်တယ်။ မင်းသားကတော့ ရွှေကျီးညှိထင်တယ်။ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး။ “သန္တကတံတားလို လူမသူတော်တွေက သူကျော်ငါနင်း”တဲ့။ အဲဒီလောက်ပဲရတော့တယ်။ အများပိုင်တဲ့ တံတားဆိုတော့ လူသူတော်ရော လူမသူတော်ရော သူကျော်ငါနင်းကြမယ်မဟုတ်။ အများပိုင်ပစ္စည်း ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းနီးရင် အလွဲသုံးစားလုပ်ရင် မျက်မှောက်ကာလမှာလဲ ထောင်ဒဏ်များတဲ့ ပုဒ်မခြောက်တစ်တို့၊ အပကသုံးတို့နဲ့အရေးယူခံရမှာဖြစ်သလို နောင်ဘဝမှာလည်း ဘုံကျွန်းသူများခိုင်းဖတ်၊ သူများနင်းဖတ်သန္တက တံတားဖြစ်မှာ မလွဲကေန်ပါ။ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ဖြူ၊ နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ဖြူမို့ ဆင်ခြင်ကြလို့ ပြောရတယ်ကိုသန်မာ . . .”

“သိပ်ပြီးလည်းအမှန်တွေပြောမနေနဲ့ . . မှန်ကန်ရင်ကွဲတတ်တယ်တဲ့ဆရာ . . .”

“ကိုသန်မာကို အဓိကပြောရမယ့်ဟာ မပြောမိသေးဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးနေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းလိုက်ဖို့တာ အလုပ်ဆင်း

တာ နည်းနည်းနောက်ကျလို့ လေဘာခေါင်းဦးကြည်နဲ့ စကားများပြီးလူကြားထဲ အလုပ်မဆင်းနဲ့ပြောတာနဲ့ မနက်က အလုပ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်သွားတွေ့တာ အတွေ့မခံတဲ့လူကြီးက စက်ရုံတစ်ခုလုံး ဘယ်မှာမှ အလုပ်မရအောင် မင်နီတားလိုက်တယ် ပြောတယ်။ အဲဒီပယောဂလည်း ပါမယ်ထင်ပါတယ်၊ ကိုသန်မာ”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဆရာ။ စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးဆောက်တာ သူ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်တာ။ အားမငယ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက လက်သမားဆရာတစ်ယောက် စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ် လျှောက်ထားတာ၊ ခုခေါ်စာရလို့ တစ်နေ့ကပဲ အလုပ်အပြီးထွက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲ အင်ဂျင်နီယာ ဦးဖေသင်းက လူရိုးလူ့ဖြောင့်ရှာနေတာ။ လူရိုးလူ့ဖြောင့်ကို သူက သိပ်သဘောကျတယ်။ မနက်ကျတော့ လျှောက်လွှာလာတင်၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဆရာနဲ့ စကားကောင်းနေလိုက်တာ သူငယ်ချင်းတွေ မျှော်နေရောမယ်။ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ”

သန်မာ နှုတ်ဆက်ပြီးအိမ်အပြန်လမ်းတွင် သည်စက်ရုံကြီးတည်ဆောက်သူအားလုံး ဆရာဦးစိုးဝင်းလို ကျင့်ကြံလုပ်ကိုင်ကြလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ပြည့်စုံ၊ ရဲမောင်၊ ကောင်းသန်၊ ဟန်ထွန်း၊ ဘခင်တို့သည်လည်း ဦးစိုးဝင်းနယ်သာရိုးသားကြပါ၏။ သူတို့လည်း ဦးစိုးဝင်းကဲ့သို့ မူလတန်းပညာပင် မသင်ခဲ့ကြရ။ စာမတတ် စာမဖတ်ရတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိတော့၊ ခိုးသားတို့ရွာ လက်နက်ပုံကြား ကျသွားသည့် သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးကဲ့သို့ စရိုက်ဆိုး၊ အကျင့်ဆိုးတွေ

နှင့်နေခဲ့ကြပြီးပြီ။ ရသေ့တို့၏ ပန်းရံပန်းခွံကြားရောက်သွားသည့် ပုဗ္ဗကကျေးကဲ့သို့ စရိုက်ကောင်း အကျင့်ကောင်းမွေးမြူနေကြပြီ။ သူတို့အားလုံးက စာသင်ချင်သည် စာသင်ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာကြပြီ။ တကယ်တော့ သူတို့စိတ်ဆန္ဒသာရှိသည်။ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလွန်းတော့ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် သူတို့ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားကြပြီ။ နိုးတော့လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မအားကြ။ သန်မာက သူတို့ကို မသင်ပေးချင်ဘူး ထင်မည်စိုး၍ ကမ္မအ အထိရေးပြပြီး လိုက်ရေးခိုင်းပေမယ့် ပင်ပန်းနေကြတော့ လိုက်မရေးနိုင်၊ စိတ်အလို စိတ်ရောရုပ်ပါမလိုက်နိုင်သည့်အဖြစ်က ကြေကွဲရင်နာစရာ။

သန်မာအကြံတစ်ခုရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း ခေတ္တနားသည့်အချိန်မျိုး ထမင်းစားချိန်မျိုး အိပ်ရာထအချိန်မျိုးတွေမှာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာစေသည့် ဓမ္မပဒ၊ ဇာတ်နိပါတ်၊ ရာဇဝင်၊ စာပေကျမ်းဂန်တို့မှ ထုတ်နုတ်၍ အလိမ္မာပုံပြင်၊ ပုံဝတ္ထုတွေကို နားဝင်အောင်ပြောပြပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကလည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ကြသည်။ သူတို့ထင်မြင်ချက် အယူအဆပါ တစ်ခါတလေ ပြောပြလာကြသည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်တာ တွေ့လာရတော့ သန်မာ အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။

အခြေအနေမပေးသေး၍ အရေးအဖတ် မသင်နိုင်သေး။ စာကိုနားယဉ်အောင်ပြောပြပေး၊ ဖတ်ပြပေးမည်ဟု သန်မာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့အားထိုသို့ ပြောနိုင်ဟောနိုင်အောင် စာဖတ်ခိုင်းခဲ့သော ဆရာဦးတိုးညွန့်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်နေခဲ့ပါသည်။

အခြေအနေပေးလာခဲ့လျှင်တော့ စာသင်ချင်လွန်းသည့် သူတို့ကိုစာဖတ်တတ်အောင်၊ တွေးတတ်အောင် သန်မာ သင်ပေး

မည်ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဦးမတောင်ထိပ်သို့ နေလုံးကြီး မေးတင်နေပေပြီ။ နေလုံးကြီးကတော့၊ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ရှိနေဦးမှာပါလေ။ ။

အခန်း (၂၀)

ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ

ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီး အချောသတ်သည့်အပိုင်း ရောက်
 တော့သန်မာတို့ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေအတွက် အလုပ်မရှိတော့
 ပြီ။ သန်မာတို့အတွက် အလုပ်ရှိသည့်နေရာ၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ်
 လေးမျက်နှာမြို့နယ်နှင့် ဂွမြို့နယ် အနောက်ရိုးမ ဝါးတောကြီးရှိရာ
 ရွှေ့ရပေတော့မည်။ တစ်နေ့တန်နှစ်ရာကျ စက္ကူနှင့် ပျော့ဖတ်
 စက်ရုံကြီးအတွက် နေ့စဉ်လိုအပ်နေမည့် ကရင်ဝါးတွေ၊ သန်မာတို့
 သွားခုတ်ပေးရဦးမည်။ သည်အလုပ်က ဘယ်တော့မျှ ပြီးဆုံးမည့်
 အလုပ်မဟုတ်။ အလုပ်လုပ်ချင်နေကြသည့် သန်မာတို့အတွက်
 အလုပ်ရှင်ထံ မျက်နှာအောက်ကျိုးအလုပ်တောင်းနေစရာမလို။
 အလုပ်လုပ်ချင်နေသည့် သူများအတွက် ထိုအလုပ်က စီးနေသော
 မြစ်ကဲ့သို့ အဆက်မပြတ်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သန်မာတို့ အလုပ်
 ပြောင်းမည်ဆိုတော့ ပန်းရန်ဆရာ ကိုထွန်းထွန်းက သူ့ဘဝလေးယောက်

ကို သန်မာလက်ထဲ အပ်ပေးသည်။ မောင်မျိုးမြင့်၊ မောင်မြင့်မောင်၊
 မောင်အောင်ဖေနှင့် မောင်လှငွေတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ လေးယောက်
 က သာပေါင်းမြို့နယ်အတွင်းက ကလေးတွေ။ မောင်မျိုးမြင့်နှင့်
 မောင်မြင့်မောင်တို့သည် ၁၀တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက
 အလုပ်ဝင်လာသူများဖြစ်ကြသည်။ မောင်အောင်ဖေနှင့် မောင်လှငွေ
 တို့က ကိုးတန်းတက်ကြရမည်ကို မတက်ကြတော့ဘဲ အလုပ်ဝင်
 လုပ်ခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့အလုပ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ခွဲခန့်ရှိပြီ။ မောင်မျိုးမြင့်
 နှင့်မောင်မြင့်မောင်တို့က ဆယ်တန်း စာမေးပွဲတကျသဖြင့်၊ ကျောင်း
 ဆက်မတက်တော့။ သူတို့လေးယောက်လုံး မနိုမကပ်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်
 တစားလုပ်သည်ကို သန်မာမျက်မြင်မို့ သန်မာတို့အဖွဲ့နှင့်လိုက်ဖို့
 ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အများသဘောရယူပြီး ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း နေနိုင်
 လျှင် သူတို့နှင့် လိုက်နေဟုခေါ်ခဲ့ရာ သူတို့လေးယောက် သန်မာတို့
 နှင့်လိုက်နေကြသည်။ လက်သမားဆရာဦးစိုးဝင်းတို့ ပန်းရန်ဆရာ
 ကိုထွန်းထွန်းတို့က တရုတ်အရာရှိများ လူကြီးများနေထိုင်ဖို့ လုံးချင်း
 အရာရှိ အိမ်များဆောက်ရန် စက်ရုံနောက်ကျောဘက်သို့ ပြောင်း
 သွားကြပြီ။

စက်ရုံကြီးအချောသပ်ပြီးနောက် စက္ကူနှင့် ပျော့ဖတ်စက်
 တွေ တပ်ဆင်ပြီးမှာက အနည်းဆုံး ခြောက်လခန့် ကြာမည်ထင်
 သည်။ ပျော့ဖတ်တစ်နေ့ တန်နှစ်ရာရဖို့ ကုန်ကြမ်းကရင်ဝါးက
 တစ်နေ့ တန်နှစ်ရာ ကျွေးရမည်ဟုလည်း အများသူငါ ပြောသံ
 သန်မာကြားမိသည်။ တစ်နေ့တန်နှစ်ရာရဖို့ အလုပ်သမားများစွာ
 လိုပေလိမ့်မည်။ သာပေါင်း၊ ငါးသိုင်းချောင်း၊ လေးမျက်နှာ နေရာဝတီ

သားတွေသာမက ရခိုင်သားတွေပါ။ အလုပ်ရသွားတော့မည်။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

စက္ကူနှင့် ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီးဆောက်စက ကုမ္ပဏီတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေ လေဘာခေါင်းတွေ ခြေချင်းလိမ်နေသကဲ့သို့၊ ခုဝါးကုန်သည်တွေက သန်မာတို့ အလုပ်သမားတွေကြား ဝါးခုတ်သမားရှာဖွေ ခြေချင်းလိမ်နေကြပြီ။ ဝါးကုန်သည်တွေကလည်း သုံးလေးဆယ်လောက်ရှိသည်ဟု သန်မာကြားရသည်။ အချို့ကိုလည်း သန်မာတွေ့ရသည်။ စက်မလည်ခင် ကရင်ဝါးကုန်ကြမ်းတွေ ခြောက်လတစ်နှစ်စာရှိအောင် ကြိုခုတ်ထားရမည်ဆိုတော့ ကုန်သည်တွေလည်း အလုပ်သမားမရှာ၍မဖြစ်။ မိုးတွင်း၌ ဝါးခုတ်၍မလွယ်သဖြင့် နွေနှင့်ဆောင်းတွင် မိုးတွင်းအတွက်ပါ ဝါးတွေပိုခုတ်ထားရမည်ဟု ဝါးခုတ်ဖူးသူတွေက ပြောကြသည်။ သန်မာက ကချင်ပြည်နယ်တွင် ဝါးအကြိမ်ကြိမ်ခုတ်ခဲ့ဖူးတော့ မိုးတွင်းလည်း သူ့အတွက်တော့ အခက်အခဲရှိမည်ဟုမထင်။

စက်ရုံက ဝါးကုန်သည်တွေကို ဝါးတစ်ပိဿာ ငွေဘယ်လောက်ပေးသည်မသိ။ ဝါးကုန်သည်တွေက၊ အလုပ်သမားတွေကို ဝါးတစ်ပိဿာဈေးအမျိုးမျိုးပေးနေကြသည်။ ၄ ကျပ်ခွဲ၊ ငါးကျပ်၊ ခြောက်ကျပ်ပေးနေကြသည်။ သန်မာတို့တစ်တွေ စက်ရုံက ပေးသည့် ဈေးလိုက်စုံစမ်းပေးမယ့် စုံစမ်းမရ။

ဝါးတစ်ပိဿာခြောက်ကျပ်က ဆိုးတော့မဆိုးပါ။ တစ်နေ့ ဝါးသုံးရာခုတ်နိုင်လျှင် ၁၈၀၀/- ရနေပြီ။ ပန်းရန်အလုပ်သမား၊ လက်သမားလုပ်တာထက် ပိုရသည်မဟုတ်ပါလား။ သည်သို့ချည်း

တွက်၍တော့မဖြစ်ဟုထင်သည်။ သည်မှာက အလုပ်ချိန် ရှစ်နာရီသာ တောထဲတောင်ထဲမဟုတ်၍ ငှက်ဖျားရောဂါရမှာပူစရာမလို၊ အစားမှန်အအိပ်မှန်အနေမဆင်းရဲ။ တောရဲတိရစ္ဆာန် ကျား၊ ဆင်မကြောက်ရ။ သည်တော့လည်း သည်မှာလုပ်သည်ထက် ပိုပေးရမည်ပေါ့။

ဝါးကုန်သည် ငှားပုံက ဤသို့၊ ကုန်သည်က ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ အခြေခံစားကုန်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကြိုရောက်အောင် ဝယ်ပို့ပေးမည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အသား၊ ငါး တောထဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာစား။ တောထဲမှာ တဲဆောက်နေ။ ကြိုတင်ငွေ လိုလျှင်လည်း ထုတ်ပေးမည်။ လကုန်မှ ကြိုပေးထားသည့် အခြေခံစားကုန် တန်ဖိုးနှင့် ကြိုတင်ငွေကို ဝါးခုတ်ခထဲမှ နုတ်ယူမည်။ ဝါးခုတ်သူက လူစိုက်ရုံသာ၊ ဓားကတော့ ကိုယ့်ဓားနှင့်ကိုယ်။

ဆိုးတော့မဆိုးပါ။ သို့ပေမယ့် သူတို့စနစ် ကိုသန်မာတို့ကမကြိုက်။ သန်မာတို့မှာ စားဖို့အတွက် ဗိုင်းခွက် ပန်းကန် အစုံရှိသည်။ တိုယ့်ဘာသာချက်စားကြမည်။ ကြာကြာခံမည့် ကုန်ခြောက်မှန်သမျှ များများဝယ်သွားမည်။ ကုန်ခြောက်မကုန်ခင် ကြို၍ ဝါးလာသယ်သည် ကားဆရာကို လုပ်အားခပေးမှာမည်။ သန်မာတို့နှင့်ရင်းနှီးပြီး ဖောက်သည်ဖြစ်နေသည့် သစ်သစ်ကုန်စုံဆိုင်ကိုကြိုတင်ငွေ ပေးထားခဲ့မည်။ သန်မာတို့က ကြိုတင်ငွေလည်းမယူ။ ဝါးတစ်ပိဿာ ခုနစ်ကျပ်ထိတိုးပေးဖို့ ပြောသည်။ ဝါးကုန်သည်တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လန့်သွားကုန်သည်။ ဝါးကုန်သည်တွေက ဝါးခုတ်

သူကို ဝါးတစ်ပိဿာ ခြောက်ကျပ်ပေးထားခြင်းသည် ကုန်ခြောက် အပေါ် အမြတ်ယူထားသည့် ငွေတစ်ကျပ်ကို နှုတ်ထားခြင်း သူတို့ အတွက် ကျန်အောင် ချန်ထားခြင်းမှန်း သန်မာတို့သိသည်။ ကြိုတင် ငွေက အလုပ်သမား စွန့်ခွာမပြေးနိုင်အောင် ချည်နှောင်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကတော့ သူတို့အတွက်ကျန်အောင် ပြောသွားပြ ဖြစ်သည်။ သန်မာတို့က ဝါးခုတ်ပြီး ခုတ်ပြီးသားဝါးကို ကားဝင်၍ ရနိုင်သည့် နေရာထိ သယ်ထုတ်ပေးရမည်။ ကားနှင့်သယ်ရမည်။ ဖြစ်ဆိပ်ပို့ရမည်။ ဖောင်ဖွဲ့ ဖောင်ဖြင့် စက်ရုံဆိပ်ပို့ရမည်။ သည် စရိတ်တွေက မနည်းဘူးတဲ့။ သစ်ထုတ်လုပ်နေရာက “သစ်တွေ ထုတ်နိုင်သယ်နိုင်ဖို့ သစ်ကားတွေ ဝင်နိုင်ဖို့ နှစ်စဉ် နိုင်ငံဘာလမှ မလေအထိမြေထိုးစက်တွေနှင့်လမ်းတွေဖောက်သည်။ ထိုလမ်းတွေ အနီး ခုတ်ပြီးသား ဝါးတွေပုံပေးရမည်။ ဒါက သန်မာတို့ လုပ်ရ မည့်အလုပ်။

သန်မာတို့ ခြောက်ယောက်စလုံး သည်နေ့မနက်က မာဝရက် သင်္ဘောဖြင့်ပုသိမ်လာခဲ့ကြသည်။ မောင်မျိုးမြင့်တို့ လေးယောက်က အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့စုဆောင်းထားသည့် ငွေနှစ်သိန်း ကျော်သုံးသိန်းခန့် သူတို့အတွက် လိုအပ်တာ တွေလိုက်ဝယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေလက်စွပ်ဝယ်သူဝယ်၊ ရွှေဆွဲကြိုးဝယ်သူဝယ်၊ လက်ပတ်နာရီဝယ်သူဝယ်နှင့် သူတို့အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ အပူစာ အအေးစာ ဘယ်ဟာက အရသာရှိသည် တန်ဖိုးရှိသည်ကို သူတို့သိသွားကြပြီထင်သည်။ သူတို့ပျော်နေတာ မြင်ရသည့် သန်မာ

လည်း ပျော်သည်။ သန်မာကတော့ ဒေါ်လေးဆီ ငွေသုံးသောင်း သုံးကြိမ်ပို့ထား၍ ငါးမွေးသား လက်စွပ်တစ်တွင်းနှင့် နာရီတစ်လုံးပဲ ဝယ်သည်။ လက်ထဲ ကျန်သေးသည့် ငွေနှစ်သိန်းက နောင်ကြီးမဲ့ ဝါးခုတ်ရာတွင် အသုံးပြုဖို့ ချန်ထားရသည်။ နောက်ဆုံး ဝါးခုတ်ရာ တွင်ဝတ်ဖို့ ဘောင်းဘီတိုပွ သုံးထည်စီလောက်ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ သန်မာကလွှတ်ဆောင်ချောင်း၊ တူတစ်လက်၊ သွပ်ကြိုးနှင့် သံမျှင် ဝယ်ခဲ့ သည်။ ပန်းပဲဖိုတွင် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလခန့်က အပ်ထားခဲ့သော ပြည့်စုံတို့ငါးယောက်အတွက် လေးသံဖြင့်ပြုလုပ်သည့် ဝါးခုတ်ခား ငါးလက် သွားရွှေကြသည်။ လူရိုင်းခေါင်းတံဆိပ်ခားသွေးကျောက် ငါးခုဝယ်ခဲ့ပြီးနောက် ကမ်းနားလမ်းမှ ထမင်းဆိုင်သို့ ထမင်းစား ရန် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကိုဟာ ကိုသန်မာ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ အစ်ကိုညီ ရန်ဝီဖုန်လေ . . .”

သန်မာ အတံ့ကြီး အံ့သြနေမိသည်။ သန်မာက လမ်းတေး ထမင်းဆိုင်မှာ လမ်းမဘတ်လှည့်ပြီးတိုင်သည်။ သန်မာသည် ဟင်း လာမချသေးသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများကိုကြည့်နေမိသည်။ ထို စဉ် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်းမြှောက်ဘက်သို့ မောင်းသွားသည့် ဆိုင် ကယ်တစ်စီးက ပြန်လှည့်လာပြီးထမင်းဆိုင်ရှေ့ရပ်ရင်း သန်မာကို လှမ်းမေးမှ ရန်ဝီဖုန်မှန်း သိတော့သည်။ မြစ်ကြီးနားသားကို ပုသိမ် မှာ ကြုံကြုံဖန်ဖန်တွေ့ရတော့သန်မာ ရန်ဝီဖုန်ကို ချက်ချင်းမမှတ်မိ ချင်။ ရန်ဝီဖုန်က ရှစ်တန်းကျောင်းသား ရန်ဝီဖုန်နှင့်မတူတော့တာ လည်းပါသည်။ ၁၀ နှစ်ခန့်အတွင်း ရန်ဝီဖုန် ထွားလာသည်။ ဝိုက်ပင် ထွက်နေပြီ။

ရန်ဝီဖုန်က အစ်ကိုဘာလုပ်နေသလဲမေးတော့ သန်မာက မြစ်ကြီးနားမှ ပြန်လာပြီးနောက် ယခုအထိ အကြမ်းဖျင်း ပြောပြ လိုက်တော့ သန်မာလက်နှစ်ဖက် ဖမ်းဆွဲပြီး “အစ်ကို သနားလိုက် တာ...” ဟုပြောပြီး မျက်ရည်လည်ရွှင်တော့သည်။ သန်မာက “ညီလေးကလည်းကွာ၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသားတုန်းက မျက်ရည် လွယ်တဲ့ အကျင့်တွေ အခုထိပါတုန်း၊ တို့ကလေးတွေမှမဟုတ်ကြ တော့တာ။ ညီလေးရော ခုဘာလုပ်နေတာတုန်း...” ဟု ပြောရင်း ခါးကြားမှလက်ကိုင်ပုဝါယူပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးတော့ ရန်ဝီဖုန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ သန်မာကိုသနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။

“ညီ... ခု... ခု ပုသိမ်ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ခရိုင်အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံးမှာ၊ လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာ (မြို့ပြ) (၃)လေ။ ပုသိမ်-သာပေါင်းလမ်း-တံတားကိစ္စတွေ တာဝန်ယူနေ ရတာ။ သာပေါင်းလည်း ခဏခဏရောက်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ တစ်ခါ မှမတွေ့ဘူးနော်...”

“အစ်ကိုတို့၊ ဒီနေ့ည၊ ညီလေးနဲ့လိုက်အိပ်နော်၊ ညီလေး အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုချင်လို့ပါ...”

“ပိုက်ဆံ ကုန်ပါတယ် ညီလေးရာ၊ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ကလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး...”

“ပိုက်ဆံအတွက် ပူစရာမလိုဘူး။ ခုပဲ အဖေ အမေတို့ ပို့ လိုက်တဲ့ငွေထုတ်ပြီးပြန်လာတာ။ အဖေအမေက လစဉ်ပို့ပေးတယ် လေ။ ညီလေးကလည်း အဖေအမေတို့ဆီ လစာစုပြီး တစ်ကြိမ် ပို့ပေးဖူးတယ်။ နောက်မပို့နဲ့၊ ပို့ရင်ပြန်ပို့မှာပြောတာနဲ့ မပို့ပြန်

တော့ဘူး။ စားသောက်ဆိုင် ကောင်းကောင်းမှာ ဘီယာသွား သောက်ကြရအောင်၊ အစ်ကိုတို့ ဒီဆိုင်မှာ ခဏစောင့်နေ။ ညီလေး ကားပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်...”

ရန်ဝီဖုန်အကြောင်း သန်မာသိသဖြင့် သန်မာ ငြင်းမနေ တော့။ ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်ခွာသွားသော ရန်ဝီဖုန်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိသည်။ သန်မာခေါင်းထဲ အကြံနှစ်ခုရလာသည်။ ရလာသည့် အကြံတစ်ခုက အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးပါသည့် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးမြေပုံကြီးတစ်ပုံ ရှာပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းမည်။ နောက်အကြံတစ်ခုက စက်ရုံကြီး မလည်မီစပ်ကြား ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝသည့် ပုသိမ်- သာပေါင်းလမ်း အလုပ် ဝင်လုပ်ချင်သည်။ လုပ်ခွင့်ရအောင်လည်း ဘီယာသောက်ရင်း ရန်ဝီဖုန်ကို အပူကပ် အကူအညီတောင်းမည်။ စက်ရုံကြီးလည် လျှင်တော့ အနောက်ရိုးမ၊ ဝါးတောဆီ သွားကြမည်။ သန်မာက သူ့အကြံကို ကောင်းသန့်တို့ အားပြောပြတော့ “ဥက္ကဋ္ဌကြီး သဘော ...” ဟု အော်ကြသည်။

သည်ညနေတွင် ရန်ဝီဖုန်လည်း ကုသိုလ်ရပေဦးတော့ မည်။ သန်မာတို့လည်း ဝမ်းဝပေဦးတော့မည်လေ။ ။

အခန်း (၂၁)

သီတာကုန်းပြင်

သန်မာတို့ နိုင်ငံဘာတစ်လပဲ ပုသိမ်-သာပေါင်းလမ်းခင်း လမ်းပြင်သည့် အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့ရ၏။ ရန်ဝီဖုန်က ထိုအလုပ်ကို သန်မာ အားမလုပ်စေချင်၊ တားမရ၍သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သန်မာတောင်း သည့် အကူအညီဖြစ်သည့် မြေပုံကိုလည်း ရန်ဝီဖုန်ကရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ မြေပုံက အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးသာမက၊ သံတွဲခရိုင်ပါ ပါသည့်မြေပုံဖြစ်သည်။ ရန်ဝီဖုန်က သန်မာ အလိုရှိ ရာ ဆောင်ရွက်ပေးရုံသာမက သန်မာတို့အဖွဲ့အတွက် ခေါက်ဆွဲ ကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ အကြော်စုံ အမြဲလိုလို ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ သည်အလုပ်က ဆောင်းတွင်းမှာပင် နေ့လယ်နေ့ခင်း တအား ပင်ပန်းသည်။ နွေဆိုလျှင်တော့ သူ့အဖွဲ့သားတွေ၊ အတော်ကြီးစား လုပ်ရလိမ့်မည်ဟု သန်မာတွေးမိသည်။ သည်လမ်းအလုပ်လုပ်ရင်း သန်မာက အားလုံးကိုပြောပြဖြစ်သည်။ “မင်းတို့ ငါတို့အဖေ

အမေတွေဟာ ဂုဏ်ယူစရာ သူတို့တာတွေလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ငါတို့ကိုပြောပြ နိုင်ပေမယ့် မင်းတို့ငါတို့ကျတော့ ဒီလမ်းငါတို့ခင်းခဲ့တာ၊ ပျော့ဖတ် စက်ရုံကြီး ငါတို့တည်ခဲ့တာလို့၊ ဇနီး သားသမီး မြေးမြစ်အပြင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုဂုဏ်ယူစွာ ပြောနိုင်ကြပြီလေ။ ဒါဟာ မင်းတို့ ငါတို့ရဲ့ သမိုင်းမှတ်တိုင်ဖြစ်ကျန်ရစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကြစို့”ဟူ၍ပဲ ဖြစ်သည်။

လမ်းအလုပ်လုပ်ကောင်းနေဆဲ ပန်းရန်ဆရာ ကိုထွန်းထွန်း က ဧည့်သည်တစ်ယောက်ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုထွန်းထွန်း တို့ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့က ဝါးပွဲစား ကိုမြတ်သင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာနှင့် သက်တူ ခွယ်တူဖြစ်ပါသည်။ အရပ် မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချောဟု ပြောရမည်လောက် ချောပါသည်။ သူ လည်း ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ ရထားသူဖြစ်ပါသည်။ သူက ကိုထွန်းထွန်းပြောပြထားသဖြင့် သန်မာတို့အဖွဲ့ကို သဘောကျနေ သည်။ သန်မာတို့ တောင်းသည့် ဝါးတစ်ပိဿာ ခုနစ်ကျပ်သူပေး မည်။ ကြိုတင်ငွေလိုလျှင်လည်းပေးမည်။ ကုန်ခြောက်မျိုးစုံလိုလျှင် လည်း မှာပေးမည်။ ခုပေးသည့် ဝါးစေ့က ပုံသေမဟုတ်။ ဝါးကုန် သည် အချင်းချင်းက သူတို့ပေးနေသည့် ဝါးစေ့ထက် ဝါးခုတ်သား များကို တိုးပေးလျှင် သူကလည်း ထပ်တိုးပေးမည်။ စက်ရုံက ထပ်တိုးပေးလျှင်လည်း ထပ်တိုးပေးမည်ဟုပြောသည်။

သက်တူ ခွယ်တူ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ဝါးခွေသမား

များအပေါ် နားလည်တတ်သော ဝါးပွဲစား ကိုမြတ်သင်းအား သန်မာတို့ လက်လွှတ်လိုက်၍ မဖြစ်တော့။ သန်မာက အားလုံး နှင့်တိုင်ပင်ပြီး သဘောတူညီချက် ရယူကာ ရန်ပီဖုန်ကို နှုတ်ဆက် ပြီးနောက် ကိုမြတ်သင်းခေါ်ရာ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကိုမြတ်သင်းသည် ဝါးဖောင်ဆွဲရန် စက်လှေတစ်စီးလည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ။ သန်မာတို့သည် နှစ်နှစ်ကျော်နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ် လေးကို အလေးပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး လက်သမားဆရာ ဦးဘိုးလှအား လွှဲပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် အိုးခွက် ပန်းကန်တို့ကို ခွဲဝေပေးပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်ကာ ကိုမြတ်သင်း ဝယ်ယူထားသည့် အသစ်စက်စက် ထုံသင်းမွှေး စက်လှေဖြင့် ငါးသိုင်းချောင်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကိုမြတ်သင်းက ငါးသိုင်း ချောင်း မြန်မာထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းကျွေးသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက်သန်မာတို့ကို ကိုမြတ်သင်းက မင်္ဂလာ လမ်းထဲမှ သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။ သူ့အိမ် မသင်းသင်းအေး၊ မသင်းသင်းမွှေးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ညီမနှစ်ယောက်လုံးက မြန်မာဆန်လွန်းနေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး သနပ်ခါးမဲ့ နေအောင်လိမ်းထားပြီး၊ ပါးနှစ်ဖက်တွင် ပါးကွက်ကြီးနှစ်ကွက် ကွက်ထားကြသည်။ ဆံပင်ကို နဖူးပေါ်အောင်ဆွဲစုပြီး ဘီးကျော် ပတ်ပတ်ထားရာ အရွယ်ရင့်သလိုထင်ရသည်။ ဆံပင်ကလည်း နက်မှောင်ပြီးအုံ့ကောင်းလွန်းလှသည်။ မျက်နှာဝိုင်း အသားဖြူ

မျက်လုံး မျက်ဖန်ကောင်းပြီး နှာတံပေါ်ရုပ်ချောကြသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် အနည်းငယ်ဝဟန်ရှိကြသော်လည်း ငါးရဲ့ကိုယ်ထည်မို့ အချိုးအစားကျလှ၏။ မောင်နှမသုံးယောက် ဆယ်နှစ်စီခြားကြောင်း မသင်းသင်းအေးက ပြောပြတော့သန်မာ အံ့သြမဆုံးတော့။ မသင်းသင်းအေးက ပိုအရွယ်တင်လွန်းသည်။

ကိုမြတ်သင်းက “ကိုသန်မာရေ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဖိအိမ် မှာ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေး ဆေးဆေးနားကြပါ။ ညနေစာ အိမ်မှာပဲစားမယ်။ ကျွန်တော်ခု မောလင်းခဏသွားဦးမယ်။ ပြန်လာရင် သိတာကုန်းပြင်နဲ့ ဂူတောင်၊ မန်းတောင်၊ လင်းလွန်းတစ်ထောင် သာသနာ့နယ်မြေပါ လိုက်ပို့ ပေးမယ်။ ရေဗိုးချိုးနားကြပါ” ဟု ပြောပြီး အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲထွက်သွားသည်။ ပြည့်စုံတို့ကိုးယောက် ရေချိုးသူချိုး၊ ခုတင်ပေါ် လှဲသူလှဲနေကြပြီး သန်မာက ထမင်းဟင်းချက်နေကြသော ကိုမြတ်သင်း၏ အစ်မများဆီသွားပြီး “ဘာလုပ်ကိုင်ပေးရဖို့ နှိပ်ပါ သလဲ” ဟု သွားမေးတော့ နှစ်ယောက်လုံးက “ဘာမှမရှိပါဘူး။ အားလုံးပြီးနေပါပြီ။” ဟုပြောပြီး အစ်မကြီးက “ညီသည်ပျင်းနေပြီ ဆင်တယ်။ ညီမလေး သွားစကားပြောလိုက်ပါ” ဟုပြောပြီး သူ့ညီမ တို့ တွန်းလွှတ်သည်။

သန်မာနှင့် မသင်းသင်းအေးတို့ ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင် ရင်းစကားစရာမရဖြစ်နေသည်။ သန်မာက စကားစ ရှာမရသဖြင့် “ကိုမြတ်သင်းက ဘယ်သွားတာလဲ မမ” ဟုမေးမိသည်။

“ခေမာလမ်းမှာ သူ့ချစ်သူရှိတယ်လေး သွား အခစား ဝင်တာပေါ့။ ချစ်သူဆိုတာတောင်၊ ဟိုက ပြန်ချစ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ချစ်နေတာ . . .”

“သီတာကုန်းပြင်ဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲမမ”

“ငါ့မောင် ဟိုရောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့မောင် ကြိုသိထားအောင် မမအကြမ်းဖျင်းပြောပြမယ်။ နတ်ရွှင်နောင်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့သံလျင်မြို့စားဖိလစ်ဒီပရစ်တိုလိုခေါ်တဲ့ ဇင်ကာကို သိတယ်မဟုတ်လား။ အင်းဝဘုရင် အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီးက ဇင်ကာကိုဖမ်း၊ တံကျင်လျှိုကွပ်မျက်တဲ့အချိန် သူ့မိဖုရား ရခိုင်မင်းသမီး စောသဒ္ဒါ၊ သားတော်နန္ဒာဘယ၊ သမီးတော် သူပဘာဒေဝီ၊ ဘိုးတော် မင်းစောထွတ်တို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြတယ်။ မိဖုရားနဲ့ ဘိုးတော်တို့ တစ်နေရာစီ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတယ်။”

“သားနဲ့သမီးကတော့ ရခိုင်အမတ် သုဒိန်နဲ့တွေ့ပြီး ကောက်ယူမွေးစား၊ ကြီးလာတော့ သူတို့မောင်နှမကို စုံဖက်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ယသိမြို့ကိုတည်၊ နန်းစံစေခဲ့တယ်တဲ့။ မွန်ဘာသာနဲ့ ကျွန်ုပ်ယသိဆိုတာ မြန်မာလို သီတာမြို့လို့ ခေါ်တာတဲ့၊ သူပဘာ ဒေဝီကို သီတာဒေဝီ မင်းသမီးလို့ ခေါ်တွင်ခဲ့တာတဲ့။ နန္ဒာဘယမင်းသားက ဘေးထိုးရင်ကျပ်ရောဂါနဲ့ နတ်ရွှာစံ၊ သီတာဒေဝီကလည်း မောင်တော်ကိုလွမ်းလွန်းလို့ လွမ်းဖျားဖျားပြီး နတ်ရွှာစံရာက

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး နတ်စိမ်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုကြတယ် ငါ့မောင် . . .”

“သီတာကုန်းပြင်ရွာမှာ သူတို့မောင်နှမ တည်ခဲ့တဲ့ ရွှေနန်းဦးခေါ်မြသိန်းတန်စေတီဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ ဘုရားနားမှာ သီတာမောင်နှမကျောက်စာဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီဘုရားပရိဝုဏ်ထဲမှာ ကြေးပြား ဝပ်ရဲ့ ချပ်နဲ့ ထွင်းထု ပြုလုပ်ထားတဲ့ ပိဋကတ်ပြတိုက်လည်းရှိတယ်။ သီတာမောင်နှမနတ်နန်းမှာ မောင်တော်ဘေးမှာ မြင်းရုပ်၊ နှမတော်ဘေးမှာ ကျားရုပ်ရှိတယ်။ နှစ်တိုင်းဘုရားပွဲ နတ်ပွဲနှစ်ကြိမ်ကျင်းပတယ်။ ကုန်းပွဲကို တပေါင်းလ၊ ရေပွဲကို တော်သလင်းလ ကျင်းပတာ။ တောင်ပြုန်းပွဲအတိုင်း စည်ဖု စည်ပဲ ငါ့မောင်။ ဒါနဲ့ ငါ့မောင်တို့ အကြောင်းလည်းသိရအောင် ပြောပြနိုင်မလား . . .”

မသင်းသင်းအေးက မေးလာပြန်တော့ သန်မာက နန်းနှင်းဆီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ခဲ့တာတွေ ချန်လှပ်ပြီး ငယ်ဘဝအကြောင်းတွေ သင်္ဘောသားဘဝအကြောင်းတွေ၊ ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီးလုပ်သည့် အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောပြကြတော့ မသင်းသင်းအေးနှင့်သန်မာတို့သည် သူစိမ်းတွေမဟုတ်ကြတော့သလို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပြီမဟုတ်ပါလား။

အရသာရှိကြောင်း ဆွေမျိုးမေအောင် ကောင်းကြောင်း စားသူတိုင်း ကပြောကြသည်။

အစ်မလတ်ကလည်း ဟင်းသုံးမျိုးကို အလစ်အလပ်မခံဘဲ လိုက်ထည့်ပေးနေသည်။ တကယ်တော့ သန်မာတို့ ဆယ်ယောက် က လူငယ်လူရွယ်တွေမို့စားနိုင်သောက်နိုင်ကြသည်။ ချက်ထားသည့် ဟင်းလျာက အစပ်အဟပ်တည့်တော့ အထူးသဖြင့် ငါးပတ် ငါးပိကောင်ချက်က ဟိုကနွက်သည်ကနွက်နှင့် ထည့်ပြီးမကြာခင် ကုန်သွားတတ်သည်။ အစ်မလတ်ကလည်း အချိန်မဆိုင်း ပြန်ထည့်ပေးတတ်သည်။ နည်းနည်းပါးပါးသာချက်ထားလျှင် ပြတ်လပ်သွားနိုင်သည်။ အများကြီး ချက်ထား၍ ယခုလို ဖောခြင်းသောခြင်း ထည့်ပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငါးပတ်၊ သည်ငါးပေါ်ချိန်ဆို သန်မာတို့မုန်းအောင် စားရသည်။ ငါးပတ်က ပေါသလောက်၊ ဈေးချိုသည်။ ဘယ်ငါးနှင့် မှ မတူအောင်ဈေးချိုသည်။ ဈေးချိုလွန်းတော့လည်း ငါးပတ်ကိုပဲ နေ့တိုင်းဝယ်ချက်စားကြသည်။ ငါးပတ်မွှေချက်လျှင် အရသာရှိလွန်းပေမယ့် ဆီတုန်လွန်းသဖြင့် ခဏခဏမစားနိုင်။ သန်မာတို့တွင် အိုးခွက်အပိုမရှိတော့ ငါးပတ် ငါးပိကောင်လည်း လုပ်မစားနိုင်။ သည်တော့လည်း အရသာရှိသည့် ငါးပတ်ငါးပိကောင်ဟင်းချက်မစားနိုင်။ သည်အရပ်ဒေသမှာ ပေါ်ချိန်ပေါသည့် ငါးတစ်မျိုးလည်းရှိသေးသည်။ ငါးဖန်းမ၊ သူကိုလည်း မုန်းအောင်စားရသည်။ ငါးရဲ့လည်း ဈေးချိုပါသည်။ ငဝန်မြစ်၏ကျေးဇူးတွေသာ။

ကိုမြတ်သင်းက သန်မာတို့တစ်သိုက်ကို ညီအစ်ကိုလို ဆက်ဆံသည်။ သူ့ကို သူဌေးဟဲ့၊ ဘော့(စ်)ဟုခေါ်သည်ကို မကြိုက်။

အခန်း (၂၂)

နယ်မြေလှပွဲ

သီတာကုန်းပြင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ထမင်းစားကြသည်။ အစ်မကြီး၏ လက်ရာက သန်မာတို့ လူစုကို ခေါင်းမဖော်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လှသည်။ ကိုမြတ်သင်းပါ သန်မာတို့နှင့် အတူထမင်းစားသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းနှစ်ဝိုင်း ပြင်ပေးထားသည်။ ငါးပတ် ငါးပိကောင် (ငါးပိတစ်)ကို ခရမ်းချဉ်သီးလိပ်နေအောင် ဆီပြန်ချက်ထားရာ လျှာလည်အောင် အရသာရှိလှသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပြုတ်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူနှင့်ထောင်း၊ ပဲဆီနစ်နေအောင်စိမ်းထားရာ ငါးပတ်ငါးပိကောင် ချဉ်ငန်ဟင်းက၊ ငရုတ်သီးထောင်းအစပ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။ ဒန်သလွန်ရွက်ဟင်းချိုကို ကြက်သွန်ဖြူပုစွန်ခြောက်ရောထောင်းပြီး ဆန်လက်တစ်ဆုပ်ထည့်ချက်ထားရာ သောက်လိုက်တိုင်း ဆွေမျိုးမေအောင် ချိုလှသည်။ ချဉ်ငန်ချိုစပ်လိုက်ဖက်အောင် ချက်တတ်သည့် အစ်မကြီး၏ လက်ရာက

ထိုသို့မခေါ်ပါနှင့်ဟု တွေ့စကပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလာသည်။ ညီအစ်ကို အရွယ်တွေမို့ သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်ကိုလို သဘောထား ပြောကြပါဟုပြောသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာတို့အားလုံးကို သူ၏ဝါးခတ်အလုပ်သမားဟု သဘောမထား။ သူ၏ဧည့်သည် စောင်သည်ဟုပဲ သဘောထားခဲ့သည်။ သူ့အစ်မတွေကလည်း ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းပမာ ပြုစုကျွေးမွေးရှာသည်။ ခုခေတ် လူဆယ်ယောက် ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးဖို့ လွယ်လှသည်မဟုတ်။ ခု ကိုမြတ်သင်းက ဆိုင်မှာတစ်နပ်၊ အိမ်မှာတစ်နပ် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံသလိုမျိုး ကျွေးမွေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဆိုင်မှာတုန်းက သန်မာက ငွေ ထုတ်ရှင်းခဲ့ပေမယ့် ကိုမြတ်သင်းက လက်မခံ၊ အကုန်ပြန်ပေးသည်။ သူက အိမ်ရှင်၊ သန်မာတို့က ဧည့်သည်တဲ့။ စေတနာကောင်းပြီး ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်သည့် အနေအထားကြောင့်သာ ဤသို့ ကျွေးမွေး ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်စေတနာရှိရှိ ကျွေးဖို့မွေးဖို့ မရှိ လျှင် အဘယ်သို့ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်ပါမည်နည်း။ သန်မာက မမငယ် ဆီ တီးခေါက်ကြည့်တော့ အဘိုးအဘွားလက်ထက်က ပွဲရုံတွေ ထောင်ပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်သည်တဲ့။ အဖေနှင့် အမေမဆုံးမီ က ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး World Star ဦးထုပ်ကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ သည့် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဝါးစတားခမောက်၊ ဂွေဆွဲ ခမောက်လာသွင်းလျှင် လက်ခံဝယ်ယူပြီး ပြည်တွင်းမှာပဲဖြန့်တော့ သည်။

အားလုံး တိတိထိုင်ကြည့်နေကြပေမယ့် သန်မာနှင့် ကိုမြတ် သင်းတို့နှစ်ယောက်က ရန်ဝီဖုန်ပေးလိုက်သည့် မြေပုံကို ကြည့်ကြ ရင်း၊ ငါးသိုင်းချောင်း ဂွလမ်း၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းမှ ဝါးတောကို

ခုတ်ရကောင်းမည်လား၊ ထိုလမ်း၏ ယာဘက်ခြမ်းမှ ဝါးတောကို ခုတ်ရကောင်းမည်လား၊ ပုသိမ်-မုံရွာ-ရေဦးလမ်းဝဲယာ၊ လေး မျက်နှာတွင်းတောက်၊ အင်္ဂပူ၊ မယ်လီကုန်း၊ ထူးကြီး မြို့နယ် ဘက်ဆီမှ ဝါးတောများဆီ သွားခုတ်ရကောင်းမည်လား။ လေးမျက် နှာ၊ အင်္ဂပူဘက်က၊ ကရင်ဝါးထက် တင်းဝါး အထွက်များသည် ဆိုတော့ မြေပြန့်လွင်ပြင်များပေမယ့် မရွေးချယ်ချင်တော့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကတော့ ကရင်ဝါးတောများ ချည်းမို့ ဘယ်ကသွားသွား သည်ဘူတာသို့ပဲ ဆိုက်မည်မူချသာ ပါလေ။

သန်မာသဘောကတော့ ဝါးခုတ်သမားအတွက် ဝါးခုတ် လွယ်သည့် မြေပြန့်များတာချည်း မရွေးချင်။ ထိုကားလမ်းမ ဝဲယာ ဝါးသယ်ထုတ်ရာတွင်နီးသည့် မိမိအတွက်သက်သာသည့် နေရာမျိုး ချည်းမရွေးချင်။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည့် ဝါးကုန်သည်ဘက်ကလည်း ကြည့်ရပါမည်။ ဝါးခုတ်ပြီးဖောင်ဖွဲ့မျှောချ၍လွယ်သည့် မြစ်ချောင်း များ ရှိမည့်နေရာဆိုလျှင် တောင်ပေါ်ပင်ဖြစ်ပါစေ။ သန်မာတို့ သည်လိုနေရာမျိုး ရွေးသင့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကားနှင့် သယ်ထုတ် မည်ဆိုလျှင်လည်း ငဝန်ဖြစ်နှင့် မဝေးသည့် အရပ်မျိုးလည်း ရွေးဖို့ လိုပါသည်။

သန်မာကတော့ ငါးသိုင်းချောင်း - ဂွလမ်း၏ တောင်ဘက် ခြမ်းကိုပဲ ကြိုက်သည်။ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းပေါ်၌ ၅၆၉ မီတာသာမြင့်သည့် ဇီးလောင်းတောင် တစ်တောင်ပဲရှိသည်။ ထိုလမ်း၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းတွင်မူ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းပေါ်၌ မီတာ ၄၇၀ မြင့်သည့် ဘုန်းကြီး

စိုးတောင်၊ ၈၁၅ မိတာမြင့်သည့် မိုးထိတောင်၊ ၁၂၂ မိတာ
မြင့်သည့် တောင်နီတောင်နှင့် ၁၂၆၄ မိတာမြင့်သည့် ပန်းတောင်
တောင်တို့ရှိသဖြင့် တောင်တန်းပေါ်ရှိ တောင်လေးလုံးပေါ်
တက်ပြီးဝါးတက်မခတ်ချင်တော့။ ဝါးမျှောဖို့ ချောင်းတွေဖြစ်တွေ
ကတော့ ပေါ့ပါသည်။ ငါးသိုင်းချောင်း-ဂွလမ်းမကြီး၏ မြောက်
ဘက်တွင် မြောက်ချောင်း(သီတာချောင်း)၊ ဝတ်ချောင်း၊ နန်ကသူ
တောင်ချောင်း၊ နန်ကသူမြောက်ချောင်း၊ ကညင်ချောင်းတို့က
ဝန်ဖြစ်ထဲစီးဝင်ကြသည်။ မများချောင်း၊ ပန်းတောချောင်း၊ ပြဒါး
ရှင်ချောင်းနှင့် သလဲတန်းချောင်းတို့က ရောဝတ်ဖြစ်ထဲစီးဝင်သည်။
နေရာကျယ်လွန်းတော့လည်း ချောင်းများပေမည်ပေါ့။

ငါးသိုင်းချောင်း-ဂွလမ်းတောင်ဘက်မှာ ကွမ်းချောင်း
တောင်ချောင်းနှင့် စစ္စရန်ချောင်းပဲရှိသည်။ ချောင်းသုံးချောင်းလုံး ဝန်
ဖြစ်ထဲစီးဝင်သည်။ သန်မာက လမ်း၏ မြောက်ဘက်ခြမ်း မကြိုက်
သည့်အဓိကအကြောင်းက ကုန်းပြင်ရွာတွင်နှစ်စဉ် တော်သလင်းနှင့်
တပေါင်းလတွင် ရေပွဲကုန်းပွဲ ဘုရားပွဲနတ်ပွဲနှစ်ကြိမ်ကျင်းပသည့်
အတွက် တစ်လလောက် ဝါးမခတ်ဖြစ်ဘဲ နတ်ကရာကြည့်မော
အချိန်ကုန်နေမှာကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်လ ဝါးမခတ်ဖြစ်လျှင်
ဝါးကုန်သည်အတွက်ရော ဝါးခတ်သူအတွက်ပါ ဘယ်လောက်
နှစ်နာမည်ကို တွက်ကြည့်လျှင်သိနိုင်ပါသည်။ ပွဲရှိနေတော့လည်း
သူသူကိုယ်ကိုယ် အလုပ်ကိုဘယ်သူစိတ်ဝင်စားချင်ပါမည်လဲ။
မမြင်ကွယ်ရာဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပဲလုပ်နေကြမည်
ပေါ့။ သန်မာတွက်ပြသည်ကို ကိုမြတ်သင်းက သဘောကျသည်။
နှစ်ဖက်မျှ တွေးတတ်သူ၊ ကြည့်တတ်နှင့် တွေ့ရပြီ။ ကိုမြတ်သင်းက

နက်ဖြန်ကုန်သည်အားလုံးနှင့် ဝါးခတ်ကွက်ညှိနှိုင်းလျှင် သန်မာ
ပြောသည့် အတွက်ရအောင်ပြောမည်ဟု သန်မာကိုပြောပါသည်။
သန်မာနှင့် ကိုမြတ်သင်းတို့ ကြည်နူးဝမ်းသာရင်း ထိုညက ကောင်း
ကောင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နံနက် (၆) နာရီခွဲတွင် ကိုမြတ်သင်း၏ ဟိုင်းလက် ကား
လေးပေါ် ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးတင်ခဲ့ပြီး ဝါးတောဆီ ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာတို့၏ ထမင်းအိုးနှင့် ဒယ်အိုး
နှစ်လုံးကို သူ့အိမ်တွင်ယူထားပြီး နှစ်ပြည်ဝင် ဒန်အိုးတစ်လုံး၊
ဒယ်အိုးကြီးနှစ်လုံးနှင့် ရေခွေးအိုးကြီးတစ်လုံး မနေ့ကတည်းက
ဝယ်ပေးထားသည်။ ဟိုင်းလက်ကားလေး မြန်မာ-ဂျပန် ချစ်ကြည်
ရေးပြယုဂ် ဝန်ဖြစ်ကူးတံတားကို ကျော်လာတော့ ကျောက်ချော
မြေသားလမ်းဖြစ်သွားပြီ။ ရေနံသာ လမ်းဆုံရောက်တော့ ဝဲဘက်
လမ်းသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ရေနံသာ မဟာဗျူဟာလမ်း အနောက်
ဘက်ခြမ်းတွင် ရိုးမထိ ဝါးတောဟု ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကို
ပြောသည်။ ယာဘက်ခွဲထွက်သွားသည့်လမ်းက ပုသိမ်-မုံရွာ-
ရေဦးလမ်း ဖြစ်သည်။ သန်မာတို့ကားသွားနေသည်က ငါးသိုင်း
ချောင်း-ဂွကားလမ်းဖြစ်သည်။ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်သည်။ အတော်
လေးကြာတော့ တားလေးက လမ်းဝဲဘက်ရှိ အဆောက်အအုံဆီ
သွားပြီးရပ်သည်။ ရွှေစားသောက်ဆိုင်၊ ကိုမြတ်သင်း၏ နှုတ်ဆက်
နံနက်စာ ထမင်းကြော်မှာစားကြသည်။ စားပြီးလျှင် ၈ ခွဲမှ
အနောက်တောင်ဘက်အတွင်းဝင်ပြီး ကရင်ဝါးတောကို ခုတ်ချည်နေ
စဉ်မည်။ ဝါးမခတ်မီ၊ ခုအချိန်(၁၁) မိုင် မာလာတွင်း လမ်းဆုံမှ
သာပေါင်းထိ လမ်းပေါက်နေပြီဖြစ်၍ ထိုလမ်းဆုံ မနီးမဝေးတွင်

သူတို့ဆယ်ယောက်နေဖို့ တဲတစ်လုံး အလျင်သွားဆောက်ကြမည်။
အိမ်သာကျင်းတူး အိမ်သာဆောက်ကြမည်။ အိမ်သာနှင့် တဲ
ဆောက်ပြီးသည်နှင့် ဝါးစခတ်မည်။ ငါးသိုင်းချောင်း -
ဂွလမ်းဘေးထိ ဝါးဆွဲထုတ်ကြမည်။

“အားလုံးကို ကျွန်တော်ပြောထားမယ်။ တောထဲမှာ
ခြင်တို့ဖြုတ်တို့ဆိုတာ အောတိုက်နေတာ။ ငှက်ဖျားမဖြစ်အောင်
ခြင်အကိုက်မခံစေနဲ့။ ခြင်ထောင်နဲ့ အိပ်ကြပါ။ ခြင်အရေကြီးသလို
အရေကြီးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဒီလမ်းအရှေ့ဘက်
ခြမ်းဟာ သီတာမောင်နှမပိုင်တဲ့ နယ်မြေဖြစ်တယ်။ နယ်မြေကြမ်း
တယ်။ ဒီလမ်းရဲ့အနောက်ဘက်ခြမ်းက အမေကရင်မနတ်နန်း
နယ်မြေဖြစ်တယ်။ နယ်မြေကြမ်းတယ်။ မယုံမရှိကြနဲ့။ အပြောအဆို
အနေအတိုင် ဆင်ခြင်ကြပါ။ အပေါ်သွားကောင် တောင်းပန်ပြီးမှ
သွားကြ။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဂရိများသွားမယ်...”

ကိုမြတ်သင်း ပြောလိုက်သည်စကားကို အားလုံး နားလည်
ကြဟန်မရှိ။ ပြည့်စုံကထပြီး “အစ်ကို့ ခုနက ပြောသွားတဲ့
အောတိုက်နဲ့ ဂရိဆိုတဲ့စကားနားမလည်လို့ ပြန်ရှင်းပြပါဦး အစ်ကို”
ဟုပြောတော့ ကိုမြတ်သင်းကရယ်သည်။ “အောတိုက်ဆိုတာ
ပေါတာကိုပြောတာ။ များတယ်ပေါ့။ ဂရိများတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခ
များတာကိုပြောတာ။ ဒါကျွန်တော်တို့ ငါးသိုင်းချောင်းသားတွေ
ပြောတဲ့ စကားပါ” ဟု ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပြောသည်။

“ဟေ့ ဟိုကောင်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လူစိမ်းနှစ်ယောက်က သန်မာ့ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြိုင်တူ

ပြောဝင်လာကြသဖြင့် သန်မာ့အားသင့် ကြောင်ကြည့်နေမိ
သည်။ ဘယ်သူတွေလာနောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသလို တခြား
သူတို့ပြောလေသလားဟု ဘေးဘီကို သန်မာ ကြည့်မိသည်။
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ရိုင်းရိုင်းယုယ ပြောဆိုပြီး ဆိုင်ထဲဝင်
လာသူ နှစ်ဦးက သန်မာ့ရှေ့ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကောင်းသန့်
တို့ကလည်း ထိုင်ခုံမှအသီးသီးထလိုက်ကြပြီး သန်မာ့ဘေး
ရောက်လာကြသည်။ ကိုမြတ်သင်းကတော့ မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်နေပြီ။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာနှင့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်
ကြားဝင်ရပ်ရင်း “နောင်ကြီးတို့ လူမှားနေပြီထင်တယ်။” သူက
ရန်ကုန်ကပါ...” ဟု ဝင်ပြောလိုက်ရာ လူစိမ်းနှစ်ဦးက လဲပြို
သွားမတတ် ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးရယ်နေတော့သည်။

အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူက အရယ်
ရပ်ပြီး ကိုမြတ်သင်းကို သူတဲတောင်ဆစ်ဖြင့် ဘေးဖယ်ထုတ်
လိုက်ရာ ကိုမြတ်သင်းခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် သန်မာ၊ ခုမှ ဘာရူးကြောင်မူးကြောင်လုပ်
နေတာလဲ။ မင်းသဘောကအပြေးမြန်လို့ နို့မဟုတ်ရင် သေနေပြီ၊
ရေထဲလက်စဖျောက်လိုက်ရင် တရားခံမပေါ်ဘူးဆိုတာ မင်းကြား
ဖူးတယ်မဟုတ်လား” ဟုပြောလိုက်မှ သန်မာတက်မကိုင် ကိုစံဖေ
မှန်း သိတော့သည်။ သူက ဖြူဖြူထွားထွား မဟုတ်တော့ပြီ။ သန်မာ
သေချာကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်တွင် သူတပည့် ခင်မောင်တင့်
ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ငါတန်းစီးမိုးညိုလေ၊
မတော့ပွဲနဲ့လိုက်ကြရအောင်”

မိုးညိုလည်း အသားမည်းပြီးပိန်သွားသည်။ မိုးခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်း စော်ကားမော်ကားပြောလာသူ စံဖေနှင့်မိုးညိုအား ရင်ဆိုင်ရန် သန်မာတထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ကျုပ်ဝါးခုတ်လာတာ၊ ရွှပ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတ်ဖို့လာတာ” ဟု မာမာထန်ထန်ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်း သန်မာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကသူဝတ်ထားသော ကွင်းများတပ်ထားသည့် A.R Adventure တောင်းဘိ၍ ခါးပတ်ဖြင့် လျှိုဝတ်ထားသည့် တင်ပါးနှစ်ဖက်ရှိ ဓားအိမ်နှစ်ခုစီ ရောက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း မြေနေအောင်သွေးထားသည့် ဝါးခုတ်ဓား၏ဓားရိုးများကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်မိသားဖြစ်သွားသည်။ သူတို့နှင့် ပါလာကြသူများရော သန်မာတို့အဖွဲ့ရော ဆိုင်ထဲမှာလူတွေပြည့်နေပြီ။ လူအုပ်က ဖြစ်လာမည်ရန်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သန်မာ၏ ဟန်ပန်အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့တိုးမလာရဲတော့။

“ကဲ... ပြော ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော၊ နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချချင်တာလား။ နှလုံးရည် လက်ဖွဲ့ရည် ယှဉ်ချင်တာလား။ ဓားချင်းခုတ်ချင်တာလား...”

သန်မာစိတ်တွေ ဒေါသကြောင့် လှုပ်ရှားလွန်းနေသည်။ စိတ်လည်းတအား ညစ်သွားသည်။ လောကဇရဲ့တိုလည်း မတွေ့မိတော့။ အေးအေးဆေးဆေးနေချိန် ဗလာချည်းသက်သက် ရန်လာလို့နေသည့် သင်းတို့နှစ်ယောက်အား သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ရှင်းပစ်ချင်စိတ်များပေါ်လာသည်။ ဆိုင်ရှင် ဦးရွှေဖိနှင့် ကိုမြတ်သင်းတို့က သန်မာ၏ အနားရောက်လာကြပြီး စိတ်လျှော့ဖို့

သန်မာတို့ပြောနေကြသည်။ သန်မာကအထူးသဖြင့် ကိုမြတ်သင်းကို အားနာနေမိသည်။ စိတ်ကိုလည်း ကြိုးစားထိန်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်သန်မာ၊ ငါ့မှာ အဖော်မပါဘူး။ နှစ်ယောက်လို့ ပြောနဲ့၊ ချချင်ရင် တစ်ယောက်ချင်းချမယ်။ စံဖေတဲ့ကွ၊ တစ်ဖေတည်းရှိတယ်...”

“အေးဟုတ်တယ် သန်မာ၊ ငါလည်းတစ်ယောက်တည်း လာတာ၊ ငါးသိုင်းချောင်းသား မိုးညို၊ အဖော်မလိုဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်မူးနေကြတယ်။ မူးနေချိန်ချချင် ကျွန်တော်မတရားဘူးဖြစ်မယ်။ နက်ဖြန် မသောက်ကြနဲ့၊ ဘယ်နေရာလာခဲ့ရမလဲ ချိန်းလိုက်...”

သန်မာ၏ ဝကားမဆုံးမီ ဆိုင်ကယ်လေးငါးစီးနှင့် လူဆယ်ဦးခန့်ရောက်လာရာ သန်မာက ရဲတွေထင်ပြီးခုံတွင် အသာပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သန်မာက ရဲတော့အကြောက်သား။ ကိုမြတ်သင်းနှင့် ပြောဆိုနေသံကြားရမှ သန်မာထင်သလို ရဲများမဟုတ်ဘဲ ဝါးကုန်သည်များ ဖြစ်နေကြောင်းသိရသည်။ စံဖေတို့အဖွဲ့နှင့် မိုးညိုတို့အဖွဲ့၏ ဝါးကုန်သည်များ ဖြစ်နေသည်။ ဝါးကုန်သည်ချင်း ဝါးခုတ်ကွက်ညှိနေကြသဖြင့် စံဖေနှင့် မိုးညိုတို့ ဝါးခုတ်သားများ ဆိုင်ပြင်ဘက်ထွက်ရပ်နေကြသည်။

ခဏကြာတော့ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာဆီရောက်လာသည်။ ငါးသိုင်းချောင်း-ဝှ ကားလမ်းတောင်ဘက်ခြမ်း ဝါးခုတ်ကွက်ရကြောင်းပြောသည်။ ကိုမြတ်သင်း၏ ကျေနပ်အပြုံးကိုမြင်ရတော့ သန်မာစိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ သန်မာက ကိုမြတ်သင်းအား ကျောင်းတော်ကရန်စကို နောက်မှ ပြောပြမည်ဟုပြောပြီး သန်မာ

သည် ကိုစံဖေနှင့် မိုးညိုတို့ဆီသွားရာ ကောင်းသန့်တို့လိုက်လာကြသည်။

“အစ်ကိုတို့လည်း ဝါးခုတ်လာတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဝါးခုတ်လာတာ၊ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ကိုမိုးညို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်အမှုဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်ကျေအေးလို့ အမှုလည်း ပိတ်သွားပြီ။ ဘာမကျေနပ်စရာရှိတော့လို့လဲ။ ကိုစံဖေ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကိုသတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော်ကကောင်းလို့ မသေတာ ကျေနပ်ပါတော့ဗျာ”

ဝါးကုန်သည်ရော ဝါးခုတ်သူတွေရော ရွှေထမင်းဆိုင်ကလူတွေပါ သန်မာတို့အနား စုပြုံလာကြပြီး “ငါတို့က မင်းနဲ့ တစ်ပွဲ တစ်လမ်း စမ်းကိုစမ်းချင်သေးတာ” ဟု ကိုစံဖေနှင့် ကိုမိုးညိုတို့က တိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ သူတို့ရင်တွင်း စကားကို ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကောင်းကောင်း သိခဲ့ပြီပဲ။ တစ်နေရာရာ ချိန်းတဲ့ကိစ္စ လုပ်မနေတော့ဘူး။ ဘာပြုလို့ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း အရက်မသောက်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရက်သောက်ထားရင်လည်း မတရားတဲ့ပြိုင်ပွဲဖြစ်မှာမို့ ကျွန်တော်မပြိုင်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခုပဲ ဝါးတောသွားကြရတော့မှာ။ အလုပ်လုပ်ကြရမှာ။ နောက်ဆံမတင်းချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းစမ်း ချင်တယ်ဆိုရင် ခုစမ်းရအောင်”

“အေး စမ်းမယ်။ မင်းတို့ကြိုက်တာပြော”

ကိုစံဖေက သန်မာကို လက်ညှိုးထိုးပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုက်တာပြောရရင်တော့ ဒီလမ်းဟိုဘက်မှာ ဝါးရုံနှစ်ရုံတွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က သောက်ထားတော့ နှစ်ယောက်မှတစ်ရုံခုတ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ မခုတ်တဲ့ဝါးရုံကိုခုတ်မယ်။ ကျွန်တော်က အလျင်မြီးရင် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ လာမနှောင့်ယှက်ရဘူး။ မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ။ ကျွန်တော်က နောက်မှမြီးရင် ခင်ဗျားတို့လုပ်ခိုင်းတာ ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ခုပြောပါ။ ခုကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပြိုင်ပွဲကိုသဘောတူရဲ့လား...”

“အေးတူတယ်။ မင်းရှုံးရင်တော့ မင်းဒီနယ်မြေက ထွက်သွား၊ မင်းမျက်နှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး”

“ကိုစံဖေပြောတာ ငါလည်းသဘောတူတယ်။ ငါနဲ့ ကိုစံဖေက အရှေ့ဘက်ဝါးရုံကိုခုတ်မယ်။ မင်းက အနောက်ဘက် ဝါးရုံကိုခုတ်။ အေး ခုစရအောင်...”

“နေကြပါဦး၊ နေကြပါဦး... ခင်ဗျားတို့ဟာ စားဝတ်နေရေး အတွက် အလုပ်လာလုပ်ကြတာ၊ အလုပ်ထိခိုက်အောင်တော့ မလောင်းသင့်ဘူး၊ ပြီးတော့ လောင်းကြေးကလည်း မညီမျှဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုသန်မာ ရှုံးရင်ဘဝပျက်ခံပြီး ဖောင်ဖျက်ပြန်ရမှာ၊ လောင်းကြေးညီအောင် ခင်ဗျားတို့ရှုံးရင်လည်း ဝါးမခုတ်ဘဲ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ပြန်လို့ လောင်းသင့်တာပေါ့”

ကိုဖြတ်သင်းက ဝင်ပြောတော့ ကောင်းသန့်တို့အဖွဲ့က “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟုအော်လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြီးတစ်ဝိုင်းပြီး “ဟုတ်တယ်” ဟုအော်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီလိုတော့ ငါတို့မလောင်းနိုင်ဘူး။ ငါတို့လည်း ဝါးခတ်
လာကြတာ၊ သန်မာပြောတဲ့အတိုင်းဆို ခုပြင်မယ်”

ကိုစံဖေတို့နှစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် သန်မာက “ကဲ ဟုတ်
ပြီရတယ်။ စမယ် ” ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် သုံးယောက်သား
ဝါးရုံနှစ်ရုံဆီပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ “ခတ်” ဟုသန်မာက စအေ
လိုက်သည်နှင့် အပြိုင်ခတ်ကြတော့သည်။ သန်မာက ၁၀ မိနစ်မပြည့်
ဝါးတစ်ရုံကုန်သွားပြီ။ ကိုစံဖေနှင့် ကိုမိုးညိုတို့ဝါးရုံကို ပြီးအောင် မခတ်
တော့၊ သန်မာကိုနှင်းမှုန်ကြားတွင် အလေးပြု လက်မြှောက် လိုက်ကြ
တော့သည်။

အနောက်ရိုးမတောင်ခြေတွင် နှင်းတွေက တဖွဲဖွဲကျနေ
လေ ...။ ။

အခန်း (၂၃)

စေတနာမှန်သောက်တရား

ကရင်ဝါး ခေါ် ခရောင်းဝါး ခေါ် တစ်ပင်တိုင်ဝါးက
စစ်တကောင်းရခိုင်ရိုးမကိုဖြတ်၍ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်
ကမ်း ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ၊ ပြည်ခရိုင်များတွင်ပေါက်၏။ အထက်ချင်း
တွင်းသို့လည်းဆက်၏ဟု သန်မာသည် သီရိပျံချီ ဦးချိန်ဟိုရေးသည့်
ဝါးစာအုပ်တွင်ဖတ်ဖူးသည်။

မြေအောက်တစ်လျှောက် ရိုင်းလမ်းရှည်များမှ အကြေးခွံပုံး
သည့် အတက်များထွက်ကာ အဖျားပိုင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့
ကောက်တက်၍ ကရင်ဝါးပင်အဖြစ်ပေါက်၏။ ကရင်ဝါးပင်က
တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အတော်ခြား၍ပြောင့်မတ်စွာပေါက်၏။ ကရင်ဝါး
၏အောက်ပိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံတွင် ကိုင်းတက်များမရှိ၍ ခုတ်ရလွယ်
သည်။ ကရင်ဝါး၏အမြင့်ပေက ပေလေးဆယ်မှ ပေခုနစ်ဆယ်ရှိပြီး
ဆစ်ကြားဆယ်လက်မမှ နှစ်ဆယ်နှစ်လက်မထိရှိ၏။ အချင်းက

တစ်လက်မမှ သုံးလက်မထိရှိပြီး ချောရွှ်အသားပေါင်း၊ အဖူးငယ်ရွှ်ပြား၏။ ကရင်ဝါး၏မြေအောက်ရှိ ရှိုင်းရင်းများ၏အသက်ပြင်းမှုနှင့် ဝါးပင်လျှင်မြန်စွာကြီးမှုကြောင့် ဝါးပေါက်နယ်မြေ ကျယ်ပြန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကရင်ဝါး၏အသီးက အလျားသုံးဒသမငါးလက်မ၊ အနံ့ နှစ်ဒသမသုံးလက်မရှိပြီး မာလကာသီး သို့မဟုတ် ဥတစ်လုံးကြက်သွန် နီရှည်ပုံဖြစ်၏။ လူနှင့် ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်၊ ပြောင်၊ ကြွဲ၊ ချေ၊ ဆတ်၊ ဝက်တို့ စားသောက်ကြ၏။

ရွှေထမင်းဆိုင်တွင် ဝါးကုန်သည်များနှင့် ဝါးခုတ်သူများ ကရင်ဝါးတစ်လုံးတစ်ပိဿာဟု ပျမ်းမျှသတ်မှတ်ခဲ့ရာ နှစ်ဖက် သဘောတူခဲ့ကြ၏။ အနောက်ရိုးမတောင်ခြေရောက်လေး ဝါးချည် မပေါက်ဘဲ အင်၊ ကညင်၊ တောင်သရက်၊ ပန်းစုံ၊ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတို့ သစ်များပါ ရောပေါက်လာသည်။ ကရင်ဝါးတောဆိုပေမယ့် သိုက်ဝါး၊ ဝါဒေး၊ တလကျ၊ သိုက်တူမျှင်တူ၊ တင်းဝါး၊ ကြသောင်းဝါး ကြခတ်၊ ထီးရိုးဝါး၊ ဝါးပိုးဝါးလည်း တွေ့ရတက်သည်ဟုသိရသည်။ ကိုမြတ်သင်းကတွေ့သည့်ဝါး ခုတ်ပေးပါ။ ကရင်ဝါးတွေ့နှုန်းအတိုင်း ပေးပါမည်ဟု ပြောပါသည်။

အများညီကြွ၍သာ ဤကို ကွဲဟုသန်မာဖတ်လိုက်ရပေမယ့် သူရင်ထဲ ဘဝင်မကျချင်။ အချင်းသုံးလက်မရှိပြီး အမြင့်ပေ ခုနစ် ဆယ်ရှိသည့် ကရင်ဝါးသည် အနည်းဆုံး လေးငါးပိဿာရှိလိမ့်မည် ဟု သန်မာထင်သည်။ ချိန်ခွင်ရှိပြီး ပိဿာလေးရှိပြီး ဝါးတစ်လုံးချိန် ဖို့ လွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကတ္တားနှင့်ချိန်လျှင်တော့ လွယ်ပေလိမ့် မည်။ တောထဲ တောင်ထဲ အဘယ်ချိန်ခွင်၊ အဘယ်ကတ္တား ရှိနိုင်ပါ့ မည် နည်း။ အချင်းတစ်လက်မ ပေလေးဆယ် ကရင်ဝါးတစ်လုံးတ

တစ်ပိဿာရှိချင်မှရှိမည်။ ရွှေထမင်းဆိုင်တွင် ဝါးတစ်လုံးတစ်ပိဿာ သတ်မှတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုမြတ်သင်းက ချီသည် ခါးသည် တစ်လုံးဝင်မပြောပါ။ အခြားဝါးကုန်သည်များကသာ ကရင်ဝါး ဝါးရုံ အကုန်သာခုတ်၊ ဝါးအချောင်း အတိုအရှည် အသေးအကြီး တစ်လုံးတစ်ပိဿာ သတ်မှတ်ပေးမည်ဟု ပြောကြသည်။ ဝါးကုန် သည်များပြောသလို ခုတ်လျှင်တော့ ဝါးတစ်လုံးတစ်ပိဿာ၊ ဝါး တစ်ရုံဝါးလုံးရေ မြောက်မြားစွာရမည်မို့ တွက်ခြေကိုက်ပါလိမ့်မည်။

သန်မာက မနက်စောစောက ကိုမြတ်သင်းအိမ်၌ သီရိပျံချီ ဦးချိန်ဟိုရေးသားသည့် ဝါးစာအုပ်ကို ဖတ်လာခဲ့၍ ထိုအစည်း အဝေးတွင် သူသိရှိထားသည့် ဝါးတစ်ရုံကိုပင် ကျပ်နုတ်သည့် သဘော အကွာညီကျန်စေရန် ခုတ်သင့်ကြောင်း၊ တစ်နှစ်သားဝါး ကို ပိုးကောင်ကိုက်ဖြတ်ထားမှသာ ခုတ်သင့်ကြောင်း၊ အသက်အကြီး ဆုံးနှင့် ယိုယွင်းပျက်စီးမည့်ဝါးကိုဦးစွာ ခုတ်သင့်ကြောင်း၊ ဘေး ပတ်လည်တိုးချဲ့ပေါက်နိုင်ဖို့ ဝါးရုံအနားစွန်းပတ်လည် မခုတ်ဖို့လို ကြောင်း၊ ဝါးသုဉ်းလျှင် ဝါးစေ့ကျပြီးမှ ခုတ်သင့်ကြောင်း၊ ဝါးရုံမှ အသုံးမကျသည့်ဝါး ထုတ်ပစ်သင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့မခုတ်လျှင် ပင်စည် အားလုံးခုတ်လျှင် ဝါးရုံသည် မသေသော်လည်း သေလုနီးပါးဖြစ် သွားမည်။ သေသွားနိုင်သည်။ ဝါးတောပြုန်းသွားလျှင် မြေဆီလွှာ မထိန်းနိုင်ပါ။ အဖိုးတန်သစ်တောတွေပါ ပြုန်းသွားနိုင်သည်ဟု သန်မာကပြောတော့ အားလုံးကဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သန်မာ ရွက်ကိုးရွက်ကန်းဖြင့် ချက်ချင်းထိုင်လိုက်ရသည်။ အငြိမ်းစား သစ်တောမင်းကြီးအုပ် သီရိပျံချီဦးချိန်ဟိုက သုတေသနပြု စေ့စေ့ စပ်စပ် လေ့လာရေးသားထားသည်ကို သူတို့က အယုံအကြည်

မရှိကြ။ ဝါးခတ်လျှင် ပြန်ပေါက်သည်။ မျက်စိရှေ့တွင် ဝါးတောကြီး
လူတွေဘယ်လောက်ခတ်ခတ် လျော့သွားသည်မရှိ။ ဝါးက လူကို
နိုင်သည်။ ကြိုက်သလိုခတ်၊ ဝါးအမြင့်ဆယ်ပေရှိလျှင် တစ်ပိဿာ
စာရင်းထဲထည့်ပေးမည်ပြောတော့ သန်မာဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်
တော့။ ဝါးနုလည်း ခုတ်ပစ်ရမှာပါလား။

ထိုနေ့က နံနက်စာကို ရွှေထမင်းဆိုင်မှာပဲ စားဖြစ်သည်။
ကိုမြတ်သင်းကပဲ ကျွေးသည်။ ဝါးတစ်ချောင်းကို တစ်ပိဿာ သတ်
မှတ်ဖို့ အချေအတင်ဆွေးနွေးနေကြသည်နှင့် မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ
ကျော်မှ ထမင်းစားပြီးသည်။ နေ့ဖိုတ်သွားဆောက်၊ အိမ်သာ ကျွင်းတူး
အိမ်သာတည်၊ ကွမ်းချောင်းမှ ရေခပ်၊ ရေသယ်ကြ၊ ရေချိုးကြနှင့်
ညနေသုံးနာရီကျော်မှ ပြီးသည်။ ဝါးစခန်းဆောက်ရာတွင် တိုင်ကို
သစ်၊ အကာအခင်းကို ဝါးကိုသုံးပြီး အမိုးကို ခန့်၊ အင်ဖက်၊ ကျွန်းရွက်၊
အဆင်ပြေရာမိုးရပါသည်။ နွေအခါတွင်မိုးအတွက် မစိုးရိမ်ရ
သည့်အတွက် ဂျင်းရဲပင်အရွက်နှင့် ကိုင်းပင်တို့ကို မိုးနိုင်ပါသည်။
ယခုတဲကို အင်ဖက်ပဲမိုးပါသည်။ ဤတဲဆောက်ရာတွင် သန်မာက
သံ၊ လွှ၊ တူတို့ယူလာသဖြင့် လျင်မြန်စွာပြီးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ
ဝါးခတ်စခန်းကို ဝါးကုန်သည်ကလည်း စေတနာရှိ၊ ဝါးခတ်
သမားများကလည်း စေတနာပြန်ထားရမည်ဖြစ်၍ စေတနာ
ဝါးခတ်စခန်းဟု မှည့်ချင်ကြောင်း သန်မာကထပြောတော့ ကိုမြတ်သင်း
ရော အားလုံးကပါ “စေတနာ ဝါးခတ်စခန်း” အမည်ကို သဘော
ကျကြပြီး “စေတနာဝါးခတ်စခန်းကွ”ဟု ဝိုင်းအော် လိုက်ကြသည်။
ကိုမြတ်သင်းက တစ်နေ့တစ်ယောက် ဘယ်နှစ်လုံး ခုတ်နိုင်သည်ကို
သိလိုသဖြင့် နက်ဖြန်မှ စခုတ်ကြရအောင်ဟု ပြောသဖြင့် အားလုံး

တ “ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျ... ” ဟုပြောကြ သည်။ ထိုနေ့ညစာကို
တိုမြတ်သင်း အစ်မကြီး မသင်းသင်းမွေး ထည့်ပေးလိုက်သည့်
ငါးပတ် ဝါးပိကောင်ဟင်း ချက်စားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့
တိုမြတ်သင်းက ကျောင်းတော်ကရန်စာကြောင်း ပြောပါဦး ပြော
သဖြင့် သန်မာကပြောပြရသည်။ ထိုညက စောစော အိပ်ရာဝင်
ခဲ့ကြသည်။ အနောက်မိုးမတောင်ခြေ ဝါးတော၌ ဒီရင်ဘာညသည်
အတော်အေးသည်မှာ မှန်သော်လည်း မြစ်ကြီးနား၌ နေလာခဲ့သည့်
သန်မာအဖို့အိပ်၍ကောင်းရုံသာ။

အလှည့်ကျတာဝန်ကျသူက နံနက်လေးနာရီထ၊ ရေနွေးအိုး
တည်၊ နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်းချက်၊ ဆီထမင်းထိုး။ ဝါးနာရီတွင်
အားလုံးနှိုးလိုက်သည်။ ကိုယ်လက်သန်စင်ကြပြီးနောက် ရေနွေး
ကြမ်းတစ်ခွက်စီနှင့် ဆီထမင်းမဝတဝ စားကြရသည်။ နံနက် ၆
နာရီထိုးကာနီးတွင် ကိုမြတ်သင်းက ခုတ်ပြီးဝါးများကို သယ်ထုတ်
ရမည့်နေရာနှင့် သယ်ထုတ်ပုံ သယ်ထုတ်နည်း၊ ကိုယ်ခတ်သည့်အပုံ
ရေတွက်နည်းတို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ သန်မာကလည်း
စက်ရုံအတွက် အကျိုးမရှိ၊ ဝါးကုန်သည်အတွက် အကျိုးမရှိသည့်
ဝါးနုများကိုမခတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့ရန်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ခတ်လျှင်
အခက်မတွေ့စေရန်၊ ငုတ်အမြင့်ခြောက်လက်မနှင့် ဆယ့်နှစ်လက်မ
ကြားခုတ်ရန်၊ အဆစ်ပေါ်တွင်ကပ်ခုတ်ရန်၊ ကရင်ဝါးသာ မဟုတ်၊
ဝါးရင့်လျှင် မည်သည့်ဝါးမဆိုခုတ်ရန်၊ ဝါးတစ်ပင်ကို တစ်ချက်
စည်းနှင့် ပြတ်အောင်ခုတ်ရန်၊ ထိုသို့ခုတ်နိုင်ရန် အားနေလျှင်
အလကားမနေဘဲ ဓားသွေးကျောက်နှင့် ဓားသွေးထားကြရန်
ဆိုရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဝါးခတ်မည့်နေရာသို့ ဝင်ကြသည်။ ခြောက်နာရီတိတိ တွင် ကိုယ့်ငန်းအတိုင်း ကိုယ်စခတ်ကြသည်။ ၁၁ နာရီနား၊ ထမင်း စား၊ ဓားသွေး၊ ကိုမြတ်သင်းနှင့်လိုက်ပြီး ကိုယ်ခတ်သည့်ဝါး အလုံး လိုက်ရေ။ ၁၂ နာရီ စပြန်ခတ်ကြသည်။ ညနေ ၅ နာရီထိုးတော့ လုပ်ငန်းသိမ်းကြသည်။ သည်နေ့ ဝါးခတ်ရာတွင် သန်မာတို့ လှုပ်ရှားတာ မြန်နေ၍လားမသိ။ ဘာခြင်၊ ဘာဖြတ်မှ လာမကိုက်ပါ။ မိုးတွင်းတော့ မပြောတတ်ပါ။ ကိုမြတ်သင်းနှင့် ကိုယ်ခတ်သည့် ဝါးအလုံးလိုက်ရေ။ တာဝန်ကျသူက ထမင်းဟင်းချက်။ ကွမ်းချောင်း သွားရေချိုးရင်း သောက်ရေသုံးရေခပ်ကြ။ မည်သူ့ကိုမျှ ရေစိမ်း သောက်ခွင့်မပြုပါ။ ထမင်းဟင်းချက်ရန် တာဝန်ကျသူက ရေနွေးကြမ်းကို လုံလောက်ပိုလျှံအောင် တည်ပေးပါသည်။ လက်ဖက်ခြောက်လည်း လုံလောက်စွာ ဝယ်ပေးထားပါသည်။ ကိုမြတ်သင်းကလိုအပ်သော ဆေးဝါးများလည်း အလှူလုပ်ပေးထားပါသည်။

ကိုမြတ်သင်းက ခုတ်ရသည့်ဝါးစာရင်းကို ကြေညာပါသည်။ လှငွေက ၃၄၅ လုံး၊ အောင်ဖေက ၃၅၁ လုံး၊ မိုးမြင့်က ၃၅၅ လုံး၊ မြင့်မောင်က ၃၅၆ လုံး၊ ပြည့်စုံက ၃၅၈ လုံး၊ ဘခင်က ၃၆၀ လုံး၊ ဟန်ထွန်းက ၃၆၃ လုံး၊ ရဲမောင်က ၃၆၅ လုံး၊ ကောင်းသန့်က ၃၇၀ လုံး၊ သန်မာက ၅၇၃ လုံး၊ ဝါးနုတစ်လုံး မပါ။ သန်မာ ဝါးအလုံး ၅၇၃ လုံးခတ်နိုင်သည်ကို အားလုံးက မအံ့သြကြပါ။ သန်မာသည် ပျော့ဖတ်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်ကပင် သူ့အရည်အချင်းကို သူတို့အားလုံးသိကြ ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘိလပ်မြေတစ်အိတ်ကို အခြားသူတွေက ပန်းပေါ့ထမ်း အီး အဲ ဖြစ်နေချိန်၊ သူက

ဘိလပ်မြေအိတ်တစ်လုံးကို ခါးစောင်းတင်၊ အသာလေးသယ်သွားလေ့ရှိပါသည်။ အခြားသူများ အုတ်ဆယ်လုံးသယ်လျှင် သူက အလုံးနှစ်ဆယ်သယ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မဆလာကို စပ်တာရော၊ မွေတာရော သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်သွားနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ အခြားသူတွေက ပြတ်ပြတ် မပြတ်ပြတ်၊ ဓားတစ်လက်နှင့် ဝါးခတ်နေချိန်၊ သူက ဓားနှစ်လက်နှင့် ဝါးတစ်ပင်ဓားတစ်ချက်ပဲခတ်ပြီး ဝါးကို သယ်တော့လည်း အခြားသူများလိုမဟုတ်။ ဉာဏ်သုံးပြီး သွပ်ကြိုးနှင့်ပတ်၊ ချွေးသုတ်ပုဝါခံဆွဲတော့ ခရီးတွင်သည်ပေါ့။

အားလုံးက သန်မာကိုမအံ့သြကြပေမယ့် ကိုမြတ်သင်းကတော့ အံ့သြသည်။ အံ့သြသမှ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးမိသည်အထိ အံ့သြသည်။ သည်ပုံအတိုင်းနေ့စဉ် ခုတ်သွားနိုင်လျှင် သန်မာက တစ်နေ့ ဝါးခတ်ခ ၄၀၀၀ ကျော်ရမည်။ ကျန်သူတွေကလည်း ၂၄၀၀/- ၂၅၀၀/- ခန့်ရကြမည်။ စားစရိတ် တစ်နေ့တစ်ထောင် နုတ်ဦး။ သူတို့အတွက် အောက်ထစ် တစ်ထောင်လေးငါးခြောက်ရာ ကျန်မည်။ ဝါးကလည်း တစ်နေ့တည်းနှင့် ဝါးအလုံးလေးထောင်ခန့် ရပြီမို့ ဝါးကုန်သည်ကိုမြတ်သင်း မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ နောက်နေ့ဆို ငွေအရပြိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ ဝါးပိုရမည်မှာ သေချာသည်။

ကိုမြတ်သင်းသည် ဝါးခတ်စခန်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် အစစအရာရာ သန်မာကိုမှာခဲ့၊ အပ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားပြီ။ မပြန်၍လည်းမဖြစ်၊ သည်ဝါးတွေတိုက်ထုတ်ဖို့ ငဝန်မြစ်ထဲဖောင်ဖွဲ့ဖို့ ဝါးတွေချိန်ပြီး စက်ရုံအပ်ဖို့၊ စက်ရုံကငွေပြန်ထုတ်ဖို့ ကိစ္စတွေက သူကိစ္စတွေမဟုတ်လား။ ဝါးတိုက်ဖို့ စက်ရုံကကားငှားထားပေမယ့်

သည်အတိုင်းထိုင်နေ၍ ကားကရောက်လာမည်မဟုတ်။ အချိန်
နေရာ၊ ကားဆရာနှင့်ညီရမည်။ ကားဆရာနှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုမြတ်သင်းက ဝါးသယ်ထုတ်ဖို့ ကားနှစ်စင်းဝယ်မည်ဟု
သန်မာ့ကိုပြောသွားသည်။ ကားဝယ်နေ၍လားမသိ။ ကိုမြတ်သင်း
ပေါ်မလာတာ တစ်လကျော်ခန့်ရှိသွားပြီ။ သန်မာတို့ခုတ်သမျှဝါး
တွေကိုတော့ စက်ရုံမှကားက အမြဲလာသယ်သည်။ စက်လှေတွင်
ဦးစီးနေသူ ကိုမြတ်သင်း၏ဦးလေး ဦးဂန္ဓာက စက်ရုံကားနှင့်
ဝါးသယ်သည့်ကိစ္စ၊ ကရင်ဝါးနှင့် အခြားဝါးခွဲခြားသည့်ကိစ္စ၊ ဝါးရေ
တွက်သည့်ကိစ္စ၊ ဝါးဖောင်ဖွဲ့သည့်ကိစ္စ၊ စက်ရုံသို့ဝါးဖောင်ပို့ပေး
သည့်ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်။

သန်မာတို့အဖွဲ့၏ခုတ်အားကလည်း တစ်နေ့တခြားတက်
လာသည်။ ထူးခြားသည်က အောင်ဖေ၊ ပထမနေ့တွင် ဒုတိယ
နောက်ဆုံးလူက ဝါး ၃၇၃ လုံးခုတ်ပြီး၊ သန်မာ အောက်ရောက်လာ
ခြင်းပင်။ ပထမဆုံးနေ့ထက် ကျသွားသည့်နေ့ တစ်နေ့မှမရှိ။
သန်မာက နေ့စဉ်တစ်ဦးချင်းခုတ်သည့်ဝါးကို အောင်ဖေနှင့်
စာရင်းပြုစုရသည်။ ညနေအလုပ်သိမ်းပြီးနောက် သူတို့ဝါးလိုက်လံ
ရေတွက် စာရင်းပြုစုနေချိန်၊ ကျန်သူများက အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့
ဟင်းချက်စရာအဖြစ် တောသီး၊ တောရွက်အရွာ ထွက်ကြသည်။
နှစ်လအတွင်း တောသီး၊ တောရွက်မျိုးစုံအပြင်၊ ခါသား၊ တောကြက်
သား၊ ငှက်သား၊ တောဘဲသား၊ ရေဘဲသား ရံဖန်ရံခါ စားရပါသည်။

တောထဲမှာ ညစာထမင်းစားပြီးနောက် ဘာအလုပ်မျှ မရှိ
တော့။ အိပ်ရာထဲဝင်ရပ်ရသည်။ သန်မာ ထိုသို့မနေချင်။ ပြည့်စုံတို့
တောင်းဆိုထားသည့် စာသင်ပေးမှုကို ခုတော့လုပ်ပေးနိုင်တော့မည်။

တို့မြတ်သင်းပြန်သွားစဉ်က “ကိုသန်မာ ဘာမှာဦးမလဲ...” ဟု
မေးသဖြင့် သန်မာက “ပြည့်စုံတို့ကို စာသင်ပေးချင်လို့ ဒီဇယ်
မီးခွက်သုံးခွက်လောက်နဲ့ ဒီဇယ်ဆီ၊ ဗလာစာအုပ် နှစ်ဒါလင်လောက်
နဲ့ ဘောလ်ပင်တစ်ဒါလင်လောက် လှူနိုင်မလားခင်ဗျား...” ဟု
ပြောတော့၊ ကိုမြတ်သင်းက အားရဝမ်းသာ “ဒီအစီအစဉ်အရမ်း
ကောင်းတယ်ဗျာ။ လှူမှာပေါ့။ ဒီလိုကုသိုလ်လုပ်ချင်နေတာ၊ ကျွန်တော်
မအားလို့၊ အားရင် ဝင်တောင်သင်ပေးချင်သေးတယ်။ တခြား
ဘာလိုသေးသလဲပြောပါ...” ဟု ပြောသည်။ သန်မာက “တခြား
မရှိပါဘူး...” ဟု ပြောတော့ “ဝါးလာသယ်မယ့်ကားနဲ့ တင်ပေး
လိုက်မယ်...” ဟု ပြောပြန်သွား သည်။

သုံး လေးရက်ကြာတော့ White Board တစ်ခု၊ Soft Pan
ငါးချောင်း၊ ဗလာစာအုပ်ဆယ်ဒါလင်၊ ဘောလ်ပင် ဝါးဆယ်၊ ဒီဇယ်ဆီ
မီးခွက်ငါးခွက်၊ ဒီဇယ်ဆီတစ်ပုံး ဝါးလာသယ်သည့်စက်ရုံကကားနှင့်
ပါလာသည်။ ထိုနေ့ညကစ စာသင်ဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံကို မျိုးမြင့်၊
ရဲမောင်ကို မြင့်မောင်၊ ဟန်ထွန်းကို အောင်ဖေ၊ ဘခင်ကို လှငွေ၊
ကောင်းသန်ကို သန်မာ ကသင်ပေးဖို့ အသီးသီးတာဝန်ခွဲဝေ ယူကြ
သည်။ လုပ်အားပြိုင်ရုံမဟုတ်ကြတော့၊ စာသင်ပါပြိုင်လာကြပြီ။

တစ်လပြည့်သည့်နေ့တွင် ဦးဂန္ဓာ ဝါးကားနှင့် ရောက်လာ
သည်။ သူနှင့်အတူ လျှောက်တက်သစ်သစ်ကုန်စုံဆိုင်မှ သူ ထိုသင်းဖွဲ့
စက်လှေနှင့် သယ်လာသည့်ရိက္ခာများနှင့် ဒီဇယ်တစ်ပုံးပါလာသည်။
ကိုမြတ်သင်းကပို့ခိုင်းတာဟု ပြောသည်။ သစ်သစ်ဆိုင်က ပို့ပေး
သည့်ရိက္ခာဖိုးကို သန်မာတို့ပေးမည်ဝါးခုတ်ခထံမှ ကြိုထုတ်ပေးထား
ရန်၊ ကိုမြတ်သင်းကို ပြောထားပြီးဖြစ်၍ သစ်သစ် ဆိုင်ကိစ္စပူစရာ

မလို။ ဦးဂန္ဓာက တစ်ဦးချင်းခုတ်ပြီးသည့် ဝါးအရေအတွက်အတိုင်း ဝါးတစ်ပိဿာ ခုနစ်ကျပ်နှုန်းဖြင့် တွက်ထုတ်ပေးပြီး ရိက္ခာဌေးသုံးသောင်းကျပ်စီ ပြန်ဖြတ်ယူသည်။ သစ်သစ်ဆိုင်သို့ ငါးပတ် ငါးပိကောင်နှင့် ငါးဖန်းမငါးပိကောင် များများဝယ်ထည့်ပေးဖို့ သန်မာက ဦးဂန္ဓာကို မှာလိုက်သည်။

နောက်လတွင် ကိုမြတ်သင်းလာပြီး ဝါးခုတ်ခ လာရှင်းပေးသည်။ ဒီဇယ်ဆီတစ်ပုံးလည်းပါလာသည်။ ဗလာစာအုပ်၊ ဘောလ်ပင်၊ ဆော့ဖ်ပင် လိုမလိုမေးပြီးပြန်သွားသည်။ ဝါးခုတ်ခကိုတော့ ကိုမြတ်သင်းလာမရှင်းလျှင် ဦးဂန္ဓာလာရှင်းသည်။ သစ်သစ်ဆိုင်မှရိက္ခာလည်း ဝါးလာသယ်သည့်ကားနှင့် လကုန်လျှင်ပါလာပြီး သန်မာတို့ ဝါးခုတ်ကွက်နေရာ သုံးကြိမ်ပြောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ စေတနာ ဝါးခုတ်စခန်းကို ၁၅ မိုင် ကွမ်းချောင်းအနီးမှာပဲ ခုတ်ယူအကြိမ်ရွှေ့ခဲ့သည်။ ၁၅မိုင် ခုတ်ယူဝါးခုတ်စခန်းရောက်တော့ သန်မာအောက် ဝါးခုတ်အတော်ဆုံးလူက အောင်မေဖြစ်နေပြီ။ လူငယ်များပီပီ ပြိုင်ကြဆိုင်ကြသည် က အားကျဖို့ကောင်းသလို လောဘဖက်လွန်းလျှင်လည်း မလိုလားအပ်သော ပြဿနာတွေဖြစ်လာမှာ သန်မာစိုးသည်။ ထိုသို့စိုးရိမ်ကာမှ ပြဿနာက ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့ ထိုတစ်နေ့ကို သန်မာ မမေ့နိုင်။ ထိုနေ့က ဝါးခုတ်ကွက်တွင် သန်မာနှင့် ရဲမောင်တို့သည် ငန်းချင်းကွာသည်။ ဟိုဘက်ထိပ် ဖြစ်သည်။ သန်မာကိုယ့်ငန်းကိုယ် ဝါးခုတ်နေစဉ် သတင်းသို့ ကို စကြားရသည်။ ရဲမောင်၏ ငန်းဘေးမှ ဝါးခုတ်သူများက တဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှမ်းအော်ကြသဖြင့် ရဲမောင် ဝါးခုတ်ရင်း ဝါးကို ရိုက်၍ ယာဘက်မျက်လုံး ပျက်စီးသွားကြောင်း သတင်းဖြစ်သည်။ သန်မာသည် လေတဲ့သို့ ရဲမောင်ရှိရာ ပြေးသွားမိသည်။

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ပေကျဲနေသည့် ရဲမောင်ကို တွေ့ရ၏။ သန်မာ အချိန်မဆိုင်းတော့။ ရဲမောင်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်း၍တစ်မျိုး ပွေ့၍တစ်ခါ ကျော၌ပိုး၍တစ်သွယ် ငါးသိုင်းချောင်းဆေးရုံပေါ်သို့ အမြန်အရောက်တင်ပို့ခဲ့သည်။

လမ်းတွင်ရဲမောင်၏ စကားကြားရတော့ သန်မာရင်နာ၍ မဆုံးတော့။ ဝါးခုတ်စံချိန် သူ့အပေါ်နှစ်ယောက်တည်းရှိရာက အောင်မေကပါ ရောက်လာပြီး သုံးယောက်ဖြစ်လာ၍ အောင်မေအပေါ် တော့တက်ချင်ဇောနှင့် လောဘဇောတက်မိ၍ အခုလို မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်ရကြောင်း ပြောတော့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရသည်။ အတွေ့အကြုံအရလည်း ဆေးသေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်ထားမှ ဖြစ်တော့မည်တူ သန်မာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဖမ်း... ရွတ်... မေါင်း... အား... သွားပြီ။ လာကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော် မျက်လုံး ပေါက်သွားပြီ၊ သွေးတွေ... သွေးတွေ...”

သန်မာ၏ ငန်းစပ်ဝဲဘက်စွန်းမှ ကရင်ဝါးပင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ အကင်းလိုက်“ဖမ်း...” ဟူသော အသံဖြင့် သန်မာ့ လက်ယာဘက်မှ သန်မာ့မျက်နှာဆီအရှိန်နှင့် ပြေးလာသည်။ သန်မာလက်ကလျှင်၏။ ဓားနှင့် လက်ပြန် တွက်ထည့်လိုက်ရာ၊ “ရွတ်” ဟူသော ဓားထိသံအဆုံးလေထဲတွင် တန်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်ပါ၏။ မျက်လုံးထိသံ၊ ပေါက်သံ၊ အော်သံ၊ ခေါ်သံ ညံသွားသည်။ သန်မာက သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော ဘခင်ထံ ချွတ်ချင်း ရောက်သွားပြီ။ ပွေ့ထမ်းကာစခန်းတဲဆီသို့ ပြေးခဲ့ပြီ။ ဘခင်နားပြေးလာကြသူများကိုလည်း “ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြ...” ဟု အော်ပြောခဲ့သဖြင့် အားလုံး ကိုယ့်ငန်းကိုယ်ဝင် ဝါးဆက်ခုတ်

ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

သန်မာကဝါးခုတ်စခန်းရောက်သည်နှင့် ဆေးသေတ္တာ
ဝှမ်းကပ်ကိုယူပြီး ဘခင်၏သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြစ်နေသော ဝဲမျက်လုံး
အသာအယာအုပ်ပေးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ
ဘခင်ကို စာသင်ပေးသည့် လှငွေ ရောက်လာသည်။ သန်မာ
ဘခင်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ငါးသိုင်းချောင်း-ဝှေ့-လမ်းဆီ ပြေးလာ
သည်။ လှငွေကလည်း နောက်က ပြေးလိုက်လာ၏။ သန်မာ
ပခုံးညောင်းတော့ ဘခင်ကိုကျောပိုးသယ်သည်။ သန်မာ တစ်ကို
လုံး ချွေးတွေ ရွှဲနေပြီ။ ချွေးတွေနစ်နေပြီ။ ဒါတောင် တော
တောင်ရိပ်ထဲဖြတ်ပြေးနေ၍။ လွင်တီးခေါင်နေပူပူဆိုလျှင်
သံရဲရဲမက၊ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် မောနေလောက်ပြီ။ လှငွေ
လိုက်လာပေမယ့် ဘခင်ကို မထမ်းနိုင်။ သန်မာကို မကူနိုင်။
သေးသေးလေးမဟုတ်လား။

သန်မာ ကြာလာတော့ မောလာ ပန်းလာပေမယ့် အ
မရနိုင်သည့် အတွေးတစ်စကြောင့် မောရပန်းရ မှန်းမသိ။
သည် ဘခင်၏ မျက်လုံးကို ပတ်တီးစည်းပေးနေစဉ်ကတည်း
သည်အတွေးကို တွေးလာခဲ့ရာ စခန်းမှ ခြောက်မိုင်ကျော် ငါးသို
ချောင်း-ဝှေ့လမ်းရောက်ခါနီးထိ အဖြေမရသေး။ သည်ပုစ္ဆာကလေး
စဉ်းစားချင်စရာ။

သန်မာ၏ ငန်းမှ ဝဲဘက်အစွန်းဆုံး ကရင်ဝါးပင်ကို သန်
၏ယာဘက်ဘခင်၏ ငန်းရှေ့ဝါးပင်နှင့် ဘယ်သူ ပူးချည်
ပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် ပူးချည်ထားပါလိမ့်။ ရိုးရိုးသားသား တ
တစ်ရာအတွက် ပူးချည်ထားတာလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်
ထိခိုက်နစ်နာအောင်အတွက် လုပ်ကြံထားတာလား။ သူ့ကိုလည်း

ဘခင်ကိုလား။ သူ့ကိုထိခိုက်အောင် လုပ်ကြံသည်ဆိုလျှင် သူ့ကို
ဘယ်သူတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် မုန်းနေပါ
လိမ့်။ အများ နစ်နာအောင်၊ မကျေနပ်အောင်၊ သူ့လုပ်ခဲ့တာမရှိဟု
သန်မာယုံသည်။ အမှန်လည်း သူ့အကျိုးထက် အများအကျိုးကို
သူဦးစားပေးလုပ်ခဲ့သည်ချည်းမဟုတ်လား။

ဘခင်ကို လုပ်ကြံတာလည်းမဖြစ်နိုင်။ မနက်က ဝါးခုတ်
တော့ သန်မာ၏ ယာဘက်ဘေးမှာ လှငွေရှိသည်။ ဝဲဘက်ဘေးမှာ
ကောင်းသန့်ရှိသည်။ ကောင်းသန့်လုပ်ကြံထားခဲ့တာလား။ ကောင်းသန့်
က သူစာသင်ပေး နေသူပဲ။ သူ့တပည့်က သူ့အပေါ်လုပ်ကြံရန်
အကြောင်းမရှိနိုင်။ ကောင်းသန့်က လှငွေအပေါ်လုပ်ကြံတာလား။
လှငွေမထိဘဲ ဘခင်ကိုထိသွားတာလား။ လှငွေက သူ့အပေါ်
တမင်လုပ်ကြံထားတာ လား။ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သန်မာ၏ ငန်း
မှ ဝါးကိုင်းဝါးပင်ကို သူ့လုပ်ကြံထားတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့
နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် လုပ်ငန်းသိမ်းချိန် တစ်ယောက်တည်း ကျန်
ရစ်ပြီးလုပ်ကြံထားတာ ဖြစ်ရမည်။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ အလုပ်
ပြန်စတော့ စစချင်းခုလိုဖြစ်တာ။

ဖြစ်နိုင်သည်။ လှငွေဖြစ်နိုင်သည်။ သန်မာနှင့်အောင်ဖေ
ထမင်းအမြန်စားပြီး နံနက်ပိုင်း ခုတ်ပြီးသားဝါး တောလိုက်ရေတော့
လှငွေ မလိုက်စမူး လိုက်လာသည်။ သန်မာတို့ဝါးရေတာ လိုက်လာ
သည်။ ဝါးရေတွက်တာကို ညစ်၍ ရေတွက်သည်ထင်၍လား။
ဝါးရေတာမကျေနပ်၍လား။ သည်ကိစ္စတစ်ခုတည်းနှင့်တော့ ယခု
လို ဘဝပျက်အောင် လှငွေ လုပ်လိမ့်မည်မထင်။ ပြီးတော့ သန်မာ
နှင့် လှငွေ၏ ဆက်ဆံရေးက ကောင်းနေသားပဲ။ သန်မာကို

မကျေနပ်သူ အခြားငန်းတွေ တစ်ယောက်ယောက်ကလည်း မနက်က လုပ်ငန်းသိမ်းချိန် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လုပ်ကြံနိုင်တာပဲလေ။

“ကိုသန်မာ ရပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ဘာသာ ဆင်းလျှောက်ပါမယ်။ ကားလမ်းလည်း ရောက်ပြီပဲ။ ကားစောင့်ကြည့်ရအောင်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် ပင်ပန်းလှပြီ”

ဘခင်က ပြောပြောဆိုဆို သန်မာ၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားသည့် လက်ကိုဖြေ၊ ကိုယ်ကိုမြေပေါ်သို့ လျှော့ချလိုက်သဖြင့် သန်မာက ရပ်ပေးလိုက်သည်။ သန်မာ၏ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ မိုးမိလှသလို ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုနေပြီ။ သန်မာ၏ ရင်ဘတ်က ဖားဖိုဝ်ဖြစ်နေပြီ။ ပါးစပ်ပြဲကာ တဟ်ဟ်ဖြစ်အောင် မောနေပြီ။ ချွေးထိန်းမီးကျနေဆဲ။ သန်မာက အမောမမြေအား၊ တစ်လမ်းလုံး သူတို့လာပြီး အမြေမရသည့်ပုစ္ဆာကို ကူတွင်ပေးဖို့ လှငွေနှင့်ဘခင်အား ချပြလိုက်သည်နှင့် ဘခင်က ကျူကျူပါအောင် ငိုတော့သည်။

“ကိုဘခင် ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံတဲ့သူကို သိလို့ငိုတာလား၊ ဘယ်သူလဲပြောစမ်းပါ။ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်သွားလို့ငိုတာလား၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဆရာဝန်တွေ ကုသေးရင် ပြန်ကောင်းချင်ကောင်လား၊ ကျွန်တော်တို့ရှိပါတယ်။ သည်နေရာကထိုင် ကားစောင့်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ကားကလာချင်းမှလာမှာ၊ ခင်ဗျားဆေးရုံဝင် အမြန်ရောက်ဖို့ လိုတယ်။ ကားလာတော့ တားစီးတာပေါ့။ ခင်ဗျားလမ်းလျှောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ မျက်စိဒဏ်ရာ သွေးကျလိမ့်မယ်။ တစ်ကျွန်တော့် ကျောပေါ်၊ လည်ပင်းဖက်ထား...”

ဘခင်ကျူကျူပါအောင် ငိုနေတော့ သန်မာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ “ဘာဖြစ်တာတဲ့၊ မျက်လုံးဒဏ်ရာနာလို့လား”

မေးပေမယ့်လည်း မဖြေ၊ ရှိက်ကြီးတင်ပဲ ငိုနေတော့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် တိုသန်မာ၊ သည်ပြဿနာက ကျွန်တော် စခဲ့တာပါ။ အောင်ဖေနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ရွာတည်းသား အတူတူအနန္တ ဒီကောင်က ဝါးခုတ်တာလည်း ထိပ်ဆုံးရောက်၊ အစ်ကိုကလည်း သူ့ကို အရေးပေးတာကို မနာလိုရာက စခဲ့တာပါ” ဟု၊ လှငွေက ဝင်ပြောပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အောင်ဖေက ဟန်ထွန်းကို စာသင်ပေးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲမိသွားပြီး ဟန်ထွန်းက ဘခင်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ဘခင်က ရန်ကုန်မှာကတည်းက လင်မယားလိုနေလာတဲ့ ဟန်ထွန်းက သူ့အပေါ် စိမ်းကားသွားတာဟာ အောင်ဖေကြောင့်လို့ ထင်နေတုန်း၊ ကျွန်တော်က ဘေးတီးပေးလိုက်တော့ ဘခင်က အောင်ဖေကို မုန်းသွားရော၊ အောင်ဖေကို နေရာတကာ ဦးစားပေးနေတဲ့ အစ်ကိုကိုလဲ ဘခင်မုန်းသွားအောင် ကျွန်တော်က ဘေးက လှော်ပေးခဲ့တာ”

“နေ့ခင်းက ဝါးရေတာ အစ်ကိုနဲ့ အောင်ဖေတို့ ဘခင်ခုတ်တဲ့ဝါးပုံ လျော့ရတယ် ထင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဘခင်ကို ပြောလိုက်တာ။ ဘခင်က ဒေါသဖြစ်ပြီး သူက အစ်ကိုကို၊ ကျွန်တော်က အောင်ဖေကို လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝါးကွင်းကို ကြိုသွားပြီး စီစဉ်ခဲ့ကြတာ။ အောင်ဖေက အိမ်သာတက်နေလို့ ရောက်မလာလို့ ဘာမှမဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်မိတာ ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ အစ်ကို” ဟု ပြောပြီး လှငွေက မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ငိုကာ သန်မာ့ ခြေထောက်လာဖက်ပြီး တောင်းပန်နေတော့သည်။ ထို့အတူ ဘခင်ကလည်း သန်မာ့ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ရင်း ငိုယိုကာ သူ့လက်မာ

ခဲ့ပုံ၊ သူများမကောင်းကြ ကိုယ်ဘေးဒဏ်ထိပုံတို့ကို ပြောပြတော့သည်။ အားနှင့်ဆွဲထားသည့် ဝါးကိုင်း သန်မာတိအောင် လွှတ်လိုက်၍ ကိုယ်အကြွ၊ ကိုယ်နှင့်ဖိထားသည့် ကွေးနေသည့်ဝါးကိုင်းက ပြန်အမတ် ဘခင်မျက်လုံးကို ဝင်ထိုးတော့သည်။ တကယ့်ကြေကွဲစရာမှ ကြေကွဲစရာပါလေ။

သန်မာက လှငွေကို ဘခင်၏ ဝါးပုံကို ပြန်အရေခိုင်းခဲ့ရာ ကွက်တိ။ လှငွေက သူ၏ အမှားအတွက် သန်မာကို ရှိခိုးဦးတင် ဝန်ချတောင်းပန်တော့သည်။ သန်မာက ထိုနေ့မှစ၍ ကာယကံရှင်မပါဘဲ ဝါးမရေတွက်တော့။ အဖော်ကိုလည်း အလှည့်ကျခေါ်တော့သည်။ ဤဖြစ်ရပ်က သန်မာတို့အဖွဲ့အား သင်ခန်းစာပေးသကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး ပိုမိုစည်းလုံး သွားစေခဲ့ပါသည်။

ခု ၂၁ မိုင်၊ ကွမ်းချောင်းတောင်ဘက်ဘေး တတိယနေရာသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ငါးသိုင်းချောင်း-ဂူကားလမ်းက ၅၁ မိုင်ရှိသဖြင့် ဤသို့ပင် စေတနာဝါးခုတ်စခန်းကို ရွှေ့၍ ရွှေ့၍ ဝါးများကို ခုတ်ရပေလိမ့်မည်။

ဝါးကုန်သည် ကိုမြတ်သင်းကလည်း ဝါးခုတ်လုပ်သားများအပေါ် စေတနာကောင်းလွန်းသူဖြစ်ပါ၏။ ဝါးခုတ် လုပ်သက်တစ်နှစ်ပြည့်သည်နှင့် ဝါးတစ်ပိဿာကို ရှစ်ကျပ်တိုးပေးပါသည်။ ဝါးခုတ် လုပ်သား ဆယ်ယောက်လုံး၏ သဘောဆန္ဒအတိုင်း သုံးနှစ်စာ ဝါးခုတ်ခများကို ပြေစာနှင့်တကွ အကယ်ဒမီအခေါက်ရွှေ၊ ရွှေတုံး လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဝါးခုတ်သူအားလုံးအတွက် ရွှေတုံးနှင့် ရွှေဘူး ထည့်ရန် ကြိုးတပ်ကတ္တီပါရုံ အိတ်များကို ကိုမြတ်သင်းက မေတ္တာဖြင့် ဝယ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအိတ်ကြောင့် ငွေကိုသိမ်းရသကဲ့သို့ မခက်ခဲတော့ဘဲ လည်ပင်းဆွဲထားရုံနှင့် လုံခြုံသွားပါသည်။

ကိုမြတ်သင်း၏ စေတနာကောင်းမှုကြောင့် ဝါးခုတ်လုပ်သားတွေ ရိုးမပေါ်မှာ ပျော်နေကြပြီ။ ရာသီစက်ဝန်းက လည်နေသလို စေတနာဝါးခုတ်စခန်းကလည်း အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ရွေ့နေဦးမှာပါလေ။ ။

အပိုင်း (၃)

အခန်း (၂၄)

ရန်သင်းသည့် ရွှေနှင်းဆီ

ဘုန်းကြီးစိုးတောင်မှ ချောင်းဖျားခံလာသည့်ကွမ်းချောင်းက မိုးတွင်းတွင်ရေစီးသန်သဖြင့် ဝါးမျှောရန် အသုံးဝင်သော်လည်း ကွမ်းချောင်းက ငါးသိုင်းချောင်းအောက် ကမ်းနီအထက်နားတွင် ငဝန်မြစ်ထဲစီးဝင်သဖြင့် ကိုမြတ်သင်းက ဝါးဖောင်ကို နှစ်နေရာ ခွဲမလုပ်နိုင်၍ ကွမ်းချောင်းမှမမျှောတော့ဘဲ ဝါးများကို သူကား များဖြင့်ပင် သယ်သည်။ ငါးသိုင်းချောင်း-ဝှလမ်း မြောက်ဘက်ခြမ်း၊ ဝါးခတ်ကွက်မှဝါးကုန်သည်များက မိုးတွင်းဆိုလျှင် ဝါးများ ကိုမြောက်ချောင်း (သီတာချောင်း)မှ မျှောကြသည်။ သီတာချောင်း က ငါးသိုင်းချောင်းမြို့အထက်နား၊ ငဝန်မြစ်ထဲစီးဝင်သဖြင့် ဝါးဖောင်ဖွဲ့၍ အဆင်ပြေသည်။ သို့ပေမယ့် သီတာကုန်းပြင်၊ သီတာ ချောင်း၌ တော်သလင်းလဆန်း ၁ ရက်မှ လပြည့်နေ့အထိ ရေပွဲ အဖြစ် ဘုရားပွဲ၊ နတ်ပွဲကျင်းပသည့်အတွက် တစ်လနီးပါးလောက်

သီတာချောင်းမှ ဝါးမျောမရ။ ဝါးခုတ်သူများကလည်း ဝါးမခုတ်ကြ။ ထို့အတူ တပေါင်းလတွင်လည်း ကုန်းပွဲကျင်းပသဖြင့် ဝါးခုတ်သား များဝါးမခုတ်ကြ။ သန်မာတို့သည် ကုန်းပွဲ၊ ရေပွဲကို သုံးနှစ်လုံး မိပေမယ့် ရောက်ခါစပထမတစ်နှစ်သာ ကုန်းပွဲရော၊ ရေပွဲပါ သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ရက်လည်ပတ်ကြပြီးနောက် အားလုံးက ပြန်ချင်သဖြင့် စေတနာဝါးခုတ်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ငွေရသည့် ဝါးခုတ်သည့်အလုပ်ပဲ အာရုံနှစ်နေခဲ့ကြပါသည်။

ကိုမြတ်သင်းသည် ၂၀ မိုင်စေတနာ ဝါးခုတ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကိုခေါ်ပြီး ကွင်းချောင်းဘက်လမ်းလျှောက်ရင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသည်။ သူ့ကိုရိုးယားနိုင်ငံသို့ သွားအလုပ်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ရှာဖွေပေးသည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ စရန်ငွေပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိစ္စ၊ ဗီဇာကိစ္စ၊ သင်တန်းတက်ရ မည့်ကိစ္စများနှင့် ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏသွားရမည်ဖြစ်၍ ဝါးကိစ္စကို သန်မာနှင့် သူ့ဦးလေးဦးဂန္ဓာတို့ထံ လွှဲအပ်ထားခဲ့ချင်ကြောင်း၊ သန်မာတာဝန်က ခုသူဝယ်ထားသည့်ဝါးတင်ကားနှစ်စီးနှင့် ခုတ်ရသည့် ဝါးများကို ငဝန်မြစ်ဆိပ်ကမ်းချပေးနိုင်ရေး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် သူကား နှစ်စီးနှင့် မနိုင်လျှင် စက်ရုံမှကားဖြင့် အချိန်မီသယ်နိုင်အောင် စီစဉ်ရန်၊ ဝါးခုတ်သူများ၏ လုပ်ခရှင်းပေးရန်၊ စက်ရုံမှငွေမရလျှင် အစ်မလတ် မသင်းသင်းအေးထံမှ ထုတ်ယူရှင်းပေးရန်၊ ဝါးချိန်သည် အလုပ်ကို ဦးလေးဦးဂန္ဓာနှင့်အတူ ကြည့်ရှုကြီးကြပ်ရန်၊ ဝါးဖောင်ပို့သည့် ထုံသင်းမွေးစက်လှေနှင့် လိုက်လိုကလိုက်ရန်၊ ငါးသိုင်းချောင်းပုသိမ်၊ ပုသိမ်-သာပေါင်းကားတို့နှင့် သွားလိုက သွားရန်၊ ခရီးစရိတ်

အထွေထွေ အသုံးစရိတ်နှင့် စားစရိတ်အားလုံးထုတ်ယူရန်၊ စက်ရုံမှ ငွေထုတ်နိုင်ရေးအတွက် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာရေးပေးထားမည်။ ထိုလွှဲစာဖြင့် ဝါးဦးငွေများ စက်ရုံမှ သွားထုတ်ပေးရန်တို့ကို အကူအညီ တောင်းပါ သည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပေးသည့်အတွက် လစာတစ်သိန်းခွဲ ပေးမည်ဟု ကိုမြတ်သင်းကပြောရာ သန်မာက ကိုမြတ်သင်း တာဝန်ပေးရာမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ လစာငွေတစ်သိန်းခွဲသည် မိမိဝါးခုတ်ထောက်များနေပြီး ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ်များပါ ပေးထား၍ များလွန်းနေကြောင်း လစာငွေတစ်သိန်းပဲပေးမှသာ လုပ်ပေးမည်ဟုပြောခဲ့ရာ နောက်ဆုံးလစာတစ်သိန်း အတည်ဖြစ်သွားပါသည်။

ကိုမြတ်သင်းသည် သန်မာနှင့်တိုင်ပင်ပြီး မောင်မျိုးမြင့်နှင့် ကောင်းသန်တို့အား ဝါးအဖွဲ့ကို ဦးစီးဆောင်ရွက်သွားရန် မှာကြားကာ သန်မာကိုခေါ်၍ ပျော့ဖတ်စက်ရုံသို့ သွားဟိုင်းလက်ကားဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ သန်မာ ပျော့ဖတ်စက်ရုံ ကြီးမှ ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခန့်သာရှိသေးသည်။ အသစ်အဆန်းတွေ အများကြီး တွေ့နေပြီ။ ကားလေးကအချိန်နှင့် တက်လာခဲ့ရာ လှေကြီးတက်ဖူးထိပ်ရောက်သည်နှင့် အမြင်ဆန်းသည့် လိမ္မော်ရောင်အက်(ဖ်) အိုပိုက်လိုင်းကို အထင်းသား မြင်ရသည်။ ထိုပိုက်လိုင်းက ပုသိမ်သာပေါင်းလမ်းကို တံတားအမြင့်နှင့်ကျော်ထားသည်။ ကမ်းနားဘက်သွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက် သွယ်တန်းထားရာ မျက်စိပသာစရှိလှသည်။ ထိုအက်(ဖ်)အို ပိုက်လိုင်းသည် ငဝန်မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး စက်ရုံသို့ သွယ်တန်းထားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကမ်းနားလမ်း ရောက်

တော့လည်း အထူးအဆန်းတွေချည်း တွေ့ရပြန်သည်။

ကမ်းနားလမ်းက ကွန်ကရစ်လမ်း၊ ပြီးတော့ ငဝန်မြစ်ကမ်း တစ်ခုလုံး ဝါများသယ်ချီမသည့်ဝန်ချီစက်တွေနှင့်မို့ ထူးခြားလှပ နေသည်။ အမြင်ဆန်းနေသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာ ကို ငဝန်မြစ်ဝါးဆိပ်တွင်ဝါးများချိန်တွယ်ရာနေရာသို့ လိုက်ပြရင်း ဝါး များ ချိန်တွယ်နေပုံကိုလေ့လာမှတ်သားစေပါသည်။ ထိုဆိပ်ကမ်း တွင်တွေ့ရှိရသည့် ဝါးကုန်သည်များဖြစ်ကြသော ကမ်းနီ ဦးလှိုင်ဝင်း၊ ကျောက်ခဲချောင်း ဦးအောင်မြင့်၊ ငါးသိုင်းချောင်း ရွှေဆောင် ရပ်ကွက်မှ ဦးစန်းဝင်း၊ ပခုက္ကူမှ ကိုစည်သူရသိန်း၊ ကိုကျော်သူရသိန်း၊ ကိုကျော်ဝဏ္ဏသိန်း၊ ကိုကျော်ဇေယျသိန်းတို့နှင့် ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ဦးလှိုင်ဝင်းက လေးမျက်နှာမြို့နယ် လဲခွန်လေးရွာအနီး စေ တစ်လုံးဝါးခုတ်စခန်းမှ ဝါးခုတ်သူအားလုံးအား ကြိုတင်ငွေထုတ် ပေး၊ ရိက္ခာထုတ်ပေးပြီး ဝါးဝယ်နေသည့် ဝါးကုန်သည် ဦးလှိုင်ဝင်း က စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သူ၊ တောင်ကန့်လန့်တွင် စာသင် ကျောင်းဆောက်လုပ်ပေးပြီး စာသင်ချင်သည့်ကလေးတွေ စာသင် ခိုင်းနေသူ၊ ဝါးခုတ်လုပ်သားများ၏ သားသမီးများထဲမှ အတန်း ကြီးများရောက်နေသည့် ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းအောင် ထားသူများကို သူက လစာပေးပြီး ဆရာလုပ်ခိုင်းနေသည်။ စာသင် ခိုင်းနေသည်ဟု သိရတော့ ဦးလှိုင်ဝင်းအား သန်မာ အရမ်း လေးစားသွားသည်။ သန်မာက ထိုကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်း

ဆရာလုပ်ချင်သည်။ မျိုးမြင့်၊ မြင့်မောင်၊ အောင်ဖေနှင့် လှငွေ တို့ကိုလည်း ထိုကျောင်းသို့လွှတ်၍ ဆရာလုပ်ပေးချင်သိသည်။ သန်မာ စိတ်သာရှိသည်။ အခြေအနေအရ ဦးလှိုင်ဝင်းကဲ့သို့ လက်တွေ့မလုပ်နိုင်၊ ရှက်ဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။

တစ်ခုတော့ သန်မာပြောသာပါသည်။ စေတနာ ဝါးခုတ်စခန်း ရောက်မှ ကိုမြတ်သင်းပို့ပေးသည့် ဒီဇယ်မီးခွက်ဖြင့် နေ့စဉ် ညတိုင်း၊ အရေးအဖတ်၊ အတွက်အချက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သင်ပေးခဲ့ သည်။ မိုးတွင်းဆို မိုးသိပ်ရွာလွန်းနေလျှင် စေတနာဝါးခုတ်စခန်း ပြန်နားကြပြီး အလကားနေမခိုင်းတော့။ သူတို့ကို သင်ပေးထား သည့်စာတွေကို ပြန်ရှုတ်ခိုင်း၊ ပြန်ဖတ်ခိုင်းပြီး၊ မေ့လျှင်ထောက်၊ မှားလျှင်ပြင်ပေးခဲ့ကြသည်။ မိုးတွင်းက နွေနှင့်ဆောင်းလိုမဟုတ်၊ ခြင်ပေါ် ဖြုတ်ပေါ်၍ အမှိုက်သရိုက်မီးရှိ စာကျက်ရသည်။ အသက် အရွယ်များရလာကြ၍လား၊ ဦးနှောက်လွန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးနေချိန်ဖြစ်နေ ကြ၍လား၊ ဖာအလွန်သင်ချင်၊ အလွန်တတ်ချင်ကြ၍လားမသိ။ သူတို့ကို ဖာသင်ရသည်မှာ ကလေးတွေလိုမခက်။ အတတ်မြန်လွန်း လှသည်။ တစ်နေ့သုံးနာရီ သုံးနှစ်သင်ရုံနှင့် ကောင်းကောင်းရေး တတ်၊ ဖတ်တတ်၊ တွက်တတ်ချက်တတ်နေကြပြီ။

သူတို့အထဲတွင် ကောင်းသန့်ကအတော်ဆုံး၊ ပညာပါရမီရှိ သူမိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားလာ၍များလားမသိ။ လက်ရေး လက်သား ကလည်း လှပါတ်။ အရိပ်ပြရုံနှင့်အကောင်မြင်တတ်ပြီး၊ မှတ်ဉာဏ် လည်းတအားကောင်းသည်။ သန်မာ ခု ကိုမြတ်သင်းနှောက်လိုက်

လာတော့ နဂိုအတိုင်းတစ်နေ့သုံးနာရီ မပျက်မကွက်စာသင်ပေးရန်နှင့် ကောင်းသန်ကို ရဲမောင်နှင့်တွဲ၍ မြင့်မောင်ကသင်ပေးရန် သေချာမှာခဲ့ပါသည်။

ဝါးကုန်သည်ဦးအောင်မြင့်က ဆင်တလင်းဝါးခုတ်စခန်းမှ ဝါးကုန်သည်ဖြစ်ပြီး ဝါးကုန်သည် ဦးစန်းဝင်းက စပြင် ဝါးခုတ်စခန်းမှ ဝါးကုန်သည်ဖြစ်ကြောင်း သန်မာသိရသည်။ ကိုစည်သူရသိန်း တို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေက စက်သတ်ချောင်း၊ ကြက်ပေါင်ချောင်းများနှင့် ရင်းသုံးချောင်းတို့မှ ဝါးကုန်သည်တွေ။ သူတို့ပြောပြမှု ဝါးကုန်သည်က ၂၄ ဦး။ ဝါးခုတ်လုပ်သား က ၇၀၀။ သူတို့မိသားစုများ အပါအဝင် လူ ၁၇၀၀ ခန့်သည် အနောက်ရိုးမဟောင်းမြေ ကရင်ဝါးတောများတွင် ကျက်စားနေကြသည်တဲ့။ ကုန်သည်တွေ၏စကား သန်မာ ကြားရတော့ စိတ်မပူမိတော့။ ယခင်က ပျော့ပွယ်လှသည့်စက်ကြီးဝါးဖို့ ကုန်ကြမ်း ကရင်ဝါးတွေအလျင်မှ မိပါ့မလားဟု စိတ်ပူခဲ့မိသည်။ ခုတော့ ပူစရာမလိုတော့ပြီ။ ဝါးခုတ်သား ၇၀၀ ခုတ်သည့်ဝါး ဂိုဒေါင်တွေထဲ ပုံနေပေရောမည်။ ငဝန်မြစ်ထဲလှေသမ္ဗန်သွားဖို့ပင် ခက်နေပေရောမည်။

ဝါးကုန်သည်အားလုံး ကိုမြတ်သင်းကားဖြင့်ပင် စက်ရုံသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကမ်းနားလမ်းနှင့် ဝါးဂိုဒေါင်တွေဆီသွားရာ လမ်းကလည်း ကွန်ကရစ်လမ်းပဲဖြစ်နေပြီ။ ဝါးဂိုဒေါင်မှ ပျော့ဖတ်စက်ရုံသို့ ဝါးပို့ရာတွင် မြေပြင်မှ ဖုံးပျံတ်တားကြီးနှင့်ပို့ဖို့ ဆောက်ပြီးပြီ။ ဖုံးပျံတ်တားကြီးတွင် Hydraulic Roller တပ်ထားပြီးပြီဟု ကိုမြတ်သင်းကပြောသည်။ သန်မာက ထိုကွန်ဘေးယာကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဘနန်းထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကို

ကုန်ကြမ်းဌာနသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဒုစက်ရုံမျှ(ကုန်ကြမ်း) ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူး (ငြိမ်း) နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်စား ငွေလာထုတ်မည့်သူဟုလည်း ကိုမြတ်သင်းကရှင်းပြသည်။ ကိုမြတ်သင်း မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ထိုရုံးမှ ဗိုလ်ကြီးစိုးထွဋ်၊ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇေယျထွန်းသန်းသန်းနှု၊ မွန်ဇာထွေး၊ မေသူအေး၊ အေးအေးမော်တို့တစ်တွေနှင့် သန်မာရင်းနှီးသွားသည်။ သူတို့က ကိစ္စရှိလျှင်၊ အခက်အခဲရှိလျှင် အချိန်မရွေး အကူအညီလာတောင်းပါဟု သန်မာကိုပြောကြတော့ သန်မာအားရှိသွားသည်။ ကိုမြတ်သင်းက ငွေထုတ်ပေးသည့်နေရာ ခေါ်သွားပြီး ငွေထုတ်ပေးသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုသူရှင်းပြသည့်ငွေထုတ်ပုံ ငွေထုတ်နည်းကိုလည်း သန်မာက လိုက်မှတ်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးတော့ ကိုမြတ်သင်းနှင့် သန်မာတို့ ပုသိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းတွင် အင်ဂျင်နီယာရန်ဝီဖုန်ကို တွေ့သဖြင့် ကားရပ်ခိုင်းပြီး သန်မာဆင်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သာပေါင်း၊ ချောင်းသာလမ်းဆုံအကျော် သဲဖြူဝရွာရောက်တော့ ကိုမြတ်သင်းက ကားထိုးရပ်ပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲဝင်၊ နှစ်ယောက်သား ထမင်းကြော်မှာစားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ပုသိမ်သို့ဆက် မောင်းလာခဲ့သည်။ ပုသိမ်ရောက်တော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပုသိမ် ဟာလဝါဘူးကြီး လေးဘူး၊ ပုသိမ် ဟာလဝါအခြောက်၊ ငှက်ပျောကြော်တို့ ဝယ်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် သုံးအိတ်ခွဲထည့်သည်။ ပုသိမ်ဟာလဝါအခြောက်ထည့်ထားသည့်အိတ်ထဲသို့ သူပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်၊ ကွန်ပျူတာစာစိထားသည့် လက်တစ်ဝါးလောက်ရှိသည့် လိပ်စာကလေးတစ်ခု ထုတ်ပြီး ထည့်လိုက်သည်။ ကိုမြတ်သင်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် “ခင်က

ချောကလက်တို့၊ ဟာလဝါခြောက်တို့ ကြိုက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တာတွေက သူ့ယောက်မနဲ့ကလေးဖို့၊ ခင်က စားစရာကလွဲရင် ဘာလက်ဆောင်မှ လက်မခံဘူး။ ကိုသန်မာကိုယ်တိုင် သွားပေးပေးနော်။ ဒီတစ်ထုပ်က ကိုသန်မာတို့အဖွဲ့စားဖို့၊ ဒီတစ်ထုပ်က အစ်မတို့ကိုပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာမနေပါဘူး။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ။ အားလုံးစိတ်ချပါရစေနော်... ” ဟုပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကားက ဟိုကွေ့ သည်ဝင်နှင့် နောက်ဆုံးခြံတစ်ခြံထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကားသံကြား၍ ထင်သည်။ အသက်အစိတ်ခန့် မိန်းကလေးထွက်လာသည်။

“အစ်ကို ရန်ကုန်သွားစရာရှိလို့ ကားထားခဲ့မယ်။ အနီးကူးကို ဘက်ထရီမခေါင်းအောင် မနက်တိုင်းနှိုးပေးလို့ ပြောပေးနော်။ ညီမတို့သုံးချင်လည်း သုံးရတယ်။ ဆီအပြည့်ဖြည့်ထားတယ်။ ညီမအမေ့ဆီတာမှာဦးမလဲ။ သူက ဦးလေးဦးဂန္ဓာဆီသွားမှာ...”

“မမှာတော့ဘူးအစ်ကို၊ ဟိုတစ်လောက လေ့ကြီးတက်ရောက်တုန်း အိမ်ဝင်လာသေးတယ်။ ကားအတွက်စိတ်ချ အစ်ကို...”

ကိုမြတ်သင်းနှင့်သန်မာတို့က ထိုမိန်းကလေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ချီနှင့် ကားဂိတ်လာခဲ့ကြသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကို ငါးသိုင်းချောင်းတားလက်မှတ်ဖြတ်ပေးပြီး “ကျွန်တော် နေလဝင်းနဲ့ သွားမယ်၊ ကိုသန်မာ ကျွန်တော်သွားမယ်နော်...” ဟု ပြောပြီး စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလေပြီ။ သန်မာ ငါးသိုင်းချောင်းသို့ ညနေသုံးနာရီခွဲခန့်ရောက်သည်။

မင်္ဂလာလမ်းထဲမှ ကိုမြတ်သင်းအိမ်သို့သွားပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ကိုမြတ်သင်းအိမ်က သန်မာနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာလိုဖြစ်နေပြီ။ ကိုမြတ်သင်း ကိုယ်တိုင်ခေါ်သွားတာရော၊ ကိုမြတ်သင်းလွှတ်၍ သွားရတော့ရော၊ အရေးကြီး၍ ကိုမြတ်သင်းဆီ လိုက်သွားတာရော ဆိုလျှင် သန်မာ ကိုမြတ်သင်းအိမ်ရောက်တာ သုံးနှစ်အတွင်း အခေါက်သုံးလေးဆယ်လောက် ရှိလောက်ပြီထင်သည်။ ကိုမြတ်သင်း အစ်မများက သန်မာကို သူတို့မောင်ဟုပင် သဘောထားနေကြပြီ။ ထိုအိမ်မှာပင် ရေမိုးခို အဝတ်အစားလဲပြီး ကိုမြတ်သင်းလက်ဆောင် ပို့ခိုင်းသည့် အိမ်သွားရန် သန်မာက မသင်းသင်းအေးအား “ခေမာလမ်းကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ...” ဟု မေးမိသည်။

မသင်းသင်းအေးက “ခင်မြင့်ရီအိမ်သွားမှာ မဟုတ်လား။ ခေမာလမ်းက မင်္ဂလာလမ်းနဲ့ လမ်းမတော်လမ်းပဲခြားတာ။ လမ်းမတော်လမ်းကျော်တာနဲ့ ခေမာလမ်းပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး နားနေပြီးမှ သွားပေးပြီးရောပေါ့။ ဘာလို့လောနေတာလဲ ကိုသန်မာ...” ဟုပြောသည်။

“ညနေ ၆ နာရီ ဝါးတောသွားမယ့်ကားနဲ့ ပြန်လိုက်မလို့၊ မနေ့ကတည်းက ပြန်လိုက်မယ်လို့မှာထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ မမအေး...”

“ဒီမှာ ညမအိပ်ဘူးလား ကိုသန်မာ။ အေးတို့က ညအိပ်မယ် အောက်မေ့နေတာ။ ဒီလောက် အရေးကြီးနေရင်လည်း ဆိုင်ကယ်ယူသွားလေ။ အဲဒီတိုင်းမှာ သော့ချိတ်ထားတယ်...”

သန်မာလည်း မသင်းသင်းအေးအား ဘာမျှထပ်မပြော

တော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေမာလမ်းထဲ
ဝင်လာပြီး သိပ်မရှာလိုက်ရပါ။ လိပ်စာပါအိမ်အမှတ် တွေ့လိုက်
ရပြီ။ သန်မာက လမ်းဘေးချဆိုင်ကယ်ရပါ။ သော့ဖြုတ်ပြီး လျှောက်
လာရာ ခြံဝမှာ ခြံထဲဝင်မည့် ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး လွယ်
အိတ်လေးလွယ်ထားသည့် ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေး
တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

“ဦးလေး၊ ဘယ်အိမ်လာတာတုန်း...”

“မခင်မြင့်ရဲ့အိမ်ပါ သမီး...”

“ဪ... ဒေါ်လေး ဧည့်သည်လာတယ်၊ မေမေက
အစည်းအဝေးရှိလို့ သမီးဘာသာပြန်လာတာ...”

ကလေးမလေးက အိမ်ထဲကထွက် လာသူ သူဒေါ်လေးဆိုသူ
အား သွက်သွက်လက်လက်ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဒေါ်လေး
ဆိုသူ၏ ထူးခြားမှုမှာ ရုပ်ချောသလို ဆံပင်ကောင်းလွန်းခြင်းပင်။

“အိမ်ထဲခဏဝင်ပါရှင်။ ကိုမြတ်သင်းလွတ်လိုက်တာ
လား...”

သန်မာက ကိုမြတ်သင်းပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်အိတ်ကို
လှမ်းပေးအပြီး မခင်မြင့်ရဲ့က လိပ်စာကဒ်ကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။
သန်မာက “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ သူရန်ကုန်သွားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ပေးလိုက်
တာဗျ... ” ဟုပြောပြီး မခင်မြင့်ရဲ့နောက် လိုက်လာကာ အိမ်ထဲ
ဝင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စောစောက ကလေးမပြေးထွက်လာပြီး
“ဒေါ်လေးရေ၊ သမီး အေးမြတို့နဲ့ သွားကစားဦးမယ်...” ဟုပြောပြီး
ခြံပြင်သို့ထွက်ပြေးသွားသည်။ “သမီး ခင်နှင်းဗွေ၊ ရန်မဖြစ်နဲ့နော်
ကောင်းကောင်း ကစားပြန်လာခဲ့...” ဟု သူဒေါ်လေးက လှမ်း
အော်တော့ ခင်နှင်းဗွေလေးက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု အော်သွားသည်။

မခင်မြင့်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှ အိမ်ထဲဝင်သွားသဖြင့် သန်မာက
ဧည့်ခန်းထဲမှတ်လုံး ဝေ့ကြည့်မိသည်။ သန်မာအသက် မရှုမိ
လောက်အောင် အံ့သြနေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်
တို့က ရင်မဆုံအောင်ခံစားလာရသည်။ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်။
နန့်နှင်းဆီ၏ဓာတ်ပုံ။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် ကိုခင်မောင်မြင့်နှင့်
နန့်နှင်းဆီတို့ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က မင်္ဂလာဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထား
သော ပုံကြီးချဲ့ထားသည့်ဓာတ်ပုံ။ သန်မာနှင့်အတူနေစဉ်က
မျက်နှာသွယ်သွယ်ပေါ်မှ ပါးပြည့်ပြည့်လေး ဤဓာတ်ပုံပုံမရှိတော့။
မျက်နှာလေးက ပိုသွယ်လွန်းသွားသည်ထင်ရသည်။ ပါးပြည့်ပြည့်
မရှိ တော့၍လားမသိ။ ပြုံးယောင် မပြုံးယောင် နှုတ်ခမ်းကြောင့်
လား မသိ။ ပါးချိုင့်နှစ်ခုလည်း မမြင်မတွေ့ရတော့ပြီ။ စိန်နားကပ်
ကြီးက နေရာလူသွားတော့ ရွှေနားကပ်ပါးပါးလေး ဘယ်ဆီ ရောက်
သွားပါလိမ့်။ သည်လိုပဲ ရွှေဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး၊ ရှည်ရှည်ကြီးက
ဘယ်လိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်မသိ။ ရွှေဆွဲကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်
လေး အဝေးပြေးသွားရပြီထင်သည်။ နန့်နှင်းဆီမှာ ပြောင်းလဲ
မသွားတာတစ်ခုပဲရှိပါသည်။ ဒါက လည်တိုင်ဘေး ရင်ဘတ်ပေါ်
ချထားသည့် မည်းနက်နေသော အံ့ကောင်းလွန်းသည့် တစ်ပတ်
လျှီဆံထုံး ထုံးထားခြင်းသာ။

“ဓာတ်ပုံကြည့်နေတာလား၊ အဲဒီဓာတ်ပုံက အစ်ကိုနဲ့ ယောက်မ
မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံလေ။ အစ်ကို ဆုံးသွားတာ
သုံးနှစ်ရှိပြီလေ။ တူမလေး ခြောက်နှစ်သမီးကတည်းက ဖတဆိုးလေး
ဖြစ်သွားတာ၊ ခုတော့ သမီးယောက်မ နှစ်ယောက်ထဲ ရုန်းကန်နေ
ရတာ။ ယောက်မနန့်နှင်းဆီက ရေတံခွန်အ. မ. က မှာဆရာမလေ။

စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး။ မုန့်မရှိလို့ ဒီကပါလာတဲ့ဟာလဝါကိုပဲ သုံးဆောင်ပါရှင်... ”

“ ဩော် ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်နာမည် သန်မာပါ။ ကိုမြတ်သင်းရဲ့ လက်ထောက်ပါခင်ဗျ... ”

နန့်နှင်းဆီဓာတ်ပုံကို အကြာကြီး ကြည့်နေခိုက် မခင်မြင့်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် သန်မာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလုံမလဲ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြစ်နေပါမိသည်။ မခင်မြင့်ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှင်အကြောင်း ပြောပြနေတော့မှ သန်မာစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ နန့်နှင်းဆီ ဇာခင်ပွန်း ကိုခင်မောင်မြင့်ဆုံးသွားကြောင်း သိရပြန်တော့ သန်မာ နန့်နှင်းဆီကို သနားနေမိပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ လက်ဆောင်လာပေးပြီး နာမည်မပြောမိသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ နန့်နှင်းဆီရဲ့ ရေတံခွန်ကျောင်းသို့လည်း အမြန်ပြေးသွားချင်မိပြီ။

သန်မာက ကော်ဖီခွက်ကိုအမြန် မော့သောက်လိုက်ပြီး မခင်မြင့်ရဲ့ နှုတ်ဆက်ကာပြန်လာခဲ့သည်။ သန်မာအကြံတစ်ခု ရလာသဖြင့် လမ်းဘေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ဝယ်လိုက်သည်။ စာအုပ်အလယ်မှ စာရွက် နှစ်ရွက်ကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ နန့်နှင်းဆီကို စာရေးပေးခဲ့တာက အကောင်းဆုံးဟု သန်မာတွေးမိသည်။ သူ့သမီးလေးစကားအရ အစည်းအဝေးက ဘယ်အချိန်မှပြီးမယ်မှန်းမသိ။ သန်မာကလည်း မစောင့်နိုင်။ ဝါးတောသို့ ညနေ ခြောက်နာရီ ထွက်မည့်ကားက သူ့ အလာကို စောင့်နေမှာ သေချာသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီမထိုး မိရောက်သွားဖို့ လိုသည်။ ၆ နာရီကျော်မှဆိုလျှင် စောင့်ရသူ ကိုအားနာဖို့ ကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

သန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူရှင်းသည့်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြု နန့်နှင်းဆီကစာရေးစရာမရှိတော့တော့... သူ စစ်တက္ကသိုလ် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းတက်ဖို့ ရေးဖြေစာမေးပွဲအောင် သဖြင့် အောက်တိုဘာ ၃၀ ရက်နေ့တွင် နိုဝင်ဘာ ၇ ရက်နေ့၌ ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ရန် စာရောက်လာသည်မှစ၍ ဖြစ်စဉ် အားလုံးကို အနောက်မှိုမတောင်တန်းပေါ် ဝါးလာခတ်သည်အထိ လိုရင်းကိစ္စများရေးသားပြီး ညနေကျောင်းဆင်းတွင် လက်ရှိဝါးတော ပြန်ရမည့်အခြေအနေပါ ရေးလိုက်သည်။ ဆရာမနန့်နှင်းဆီသိက္ခာကို ထည့်တွက်ပြီး နက်ဖြန်ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သမီးနှင့်အတူ မပြန်ဘဲ ခဏစောင့်နေရန်၊ နန့်နှင်းဆီကျောင်းဆင်းချိန် သူ့အရောက် လာမည်ဖြစ်ပြီး နန့်နှင်းဆီ၏ပြန်စာကို တစ်ခါတည်းစောင့်ယူသွား ချင်ကြောင်းရေးပြီး စာကိုအဆုံးသတ်လိုက်သည်။ စာကိုစာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်သည်။ နန့်နှင်းဆီ၏လိပ်စာရေးသလို သူ့နာမည် သန်မာဟုပါ ရေးလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးပြီး စားပွဲ ထိုးကို ရေတံခွန် အ. မ. က ဘယ်လိုသွားရသလဲဟု မေးလိုက် သည်။ စားပွဲထိုးညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သန်မာဆိုင်ကယ်စီးထွက်လာ ခဲ့သည်။

ကျောင်းစောင့်က အစည်းအဝေးမည်သည့်အချိန်ပြီးမည် မသိကြောင်းပြောသဖြင့် “ဒီစာလေး ဆရာမ နန့်နှင်းဆီတို့ ပေးပေး ပါဦး... ” ဟု တရိုတသေပြောကာ စာထားခဲ့သည်။ သူ့မှာ အချိန် မရှိတော့။ မမအေးနှင့် တွေ့လျှင် မေးသမျှ သံတော်ဦးတင်နေချိန် မည် မဟုတ်ပါလား။ ။

အခန်း (၂၁)

မှောက်သွားသော နွားနို့တစ်အိုး

ရေတံခွန်အ. မ. က အနီး သန်မာရောက်တော့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စပဲ ကျန်တော့သည်။ တစ်လမ်းလုံးတွင် ကျောင်းဆင်းလာသည့် ကျောင်းသားများထဲမှ နန့်နှင်းဆီ၏ သမီးလေးကို သန်မာရှာမိသည်။ ဝတ်စုံတူ၊ အရွယ်မတိုမီးမယိမ်း တူသူတွေမို့ ရှာမတွေ့မိ။ ပြီးတော့ သန်မာက သည်ကလေးမလေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သန်မာသည်နေ့ ဆိုင်ကယ်ယူမလာခဲ့။ နန့်နှင်းဆီနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်စကားပြောချင်သည်လေ။ သန်မာကျောင်းပေါက်စ ရောက်တော့ နန့်နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းထဲမှထွက်လာပြီး သန်မာကျောင်းပေါက်ဝမှာပဲ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ သန်မာအနား ရောက်လာတော့ နန့်နှင်းဆီက စာအိတ်တစ်အိတ်ထုတ်ပေးသည်။ သန်မာကလှမ်းယူပြီး အကျီအိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်ထားလိုက်သည်။

အဖြူအစိမ်းနှင့် နန့်နှင်းဆီသည် ကျက်သရေရှိလိုက်ပါဘိ။ သန်မာတို့ ကိုးတန်းဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက အဖြူအစိမ်း ဝတ်သည့် ကျောင်းသူနန့်နှင်းဆီနှင့် လုံးလုံးလျားလျားမတူတော့။ ဟိုတုန်းက ကလေးပုံစံ။ ခုဟာက လူကြီးပုံစံ။ ဟုတ်သားပဲလေ။ သန်မာတို့ နန့်နှင်းဆီတို့အသက်က ၂၇ နှစ်ထဲရောက်လာကြပြီပဲ။ နန့်နှင်းဆီကဆံထုံးနှင့် ပိုလိုက်သည်ဟုထင်သည်။ ဆံထုံးကြောင့် ရင့်ကျက်သွားသလို ကြွနွေးလွန်းသွားသလို ထင်ရသည်။ သူ့အိမ်က ဓာတ်ပုံထဲကလို ပါးပိန်ပိန်မဟုတ်တော့။ ပါးပြည့်ပြည့်မဟုတ်စေကာ မူ ပါးပြေပြေဖြစ်နေသည်။ အရပ်မြင့်တော့ ဆရာမဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်ရုံမက ကြည့်၍ကောင်းလွန်းနေသည်။ နန့်နှင်းဆီက သန်မာအမြင်တွင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို မွှေးလွန်းလှလွန်းနေဆဲပါပဲ လား။

“မမနှင်း နေကောင်းရဲ့လား။ အချိန်ရရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုဝင်စားရအောင်လေ...”

“အချိန်မရဘူး ကိုသန်မာ။ ဆရာမကြီးနဲ့ ခဏတွေ့စရာ ရှိလို့။ သမီးပြန်နှင့်ဆိုပြီး ကိုသန်မာကိုစောင့်နေတာ။ ကြာနေရင် ရက်ဆက်ဆိုတော့ ယောက်မက သံသယဝင်လာလိမ့်မယ်။ ကိုသန်မာလည်း ကျောင်းကိုခဏခဏ မလာပါနဲ့နော်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး...”

သန်မာရင်ထဲ မကောင်းတော့။ သူစိမ်းတွေမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ နန့်နှင်းဆီမှေသွားလေပြီလား။ မောင့်ကို ကိုသန်မာတုလား။ မမနှင်းက ကျွန်မတုလား။ သူစိမ်းဆန်လှချည်လား မမနှင်းရယ်။ သန်မာယူကျုံးမရ ဖြစ်စွာနေရာ၌ပင် ငူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပြန်တစ်ချက်လှည့်မကြည့်၊ မသိမကျွမ်းဖူးသလို ပြုမူသွားပုံက ရင်နာစရာ။ သို့ပေမယ့် နန့်နှင်းဆီအပေါ် ရင်မနာရက်။ သန်မာ၏ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မိုးပြိုမိုးပီခံရသလို မချိမဆုံတွန်းဖယ်မရအောင် လေးလံစွာ ခံစားနေရသည်။

သန်မာစိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဘဲ မသင်းသင်းအေးတို့အိမ်သို့ ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းမသိဘဲ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ မသင်းသင်းအေးက သန်မာကိုဖူးမှတ်မှု ဂရုစိုက်သည်ကိုလည်း သန်မာမသိ။ သန်မာ ခေါင်းထဲ၊ အသိထဲ၊ ရင်ထဲ၊ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်ပြည့် အောင်နေရာယူထားသူက မစိမ်းကား နန့်နှင်းဆီသာ။ သန်မာလာ သည့်နေ့ဆိုလျှင် အစီမကြီးမသင်းသင်းမွေးကို အနားပေးပြီး မသင်းသင်းအေးကိုယ်တိုင် စေ့သွား။ သန်မာကြိုက်တတ်တာဝယ်။ သန်မာလျှာဖျားအရသာရှိအောင်၊ စွဲငြိသွားအောင် မသင်းသင်းအေး ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်သည်။ မသင်းသင်းအေးကိုယ်တိုင် နှစ်သက်စွာ နှစ်သက်စွာ သည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးသည်ကအစ မသင်းသင်းအေး က ပြုလုပ်ပေးပေမယ့် ဒါတွေကို သန်မာမသိ။ သန်မာသတိမထားမိ။ သန်မာအသိ၊ သန်မာသတိ၊ သန်မာအာရုံ၌ နန့်နှင်းဆီသာ ကြီးမိုး နေခဲ့သည်။

မသင်းသင်းအေးက ညအိပ်ဖို့တားသည့်ကြားက သန်မာသည် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဝါးဖောင်ဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ မနက်က မသင်းသင်းအေးတို့ အိမ်ရောက်စဉ် မသင်းသင်းအေးက သူမောင်က ဖုန်းဆက်ဖို့မှာထားကြောင်းပြောသဖြင့် မသင်းသင်းအေးတို့အိမ်မှပင် ဖုန်းလှမ်းဆက်ခဲ့သည်။ ဒုစက်ရုံမှူး(ကုန်ကြမ်း) ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူးနှင့် သွားတွေ့ ဖို့ကိစ္စဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စသတိရလာတော့ သန်မာ

စေတနာဝါးခတ်စခန်းသို့ပြန်၍ မဖြစ်တော့။ ကိုမြတ်သင်းမှာသည် ကိစ္စက အရေးကြီးသည်မဟုတ်ပါလား။ သန်မာက ဝါးတောသို့သွား မည့် ကားဆရာအား အကျိုးကြောင်းပြောပြီး ကောင်းသန့်တို့ ဆီ မှာလိုက်ပြီး စက်လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကိုမြတ်သင်း၏ အလုပ်တွေလုပ်ရမှ၊ ကိုမြတ်သင်းရှင်းပြတော့ မှ ဝါးကုန်သည်နှင့်ပျောဖတ်စက်ရုံ ဆက်ဆံရေးကို သိလာသည်။ ဝါးကုန်သည်တွေနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံရသည့် ဌာနက ပျောဖတ် စက်ရုံမှ ကုန်ကြမ်းဌာနဖြစ်သည်။ ကုန်ကြမ်းဌာန အကြီးအကဲ စက်ရုံမှူး(ကုန်ကြမ်း)က ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်မြင့်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက စက်ရုံမှာပဲရုံးထိုင်သည်။ ကျန်သည့်အရာရှိများက စက်ရုံအတွက်ကုန်ကြမ်း အချိန်မီရရှိရေး၊ ကုန်ကြမ်းအပိုထားရုံ နိုင်ရေး၊ စက်ရုံသို့သွင်းမည့်ဝါးများ ပြင်ပသို့ မရောင်းချရေး၊ ခိုးမထုတ် ရေး၊ ဝါးကုန်သည်များနှင့် လုပ်ငန်းအောင်မြင်အောင် အချိန်မီ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်ရေးတို့အတွက် ငဝန်မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက်နှင့် ဝါးသယ်ရာကုန်းလမ်းတစ်လျှောက် ရွှေ့တန်းစခန်း များဖွင့်ကာ ရုံးထိုင်ဆောင်ရွက်နေကြရသည်။ လိုအပ်လာလျှင် ဝါးခတ်ကြရာအထိ ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက်နေကြရသည်။

ငါးသိုင်းချောင်း အနောက်ဘက်တံတားထိပ်ရှိ ငါးသိုင်းချောင်း စခန်းတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကိုကိုမောင် ရုံးထိုင်သည်။ ငဝန်မြစ် အနောက်ဘက်ရှိ ဘုရားကြီးစခန်းသို့ ထုံသင်းမွေးစက်လှေဖြင့် သွားရပေဦးမည်။ ဦးဂန္ဓာက သန်မာကို ထုံသင်းမွေးစက်လှေဖြင့် ဘုရားကြီးစခန်းသို့ ချက်ချင်းလိုက်ပို့ပါသည်။ ရေစန့်ဖြစ်ပြီး ရေကျ ဖြစ်၍ထုံသင်းမွေးစက်လှေက မြန်ပါသည်။ နေလုံးကြီးရှိသေးသဖြင့်

သန်မာက ထုံသင်းမွေးစက်လှေ ဦးထိပ်သွားထိုင်ပြီး နန်းနှင့်ဆီ
ပေးလိုက်သည့် စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။
ကိုသန်မာ

ကိုသန်မာစာဖတ်ပြီး ကျွန်မတကယ်စိတ်မကောင်းပါ။ ကျွန်မ
ကြောင့် စစ်တက္ကသိုလ်လည်း မတက်ရ။ မရောက်အပ်တဲ့နေရာ
လည်း ရောက်ရနဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့ ရင်ထဲမှာကြေကွဲစွာ
ခံစားရပေမယ့် အစားထိုး ပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့ ကျတော့ ကျွန်မမှာ
ဘာမျှမရှိပါဘူး။ တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရုံပါပဲ။ အမှန်
ကို ပြောရရင် ကျွန်မကိုသန်မာကို အဲဒီအချိန်ကတည်းက သံသယ
မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုသန်မာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုသန်မာ
သစ္စာမမဲ့ဘူး။ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ မလာနိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခ
ကြုံနေလို့သာလို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိနေခဲ့ပါတယ်။

မသီတာ ပြန်ရောက်လာကတည်းက နေ့ရောညပါ ကို
သန်မာကို ကျွန်မမျှော်ခဲ့ပါတယ်။ နေ့တိုင်းမျှော်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
လို မျှော်နေတဲ့ကြားက နှစ်ပတ်ကျော်ကြာတော့ အဖေနဲ့ အမေ့ကို
သနားပြီး မျှော်ခဲ့တာကို လက်လျှော့ပြီး ကံစီမံရာအတိုင်းပဲလေလို့
သဘောထားပြီး ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ကိုသန်မာ
ပေးထားတဲ့ ခေမာကျောင်းလမ်းထိပ်ကဖုန်း ကျွန်မသွားဆက်တာ
ဆက်မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မပြန်လာတော့ ကျွန်မပြန်မလာသေးဘူး
ထင်ပြီး အဖေနဲ့အမေပြောနေတဲ့ စကားကို ကိုသန်မာ နားထောင်
ကြည့်ပါဦး။

ချစ်တဲ့သူနဲ့ကွေ့ကွင်းရ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရ
မယ့်သမီးလေးကို သနားတယ်အမေကြီး၊ သမီးလေးမှာ စိတ်
ထောင်းလို့ ကိုယ်ကြေမြင်ရက်စရာမရှိတော့ဘူးလေ။ သမီးလေး

ချစ်သူ နှစ်ပတ်ကျော်ကြာသွားတာတောင် မလာတာ၊ စဉ်းစားလို့
မရဘူး။ သမီးလေးဟာ မောင်ခင်မောင်မြင့်ကို မနှစ်သက်လို့
ချစ်သူရည်းစားရှိဖို့လို့ လိမ်ပြောသလားလို့တောင် ထင်ရမလို့
ဖြစ်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့သမီးလေးက လိမ်တတ် ညာတတ်တဲ့သူ
မဟုတ်ဘူးလေ။ "

"ဟုတ်တယ်အဖေကြီး မသီတာကို အမေကြီး ကိုယ်တိုင်သွား
ပေးပြီးပြီ။ သမီးချစ်သူ အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချော ကိုသန်မာရဲ့
လက်ထဲ စာကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာတဲ့ အဖေ၊ အဲဒီကလေး တစ်ခုခု
ဖြစ်နေလို့နေမှာပါအဖေ။ "

"သမီးလေးကို ရန်ကုန်လွတ်ပေးဖို့ပြောတာ မောင်ခင်မောင်မြင့်
က လက်မခံတော့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူးအမေကြီး။
သမီးလေး နေ့မအိပ် ညမအိပ် မျက်ရည်လည်ရွံ့ဖြစ်နေတာ မြင်နေ
ရတာကို အမေကြီးအသည်း ဓားနဲ့မွန်းသလိုခံစားနေရတယ်
အဖေ။ "

"အဖေလည်း အိပ်မပျော်စားမဝင်အောင် အမေကြီးလိုပဲ
ခံစားနေရတာပါ။ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလားအမေကြီး။ အဖေ
ညနေကျရင် စခန်းမှူး ခြုံနယ်မှူးနဲ့ သွားတွေ့မယ်။ ရဲစခန်း
တစ်နေရာရာမှာ အဖီလေး ချနေရနေရ၊ ခွင့်ပြုဖို့ သွားတင်ပြမယ်။
ခွင့်ပြုရင် အဖေတို့ မိသားစု ရဲစခန်း ပြောင်းကြမယ်လေ အမေကြီး။

"အဖေပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီကသူငယ်ကိုလည်း
အားနာရမယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေက အမေကြီးတို့အပေါ် တစ်စုံ
တစ်ခေါင်းကြီး မဟုတ်လား။ စဉ်းစားပါဦးအဖေ။ "

"သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် အဖေဘာမှ မကြောက်

ဘူး။ ဘာမှ ထည့်တွက်မနေတော့ဘူး အမေကြီး။ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးမကလို့ ဘယ်လိုအရာမှ အရေး မစိုက်ဘူး အမေကြီး။”

“ဒါဆိုရင်လည်း အမေကြီးတော့ မျက်နှာပူတယ်။ အိမ်ခန်း ရအောင် အဖေအမြန်သွားပြောပေတော့။” ...

အဲဒီလိုအဖေခန့်အမေ အချီအချပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကြားရက်နဲ့ ကျွန်မကိုယ်ဘက်ကိုယ်ယက်သင့်သလား ကိုသန်မာ။ ကျွန်မ သမီးလိမ္မာဖြစ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအပူတွေ အဖေ အမေတို့ကို ကူးစက်သွားတာ သနားလို့၊ မိဘအပူငြိမ်းသွားအောင် ခုကွေ့ငြိမ်းသွားအောင် အဖေအမေတို့ကို “ကိုခင်မောင်မြင့် ကို သမီးလက်ထပ်မယ်... ” လို့ ပြေးတက် ပြောခဲ့တာပါ။ အဖေက လက်မခံပါဘူး။ ရဲစခန်းထွက်သွားပြီး အိမ်ခန်း သွားတောင်းခဲ့တာ ပါ။ ကျွန်မကလည်း အဖေကို ပိုသနားသွားပြီး ကိုခင်မောင်မြင့်ကို “အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပွဲကျင်းပနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ... ” လို့ ပြောခဲ့တာပါ ကိုသန်မာ။

အရာရာဟာ ကံတရားပါပဲ ကိုသန်မာ။ ကံကြမ္မာကို မမြင် နိုင်ဘူးလေ။ သမီးလေးခင်နှင်းဖွေး ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ ကံ ကြမ္မာမှန်တိုင်းက ကဆုန်ပေါက်ပြီးဝင်လာတယ်။ ငွေဆောင်ရဲက လာအကြောင်းကြားမှ သူ့အဖမ်းခံရတယ်ဆိုတာ သိတာ။ သူက ချဲ့ခိုင်းချုပ်တဲ့။ ငွေဆောင်မှာ သူ့ဆီကို လက်ခွဲချဲ့ခိုင်း တွေက လာအပ်ချိန်မှာ ခရိုင်ရဲက ဝင်ဖမ်းတာတဲ့။ သူ့ကို ခရိုင်ရဲတွေက ခရိုင်ရုံးခေါ်သွားပြီလို့လာပြောမှ သူ့ချဲ့ခိုင်းလုပ်မှန်း ကျွန်မ သိရတာပါ။ ကိုသန်မာဦးလေးလို့ အိမ်ကိုချဲလာထိုးသူမရှိတော့၊ သူ့ချဲ့ခိုင်း အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ဘယ်ထင်မိမလဲ။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း

ရောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းလုပ်တယ်လို့ ထင်နေတာလေ။

သူနဲ့တွေ့မှ အကြောင်းစုံသိရတာ။ သမီးလေးမွေးပြီးတော့ သမီးလေးက စာအရမ်းတော်နေရင် ဆေးတက္ကသိုလ် မထားနိုင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာတော့ပြီး သမီးလေးဆေးတက္ကသိုလ် ပို့နိုင်အောင် အဲဒီအလုပ် လုပ်မိတာတဲ့။ ကျွန်မအဖေ ဦးဝင်းအောင်နဲ့ အကြံတူ မနေဘူးလား။ ကျွန်မ ဘာပြောလို့ရတော့မလဲနော်။ ဒါပေမယ့် အဖေက အရှက်အကြောက်ကြီးသူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မယ့်မလုပ်မျိုး အလုပ်ဘူးလေ။ အဲဒီလိုမလုပ်တာကောင် အဖေမှာ ပြဿနာလာ ဖြစ်တာ ကိုသန်မာသိပါတယ်။

သူက ငွေစိုက်၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ချရတဲ့သူတွေကို လက်ခွဲခိုင်းလုပ်ခိုင်းတာ။ အဲဒါကြောင့် ချဲလာထိုးသူ မတွေ့တာကိုး။ မိန်းမသိမှာစိုးလို့ ချဲ့ဖွင့်တဲ့နေ့ဆိုရင် စကားဝှက်တွေသုံးပြီး ချောင်းသာ၊ ငွေဆောင်စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ လက်ခွဲ ခိုင်းတွေနဲ့ဆုံပြီး အလျော်အစားလုပ်တာတဲ့။ ဘယ်သူက သတင်း ယေလိုက်လို့လဲ မသိဘူး။ အဖမ်းခံရတယ်လေ။ တရားရုံးအမှုရင်ဆိုင်၊ ထောင်ကျ၊ ရဲစခန်းရောက်နဲ့ အစာအိမ်မှာ အူအတက်ပေါက်ပြီး ၂၀၀၁ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက ရဲဘက်စခန်းမှာ ဆုံးသွားတယ်။

အဖေအမေတို့ကလည်း ရဲစခန်းအိမ်ခန်းရလို့ ပြောင်းသွား တာကြာပြီလေ။ ပုသိမ်မှာနေရတာ။ သူ့မရှိတော့ နေ့စဉ်စိတ်ဆင်းရဲ နေရတာနဲ့ ဈေးကောင်းလည်း ပေးသူရှိတာနဲ့၊ ပုသိမ်အိမ်ကို ရောင်းလိုက်တယ်။ ယောက်မ မခင်မြင့်ရိတို့ဇာတိက ငါးသိုင်း ချောင်းမြို့တစ်ဘက်ကမ်းက ဒေါင့်ကြီးဘက်ရွာလေ။ ပုသိမ်မြို့က အိမ်ကဈေးကောင်းရထားတော့ ဒေါင့်ကြီးဘက်ရွာမှာ မနေတော့ဘဲ အသိတစ်ယောက်စပ်ပေးလို့ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့က ခုနေတဲ့ခေမာ

လမ်းထဲက အိမ်လေး ဝယ်ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ ယောက်မက စက်ချုပ် ကျွန်မက ကျောင်းဆရာမလုပ်ပေါ့။ ကျွန်မ ကျောင်းဆရာမလုပ် တဲ့နှစ်မှာပဲ သမီးလေးက သူငယ်တန်းကျောင်း စနေတာလေ။

ဪ... ပြောရဦးမယ် ကိုသန်မာ။ ကိုသန်မာဟာ ဒုက္ခ မျိုးစုံကြုံနေတဲ့ကြားက အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်၊ ဘွဲ့ရအောင် ပြောခဲ့တာကို ကျွန်မအရမ်းချီးကျူး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ မေ့ကျန်သွားလို့ပါ။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ သိပ္ပံဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ် ကိုသန်မာ။

ကိုသန်မာကို အလေးအနက် ကျွန်မပြောချင်တာက ကိုသန်မာဘဝနဲ့ ကျွန်မဘဝ၊ ဆက်စပ်လို့မရတော့ဘူး ဆိုတာပါ ကိုသန်မာ။ ကျွန်မဘဝဟာ ခုမှောက်သွားတဲ့ နွားနို့အိုးမို့ ကိုသန်မာ အတွက် သောက်ဖို့နွားနို့မ ရှိတော့ဘူး။ သုံးစားလို့မရတော့ဘူး ဆိုတာပါ။ ကံကြမ္မာအရ သည်ဘဝ သည်မျှသာလို့ သဘောထား ပေးပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့တယ်ဆိုရင် ကျောင်းကိုမလာ ပါနဲ့။ အိမ်လာရင်လည်း ကျွန်မနဲ့ ကိုသန်မာ သိက္ခာမခံကြတယ် ဆိုတာ ယောက်မ မသိအောင် နေပေးပါ။ သူ မသိပါစေနဲ့နော်၊ ဒါပါပဲ။

နန့်နှင်းဆီ

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီ၏ စာဆုံးတော့ နန့်နှင်းဆီကို သနားဆွတ်ကြင်မှုတို့က စက်လှေပန်ကာ မွေ့ခံရသည့် ရေ ပလုံစီ ပလုံထိုးသလို သန်မာ၏ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်နေတော့သည်။

“မမနှင်းရယ်၊ မောင်က နွားနို့သောက်ရမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွယ်မှောက်သွားတဲ့ နွားနို့အိုးကို ပြန်လှန်ပြီး ပွေ့ဖက်ရခဲနဲ့ ကျေနပ်

နေသူပါမမနှင်း...”

သန်မာ၏အသံက ထုံသင်းမွှေး စက်လှေခုတ်သံကြားတွင် တိုးလှစွာပျောက်ကွယ် သွားလေပြီတကား။ ။

အခန်း (၂၆)

ရစ်ပတ်မိချင် သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်

သန်မာသည် ဘုရားကြီးစခန်းရောက်မှ ဝါးကုန်သည်အတော်များများနှင့်တွေ့ပြီး ဝါးခတ်လုပ်သားနှင့် ဝါးကုန်သည်များ၏ မကျေမလည်ဖြစ်မှုများကိုသိရတော့ လွန်စွာအံ့သြနေမိသည်။ ဝါးခတ်အလုပ်သမားများကလည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ငွေတွင်းရှိနေပါလျက် မနှိုက်တတ်။ မနှိုက်ချင်ကြ။ ကရင်ဝါးတောကြီးက အချိန်မရွေးငွေတွေပေးနေပါလျက် ဝါးခတ်လုပ်သားတွေက ဘာကြောင့်ငွေတွေကို မယူချင်ကြပါလိမ့်။ အပျင်းထူနေကြတာလား။ မူလတချို့လုပ်နေကြတာလား။

ဝါးကုန်သည်များနှင့်တွေ့၍ ဝါးကုန်သည်များ၏ အပြောကြောင့် ဝါးခတ်လုပ်သားတွေ အပျင်းထူနေကြသည်ဟု သိရခြင်းသာ။ သန်မာသာ ထိုဝါးခတ်လုပ်သားတွေနှင့် တွေ့လျှင် ဝါးကုန်သည်တွေ၏ မတော်မတရားလုပ်သည့် အပြစ်တွေကို ပြောချင်

ပြောကြပေလိမ့်မည်။

ဝါးကုန်သည်များ၏ ပြောကြားချက်အရ ဝါးခတ်လုပ်သားတို့သည် ဝါးကုန်သည်ထံမှ စားတာလည်းအကြွေးယူသည်။ ဆေးဝါးတွေလည်းအကြွေးယူသည်။ ငွေလည်း အကြွေးယူသည်။ ဝါးခတ်ပေးသည့်အခါယူထားသည့်အကြွေးကျေအောင် ခုတ်မပေးကြ။ အလုပ်အကြွေးထားကြသည်။ ဝါးခတ်လုပ်သားတွေက ထိုသို့အလုပ်အကြွေးထားမှ ဝါးထပ်ခုတ်ပေးချင်အောင် ကုန်သည်တွေက ငွေထပ်ထုတ်ပေးမည်ဟု ယူဆကြသည်။

သူတို့အယူအဆကလည်း မှန်နေသည်။ ဝါးကုန်သည်ကလည်း ထုတ်ပေးထားသည့်ငွေ အဆုံးမမီနိုင်သည့်အတွက် ငွေမျှောငွေနှင့်လိုက်သည့်သဘော။ ငွေယူထားပြီး ဝါးခတ်မပေးသူအား ငွေထပ်ထုတ်ပေးရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးခတ်လုပ်သားမှာလည်း အကြွေးပေါ်အကြွေး ထပ်တင်ကြတော့သည်။ သည်ကြားထဲ အရက်ကြိုက်သည့် ဝါးခတ်လုပ်သားဆိုလျှင် အရက်မူးနေသည်နှင့် အကြွေးကျေအောင် ဝါးခတ်မပေးနိုင်တော့။ ဝါးခတ်နေရင်း တောဝက်တွေလျှင်လည်း ဝါးခတ်တာ ပစ်ထားခဲ့သည်။ တောဝက်နောက်ပြေးလိုက်ကြသည်။ တောဝက်ပြေးရာလိုက်ကြတော့ ခုတ်လက်စ ဝါးကွင်းနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားတော့သည်။ တောဝက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ ခုတ်ရမည့်ဝါးကွင်းသို့ ထိုနေ့သူတို့ ပြန်မရောက်နိုင်ကြတော့။ ဝါးခတ်သည်ဆိုရာ၌လည်း ဝါးတောရှိတိုင်း ခုတ်ရသည်မဟုတ်။ သစ်ထုတ်လုပ်နေက သစ်ထုတ်ရန် သစ်တောဝင်ရန် လမ်းဖောက်ပြီးသားပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ခုတ်ရသည်။ ဝါးတိုက်မည့်ကား ဝင်၍ရသည့်နေရာတွင်သာ ခုတ်ရသည်။ လက်ရှိ

ဝါးကားဝင်မည့် လမ်းဘေးဝဲယာတွင်သာ ခုတ်ရသည်မဟုတ်ပါ။

တောဝက်ရလာပြန်လျှင်လည်း တောဝက်ချက်ပြုတ်သည်နှင့် ပျော်ကြပါကြ။ ဝါးခုတ်သွားဖို့ မေ့နေကြသည်။ ပျားတွေ့၍ ပျားဖွပ်လျှင်လည်းကောင်း၊ မှိုတွေ့၍ မှိုနုတ်လျှင်လည်းကောင်း၊ ဝါးခုတ်ဖို့ သတ်မရကြတော့။ ထိုကိစ္စများဖြင့်အချိန်ကုန်တော့သည်။ အဆိုးဆုံးအချိန်က သီတာကုန်းပြင် သီတာမောင်းနတ်နန်း၊ ဘုရားပွဲနှင့်နတ်ပွဲကျင်းပသည့် တပေါင်းလ ကုန်းပွဲတော်သလင်းလ ရေပွဲရောက်လျှင် ဝါးခုတ်လုပ်သားများ လုံးဝမခုတ်ကြတော့၊ တောမသွားကြတော့။ အလုပ်မလုပ်ကြတော့ ဝါးကုန်သည်တွေဆီက ဝါးခုတ်ပေးပါမည်ဟု နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျလောက်အောင်ပြောပြီး အကြွေးယူလာသည့် ငွေနှစ်သောင်းသောင်းကို ဘုရားပွဲမှာအကုန်သုံးကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါးကုန်သည်က ရွှေဝက်တစ်ပြားပေးမည် ဝါးခုတ်ပေးပါပြောလေ့ရှိသည်။ ခုတ်မပေးကြတော့။ ပြီးတော့ ဘုရားပွဲကလည်း နှစ်ပတ်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ကနားတွေက တစ်လကိုးသီတင်းနှင့် မသိမ်းချင်ကြ။

ဝါးခုတ်လုပ်သားတွေသည် ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဝါးကုန်သည်တွေထံ ဝါးခုတ်ပေးဖို့အကြွေးတွေများလာသည်။ ကြွေးထူမပူဘူးဆိုသည့် ရှေးစကားနှင့်အညီ ဝါးကိုခုတ်ချင်မှ ခုတ်ပေးတော့သည်။ ထိုသို့ ပေကတ်နေတော့ ဝါးလိုချင်သည့် ဝါးကုန်သည်က ဝါးခုတ်ခ ကြိုတင်ငွေ ထပ်ထုပ်ပေးရတော့သည်။

တကယ်တော့ ဝါးကုန်သည်ကလည်း လူအလူနမဟုတ် အကြွေးထုတ်ပေးသည့် စားနပ်ရိက္ခာအပေါ်၊ ဆေးဝါးများအပေါ် မတန်တဆ စျေးပိုတင်ထားသည်။ အဆိုးဆုံးက ဝါးခုတ်ခ တန်

တန်ကြေးမပေးခြင်းပင်။ လျှော့ပေးခြင်းပင်။ ဝါးတစ်ပိဿာ ရှစ်ကျပ်ပေးရမည်ကို ငါးကျပ်ခြောက်ကျပ်လောက်ပေးခြင်းပင်။ အမှန်တကယ်တော့ ဝါးခုတ်လုပ်သားများက နှစ်နာကြရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါးခုတ်လုပ်သားများအနေဖြင့် ယူထားသည့်အကြွေး မကျေကျေအောင်တော့ ခုတ်ပေးကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ဝါးကုန်သည်တိုင်း ဝါးကုန်သည်ကိုမြတ်သင်းလို ဝါးခုတ်လုပ်သားများအပေါ် စေတနာထား စာနာမှုရှိတတ်ကြမည်ဆိုလျှင် ဝါးခုတ်လုပ်သားများကလည်း မမိုမကပ်လုပ်ပေးကြပါလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ပျော့ဖတ်စက်ရုံကြီး ကုန်ကြမ်းဌာနအတွက် ကုန်ကြမ်းစုစရာမလိုပါ။ ခုတော့ကုန်ကြမ်းဌာနမှ ဝိုလီမှူးခင်မောင်ထူးတို့က ဝါးကုန်သည်တွေကိုခေါ်ပြီး တွန်းအားပေး နေကြရသည်။

ကရင်ဝါးတွေက ငွေတွေ၊ တစ်ပင်ခုတ် ရှစ်ကျပ်ထုတ်ပေးရသည်ကို ဝါးခုတ်သားတွေ တကယ်မသိကြ၍ ဒီလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိရှိ ဝါးကုန်သည်များ အဖွဲ့မရှိပါ။ သန်မာ စက်လှေပေါ် ညအိပ်လိုက်ရမှ ကုန်သည်တွေအတွက် အခြားဝင်ငွေတွေ ဘယ်လိုရှိသည်ကို သန်မာသိလာရသည်။ ကရင်ဝါး မဟုတ်သည့် အခြားဝါးဖောင်တွေ ငဝန်မြစ်ထဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မျောပြီး လိုရာခရီးသွားနေကြသည်။ ကရင်ဝါးဖောင်လည်း စက္ကူပျော့ဖတ်စက်ရုံသို့ မဆိုက်ဘဲ ငဝန်မြစ်ကြောမျောရင်း လိုရာခရီးသွားဘူးဟု မပြောနိုင်။ ကရင်ဝါးက စက္ကူပျော့ဖတ်တစ်ခုတည်းလုပ်၍ ရသည်ဝါးမဟုတ်။ ထီးရိုး၊ တဲအိမ်၊ ခြင်းတောင်း၊ ဝါးကပ်လုပ်၍ရသည်။ အခြားအထွေထွေအတွက် အသုံး

ဝင်သည့် ဝါးမဟုတ်ပါလား။ ဝါးအရွယ်အစား အမျိုးမျိုးအတွက် ကမ်းနားဈေးတွင် တစ်လုံးအစိတ်သုံးဆယ်မှ ငါးဆယ်တစ်ရာရနိုင် သည် မဟုတ်လား။ စက်ရုံဈေးတစ်ဆယ်၊ ဆယ်ငါးကျပ်ကွာလွန်း မနေပေဘူးလား။

ထိုညတစ်ညလုံးသန်မာမအိပ်ဖြစ်ပါ။ ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် တိတ်တဆိတ် ခိုးမျောလာကြသည့် ဝါးဖောင် သစ်ဖောင်တွေ ကြည့်ပြီး အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ငဝန်ဖြစ်ကလည်းသူ့ခိုးအားပေး။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းလက်ခံ ကူညီ သယ်ယူပေးနေသူ ဖြစ်နေပါလားလေ။

အရှုံးမပေါ်နိုင်သည့် ဝါးကုန်သည်များသည် ဝါးကုန်သည် ကိုမြတ်သင်းလို အနုမြောအတွန်အတိုမရှိ။ ဝါးခုတ် လုပ်သားများ အပေါ် အလှူဒါနပြုခဲ့ကြလျှင် ကျွန်းကိုင်းမှိုကိုင်းကျွန်းမှို၊ လုပ်ငန်း အဆင်ပြေမည် မူချဖြစ်ပါသည်။ စေတနာ ဝါးခုတ်စခန်းက လက် တွေ့နမူနာ ပြသနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သန်မာဘုရားကြီးစခန်းမှ ပြန်လာပြီး ငါးသိုင်းချောင်းရောက် တော့ ဦးဂန္ဓာက ထုံသင်းမွေးစက်လှေနှင့် ဝါးဖောင်တွေဆွဲပြီး လှေကြီးတက်ဝါးဖောင်ဆိပ်သို့ ထွက်သွားပြီ။ ထုံသင်းမွေး စက်လှေ နှင့် သန်မာလိုက်ချင်ပေမယ့် စက်လှေနှင့် မလိုက်နိုင်။ သာမန် စက်လှေဆိုလျှင် ငါးသိုင်းချောင်းနှင့်လှေကြီးတက် ခုနစ်နာရီ ရှစ် နာရီ သာကြာပေမယ့် ထုံသင်းမွေးစက်လှေက ဝါးဖောင်ပါတော့ နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာသည်။ ဤမျှလောက်လည်း သန်မာ အချိန်မ ဖြုန်းနိုင်။ သန်မာသည် ကိုမြတ်သင်းအိမ်သို့သွားပြီး ရန်ကုန်ရှိ ကိုမြတ်သင်းထံ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူးနှင့် တွေ့ပြီးကြောင်း အကျဉ်း

အကြောင်းဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။ ကိုမြတ်သင်းက မခင်မြင့်ရဲ့ အတွက် လက်ဆောင်ကို ရွှေဝါဖူးကားနှင့် ကိုသန်မာ အမည်ဖြင့် ပို့ထားကြောင်း သွားထုတ်ပြီးပို့ပေးရန်မှာသည်။

သန်မာသည် နန့်နှင်းဆီကို တွေ့လည်းတွေ့ချင်သည်။ မတွေ့လည်း မတွေ့ချင်။ မတွေ့ချင်သည့်အကြောင်းက နန့်နှင်းဆီ ကိုမြင်လျှင် ရင်မဆဲအောင် သနားချစ်ကြင်ရလွန်းသဖြင့် နန့်နှင်းဆီ တားမြစ်ထားသည့် စည်းတွေဖောက်ပစ်မိမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။ သူ့ မလာစေချင်သည့် ကျောင်းသို့ သန်မာ မသွားလိုတော့ပါ။ သူ့အိမ်သို့ သွားလျှင်လည်း သူ့ယောက်မ မသိအောင် သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံလိုမျိုး နေရမည်။ သည်စည်းကမ်းတွေကို စောင့်ထိန်းနိုင်ဖို့က အခက်သား။

မသင်းသင်းအေးပြင်ပေးသည့် ထမင်းပွဲတွင် မသင်းသင်းအေး နှင့် နှစ်ယောက်တည်းထမင်းစားရတော့မှ သန်မာ မသင်းသင်းအေးကို သတိထားမိတော့သည်။ သတိထားမိစရာ မသင်းသင်းအေး၏ အပြု အမူတွေက သန်မာကို လှုပ်နှိုးစေခဲ့ပြီ။ အစ်မကြီးမသင်းသင်းအေးက လမ်းမတော်လမ်းမှာသိအိမ် လူမမာသွားဖူးနေသည်။ မသင်းသင်းအေး ကို သန်မာ သတိထားကြည့်မိတော့ တော်တော်ကို အပြောင်းအလဲ ကြီးပြောင်းလဲနေပြီကို သတိပြုမိသည်။ မသင်းသင်းအေး၏ ပါးနှစ်ပက် တွင် သနပ်ခါးနှင့်ပါးကွက်မရှိတော့။ မိတ်ကပ်ကိုကြည့်ကောင်းရုံ လိမ်းထားသည်။ ယခင်ကလို နဖူးပြောင်အောင် ဆံပင်နောက်စု ဆွဲထားသလိုမျိုး ဘီးဆံပတ် ပတ်ထားခြင်းမျိုးမရှိတော့။ သူ့နဖူးတွင် ဆံယဉ်စများချထားပြီး ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးထုံးပြီး သူ့ဘက် လည်ပင်း ဘေးရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ချထားသည်။ သန်မာ၏ စိတ်ထဲတွင် သန်မာနှင့် ရွယ်တူ အရွယ်လောက်ထိများ နဖူးသွားသလားဟု ထင်

လိုက်မိသည်။ အဝတ်အစားကလည်း အိမ်နေအဝတ်အစားဟု ထင်ရလင့်ကစား ယခင်ကလို တပိုက်ရုံမဟုတ်။ ထုတ်အတွက်အိပ် အပြာရောင်ရောင်နှင့်လိုက်ဖက်သည့် ကြည်ပြာရောင်အတွက်အိပ် အင်္ကျီဝတ်ထား၍ မြင်သူရင်အေးစေနိုင်သည်။ ယဉ်ယဉ်လေးမွေးနေသည့် ရေမွှေးနံ့ကို သူ့ထံမှ သန့်မာရသည်။

ကိုမြတ်သင်း၏မျက်နှာ သန့်မာမျက်စိထဲပေါ်လာတော့ သန့်မာ ထမင်းဝုံအမြန်စားပြီး “ကိုမြတ်သင်းခိုင်းထားတဲ့ ထိစွလေးသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်မမအေး . . .” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ စက်နှိုးထွက်ခဲ့သည်။ “ကိုသန့်မာ မြန်မြန် ပြန်လာနော်။ ညနေစာချက်ထားမယ်၊ ဒီနေ့ဝါးတော့မပြန်နဲ့ . . .” သန့်မာဆိုင်ထဲထွက်လာတာက၊ စက်မနိုးမီလှမ်းပြောလိုက်သည့် မသင်းသင်းအေးစကားကို သန့်မာကြားလိုက်ရပေမယ့် ခေါင်းညိတ်မပြုလိုက်မိတော့။

ရွှေဝါဖူးကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားမဝင်သေး၍ ခဏစောင့်ရသေးသည်။ ကိုမြတ်သင်းက သူ့ချစ်သူကို ဦးတည်ပြီး ချောကလက်ပို့မည်ဟု သန့်မာထင်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် နန့်နှင်းဆီ၏ သမီးလေး ခင်နှင်းမွှေးလည်း ချောကလက်စားရမှာပဲလေဟု စဉ်းစားမိပြီး ခင်နှင်းမွှေးလေးအတွက် ချောကလက်မဝယ်တော့ဘဲ ခဲဆံဘောလ်ပင် တစ်ချောင်းနှင့် ခဲဆံတစ်ထုပ်၊ ခဲဖျတ်တစ်ခု ဝယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်အား ပန်းအလှစက္ကူနှင့် ထုတ်ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်က Soft Pen တောင်းပြီး “သမီးလေး မခင်နှင်းမွှေးအတွက် ဦးရဲ့လက်ဆောင်” ဟုရေးပြီး အောက်တွင် ဦးဦးသန့်မာ ဟုရေးပြီးနောက် Soft Pen ကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေဝါဖူးကားမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ယူပြီး မခင်မြင့်ရီ

ကိုအိမ်သို့လာခဲ့သည်။ ခြံဝရောက်တော့ စက်ချုပ်သံ ကြားနေရ သဖြင့် သန့်မာက ‘မခင်မြင့်ရီ’ဟု ကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်တော့၊ စက်သံရပ်သွားသလို ခင်နှင်းမွှေးလည်း ပြေးရောက်လာသည်။ “ဟို ဦးဦးကြီး” ဟု ခင်နှင်းမွှေးလေးက ပြောပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မခင်မြင့်ရီပါ ရောက်လာသဖြင့် သန့်မာက ကိုမြတ်သင်း၏ သက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော ဒါက သမီးလေးအတွက်၊ ဦးကပေးတာ”

သန့်မာလှမ်းပေးသည့် အထုပ်လေးကို ခင်နှင်းမွှေးလေးက လှမ်းယူရင်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဦး” ဟုပြောသည်။ အထုပ်လေးပေါ်က စာဖတ်ပြီး သန့်မာကို ပြန်မော့ကြည့်ကာ “ဦးက သမီးနာမည်ကယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်” ဟုမေးသည်။ သန့်မာက “ဟိုတလောက ဦးလာတုန်းကလေ၊ သမီး ကစားဖို့ အပြင်ယွက်သွားတုန်း၊ သမီး ဒေါ်လေးက သမီးခင်နှင်းမွှေး ရန်မဖြစ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်ကတည်းက သိတာပေါ့” ဟုပြောနေစဉ် ခင်နှင်းမွှေးလေးက အထုပ်ကို ဖောက်ပြီးသွားပြီ။ ခင်နှင်းမွှေးလေးက သန့်မာ၏လက်ကို လာကိုင်ပြီး “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဦးရယ်။ ခဲဆံတွေကုန်နေလို့ အမေ့ကိုတောင် ပြောတော့မလို့” ဟုအပြုံးမျက်နှာနှင့်ပြောသည်။

“ဟဲ့၊ သမီး ဧည့်သည်အိမ်ထဲခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လာပါ ကိုသန့်မာ၊ ကော်ဖီသောက်ပါရဲ့ . . .”

မခင်မြင့်ရီ၏အိမ်ထဲမှ အော်ခေါ်သံကြားမှ သန့်မာနှင့် ခင်နှင်းမွှေးအိမ်ထဲဝင်လာဖြစ်သည်။ မခင်မြင့်ရီက လက်ထဲမှ ကော်ဖီလင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်ချရင်း ကော်ဖီခွက်ကိုသန့်မာအား တမ်း ပေးသည်။ ခင်နှင်းမွှေးလေးက လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို

သူ ဒေါ်လေးအားပြရင်း “ဒီ ဦးက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သမီး နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားတယ်။ လက်ဆောင်ပေးတာလည်း သေချာထုပ်ပေးတာ၊ ခုနဦးယူလာတာ ဘာတွေလဲဟင် . . .” ဟု ပြောရင်း မေးသည်။

“ကိုမြတ်သင်းက ချောက်လက်ပို့လိုက်တာ၊ သမီးအတွက် တစ်ထုပ်၊ အိမ်ထဲမှာသွားယူ၊ သမီးအမေဟာ မယူခဲ့နဲ့နော်၊ သူ့ အမေက ခုနကမှ သူ့သူငယ်ချင်းဆရာမတစ်ယောက် လာခေါ်လို့ လိုက်သွားတယ် . . .”

“ရော၊ ဦးစား သမီးက ဦးကိုချစ်လို့ လက်ဆောင်ပြန်ပေးတာ”

ခင်နှင်းဖွေလေးက ချောက်လက်ထုပ်ဖြေပြီး သန်မာအတွက် တစ်ပိုင်းချိုးပေးတော့ သန်မာမှာ ယူရခက် မယူရခက်ဖြစ်နေ သဖြင့် အကူအညီတောင်းသည့်သဘောဖြင့် မခင်မြင့်ရီကို မော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ယူစားလိုက်ပါကိုသန်မာ၊ သမီးက သိပ်နှမြောတတ်တာ။ သူ့ပစ္စည်းကို ဘယ်သူမှပေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စားဖို့ စားစရာ အမြဲ ယူလာတတ်တဲ့ ကိုမြတ်သင်းကိုတောင် တစ်ခုမကျွေးဘူး၊ မပေး ဖူးဘူး..”

“စားလေ ဦး ၊ ယူဦးမလား..”

မခင်မြင့်ရီစကားကြောင့် ခင်နှင်းဖွေပေးသည့် ချောက်လက် ယူလိုက်ရုံရှိသေး၊ ခင်နှင်းဖွေက အတင်းစားခိုင်းပြီး ချောက်လက် ထပ်ပေးနေသဖြင့် ချောက်လက်ကို စားပြလိုက်ရင်း လက်ကာပြ လိုက်ရသည်။

သန်မာက ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် “ဘာမှာဦးမလဲ

ခင်ဈ” ဟု မေးရာ မခင်မြင့်ရီက “မရှိပါဘူး၊ ကိုမြတ်သင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရင်သာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပေးပါ..” ဟု ပြော သဖြင့် သန်မာက မခင်မြင့်ရီနှင့် ခင်နှင်းဖွေတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခွင့်အရေးရသဖြင့် နန့်နှင်းဆီပုံကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ အိမ်ပြန် လာခဲ့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ရစ်ပတ်မိသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်တစ်ချောင်း တိုးလာနေပြီကော။ ။

အခန်း (၂၇)

ရွေးထုံးကိုလည်း မပယ်နှင့်

“ကိုသန်မာ မီးခွက်ကြီးထွန်းပြီး တကုတ်ကုတ်နဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ . . .”

ညနေကမှ ငါးသိုင်းချောင်းမှ စေတနာဝါးခတ်စခန်းသို့ ရောက်လာသည့် ကိုမြတ်သင်းက ပြည့်စုံတို့တစ်တွေနှင့် စကား ပြောနေရာမှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှောက်စာရေးနေသူ သန်မာထံ ရောက် လာပြီးမေးသည်။ သန်မာဘေးမှ ပြကွဒိန်ကို ယူကြည့်ပြီး သူ လက်ထဲမှ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်း ထိုးကြည့်သည်။

“မတ်လ (၁)ရက်၊ သမားညိုရက်ရာဇာ၊ မတ်လ(၂)ရက် ရှမ်းရက်၊ သမားညိုရာဟု၊ ဘာတွေလဲဗျ၊ ကိုသန်မာရ၊ ခင်ဗျာ ရေးထားတာတွေ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှကို နားမလည်ဘူး။ ရှင်းပြ ပါဦး . . .”

ကိုမြတ်သင်း စကားမှ မဆုံးသေး၊ ဝါးခတ်လုပ်သားအားလုံး သန်မာတို့နား ရောက်လာကြပြီ။

“ရှင်းပြပါမယ် ကိုမြတ်သင်း . . .”

“ရွေးမြန်မာကြီးတွေက ဘာလုပ်လုပ်အခါပေးကြည့်ပြီးမှ လုပ်ကြတယ်။ တကယ်အခါပေးကောင်းလို့ အခါပေးအတိုင်း လုပ် ရင် မအောင်မြင်တာမရှိဘူး။ လွဲတာမရှိဘူး . . .”

“အခါပေးအကြောင်းမပြောခင် သည်ပညာတွေဖြစ်လာဖို့ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက် လေ့လာခဲ့ရတယ်။ ဘယ် လောက်စောင့်ကြည့်မှတ်သားခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လိုစမ်းသပ် လေ့လာ ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ။ စလေးဆရာကြီးဦးပုညအခါပေးမိလို့ အသက်သေ ရတာမျိုးပြောတာပါ။ အခါပေး ပညာရပ်ဖြစ်လာပုံကို ဘယ်သူမှ အတိအကျသိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလောက်ထိ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပညာပါ”

“ဥပမာ - လွယ်လွယ်နှိုင်းပြောရရင် ခုန ကျွန်တော်တို့ တောဝက်သားဟင်းနဲ့ ညနေက ထမင်းစားခဲ့ကြတော့ ကောင်းလိုက် တာ။ ထမင်းစားကောင်းလိုက်တာလို့ အားလုံးပြောခဲ့ကြတာ မဟုတ် လား။ ထမင်းစားခဲ့ကြသူအားလုံး အဲဒီ ဆန်ဖြစ်လာတဲ့ စပါး ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်အချိန်စိုက် ဘယ်အချိန်လှန်း ဘယ်အချိန် ထောင်း၊ ဘယ်မှာကြိတ်လို့ ဆန်ဖြစ်လာတာပါလိမ့်လို့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီဆန်ဖြစ်လာတဲ့စပါးစိုက်ရင်း ရိတ်ရင်း မြွေကိုက်လို့ သေတာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပဲ”

“အဲဒီလိုပဲ၊ တောဝက်မသေခင် တောဝက် အစွယ်အဝက် ခံရလို့ သေသူလည်းရှိချင်ရှိမှာ၊ ပြီးတော့ ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီ ထမင်း၊ ဟင်းချက်တဲ့လူရဲ့အတွေ အကြံအရည်အချင်းတွေကလည်း

တစ်နပ်တည်း တစ်ရက်တည်းနဲ့ရလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းလာတာမဟုတ်ဘူး။ အရသာရှိလာတာမဟုတ်ဘူး။ နေ့ပေါင်းများစွာ လပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချက်လာပြီး မနပ်တာ၊ ပျော့တာ၊ မာတာ၊ နေတာ၊ ပေါတာ မျိုးစုံတွေကြုံခဲ့ပြီးမှ လျှာပေါ်မှာ အရသာရှိသွားအောင် ချက်တတ်လာကြတာပါ . . .”

“အစ်ကို့လို မစဉ်းစားမိပါဘူးဗျာ . . .”ဟု အားလုံးက ပြောကြသည်။

“အခါပေးပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောချင်တာ အဲဒါပါ။ ရှေးလူကြီးတွေ ရှေးဆရာကြီးတွေ အပင်ပန်းခံ၊ အချိန်ကုန်ခံ၊ ငွေကုန်ခံ ပြုစုတဲ့ပညာကို ခေတ်နဲ့မညီတော့ပါဘူးကွာဆိုပြီး မသုံးရင်၊ မသုံးသူဘဲ အကျိုးမရမှာ၊ တချို့က ပြောကြတယ်။ အခါတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် လုပ်တဲ့နေ့ဟာ ကောင်းတာပဲ။ လုပ်တဲ့အချိန်ဟာ ကောင်းတာပဲတဲ့။ စောလုပ်ရင်စောအကျိုးရှိမယ်တဲ့။ အဲဒီလို ပုံသေကားကျပြောလို့မရဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် လုပ်တိုင်း မကောင်းဘူး။ ဒုစရိုက်အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းကျိုးမရဘူး။ ဆိုးကျိုးပဲရမယ်”

“ဒါကြောင့် ဆိုးကျိုးတွေမရအောင် ကောင်းကျိုးတွေရအောင်၊ ခူးပြီးခပ်ပြီးသားတောင် ထိုင်မစားချင်ကြတော့ဘူးလား။ မီးလင်းလာဖို့ မီးခလုတ်လေးတစ်ချက်တောင် မနှိပ်ချင်ကြတော့ဘူးလားလို့ အလွယ်လုပ်ချင်သူတွေကို ကျွန်တော် မေးချင်ပါတယ်။ အချိန်တွေ ယူရမှာမို့၊ အချိန်မရှိလို့ လူကမအားလို့၊ အဆောင်အတွက် ငွေမရှိလို့ဆိုရင်တော့ ရှေးထုံးကိုလည်း ပယ်ချင်ပယ်ပါ။ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ အချိန်ရှိလျက်နဲ့ အခြေအနေပေးလျက်နဲ့တော့

ရှေးထုံးကို မပယ်ကြစေချင်ဘူး။ ရှေးစကားလည်းရှိတာပဲ။ ရှေးထုံးကိုလည်းမပယ်နဲ့တဲ့၊ ရှေးသုံးကိုလည်းမလွယ်နဲ့တဲ့။ ရှေးထုံးပယ်ရင် လွဲတတ်တယ်။ ရှေးသုံးလွယ်ရင် မွဲတတ်တယ်ဆို မဟုတ်လား ကိုမြတ်သင်း . . .”

“ကိုသန်မာ ရှင်းပြတော့မှပဲ နားထဲရှင်း၊ မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက်မြင်လာရတာမျိုး ဟုတ်တယ်။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ရှေးထုံးအတိုင်းလုပ်တာအကောင်းဆုံးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ။ အဲဒီ ပြကွဒိန်ထဲက ခင်ဗျားရေးထားတာတွေကို ရှင်းပြပါဦး . . .”

“အဲဒါအလျင်ရှင်းမပြခင် နေ့ဆိုး ရက်ဆိုး မင်္ဂလာရက် အချိန်ဆိုး အချိန်ကောင်း၊ အရပ်ဆိုး အရပ်ကောင်း၊ နှစ်ဆိုး နှစ်ကောင်း၊ လဆိုးလကောင်းတွေကို အလျင်သိထားဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော်အသေးစိတ်ပြောမနေတော့ဘူး။ အကြမ်းဖျင်းပဲ ပြောပြမယ်။ နှစ်ဆိုးနှစ်ကောင်းသိချင်ရင် ကောဇာသတ္တရာဇ်ကိုတည်း၊ ကာယကံရှင်ရဲ့ အသက်ကိုရော၊ သုံးနဲ့မြှောက် ငါးနဲ့စား။ အကြွင်းကို ကြည့်ပြီး အကောင်းအဆိုးသတ်မှတ်ထားတာ”

“လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကဆုန်လ နယုန်လနဲ့ တပို့တွဲလ ပဲကောင်းတယ်။ ကျန်တဲ့လတွေမကောင်းဘူး။ ပြဿနာအစုံရှိတယ်။ အဲဒီပြကွဒိန်ထဲရေးထားတာက ကောင်းသန့်နဲ့ မချမ်းသာတို့အတွက် မင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာရက် ရွေးထားတာပါ . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ။ နေ့ဆိုးရက်ဆိုး၊ မင်္ဂလာရက်တွေလည်း သိရအောင် ရှင်းပြပါဦး . . .”

“အိမ်ဆောက်မယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ ဘုရားထီးတင်မယ်၊ ပညာသင်မယ်၊ တစ်နေရာက တစ်နေရာ ပြောင်းမယ်ဆိုရင် ရက်ဆိုး

ရက်ညှံ နေဆိုးနေညှံတွေမှာ မလုပ်ရဘူး။ အဲဒီရက်တွေကို ရှောင်ရမယ်။ အဲဒါတွေ ဘာလဲဆိုတော့ သမားညိုရက်၊ သမားဖြူရက်၊ ရက်ယုတ်မာ၊ ရှမ်းရက်၊ ဝါရမိတ္တုယေ၊ ဝါရမိတ္တုကြီး၊ မဟာရက်ကြမ်း၊ ပြဿဒါးတို့ပါပဲ။ ခရီးသွားရင် နဂါးခေါင်းလှည့်တဲ့အရပ်ကို ရှောင်ရမယ်။ နဂါးပါးစပ်ထဲဝင်လွှားလို့မရဘူး ဆိုလိုတာ။ အိမ်ဆောက်မယ်ဆိုရင် အဲဒါနဲ့မပြီးဘူး။ မြေခံကောင်းတဲ့ရက် မြေခံကြီးကောင်းတဲ့ရက်နဲ့ ဆောက်ရမယ့်နေ့လည်း ရွေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ရက်ဆိုးရက်ညှံတွေကိုရှောင်ပြီး ရက်ရာဇာ ဒါမှမဟုတ် ရက်ဆိုး ရက်ညှံတွေလွတ်တဲ့ ရိုးရိုးသာမန်ရက်တွေမှာ လုပ်လို့ရပါတယ်။

“အဲဒီ ရက်ဆိုးရက်ညှံတွေအကြောင်းတော့ နောက်ကြုံမှ ပြောကြတာပေါ့။ ခုပြောမှာက ပြကွဒိန်ပေါ်က ကိုမြတ်သင်း သိချင်တာတွေကို ပြောမှာပါ။ ကောင်းသန့်က သူမင်္ဂလာရက်ရွေးပေးသလို အိမ်ဆောက်ဖို့လည်း ရွေးပေးပါဦး ပြောသွားလို့ ပြကွဒိန်နဲ့ တကုပ်ကုပ်အလုပ်ရှုပ်နေရတာပါကိုမြတ်သင်း။ အိမ်ဆောက်တာကောင်းတဲ့လကလည်း သိပ်မရှိဘူးဗျ။ ဝါဆိုလရယ်၊ နတ်တော်လရယ်၊ ပြာသိုလရယ်၊ တပေါင်းလရယ်ပဲအကောင်းဆုံးဗျ။ အဲဒါကြောင့် တပေါင်းလထဲရက်ရွေးနေတာ၊ တပေါင်းလ အိမ်ဆောက်ရင် ဥစ္စာပေါမယ်၊ လာဘ်ရမယ်၊ ရွှေငွေပေါမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။”

“တပေါင်းလဆန်းတစ်ရက်၊ အဲဒီ ပြကွဒိန်ထဲတွေ့တဲ့အတိုင်း မတ်လ(၁၀)ရက်ကစတာ၊ မတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ထိ၊ ဆယ်ရက်ရွေးကြည့်တာ မတ်လ ၁၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တစ်ရက်ပဲလွတ်တယ်။ မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့က သမားညိုရက်၊ မြေခံမကောင်းဘူး၊ ၁၁ ရက်နေ့က ပိုဆိုးသေး။ သမားညိုရက်၊ ရက်ယုတ်မာ၊ မြေခံမကောင်း။

၁၂ ရက် ရက်ရာဇာဖြစ်ပေမယ့် မြေခံကြီး မကောင်းပြန်ဘူး။ ၁၃ ရက်က ရှမ်းရက်လည်းဖြစ်တယ်။ မြေခံရော၊ မြေခံကြီးပါ မကောင်းဘူး။ ၁၄ ရက် မဟာရက်ကြမ်း ပြီးတော့ မြေခံကြီး မကောင်းဘူး။ ၁၅ ရက်က သမားဖြူရက်အပြင်၊ ပြဿဒါးနေ့က ဖြစ်သေး။ ပြီးတော့ မြေခံကြီးမကောင်းဘူး။ ၁၆ ရက်က အခြားရက်ဆိုးမရှိဘူး။ မြေခံရော မြေခံကြီးရောကောင်းတယ်။ နေ့အနေနဲ့လည်းဗုဒ္ဓဟူးဆိုတော့ အဆိုးချည်းမဟုတ်ဘူး။ ရံခါ ဆင်းရဲရံခါချမ်းသာဆိုတော့ ဘဝဆန်တာပေါ့ . . .”

“ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က ရက်ရာဇာဖြစ်သလို၊ ပြဿဒါးလည်း ဖြစ်တယ်။ ရက်ရာဇာက မနက်ပိုင်း၊ ပြဿဒါးက ညနေပိုင်းဆိုတော့ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီထိ အိမ်ဆောက်လို့ရတယ်။ ၁၂ နာရီနောက်ပိုင်း နားပေါ့။ နောက်နေ့မှ ဆက်ဆောက်၊ အဲဒီဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရဲ့ ရာဟုကာလကလည်း နေ့လယ် ၁၂ နာရီက ၁ နာရီခွဲထိရှိတာ။ မနက်ပိုင်းအားလုံး ကောင်းတယ်။ ရက် ရာဇာဖြစ်တော့ မင်္ဂလာရက်ပဲ။ ၁၇ ရက်၊ ၁၈ရက် အတူတူပဲ။ သမားညိုရက်၊ မြေခံလည်းမကောင်း၊ မြေခံကြီးလည်း မကောင်းဘူး။ ၁၉ ရက်စနေနေ့က ရက်ဆိုးမရှိ၊ ရက်ရာဇာမို့နေ့ ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် မြေခံကြီးလည်းမကောင်းဘူး။ နေ့အရ စနေနေ့။ အိမ်ဆောက်မယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါး ညည်းပန်းခြင်းကိုခံရမယ်။ လေးနှစ်ကျော်မှ ကောင်းမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ စနေနေ့ရဲ့ ရာဟုကာလက ၉ နာရီခွဲက ၁၀ နာရီခွဲဆိုတာ အဲဒီအချိန်ရှောင်အလုပ်လုပ်ရမှာ၊ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဒါကြောင့် လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကို ရွေးထားတယ်ကိုမြတ်သင်း . . .”

“တနင်္လာသားသမီးရဲ့ အိမ်ဆောက်မှာဆိုတော့၊ သောကြာသား

နဲ့ စနေသား ပန္နက်ကြိုးကိုင်ရမယ်။ တနင်္ဂနွေသားက ပန္နက်ရိုက်ရမှာ။ သောကြာသား ကိုဟန်ထွန်းနဲ့ တနင်္ဂနွေသား အောင်ဖေ ရှိနေပြီဆိုတော့ စနေသားပဲ ရှာဖို့ လိုတော့မှာ။ ကိုမြတ်သင်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲက စနေသားတစ်ယောက်လောက် ရှာခေါ်လာမှရမှာ”

“ကျွန်တော်က သောကြာသားဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ ကျွန်တော် မွေးနေ့လည်း ကျွန်တော်သိတာမဟုတ်ဘူး။ သေချာတွက်ချက် လုပ်ထားတာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တစ်ခုဖြစ်သွားရင်မတောင်းဘူး။ လူ ရှာပါဦး”

ကိုဟန်ထွန်းစကားကြားရတော့ သန်မာ စိတ်မကောင်းတော့။ အခြေအနေမဲ့ဘဝ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတ မွေးနေ့ပင် မရှိပါလားဟု ကိုမြတ်သင်း သိသွားလျှင် စိတ်ထိခိုက်သွားပေလိမ့်မည်။

“ရတယ် ကိုဟန်ထွန်း၊ ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သောကြာသားပဲ။ ကျွန်တော်ပန္နက်ကြိုးကိုင်ပေးပါမယ်။ ပန္နက်ရိုက်ပြီးရင် တွင်းတူးမယ့်လူ သုံးယောက်ရွေးရဦးမှာ။ တပေါင်းလ၊ နဂါးခေါင်းဘယ်လှည့်သလဲဆိုတော့ တတက နောက်ဆိုတော့ နဂါးခေါင်း အနောက်လှည့်တယ်။ ခေါင်းနေရာမှာ တနင်္ဂနွေသားကတူးရမှာ။ မောင်အောင်ဖေပဲတူးပေါ့။ အဲဒီအချိန်ပန္နက်ကြိုးကိုင်လို့ပြီးပါပြီ။ နဂါးဝမ်းကို ကြာသပတေးသားကတူးရမှာဆိုတော့။ မောင်မြင့်မောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်မျိုးမြင့်ဖြစ်ဖြစ်တစ်ယောက်တူးပေါ့။ နဂါးအမြီး နေရာမှာ ဗုဒ္ဓဟူးသားလှငွေတူးပေါ့။ သုံးယောက်လုံး တညီတညာ တည်း တူးပြီးတော့ ပြီးရင်ပြိုင်တူ “အောင်ပြီ” လို့ အော်လိုက်ရုံပဲ။ အဲဒီနောက် ကျန်တာတူးချင်တဲ့လူ ဆက်တူးရုံပါပဲ”

“နေပါဦး အစ်ကိုရ၊ အစ်ကို ခုနပြောသွားတာ တတက

နောက်ဆိုတာ နားမလည်လို့ရှင်းပြပါဦး”

ပြည့်စုံက နားမရှင်းတာ ထမေးသည်။

“နဂါးခေါင်းလှည့်တဲ့လကို အတိုမှတ်ထားတာပေါ့။ တတက နောက်ဆိုတာ တပေါင်း တန်ခူး၊ ကဆုန်လတွေမှာ နဂါးခေါင်း အနောက်လှည့်တယ်။ နဝါဝါမြောက်ဆိုတာ။ နယုန် ဝါဆိုဝါခေါင် မြောက်လှည့်တယ်။ တော်ကျွတ်မုန်းရွှေဆိုတာ တော်သလင်း သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင်မုန်းလမှာ အရှေ့လှည့်တယ်။ နတ်ပြာတွဲ တောင်ဆိုတာ နတ်တော် ပြာသို တပို့တွဲ နဂါးခေါင်းတောင်ဘက်လှည့်တာ ရှေးလူကြီးတွေမှတ်ခဲ့တာပေါ့”

“အိမ်မဆောက်ခင် မြေသန့်ရှင်း၊ ဘေးရန်ကင်းဖို့ မြေတိုင် မန္တန်တော်ကြီးကို အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ကွမ်းဆေး၊ လက်ဖက်နဲ့ နတ်ပွဲ၊ အစုံပြင်ပြီး ရွတ်ရမှာ။ အဲဒီမြေတိုင်မန္တန်တော်ကြီးကို မောင်မျိုးမြင့်ကို အစ်ကိုရေးပေးမယ်။ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း အရကျက်နော် မောင်မျိုးမြင့်ရွတ်ပေးဟုတ်လား။ အိမ်ဆောက်ပြီးလို့ လူတက် မနေခင် နတ်ပွဲပြင်ပြီး လက်သမားဆရာက ရွတ်ဖတ်ပေးရမယ့် အိမ်တက်မန္တန်တော်ကြီးဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ လက်သမား ဆရာ မငှားဘဲ တို့ဆောက်မှာဆိုတော့ အိမ်တက်မန္တန်တော်ကြီးကို မောင်မြင့်မောင်က ရွတ်ပေး။ ပြီးတော့အစ်ကို ပေးမယ်။ နှစ်ရက် သုံးရက်နဲ့ ရအောင်ကျက်။ ဒါဆို အိမ်ဆောက်တဲ့ကိစ္စက ပြီးသွားပြီ”

“အိမ်က တဲသာသာဆောက်မယ့်ဟာ၊ ဒီလောက်ကြီး လှူစရာလိုသလား ကိုသန်မာ”

ကိုရဲမောင်၏ သဘောမတွေ့သည့် အမေးကို သန်မာက အေးအေးဆေးဆေးပြန်ဖြေသည်။

“လူနေမှာကိုရဲမောင်၊ ပေါက်ဖွားလာမယ့် မိသားစုနေမှာ။ လူတွေအတွက်ရှေးလူကြီးတွေ ဒီအခါပေးတွေကို စီရင်ထားခဲ့တာပါ။ လူဆိုတာ မင်းမျိုးမတ်မှ မဟုတ်ဘူး။ သူဌေးသူကြွယ်မှမဟုတ်ဘူး။ ပညာတတ်မှမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲသားလည်း လူပဲ၊ ပညာမတတ်သူလည်းလူပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်သားလည်း လူပဲ၊ တိုက်ဆောက်မှမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကြီး ရခိုင်ဆောက်မှမဟုတ်ဘူး။ တဲဆောက်လည်း လူနေဖို့ ဆောက်တာမို့ တဲကိုမကြည့်ရဘူး။ လူကိုပဲ ကြည့်ရတာ။ လူ့ရှေ့ရေးအတွက် ဒီလိုအခါပေး။ ဒီလိုအခါအရင် တွေလိုတာပေါ့ ကိုရဲမောင် ”

“ဆောဇီး ကိုသန်မာ၊ ဖြုတ်ဦးနှောက်နဲ့ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုသန်မာ ပြောပြလိုက်မှ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ငါလူပါလားလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သိသွားတယ်ကိုသန်မာ”

“စကားပြောနည်းတဲ့ ကိုရဲမောင်တောင် စကားတွေတတ်နေပြီ။ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ကိုမျိုးမြင့်တို့တစ်တွေကလည်း အင်္ဂလိပ်စာပါ သင်ပေးကြပါ။ မောင်ကောင်းသန့်အိမ်ဆောက်ဖို့ကို ကိုသန်မာက တလေးတစား တွက်ချက်ပေးနေမှတော့ အိမ်ကောင်းကောင်း ဆောက်ပေးလိုက်ကြရအောင်။ ကျွန်တော်က သစ်သံဝါး အကုန်တာဝန်ယူတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးလည်း ကောင်းသန့်ဆိုတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား . . . ”

ကိုမြတ်သင်း၏စကားအဆုံး အားလုံးက “ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” ဟု ဝိုင်းအော်လိုက်ကြပြီး သန်မာတို့ အနားမှ ခွာကာ စုရုံးတိုင်ပင်နေကြသည်။

ကောင်းသန့်နှင့် မချမ်းသာတို့က လှေကြီးတက်ပျောဖတ်

စက်ရုံဆောက်ကတည်းက သမီးချင်းစားဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို သန်မာမသိ။ မချမ်းသာက နာမည်နှင့်မလိုက်အောင် ဆင်းရဲသည်။ အဖေအမေက သူငါးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ရွှေဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြသည်။ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ဘုမက ကျွေးမွေးကြီးပြင်းလာသူ။ ပျောဖတ်စက်ရုံမှာ သူ့အဒေါ်ပါ အလုပ်လာလုပ်သည်။ ပျောဖတ်စက်ရုံ အလုပ်ပြီးတော့ ယခင်လုပ်နေကျ ခွေဆွဲခမောက်၊ ဝါးစတားခမောက် ပြန်လုပ်၊ လုပ်ငန်းရှင်ထံ ပြန်သွင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရွာက ငါးသိုင်းချောင်း တစ်ဖက်ကမ်း သီတာချောင်းဘေးမှ လက်ပံပင်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နေသည်က ရွာအစွန်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ တူအဖိုးနှစ်ယောက်စလုံး သုံးလေးနှစ်လှေကြီးတက်တွင် လာ အလုပ်နေကြတော့။ သူတို့နေသည့် တဲသာသာအိမ်လေး အတော်ပျက်စီးနေပြီ။ ခဏတစ်ဖြုတ်နေရလှသော။ ကိုမြတ်သင်း၏ ကြီးကြပ်စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားပြီးခဲ့ပြီ။ ကိုမြတ်သင်းက ၅၀၀၀/- သန်မာက ၅၀၀၀/- ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက ၂၀၀၀/- စီလက်ဖွဲ့တာနှင့် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝက်သားဟင်းထမင်းကျွေးတာ ကျွေးသွား လောက်ပြီ။ ကိုမြတ်သင်းက ထိုနေ့ကတည်းက “အိမ်ကလေး တစ်လုံးလောက် ဆောက်ပေးကြရအောင်” ဟု သန်မာကို ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သူဌေး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က သွပ်ပြားဝယ်မိုးပေးမယ်။ ဒီကောင်ကတော့ အရမ်းတုသိုလက်ကောင်းတယ်။ လက်ဖွဲ့လည်း အများကြီးရတယ်။ ခုအိမ်ဆောက်ပေးပြန်ပြီ။ သူဌေး ကျွန်တော်တို့ အလှည့်လည်းမမေ့နဲ့နော်” ဟု ဟန်ထွန်းက လာပြောသည်။ သန်မာကလည်း လက်သမားဆရာ ဦးစိုးဝင်းကို သတိရပြီး အားကျ

မခံပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်က လက်သမားဆရာ ငှားပေးပါမယ် ကိုမြတ်သင်း”

“ကောင်းတယ်၊ အားလုံးကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူဌေးလို့ မခေါ်ကြပါနဲ့။ သူဌေးလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပြောလည်း ထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး မနာလိုဝန်တို့မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ခုမင်္ဂလာဆောင်၊ ခုကူညီမယ်၊ ခုဆောင်ကြမလား။ ဘယ်လိုလဲ ”

ကိုမြတ်သင်းစကားအဆုံး ရိုးမတောတစ်ခုလုံးညသွားအောင် “ဝါး ဟား ဟား” ဟူသော ရယ်သံကြီးသာ ထွက်ပေါ်သွားတော့သည်။ တပေါင်းလဆန်းလက ခုံးမျက်စသော။ သာနေဆဲလေ။ ။

အခန်း (၂၈)

စိမ်းကားလွန်းသူ မောင်သည်းဘူ

သန်မာသည် လွေကြီးတက်ပျော့ဖတ်စက်ရုံသို့ ဝါးချိန် မသွားမီတစ်ခေါက် မခင်မြင့်ရီတို့အိမ်သို့သွားခဲ့သေးသည်။ ကိုမြတ်သင်း၏လက်ဆောင်မပါသဖြင့် အိမ်ထဲသို့မဝင်ပါ။ မခင်မြင့်ရီ၏ စက်ချုပ်သံကိုသန်မာအတိုင်းသားကြားနေရပါသည်။ ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်လောက် မသင်းသင်းအေး အိမ်ကထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သန်မာသည် ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆိုင်ကယ်ရပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၍ နန့်နှင်းဆီက သူမှန်းမသိနိုင်ပါ။ နန့်နှင်းဆီတို့သားအမိ ခြံထဲဝင်သွားသည်နှင့် သန်မာဆိုင်ကယ်လှိုဗိုထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သန်မာ နန့်နှင်းဆီတို့ ခြံရှေ့မရောက်မီ အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာသည့် ခင်နှင်းဖွေကိုမြင်ရပါသည်။ သန်မာ နောက်က အသာလိုက်သွားပြီး သူတို့အိမ်ကျော်သည်နှင့် “သမီးလေး ဖွေ” ဟုခေါ်ပြီး ရပ်စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။ ကစားဖို့သူငယ်ချင်းဆီသွားမည်ဖြစ်၍ သန်မာကြာရှည်

စကားမပြောတော့ပါ။ သမီးလေးခင်နှင်းဖွေးအတွက်လက်ဆောင် ဦးဦးဟု နေထားသည်ကောင်းသုံး ပစ္စည်းမို့ပဲ။ ကွန်ပါဘူးလေးကို ရွှေရောင်စက္ကူနှင့်ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ပေးလိုက်ပြီး ဦးပြန်မည်ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်နှင်းဖွေးက “မပြန်နဲ့ဦး။ အိမ်မှာ ကော်ဖီသောက်ရ အောင်လာဦးဦး . . .” ဟုပြောပြီး လက်ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် “အရေကြီး ကိစ္စရှိလို့နော်” ဟုချော့မော့ ပြောပြီး ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

စက္ကူရောင်စုံနှင့်သေချာထုပ်ပိုးပြီး သူနာမည်တပ်ပေးသည့် လက်ဆောင်ကို သူ့ကိုအလေးတယူရှိသည်။ ဂရုစိုက်သည်ဟု ထင် ကာ ခင်နှင်းဖွေး သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သန်မာထင်သည်။ ခင်နှင်းဖွေးကို ဤသို့ အလေးတယူလုပ် လက်ဆောင်ပေးသူက လည်း သူတစ်ယောက်တည်းရှိမည်ဟု သန်မာထင်သည်။ သန်မာ ကလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း အဖိုးတန်တန် မတန်တန် ခင်နှင်းဖွေးလေးအားပေးတိုင်း သေချာ ထုပ်ပိုးနာမည်ရေး ပေးလေ့ရှိသည်။

ပျော့ဖတ်စက်ရွံ့က အပြန် ပုသိမ်မြို့တွင် ခင်နှင်းဖွေးအတွက် သင့်တော်မည့် ကောင်းစိုးရာရာ လက်ဆောင်များ ဝယ်လာခဲ့ပါ သည်။ ကိုမြတ်သင်းရန်ကုန်မှ ပြန်မလာမီစပ်ကြား ငါးသိုင်းချောင်း နှင့်အနောက်ရိုးမ သွားချည်လာလှည့် လုပ်နေခဲ့ရရာ သန်မာသည် ငါးသိုင်းချောင်းရောက်တိုင်း ခင်နှင်းဖွေး သူ့ သူငယ်ချင်းအိမ် ကစားဖို့ သွားတိုင်း လက်ဆောင်တစ်ထုပ် သွားပေးမြဲဖြစ်ပါသည်။ လက်ဆောင်ကြောင့်ချည်း ဟုတ်မည်မထင်ပါ။ ခင်နှင်းဖွေးလေးက သံယောဇဉ်ကြီးသည်ထက်ကြီးလာနေပါပြီ။ သူ့အိမ်သို့ မရမက အတင်းဆွဲခေါ်သလို “ဦးဦးနောက်လိုက်မယ်” ဟုလည်း မကြာ

ခဏပြောပါသည်။ သန်မာကို ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ စသည်ဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွေ့တာ အမြဲမေးလေ့ရှိတတ်ပြီး သူ့ကို စာ တော်မတော် စာလိုက်နိုင်မလိုက်နိုင်မေးလျှင်လည်း ဆရာကို ဖြေသလို လက်ပိုက်ဖြေပါသည်။ ပြီးတော့ “ဦးဦးသမီးကိုချစ်လား။ သမီးကတော့ ဦးဦးတို့ချစ်တယ်” ဟုလည်း မကြာခဏ ပြောတတ်ပါ သည်။ တစ်ခါ တလေ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် မကစားတော့ဘဲ သန်မာ နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောတတ်ပါသည်။ ခင်နှင်းဖွေး ခဏခဏ ပြောသည်က “ဦးတို့နေတဲ့နေရာ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်” ဟုပဲ တတွတ် တတွတ်ပြောနေတတ်ခြင်းပင်။ ပြီးတော့ မလိုက်ရ တော့ ငိုမိုငိုမို။

သန်မာသည် ငါးသိုင်းချောင်းရောက်တိုင်း ခင်နှင်းဖွေးဆီ သွားသလို လှေကြီးတက်ပျော့ဖတ်စက်ရုံမသွားခင်၊ နန့်နှင်းဆီထဲ စာတစ်စောင်ရေးပေးခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သောကြာနေ့ တိုင်း စာရေးပေးလေ့ရှိပါသည်။ စာဆယ်စောင်ရှိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ စာပါအကြောင်းအရာများက နေ့စဉ်ခံစားနေရသည့် သန်မာ၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာများသာ၊ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့တသ သတိရ နေမှုများသာ။

နန့်နှင်းဆီ၏ ပထမစာ ပြန်စာ၌သာ သန်မာက နွားနို့ သောက်ချင်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ နွားနို့အိုးကိုသာ ပေပေ ရေရေ ပွေ့ပိုက်ထားချင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ နွားနို့အိုးမှောက်သွားတာဟာ ကွဲသွားတာမဟုတ်ကြောင်း၊ ကွဲသွားလျှင်ပင် အိုးခြမ်းကဲ့ မိုးခြမ်းပဲ့ တွေကို လိုက်ရှာပွေ့ပိုက်ထားလိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ မမနှင်း၏ အပျိုစင် ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးတာ တွယ်တာတာမဟုတ်ကြောင်း၊ မောင့်ကို

မြတ်နိုးခဲ့ဖူးတဲ့ မမနှင်းရဲ့စိတ်ကိုသာ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတွယ်တာ နေတာဖြစ်ကြောင်း၊ မမနှင်းဟာ မောင့်အတွက် ပန်းခရေဖြစ်ပြီး ဝေနေလည်းမွေး၊ ကြွနေလည်းမွေး၊ ခြောက်ခြောက်ကြွကြွ၊ နွေနေ့ ဆောင်းဆောင်း၊ ငှက်ငှက် အမြဲမွေးနေတဲ့ပန်းဖိုခရေရဲ့ မောင်လက်မလွှတ်နိုင်ကြောင်း၊ အကြွေပန်းဖို သနားစိတ်ပိုပြီး ပိုလက်မလွှတ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေရေးပေးခဲ့သည်။ နန့်နှင်းဆီ၏ ဝတ်ယဉ်ကျေးမှု၏ အချက်က “အပျိုစင်မဟုတ်တော့၍ ကိုသန်မာနှင့် သူမထိုက်တန်တော့ကြောင်း၊ အကြွေပန်းဖို မပန်ချင်ပါတော့နှင့်၊ ကိုသန်မာမြတ်နိုးရာ အခြား ပန်းတစ်ပွင့်ကိုပဲ လွတ်လပ်စွာ ပန်ပါလေတော့”ဟု ဖြစ်သည်။

သန်မာအားမလျော့ပါ။ ဝါးသယ်ကားမောင်းသူ ဦးမောင်အေးအား လိုတာပေးစည်းရုံးကာ စာပေးရမည့် နန့်နှင်းဆီဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပါသည်။ ပြီးတော့ သောကြာနေ့တိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန် ကျောင်းပေါက်ဝကစောင့်ပြီး နန့်နှင်းဆီထံ စာပေးခိုင်းခဲ့ပါသည်။ နန့်နှင်းဆီသည် ဦးမောင်အေးပေးသည့် စာအားလုံးကို တစ်စောင် မကျန်လက်ခံယူခဲ့သော်လည်း တစ်စောင်သောစာမှလွဲ၍ ပြန်စာမပေးခဲ့ပါ။ ဦးမောင်အေးကတစ်ခါနှစ်ခါ “ပြန်စာမပေး တော့ဘူးလား ဆရာမ . . . ” ဟု မေးခဲ့ရာ၊ “ပြန်စရာ စာမရှိဘူးဟု . . . ” နန့်နှင်းဆီက ဖြေခဲ့ပြီးနောက် ထပ်မမေးတော့ပါ။ စာအပို့သာ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ နန့်နှင်းဆီက ဦးမောင်အေးအား ဘယ်မှာနေတာလဲမေးတော့ ငါးသိုင်းချောင်းတံတားအောက် ဝါးဖောင်ဆိပ်မှာဟု ဖြေခဲ့ကြောင်း၊ သူနှင့် နန့်နှင်းဆီ ဆက်ဆံခဲ့သမျှ သန်မာကိုအကုန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ကလေးတွေ စာရေးပြောပြသွားတော့ ရေတံခွန်အမကကျောင်း

ပိတ်သွားခဲ့သည်။ ဦးမောင်အေးသည် စာပေးစရာ ဆရာမနန့်နှင်းဆီကို မတွေ့ရတော့ ထိုစာကို သန်မာအားပြန်ပေးခဲ့ပါသည်။

နန့်နှင်းဆီတို့သားအမိနှင့် အနေဝေးလေ၊ သန်မာရင်ထဲ အသည်းကြွေမတတ် လွှမ်းသွတ်အောက်မေ့မှု ဝေဒနာတွေ ခံစားလာရလေဖြစ်လာသည်။ သည်ဝေဒနာတွေကြောင့် ကျောင်းပိတ်ထားသည့် နှစ်လကျော် သုံးလခန့်အတွင်း သန်မာ၏ခန္ဓာကိုယ် ယူပစ်သလိုကျသွားသည်။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ခံစားနေရသဖြင့် ထိုကာလအတွင်း သူ့ဝါးခွတ်ခဲ့သည့် စံချိန်သည် အောက်သို့တစ်နေ့တခြားထိုးကျသွားသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ရဲမောင်နှင့် ဘခင်တို့ အောက်ဖောက်ထိုးရောက်သွားပြီ။ လူတို့ကောင်းသန့်က သူ့စံချိန်သူပြန်တင်နိုင်သည်။ ဓားထိမိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်၊ ဓားဒဏ်ရာအနာတစ်ခု မကျက်သေး၊ နောက်တစ်ခါ ဓားထိသည်။ သတိအမြဲရှိသော ဟိုအလျင်က ဓား တစ်ချက်မထိခဲ့ဖူးသော သန်မာကိုကြည့်ပြီး အားလုံးကအံ့သြနေကြပြီ။ အစားအသောက်ကို မသေရဲစားနေတော့ သူ့ဓားကိုသူနိုင်ပုံ မပေါ်တော့။ သူ့ရောဂါဝေဒနာကို အချုပ်ခန်းထဲအတူနေခဲ့ကြသည့် ငါးဦးက သိကြပါသည်။ နန့်နှင်းဆီ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ဖူးကြပြီး သန်မာပြော၍ နန့်နှင်းဆီအကြောင်းသိနေကြသည်မို့ ယခုလည်း နန့်နှင်းဆီနှင့် ပြန်တွေ့ပြီး နန့်နှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်နေရမည်ဟု သူတို့တွေးထားကြသည်။

သန်မာ၏ ရင်ထဲ၌ နန့်နှင်းဆီတို့သားအမိအကြောင်း အမြဲတွေးနေသလို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် ခင်နှင်းဖွေးလေး၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်နှင့် အသည်းမာ၍ ဥပေက္ခာပြုနိုင်လွန်းပြီး သွေးအေးလွန်းသည့် မစိမ်းကားကြီး နန့်နှင်းဆီ၏ ရုပ်ပုံက သူ့မျက်လုံးအိမ်မှ

မထွက်တော့။ သည်သို့မြင်မြင်နေရတော့ သန်မာယောက်ျားတန်ဖိုး မျက်ရည်စီးယို ငိုနေမိပြီပေါ့။ ဘာအလုပ်မျှလည်း မလုပ်ချင်၊ တခြား သူတွေပါ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားအောင် သူဝါးကွင်းသို့ မသွားချင် သွားချင်သွား။ ဝါးကို မခုတ်ချင်ခုတ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့်နေ့က ကိုမြတ်သင်း ရန်ကုန်မှ ပြန် မလာခင် တစ်ပတ်အလို မခင်မြင့်ရီအတွက် ချောကလက် လက်ဆောင်ရွှေဝါဖူးကားနှင့် ထည့်ပေးလိုက်သည့်နေ့ကဖြစ်သည်။ သန်မာသွားပို့တော့ အိမ်မှာလူစုံရှိသည်။ သို့ပေမယ့် နန့်နှင်းဆီက အိမ်ထဲမှာ။ သန်မာက ပုသိမ်ကလာသည့် ရွှေရောင်ဘောပင်ထုပ် လေးကို ခင်နှင်းဖွေးလေးထံပေးတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်အောင်ဝမ်းသာ နေသည်။ မတွေ့တာကြာလွှဲထင်သည်။ ခင်နှင်းဖွေးလေးက သန်မာကို စကားတွေ မောင်လောက်အောင်ပြောနေတော့သည်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် ချောကလက် အိမ်ထဲဝင်ယူပြီး သန်မာပေါင်ပေါ်တက် သူ့မျက်နှာနောက်ပြန်လှည့် သန်မာကိုမော့ကြည့်ပြီး သန်မာပါးစပ်ထဲ ချောကလက်ဖဲ့ကျွေးနေသည်။

မခင်မြင့်ရီ ကော်ဖီယူလာပြီး “သောက်ပါ ကိုသန်မာ” ဟု ပြောရင်း ကော်ဖီခွက်ကမ်းပေးသည်။ သူတို့မ သန်မာရင်ခွင်ထဲ နေသည်ကို ဘာမျှမပြော။ “ညီမလေးနှင်း၊ အိမ်ရှေ့ခဏထွက်ခဲ့ပါဦး . . .” ဟုပဲ ဆက်ပြောသည်။

နန့်နှင်းဆီက အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး သန်မာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် မခင်မြင့်ရီဘေးဝင်ထိုင်သည်။ မခင်မြင့်ရီက နန့်နှင်းဆီကို သန်မာနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်ကိုပင် နန့်နှင်းဆီ အာရုံမရောက်။ သူ့သမီးကို ကျားယှိုမလို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး “ဟဲ့ ကောင်မလေး

ဘာလုပ်နေတာလဲ ဆင်းစမ်း . . .” ဟု မောက်မောက်မာမာပြော သည်။ ခင်နှင်းဖွေးက မဆင်းသည့်အပြင် “ဦးနဲ့လိုက်မယ်၊ ဦးနဲ့ လိုက်မယ်၊ မေမေရိုင်းတယ်၊ သမီးတို့ ဟဲ့ကောင်မတို့၊ ဘယ်တုန်းက အဲဒီလိုပြောဖူးလို့လဲ၊ အမေရိုင်းတယ်၊ အမေနဲ့မနေဘူး။ ဦးနဲ့ လိုက်မယ် . . .” ဟု ငိုယိုပြီး တရားရလွှတ်တတွတ်တွတ်ပြောကာ ချောကလက်ကို လွှတ်ချပြီးသန်မာလည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် သိမ်းကျုံးဖက်ထားတော့သည်။

“အစ်မအလိုလိုက်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ အစ်မဘာသာ ကြည့်လုပ် . . .” ဟု ဆောင့်အောင့်ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားပုံက ရိုင်းရိုင်းလွန်းလှသည်။ သူစိမ်းလိုအနေခိုင်း၍ မချီတင်ကဲကြိုးစား နေပြပါလျှင် ရန်သူလိုမြင်၊ ရန်သူလို သဘောထား၊ ကော့ခိုင်းသွားခဲ့ သည်။ တစ်ချိန်က နန့်နှင်းဆီမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ ဆရာမနန့်နှင်းဆီ၌ တစ်ချိန်က နန့်နှင်းဆီ၏ အငွေ့အသက်တို့ကို သန်မာရှာဖွေ၍မတွေ့ တော့ပြီ။ မမြင့်ရီက သူတို့မကို မော့မော့ခေါ်ပေမယ့် ခေါ်၍မရ လက်နှင့် လာပွေ့ခေါ်မည်လုပ်တော့လည်း ခင်နှင်းဖွေးက လက် တစ်ဘက်ဖြင့် ရမ်းထုတ်ပစ်သည်။

“အမေ့ကို မုန်းတယ်၊ သမီးကို မချစ်တဲ့အမေ့ကို မုန်းတယ်၊ ဟိုလူကြီးကိုချစ်တဲ့အမေ့ကိုမုန်းတယ်၊ ဟိုလူကြီးကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဦးကိုပဲချစ်တယ်၊ ဦးနဲ့ပဲလိုက်မယ် . . .” ဟု ခင်နှင်းဖွေးလေး အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောရင်းငိုသည်။ ငိုရင်း ပြောသည်။ အတော်လေးကြာတော့ တလေးအင်ရပ်သွားသည်။ သန်မာပွေ့လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခင်နှင်းဖွေးလေး မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် အိပ်ပျော် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်မာက ပွေ့ချီထားသော ခင်နှင်းဖွေး

လေးကို မခင်မြင့်ရီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သန်မာသည် မခင်မြင့်ရီကို နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့သည်။ သန်မာ့ခေါင်းထဲ တစ်လမ်းလုံးစဉ်းစားလာသည်က နန့်နှင်းဆီ ချစ်တဲ့ဟိုလူကြီးက ကျောင်းဆရာလား။ ခပ်ကွက်ထဲကလား။ ဘယ်ကပါလိမ့်။ အသစ်တွေ့၍ အချစ်ဦးကို မေ့ရက်လေသလား။ ထမင်းရည်ပူ လျှာလွှဲသည့်သဘောဖြင့် အပျိုစင်မဟုတ်တော့လို့ ကိုသန်မာနှင့် မထိုက်တော့ဘူးဟု ပြောခဲ့လေသလား။ သန်မာစဉ်းစားရ ကြပ်လာခဲ့ပြီး သည်စိတ်ကြောင့် သန်မာစားမဝင် အိပ်မပျော်တော့။

သန်မာစိတ်သက်သာရသည့်အချိန်က ကောင်းသန့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင့် ကောင်းသန့်တို့ အိမ်ဆောက်ပေးသည့် အချိန်ကာလလေးသာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်များ၌ သန်မာစိတ်အားလုံးကို အခါပေးကိစ္စတွင် နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ရ၍ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုမြတ်သင်း ပြန်လာပြီးနောက် ကိုမြတ်သင်းနှင့်တွေ့လျှင်တော့ အပူရုပ်ကို ဟန်သုပ်ပြီး ကြိုးစား၏။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နေခဲ့ရသည်။

ဇီးလောင်းတောင်နှင့် နီးလာပြီဖြစ်သည့် (၂၈) မိုင်တိုင် ပေဒါစခန်းနှင့် ကွမ်းချောင်းတောင်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆောက်ထားသည့် စေတနာဝါးခုတ်စခန်း၏ စတုတ္ထနေရာသို့ ကိုမြတ်သင်း မရောက်ဖူးသေး။ မိုးကျလာတော့မည်ဖြစ်၍ ချောင်းရေလျှံမှာ မိုးရသည့်အတွက် ကွမ်းချောင်းအနီးကပ် မဆောက်ရဲ။ ကွမ်းချောင်းက ဘုန်းကြီးစိုးတောင်တွင် ချောင်းဖျားခံသလို ဇီးလောင်းတောင်မှ ချောင်းဖျားခံသည့် ချောင်းလည်းအထက်ပိုင်းမှာ ကွမ်းချောင်းထဲ စီးဝင်သည်။ ဇီးလောင်းတောင်နှင့် ဘုန်းကြီးစိုးတောင်တို့တွင် မိုးများလွန်းလျှင် ကွမ်းချောင်းရေအထွန်ကြီးပြီး ရေလျှံတာ ချောင်း

ဘေးဝဲယာ မလှမ်းမကမ်း ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံများကို တိုက်စားခေါ်ယူသွားတတ်သည်။ ညဉ့်အိပ်ချိန် ထိုသို့မျောပါသွားလျှင် အားလုံးသေဖို့သာရှိသည်။

ဇီးလောင်းတောင်နှင့် သိပ်မဝေးတော့၍ များလားမသိ။ တက့်ကွဲဆင်အော်သံများကို ကြားလာရသည်။ သန်မာက ကချင်ပြည်နယ်တွင် အဘိုးပြောပြသည့်အတွေ့အကြုံများကို နားထောင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် အကြောက်အလန့်မရှိတော့။ ဆင်အုပ် သူလမ်း သူဖြတ် နေသံဖြစ်ကြောင်း သန်မာက သူလူများကို ပြောပြမှ သူတို့အကြောက် ပြေကြပါသည်။ တစ်ခါတလေ ဆင်နာမောင်းမြေခတ်သံကို သေနတ်သံမှတ်ပြီး ကြမ်းပြင်အောက်ဝင်ပုန်းကြသူများကို ကျားနံရ၍ ဆင်နာမောင်းမြေခတ်သံဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြမှ အောက်ဆင်းပြေးသူများက အပေါ်ပြန်တက်အိပ်ကြပါသည်။ မေလအတွင်းဖြစ်၍ ကျားများ မိတ်လိုက်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်လိုက်ချိန်ဖြစ်၍ ကျားမများဟိန်းသံလည်း မကြာခဏကြားနေရပါသည်။ ကျားများ ထိတ်လန့်သည့်အခါအော်သည့် “တရိန်... တရိန်” ဟူသော အော်သံကိုလည်း မကြာခဏ ကြားရတတ်ပါသည်။ သန်မာက ညအခါ မီးခြားလမ်းပတ်လည်ကြား မီးဖိုခိုင်းထားပါသည်။ မီးရောင်ကို ကျားရောဆင်ပါကြောက်ကြပါသည်။ တောတောင်ကြီးများ ပေါသလို သားငါးလည်းပေါသည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ငါးသိုင်းချောင်း-၄ ကားလမ်းဘေးဝဲယာအတွင်းပိုင်းတွင် ချင်းရွာများရှိရာ လိုအပ်သည့် အချို့သောအကူအညီများ ရရှိတတ်ပါသည်။ ဟင်းချက်စရာအသားငါးများ ထိုရွာများမှ ရရှိတတ်ပါသည်။ ဝယ်စားရလျှင်လည်း ဈေးချိုပါသည်။ ဒီလကုန်လျှင် မိုး

ကောင်းကောင်းကျပြီမို့ ချစ်ခင်မို့ကို စားမကုန်အောင် မုန်းလောက်အောင် စားရပေတော့မည်။

သန်မာကတော့ ပြက္ခဒိန်ပဲ နေ့စဉ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဇွန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့ ရေတံခွန်ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ၂ ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့ စာရေးပြီး ဝါးသယ်ကားမောင်းသူ ဦးမောင်အေးနှင့် နန့်နှင်းဆီပေးဖို့ ရက်တွက်နေမိသည်။ ထိုစာတွင် ခင်နှင်းဖွေပြောသည့် ဟိုလူကြီး၊ နန့်နှင်းဆီချစ်သည့် ဟိုလူကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟု သန်မာအပြတ်ရော မေးမည်။ ထိုလူကြီးဘယ်သူဆိုတာ သိရတော့လည်း ချင်းစိမ်းနှင့် မိတ်သလင်နမူနာယူပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ကြိုးစားပမ်းစား ပြန်လုပ်ရမည်မဟုတ်လား။

မေလ ၂၇ ရက် သောကြာနေ့တွင် ကိုမြတ်သင်း စခန်းသစ်သို့ အစောကြီးရောက်လာသည်။ တချို့ဆို အိပ်ရာမှ မထသေးကြက်ဥ၊ ဆေးဘဲဥ၊ ငါးသေတ္တာ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေ သယ်လာသလို ငါးသိုင်းချောင်း - ၅ ကားလမ်းမကြီးပေါ် လာသမျှ ကား တားပြီးရောင်းနေသော ချင်းအမျိုးသားကြီးထံမှ ဈေးချိုချိုရသဖြင့် တောဝက်သား ငါးပိသော ဝယ်လာသေးသည်။ သန်မာက ပြည်စုံကို ဝက်သားမစားသူများပါ ပါ၍ တစ်ပိသာပဲ ချက်ခိုင်းပြီ သန်မာကိုယ်တိုင် တောဝက်သားလေးပိသာကို ညှင်းပြီး ဝါးကိုသတ်၍ တံစုံလုပ်ကာ တောဝက်သားညှင်းများသီပြီး လှန်းထားဖော်လိုက်ပါသည်။

“ကိုသန်မာ အတော့်ကိုပိန်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖျားတာလား၊ ငှက်ဖျားဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဆေးတွေရော မသောက်သွားလား၊ အစားအသောက်ပျက်တာလား၊ ခုကျွန်တော်ယူလာခဲ့

တာတွေ၊ ကိုသန်မာကြိုက်တာ စားလေ . . .”

ကိုမြတ်သင်းက တောဝက်သားညှင်းလှန်းနေသော ကိုသန်မာဆီလာပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စွာမေးသည်။

“ဖျားတာ နာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစားအသောက်ပျက်တာပါ။ ငါးသေတ္တာနဲ့ ဆေးဘဲဥက ကျွန်တော့် အကြိုက်ဆုံးတော့ ပြန်နေကောင်းလာမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဂရုစိုက်ရှိတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .”

“ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့ ကိုသန်မာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲထားရသူပဲ၊ ခင်ဗျားရှိနေလို့ ကျွန်တော် ခင်ဆီ အစစအရာရာရနေတာပေါ့ . . .”

“ခင်လို့ပြောမှ ခင်စကားသတိရတော့တယ်။ ခင်တူမက ခင်ဗျားကို အရမ်းချစ်တာဆို၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မုန့်တစ်ဖုံ စားပါဦးလို့ မပြောဖူးတဲ့ ခင်တူမက ခင်ဗျားဆို စေတနာ သတ္တိတရားတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်စေောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံနေတယ်ဆို၊ ခင်ဗျားမှာ လူချစ်လူခင်ပေါတာ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းရှိလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လူပဲ ကိုမြတ်သင်း၊ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းအမြဲဘယ်နှိုင်းပါလဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ မကျေနပ်တာတွေအများကြီးပေါ့၊ အများနဲ့လုပ်ရတာမလွယ်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းပြီး မကျေနပ်စိတ်တွေဖြစ်၊ သူတစ်ပါးအပေါ် အဆိုးတွေမြင် အကောင်းမမြင်မိတ်တွေလည်း ရင်ထဲမှာရှိခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးကို အထင်အမြင်သေးတဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်လည်း မွေးမိတာပဲ။ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့အလုပ်တွေမှာလည်း ထွက်ကပ်ချင်ဖို့စိတ်တွေ ခက်ခက်ပေါ့၊ လာတာလဲ ကြိုခဲ့တာပဲ၊ ပေးတာစိတ် ဒေါသစိတ်လည်းရှိခဲ့တာပဲ။

အိပ်မက်ထဲ အသိနဲ့အတိတ်ကပ်ပြီး သည်းညည်းခံခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ ကိုမြတ်သင်း . . . ”

“သူတို့တစ်တွေက လေ့ကြီးတက်မှာတုန်းက တော်တော် အဟုတ်သားဗျ၊ ရောက်ခါစမှိုလားမသိပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားနာစိတ်ရှိတယ်။ အနစ်နာ ခံစိတ်ရှိတယ်။ ဒီရောက်လာမှ ဘာစိတ်တွေ ပေါက်သွားကြတယ် မသိတော့ပါဘူး။ အားမနာဘူး။ အနစ်နာမခံဘူး။ တွက်ကပ်လာ ကြတယ်။ မျိုးမြင့်တို့ ရောက်လာလို့များလား။ ငွေအရများ ငွေအရ မြန်၊ ငွေရဖို့ပဲ အာရုံရောက်နေကြလို့လား မသိပါဘူး။ စိတ်ဓာတ် တွေ ဖောက်လာကြတယ်။ ပညာတွေ ပြုလာကြတယ်။ အတော့်ကို သည်းညည်းခံခဲ့ရတာပါ ကိုမြတ်သင်း”

“အဲဒီလို သည်းညည်းခံစိတ်မွေးနိုင်တာကိုက ခင်ဗျားရဲ့ ပင် ကိုစိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ကြောင့်ပေါ့ ကိုသန်မာရ။ ခင်ဗျား လူတွေ လည်း ခင်ဗျားသည်းညည်းခံလို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျားကိုတော့ အား လုံးက လေးစားကြသားပဲ . . . ”

“သည်းခံခြင်းသည် အောင်နိုင်ရေးဆိုတဲ့စကား မှန်တယ်လို့ ပြောရမယ် ကိုမြတ်သင်း၊ ကျွန်တော်သာ စိတ်လိုက် မာန်ပါ ပြော မယ်၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် ခုလို စုစုစည်းစည်းရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီစခန်းပျက်သွားတာ ကြာလောက်ပြီ၊ မိပေါင်းသားလည်းဖြစ်၊ သွန်သင်ဆုံးမမယ့် မိဘဆရာနဲ့လည်း မနေဖူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုးတွေ မှာလည်း နေခဲ့ကြတော့၊ တကယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မှ တစ် ယောက်တစ်ပေါက်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ တော့ စိုသောလက်မခြောက်အောင် သည်းညည်းခံရတာပဲ

ကိုမြတ်သင်း . . . ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုသန်မာ၊ ဒီလောက် အခက်အခဲ တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားကြောင့် ဒီစခန်းလေး ခုထိရှိနေတာသိရတော့။ ခင်ဗျားရော သူတို့ကိုပါ တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ တခြားဝါးကုန်သည်တွေလို ကျွန်တော် လည်းဖြစ်တော့မလို့ပါလား . . .

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ နောက်မှ လာပေါင်းတဲ့ကလေး လေး ယောက်တို့လည်း ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့် စကားအားလုံးနားထောင်ကြတယ်။ ဒီကလေးတွေ စာပိုင်း၊ ကူ သင်ပေးလို့ သူတို့စာတတ် စာဖတ်လာနိုင်တော့ ပိုလိမ့်မော့ခြား ရှိလာ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်လေးရှိလာပြီး အမှားအမှန် ခွဲခြားတတ်လာ တာပေါ့၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှားမှန်းသိတော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြင်လာကြတာ။ အခုတော့ အရင်လောက်မဆိုးကြတော့ပါဘူး ”

“ဪ . . . ဟိုစကားဆက်ရဦးမယ်။ ခင်ကပြောတယ်။ ခင့် တူမက ခင်ဗျားပေါင်ပေါ်ထိုင်၊ ချောကလက် ခွံကျွေးနေတာ သူ အမေတွေသွားပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆင်းခိုင်းလို့ ခင့်တူမက မုန်းတယ်၊ ဟိုလူကြီးကိုချစ်တဲ့အမေကို မုန်းတယ်။ ခင်ဗျားကိုချစ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့လိုက်မယ်လို့ပြောရင်း ငိုရင်း၊ အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆို၊ ခင့် တူမက ခင်ဗျားကို အတော်တွယ်တာနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဘယ် ဘဝက ရေစက်ရယ်မသိဘူး။ ခင့်တူမနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစောင် စေးနဲ့မျှတ်နေပဲ။ တည့်ကိုမတည့်ဘူး . . . ”

“ဪ . . . လာရင်းကိစ္စပြောဖို့မနေလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားက ဘွဲ့ လည်းရထားပြီးသား။ အင်္ဂလိပ်စာလည်းတော်သူ၊ အင်္ဂလိပ်စကား

၃၀၆

ချစ်သိမ်း

ပြောလည်း တော်သူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးတစ်ခု တည်းကြည့်ပြီး ခါးတောထဲနှစ်ထားလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ အစ်မ လတ်ကလည်းပြောတယ်။ ခင်ဗျားကို ကိုယ့်ယားဖြစ်ဖြစ်၊ စင်ကာပူ ဖြစ်ဖြစ်ပို့ပေးရမယ်လို့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား မှတ်ပုံတင်လာယူတာ ကျွန်တော်ပြန်ရင်ခင်ဗျားမှတ်ပုံတင်ထည့်ပေးဖို့မနေနဲ့နော်. . . .”

“ပတ်(စ်)ပို(က်)နဲ့ ဗီတာလုပ်ဖို့လား၊ လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုမြတ်သင်း ရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ သန်းခေါင်စာရင်းလည်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့”

“ဒါတွေက ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ၊ ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ကဲ-စကား ကောင်းနေလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း အလုပ်ဆင်းရဲတော့မှာ၊ ခင်ဗျားရော ဘရိတ်ဖတ်စ် မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ သွား စားလေ၊ အတော်ကြာမှ ခင်ဗျားတို့ ဝါးကွင်း ကျွန်တော်လာကြည့် ပါဦးမယ်”

“ကိုမြတ်သင်းက သန်မာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကွမ်းချောင်းဘက် ဆင်းသွားသည်။ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ထုတ်ပြောလိုက်ရ၍ ထင်သည်။ သန်မာရင်ထဲပေါသွားသလို၊ ခေါင်းထဲလည်းကြည်သွား သည်။ မစိမ်းကားကြီးနုနုနှင့်ဆီကိုပင် တဒင်္ဂ မေ့သွားခဲ့ပါလား။ ပေါ်လာသူက မမအေး။ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေသည့် မအေးအေးသင်းကို သန်မာဘယ်လို နားလည်ရမှာပါလိမ့်။ ။

အခန်း (၂၉)

ချစ်တမ်းကစား ပင်ပန်းသလား

ကိုယ့်မျက်စိကိုကိုယ် သန်မာမယ့်။ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ထင်မိ သည်။ ခင်နှင်းဖွေးလေးက “ဦးဦးဆီ သမီးလာလည်တယ်. . .” ဟု ပြေးလာပြီး သန်မာ၏လက်ဆွဲမှ အိပ်မက်မဟုတ်၊ တကယ်ပါ လားဟု သိလိုက်ရသည်။ ကားဆရာ ဦးမောင်အေးက ကားရှေ့ ခေါင်းထဲမှ ချပေး လိုက်သည်နှင့် ခင်နှင်းဖွေးလေးက အော်ပြီး သန်မာဆီ ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် တစ်ယောက် တည်းများ ဦးမောင်အေး နှင့် လိုက်လာသလားဟု ဦးမောင်အေးကို မေးမည် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နုနုနှင့်ဆီက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီ။ တကယ်အံ့ဩစရာမှ အံ့ဩစရာပါ။ သန်မာအဖို့ တောင်ထိပ်ကြာ ပေါက် အနောက်က နေထွက်၊ အရွှေ့မှာ နေဝင်သွားဦး၊ သည်လောက် အံ့ဩလိမ့်မည်မဟုတ်။ နုနုနှင့်ဆီက သန်မာကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမဟာ

သန်မာအဖို့ ကံကောင်းလွန်းပါသည်။ မနေ့ညနေက ကိုမြတ်သင်း ပြန်ကာနီးတော့ သန်မာကို ငါးသိုင်းချောင်းတွင် ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ ဆေးဝါးကုသပေးဖို့ သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ အတင်းခေါ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်သည်။ အားနာပြီး သန်မာ ကိုမြတ်သင်းနှင့်လိုက်သွားဖို့ပင် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ အကယ်၍များ ကိုမြတ်သင်းက သူ ရည်းစား အိမ် လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းလျှင် (သို့မဟုတ်) သူနှင့်အတူ ခေါ်သွား လျှင် မတွေ့ချင်တော့သူ နန့်နှင်းဆီကို တွေ့နေရဦးမည်စိုး၍ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဂွန်လ ဝ ရက်နေ့ဆို နန့်နှင်းဆီကျောင်းတက် ပြုပြစ်၍ နန့်နှင်းဆီကြိုက်တဲ့ ဟိုလူကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟု စာရေးပြီး ဝါးကားမောင်းသူ ဦးမောင်အေးအား ပေးဖို့ကိစ္စရှိ၍ တစ်ကြောင်း၊ သန်မာမလိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်မသွားတော့၊ ခုလိုက်မသွား တာမှန်သွားပြီ။

သန်မာက နန့်နှင်းဆီတို့ သားအမိကို တဲပေါ်ခေါ်သွားသည်။ နန့်နှင်းဆီကို ပြည့်စုံတို့ လူလိုက် ဓာတ်ပုံမြင်ဖူးသည့်အပြင် သန်မာ၏ ရည်းစားမှန်းသိ၍ ဝိုင်းစုံလာကြပြီး သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းလို ဧည့်ခံစကားပြောကြသည်။ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်နေသူပင် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုး ပစ်ပြေးလာသဖြင့် သန်မာက သတိပေးရသည်။

နန့်နှင်းဆီတို့ ရောက်လာချိန်မှာ နံနက် ခုနစ်နာရီခန့်ဖြစ်၍ နံနက်စောစောစာ ဘာမျှ စားခဲ့ပုံမရသေး။ သည်နေ့ ဆီထမင်း ထိုး ထားသော်လည်း ဆီထမင်းတစ်မျိုးတည်း သန်မာမကျွေးချင်။ သူ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှ သူနေမကောင်းစဉ်က တစ်ခါတစ်လသောက် သည့် ကော်ဖီမစ်ထုပ် သုံးထုပ်ယူပြီး ကော်ဖီဖျော်လိုက်သည်။ ကော်ဖီ ဖျော်ရင်း သန်မာက “ဆီထမင်းစား၊ အလုပ်သွားဖို့ပြင်ကြ . . .” ဟု

အော်လိုက်တော့မှ နန့်နှင်းဆီတို့သားအမိအနားက အလျှိုအလျှို ထသွားကြသည်။ ပြည့်စုံက ခင်နှင်းဖွေးလေးကို ခေါ်သွားသည် ကိုတွေ့ရသည်။ နန့်နှင်းဆီက သန်မာ၏အနားလာသည်။ သန်မာ၏လက်မှ ကော်ဖီမစ်ထုပ်နှင့် မတ်ခွက်ကိုယူသည်။ နန့်နှင်းဆီ ကော်ဖီဝင် ဖျော်ပေးနေသဖြင့် သန်မာက ခင်နှင်းဖွေးလေး သွားခေါ်ရင်း သူဒီနေ့ ဝါးခတ်မလာတော့ဘူးဟုပြောလိုက်ရာ ပြည့်စုံတို့အဖွဲ့က “ဆက်လုပ် အစ်ကို . . .” ဟုအော်လိုက်ကြသည်။

ဆီထမင်းနှင့် ကော်ဖီစားသောက်ပြီးကြတော့ နန့်နှင်းဆီ တို့သားအမိ နံနက်စာအတွက် သန်မာကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ် တော့သည်။ တောဝက်သားက တစ်နေ့ပဲနေလှန်းရသေးသည်။ အဆီတွေအောက်ကျကုန်ပြီမို့ အခေါက်နှင့် အသားပဲ ကျန်တော့ သည်။ သန်မာခရမ်းချဉ်သီးနှင့် တောဝက်သားခြောက်ချက်ရန် စားနှင့်လှီးနေတော့ နန့်နှင်းဆီက သန်မာကိုဖယ်ခိုင်းပြီး သူဝင် ချက်ပါသည်။ သန်မာက ငါးသေတ္တာဘူးဖောက်မည်လုပ်တော့ နန့်နှင်းဆီက သန်မာလက်ကိုအပေါ်မှ အုပ်ပြီးမဖောက်ဖို့တား သည်။ “ငါးဖန်းမ ငပိကောင် ငရုတ်သီးနဲ့ ကြော်ထားတာရော ပဲ ဟင်းရောရှိနေတာပဲ တော်ရောပေါ့. .” ဟု ပြောသည်။ နန့်နှင်းဆီ အိုးတွေလုပ်ကြည့်သည်ထင်သည်။ အများစားဖို့ ချက်ထားသည့် ဟင်းတွေကို တွေ့သွားပြီပဲ။

နန့်နှင်းဆီက သူ့သမီးလက်ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် သန်မာ နောက်မှလိုက်သွားရသည်။ ဇီးဇောင်းတောင်ရှိရာဘက် သွားနေ သဖြင့် သန်မာဝါးခတ်စားခါးပတ် ဆွဲယူခဲ့ရသည်။ ဤတောင် ဤ တောမှာ ဇီးဇောင်းတောင်နှင့် မဝေးတော့၍ ကျားရဲနှင့် ဆင်အုပ်

တွေ့တတ်သည်မဟုတ်လား။

“ဝါးခုတ်တဲ့နေရာသွားကြည့်ချင်တာ ဘယ်ကသွားမလဲ . . .” ဟုနန့်နှင်းဆီက မေးသဖြင့် သန်မာက လမ်းပြရသည်။ ဝါးအပြိုင်ခုတ်နေသည့် ကွင်းရောက်တော့ ဝါးခုတ်လုပ်သားတွေကို ကြည့်ပြီး ခင်နှင်းဖွေးလေးက သဘောကျနေသည်။ အပြိုင်ခုတ်နေပုံ၊ ဝါးလုံးတွေဆွဲသွားပုံတို့က ခင်နှင်းဖွေးလေးအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ အတော်ကြာကြည့်ပြီးနောက် ပြီးငွေ့သွား၍ ထင်သည်။ “ဟိုဘက် သွားရအောင် . . .” ဟု ခင်နှင်းဖွေးလေးက ကွမ်းချောင်းဘက် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သန်မာတို့ ဝါးသယ်ရာ ကားလမ်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင်ခင်နှင်းဖွေးလေးက တောကြက်ဖြတ်ပြေးလျှင်လည်း လိုက်ပြေးကြည့်သည်။ ရစ်တွေ့လျှင်လည်း နောက်ကလိုက်သည်။ ရှဉ့်ဖြတ်ပြေးလျှင်လည်း အော်လိုက်သည်။ သူ့အတော် ပျော်နေပုံရသည်။ ကွမ်းချောင်းရောက်တော့ ရေထဲဆင်း ခြေဆေးရင်း သန်မာကို “မပြေးနဲ့ ရေနဲ့ပက်မယ် . . .” ဟုပြောပြီးလက်ခုပ်နှင့် ရေခပ်ပြီး သန်မာကို လှမ်းပက်သည်။ သန်မာကနောက်ဆုတ်ဘေးဘယ်ညာ ရှောင်သလိုလုပ်တော့ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ရေထဲအောင်စိုအောင်ပက်သည်။ သန်မာ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုတော့ ခင်နှင်းဖွေးလေးတစ်အား ပျော်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဆောက်ထားသော ကားကွမ်းချောင်းတံတားပေါ်မှ နန့်နှင်းဆီက ရပ်ကြည့်ရင်းပြီးနေသည်ကို သန်မာသတိပြုမိသည်။ မမြင်တွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် နန့်နှင်းဆီ၏ ပါးချိုင့်နှစ်ဘက်က သန်မာရင်ကို အေးမြသွားစေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ နန့်နှင်းဆီက သူ့သမီးကို ဘာမျှမပြော၊ သူ့သမီးကြိုက်သလောက် ပျော်ပါစေဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသလား။ နံနက် (၁၀) နာရီခွဲခါနီးတွင် သန်မာက သူတို့သားအမိကို စေတနာစခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဝါးခုတ်သွားသူ အားလုံးလည်း ပြန်ရောက်နေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဧည့်သည် နန့်နှင်းဆီတို့ စားဖို့ သန်မာ ထင်ရှားသေတ္တာကို စားပွဲလုပ်ပြီး ထမင်းပန်းကန် သုံးပန်းကန်နှင့် တောဝက်သားခြောက်ဟင်း၊ ငါးဖန်းမ ငါးပိကောင်ကြော်၊ ပဲဟင်းတို့နှင့်ပြင်ပေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အားလုံးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းပန်းကန်ပေါ် ဟင်းပုံ မတ်ခွက်နှင့် ပဲဟင်းသောက်လမ်းလျှောက်စားသူစား၊ ရပ်စားသူစား၊ သစ်ပင် အောက်ထိုင်စားသူစားနေကြသည်။

ခင်နှင်းဖွေးလေးက တောဝက်သားဟင်းထက် ငါးဖန်းမ ငါးပိကောင်ကြော်ကို ပိုကြိုက်ဟန်ရှိသည်။ သန်မာက အလယ်ငါးနို့ကိုချန်ပြီး နှစ်ဖက်အသားခွာပေးရသည်။ ငရုတ်သီးအစပ်ကိုလည်း ကြောက်သူမဟုတ်၊ ပဲဟင်းကိုလည်း မကြာခဏ သောက်လိုက်သေးသည်။ နန့်နှင်းဆီကတော့ တောဝက်သား မခြောက်တစ်ခြောက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပုံရသည်။ ယခင်က သန်မာနှင့်ထမင်းအတူ စားသည့်ပုံအတိုင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ သန်မာက “အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်” ဟုပြောပြီး နဂိုကတည်းက တွေ့ထားသည့် သစ်ခွပန်းလှလှကို သွားခူးခဲ့သည်။ သန်မာ စေတနာစခန်းပြန်ရောက်တော့ နန့်နှင်းဆီနှင့် အားလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘာတွေပြောကြသည်မသိ။ နန့်နှင်းဆီ၏ လက်ထဲတွင် ဝါးခုတ်မှတ်တမ်းကိုတွေ့ရသည်။

၁၂ နာရီထိုးတော့ အားလုံး ဝါးကွင်းသွားကြပြန်သည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီအား သစ်ခွပ်နံ့ပေးတော့တစ်ချက် ပြုပြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူတို့သားအမိ ခဏကြာတော့ ထမင်းလုံးစီရင်း အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ သန်မာ စိတ်ကူး တစ်ခုရလာသည်။ တလောက ကွမ်းချောင်းစပ်ဘေးတွင် ပေါက်နေသော ကြသောင်းဝါးရုံမှ ခေါင်းအုံးလုပ်ရန် ခုတ်လာသည့် ဝါးတစ်လုံးကို သတိရလာသည်။ အမြစ်သိပ်များသည့် အောက်အဆစ်များကို ချန်လှပ်ပြီး အချင်းနှစ်လက်မခွဲ (၃) လက်မခန့်ရှိသည့်နေရာမှ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ နန့်နှင်းဆီတို့ အိပ်ရာမှ နိုးမည်ဖိုး၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားလုပ်ရသည်။

ခုတ်လာသည့် ကြသောင်းဝါးက အမြင့်ပေ ၈၀ ခန့်ရှိ၍ သန်မာဝါးလက်ခုပ်လုပ်ရန် ဖြတ်ပြီးသည်ပင် အရင်းပိုင်းက လူ ၁၄ ငါးယောက်အိပ်နိုင်သည့် ခေါင်းအုံးလုပ်၍ ရသေးသည်။ ဝါးလက်ခုပ်လုပ်မည့်အပိုင်းက ဆစ်ကြား ၁၅ လက်မ ရှိသဖြင့် သုံးဆစ်ပဲယူ၍ ဖြတ်လိုက်သည်။ သည်ဝါးက အသားအသင့်အတင့်ထူပေမယ့် အခေါင်းကျယ်သဖြင့် ဝါးလက်ခုပ်လုပ်၍ကောင်းသည်။ ခင်နှင်းဖွေးလေးအတွက် သုံးပေကျော် လေးပေခန့်ရှိသည့် ဝါးလက်ခုပ်က အနည်းငယ် ရှည်နေမှန်းသိသော်လည်း ဝါးဆစ်အခြေအနေအရ လုပ်ရ၍ မတတ်နိုင်၊ နှစ်ဆစ်နှင့်လုပ်မည်ဆိုတော့လည်း တိုလွန်းတော့ ကြည့်မလှ။ ခင်နှင်းဖွေးလေးက သူ့အမေနှင့်တူသည်။ အရပ်ရှည်ပြီး သန်သန်မာမာမို့ သည်ဝါးလက်ခုပ်ကို တီးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သန်မာ ဝါးလက်ခုပ်လုပ်ပြီး၍ တဲသို့ပြန်လာတော့ နန့်နှင်းဆီတို့သားအမိ နိုးနေပြီ။ သန်မာက ဝါးလက်ခုပ်လေးကို ခင်နှင်းဖွေးလေးပေးလိုက်တော့ ခင်နှင်းဖွေးလေးက “ကျေးဇူးတင်တယ်ဦး...”

ပြောပြီး အားရဝမ်းသာလှသည်။ သန်မာက နန့်နှင်းဆီကို ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ပြောပြီး သန်မာက ခရမ်းချဉ်သီး ကြက်သွန်တို့နှင့် ဆေးဘဲဥသုပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခင်နှင်းဖွေးလေးက ဝါးလက်ခုပ်တစ်ခုပဲ ချပ်တီးရင်း ပျော်နေသည်။ သူ့အမေက “ကော်ဖီလာသောက်” ဟု ခေါ်တော့ ခင်နှင်းဖွေးလေး ဝါးလက်ခုပ် ကိုင်လျက်ပြေးလာပြီး ကော်ဖီသောက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးဘဲဥသုပ်ကို အတော်ကြိုက်ပုံရသည်။ တစ်ဝွန်းပြီး တစ်ဝွန်းခပ်စားနေတော့သည်။

“မခင်မြင့်ရဲ့ကို ဒီလာမယ်လို့ ပြောလာတာလား” သန်မာက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ လွန်ပြည်တော်ပြန်ကို ကျောင်းကဆရာမတွေနဲ့ သွားဖူးမယ်လို့ ပြောလာခဲ့တာ၊ ပြန်တော့မယ်။ ကားဆရာခေါ်ပေးပါ”

ဦးမောင်အေးရောက်လာတော့ ကားပေါ်တက်ကြသည်။ ကားစက်နှိုးထွက်တော့ ခင်နှင်းဖွေးလေးက “ဦးကျေးဇူးပဲနော်၊ သမီးဦးတို့ဆီမှာ ပျော်တယ်။ နောက်တစ်ခါလာဦးမယ်”ဟုပြောပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သူ့အမေကတော့ စကားတစ်ခွန်းမဆို၊ လက်ပြု၍ပဲ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

သန်မာက “ဘယ်စိတ်လည်လို့ ပေါ်လာတာလဲ၊ လျှောင်တာလေလားနော်ကွယ်၊ ဖန်လာပုံခုမှဆန်းကြယ်...” အစစအဆုံးမရသည့် သီချင်းလေးကို ညည်းပြီးပျော်နေပြီ။ တကယ်လည်း ယခင်နှင့်စာလျှင် ပျော်စရာပါလေ။

အပိုင်း (၄)

အခန်း (၃၀)

အလှဆုံးအချိန်

မောင်

မောင်စာကိုဖတ်ပြီး မောင်ကိုမမနှင်းသနားနေမိတယ်။
 မောင်ကိုသနားနေတာ၊ မောင်ဆီရောက်တဲ့နေ့ကတည်းကပါ။ မမ
 နှင်းကားပေါ်ကဆင်းပြီး မောင်ကို မြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မောင်ကို
 သနားလွန်းလို့ ရင်ထဲဆို့ပြီး မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေမိခဲ့တယ်။
 မောင်ပိန်သွားလိုက်တာ။ ဒီလောက်ထိ မမနှင်းကို လွမ်းနေသလား။
 စိတ်နာသွားတာလား။ မမနှင်းဖြစ်စေချင်တာက မောင်က မမနှင်း
 ကို မုန်းပြီး စိတ်နာပြီးမေ့သွားစေချင်တာ။ မမနှင်းကို မေ့သွားမှ
 ဘဝကြင်ဖော်သစ်မောင်ရှာနိုင်မှာလေ။ မောင်နောက်ဆုံး အိမ်
 လာတဲ့နေ့က မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောနေတဲ့သမီးလေးစကား မောင်
 ယုံသွားမှာလည်း စိုးတယ်။ တကယ်လည်း မောင်ယုံသွားစေချင်
 တယ်။ မောင်ယုံသွားမှ မမနှင်းကို မုန်းသွားမေ့သွားမှာမဟုတ်လား။

“ဟိုလူကြီးကိုချစ်တဲ့အမေ့ကိုမုန်းတယ်” လို့ သမီးလေး ပြော

ခဲ့တာတလွဲထင်မနေနဲ့နော်။ မမနှင်းရှင်းပြမယ်။ ကိုမြတ်သင်း
 အစ်မတွေက ယောက်မလက်ရာ သဘောကျလို့ အင်္ကျီလာအပ်နေ
 ကျ။ တစ်နေ့သူ့အစ်မကြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့တဲ့ ကိုမြတ်သင်းဟာ
 ယောက်မကိုလည်းမြင်ရော တစ်ခါတည်းနဲ့ချစ်သွားတယ်။ စွဲလမ်းသွား
 တယ်ဆိုပါတော့။ ယောက်မက အပျိုကြီးလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
 ထားသူဆိုတော့ ကိုမြတ်သင်းဘယ်လောက်အိမ်လာလား၊ ချစ်ရေး
 ဘယ်လိုဆိုဆို၊ ဖုတ်လေသည်ငယ်၊ ရှိလေသည်မအောက်မေ့ ဆိုသလို
 နေခဲ့တာမောင်။ ကိုမြတ်သင်းက နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့ မမနှင်း
 ကိုလာကပ်ပြီး စည်းရုံးပေးဖို့ ပြောတော့တာပေါ့။ အဲဒါကို သမီး
 လေးက အထင်လွဲသွားတာ။ အထင်လွဲလည်းလွဲ စရာပဲလေ။ လာ
 ပိုးတာကယောက်မကို ပတ်ချွန်ပဲချွန်၊ နှစ်ယောက်တည်း ပြောနေ
 တာက မမနှင်းနဲ့လေ။ ကိုမြတ်သင်းက ကျောင်းအထိပါ လိုက်အပူ
 ကပ်နေတော့၊ သမီးလေးမပြောနဲ့၊ ကျောင်းကတချို့ဆရာ ဆရာမ
 တွေကတောင် မမနှင်းကို လာပိုးနေတယ်ထင်ကြတာ။ ပြီးခဲ့တဲ့
 နှစ်ကမှ မမနှင်းအမျိုးမျိုးနားချလို့ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားကြ
 တာ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကြောင့် ယောက်မဆီစားစရာပို့တိုင်း မမနှင်း
 တို့ သားအမိအတွက်ပါ ထည့်ပို့နေတာလေ။

မောင် မမနှင်းကို မုန်းစေချင်တဲ့အဓိကအကြောင်းက မမနှင်း
 ချစ်တဲ့ လူပျိုမောင်ကို အပျိုစင်နဲ့တွေ့ပြီး ညားစေချင်တာပါ။ တကယ်
 လို့သာ သမီးလေးအဖေနဲ့ မယူဖြစ်ဘဲ ခုလိုပြန်တွေ့ရင် စပြန်တွေ့တဲ့
 နေ့ကတည်းက မောင်နောက်လိုက်လာခဲ့မှာ။ မောင်နဲ့ အမြန်လိုက်ထပ်
 မိမှာ၊ မောင်နဲ့လွဲခဲ့ရတဲ့၊ မောင်ကိုမျှော်ခဲ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ မမနှင်း

အတွက် ငရဲပြည်ပါ။ အဲဒီတုန်းက မောင်ရောက်လာလာချင်းတောင် လက်ထပ်ဖို့ထိ စိတ်ကူးခဲ့တာပါ။ မောင်နဲ့လဲသွားမှာ ကွဲသွားမှာအရမ်း စိုးရိမ်ခဲ့တယ်လေ။

မောင်နဲ့ရေတံခွန်ကျောင်းရှေ့မှာ စတွေ့တော့ အဲဒီစိတ်မျိုး၊ အတွေးမျိုးလုံးလုံးမှမရှိတော့တာ။ မောင့်အကြောင်းစုံ သိရတော့ မောင့်ကို သနားပြီး သုံးလေးရက် ငိုလို့မဝခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ အပျိုစင် မဟုတ်တော့တဲ့ ညစ်နွမ်းသွားတဲ့ မမနှင်းဘဝကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်အပ်နဲ့ရဲမှာလဲ။ အို . . . အဲဒီတုန်းက ရူးလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာ။ မောင့်ကို အဲဒီအချိန်က တစ်ခုလပ် မုဆိုးဖိုဘဝမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်ခဲ့တာ။ မောင်သာတစ်ခုလပ် မုဆိုးဖိုဆိုရင် မမနှင်း မောင့် ရင်ခွင်ထဲဝင်ခဲ့တာကြာပြီ။ မောင်က လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ဆိုတော့ မုဆိုးမ မမနှင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတန်ဘူးလေ။ မောင့်အပေါ် တွယ်တာ နေတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မုဆိုးမဆိုတဲ့ စောင်နဲ့လုံအောင်ခြုံပေမယ့် ဟိုကပေါ် ဒီကပေါ်ဖို့ မမနှင်းဘာသာ မမနှင်း ရှက်မိပါရဲ့။

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ပို့နေတဲ့ မောင့်စာတွေကို မမနှင်း ဖတ်ပြီး ငိုနေရတာပါပဲ။ မမနှင်းမောင့်ကို သနားတယ်။ ချစ်တယ်။ မောင့်ဆီ စာပြန်ရေးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ မုန်းလိုက်ပါ။ မေ့လိုက်ပါတဲ့။ တကယ်တော့ မမနှင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ညာနေတာ၊ ဟန်ဆောင် နေတာ၊ မောင့်ကိုအချစ်သူတော်စင်မကြီးလုပ်ပြနေတာ။ ရင်ထဲမှာ တော့ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်။ အတူနေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူပျိုကိုမုန့်ပေးကြိုက်တယ်။ အမိဖမ်းတယ်လို့ အပြောခံရမှာတော့ ကြောက်တယ်။ အကြောက်ဆုံးက မောင်က

လောဘကြီးလွန်းတဲ့မမနှင်းပါလားလို့ ထင်သွားမှာ အကြောက်ဆုံး လေ။ ဟုတ်တယ်လေ။ လူပျိုကို မုဆိုးမကလိုချင်တာ လောဘကြီး တာပဲပေါ့။

အဲဒီလို မမနှင်းဟန်ဆောင်နေတာ ကြောက်နေတာတွေဟာ သောကြာနေ့ကတော့ မုန့်တိုင်းနဲ့တွေ့တဲ့ လဲဝါလေးလို ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဘယ်ဆီရောက်တုန်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ယောက်မနဲ့ ကိုမြတ်သင်းကို အကြောင်းပြုပြီး အလှူအတန်းသာရေး နာရေးကိစ္စ တွေမှာ ကိုမြတ်သင်းအစ်မတွေက မမနှင်းတို့ အိမ်လာသလို မမနှင်း တို့ ယောက်မကသွားခဲ့ပါတယ်။ မမနှင်းပဲ ကိုမြတ်သင်း အိမ်အဝင် အထွက်ရှိသလို သူ့အစ်မများနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။

သောကြာနေ့ကတော့ ယောက်မက အစ်မကြီးမွေးရဲ့ ချပ်ပြီး သားအင်္ကျီလေးသွားပို့ပေးပါဆိုတာနဲ့သွားခဲ့တာ မမနှင်း မယုံနိုင် လောက်အောင် အံ့သြလွန်းလို့အသက်ရှူရပ်ပြီး ကျောက်ရုပ်လို ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ အစ်မကြီး မွေးက “နှင်းလေး . . . လာလေ” လို့ခေါ်မှ အသိဝင်လာတယ်။ မသင်းသင်းအေးလေ နှမြောစရာ ကောင်းတဲ့ တံကောက်ကွေးထိချည်တဲ့ ဆံပင်ကြီး ဖြတ်ပစ်ပြီး ဆံပင်ကုပ်ဝဲထွန်လိမ်ကောက်ကွေးနဲ့လေ။ လှတာတော့ အရမ်းကို လှသွားတာပဲ။ နုကလည်း အရမ်းကိုနုသွားတာပါ။ အိမ်မှာ နေတာ တောင်၊ အလျင်လို သနပ်ခါးဘဲကြားမလူးတော့ဘဲ မိတ်ကပ်တွေ လိမ်း နှုတ်ခမ်းနီပါးနီ အိုင်းလိုင်နာတွေနဲ့။

ရုပ်ကသာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး မောင်။ စိတ်ကပါ မောင့်ကိုစိုးမိုးသွားပြီဆိုတာသိရတော့ မမနှင်း

မခံနိုင်တော့ဘူး။ မမနှင်း မောင်ကိုလက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လာတယ်။ ထပ်ပြီးမောင်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး။ မသင်းသင်းအေးစကားတစ်ခွန်းပြောရင် ကိုသန်မာမပါတာမရှိဘူး။ တစ်သန်မာတည်း သန်မာနေတော့တာ။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ ကိုသန်မာကို နိုင်ငံခြားဖို့ သူမောင်ကို ဒီနေ့ ကိုသန်မာရဲ့ မှတ်ပုံတင်သွားယူ ခိုင်းထားတယ်လို့ ကြွားလိုက်သေးတယ်လေ။

မသင်းသင်းအေးတို့အိမ်က ပြန်လာတော့ မမနှင်းလေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဟိရိသြတ္တပ္ပ အရှက်အကြောက်တရားလည်း အလေးမထားမိတော့ဘူး။ ဆရာမဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ သမာဓိကိုလည်း မေ့သွားပြီ။ မမနှင်းရဲ့ ဟန်ဆောင်မှု ရေကာတာကြီးလည်း ကျွမ်းပေါက်သွားပြီ။ မောင်ဆီ အမြန်သွားဖို့ စိတ်ရောက်နေလို့ မောင်စာလာပို့နေကျ ဦးလေးကြီးဆီ သွားနေမိတယ်လေ။ “ဘယ်မှာနေသလဲလို့ . . .” တစ်ခါမေးမိထားလို့ ခုလိုသွားနိုင်တာလေ။

ဦးလေးကြီးနဲ့တွေ့၊ ညပြန်ဖို့လုပ်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးကိုတားပြီး မနက် ၄ နာရီခွဲလောက် ခေမာလမ်းထိပ်လာခဲ့ဖို့မှာခဲ့ပြီး လိုက်လာလို့ မောင်ဆီရောက်လာတာ။ မောင်ရုပ်ကို စမြင်လိုက်ရတော့ ယူကူးမရဖြစ်ရရော။ မောင်ကလေးတွေက မောင်အကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြကြတော့ မောင်ကိုသနားလွန်းလို့ ဖျက်ချည်ဝဲလာလို့ ဖျက်တောင်နဲ့ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ဝါးခတ်မှတ်တမ်းကြည့်မိတော့ စံချိန်တွေတအားကျသွားအောင် စိတ်ရောဂါ ကိုယ်ရောဂါ ဖြစ်အောင်လုပ်မိတဲ့ မမနှင်းကိုယ် မမနှင်းမကျေနပ်တော့ဘူး။ ကော်ဖီဖျော်ရာ၊ ခရမ်းချဉ်သီးလှီးရာ၊ တောဝက်သားခုတ်ရာမှာ မောင်

လက်တွေ့စားဒဏ်ရာပစ္စုပ္ပန်တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်ပါးကိုယ်လက်ဝါးနဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်မိပြန်ရော။ ပြီးတော့ မောင်ကလေးတွေက မောင်အခါပေးတော်တဲ့အကြောင်း ကောင်းမြတ်ဆိုလား၊ ကောင်းသန့်ဆိုလား မင်္ဂလာဆောင် အိမ်ဆောက်တာ မောင်အခါပေးခဲ့တာလို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က နောက်လိုက်ကြသေးတယ်။ “မမတို့မင်္ဂလာဆောင်ရင် သူ့ကိုအခါပေးခိုင်းမမ” သူတို့ပြောတဲ့ “တို့နဲ့သူ” က မောင်ကို ရည်ညွှန်းပြောကြတာလေ။ မောင်က သမီးလေးကို ဝါးလက်ခုပ်လေး လုပ်ပေးလိုက်တာလည်း မမနှင်းကို ရည်ညွှန်းပေးလိုက်တာလို့ ထင်တယ်လေ။ မောင်နဲ့ မမနှင်းတို့ အဲဒီဝါးလက်ခုပ်လေးလို လောကဓံက မတီးမချင်း နှစ်ယောက်အတူ မခွဲမခွာပူးကပ်နေကြရအောင်၊ လောကဓံက တီးလာရင်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး အသံဗလံတွေမြည်ပေးကြရအောင် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လားမောင်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဒီစာမရေးခင် ယောက်မကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲလို့မေးကြည့်တာ ကိုမြတ်သင်းက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ လက်ထပ်ရင် မကောင်းဘူးလားလို့ သူ့ကို မေးကြောင်း၊ အစ်ကိုသဘောဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ ပြောပြတော့ မမနှင်းသူတို့ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ မမနှင်းမောင်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးစွာ၊ အလျင်တစ်ခါလိုဖြစ်သွားမှာ တအားကြောက်တယ်။ သမီးလေးကလည်း မောင်ကိုတွယ်တာနေပြီဟာ၊ ဒီဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ကြရအောင်နော်။

အခုလိုပြောလိုက်လို့ မမနှင်းကို အထင်သေးသွားပြီလား

၃၂

သုဿိ

မောင်။ သရော်ပြုံး ပြုံးနေသလားမောင်။ မတတ်နိုင်ဘူး မောင်
ရယ်။ ချစ်ဦးသူနဲ့ ထပ်အလွဲမခံနိုင်တော့ဘူး။ လောဘကြီးတယ်လို့
ပြောချင်ပြောတော့။ မောင် မမနှင်းဆီ အမြန်လာခဲ့နော်။ မမနှင်း
ဆီလာရင် အခါပေးအချိန်ပါတစ်ခါတည်း တွက်လာခဲ့နော်။
စာလည်းရှည်သွားပြီ၊ ဒါပဲနော်။

မောင်အချစ်ဦးမမနှင်း

သန်မာ မိုးကိုဖူးနှင့် ပြေးတိုက်ချင်လောက်အောင် ပျော်သွား
ပြီ။ ဦးမောင်အေးကို ဘောက်ဆူးချဖို့ရှာကြည့်တော့ မတွေ့တော့။
တွေ့လျှင်ကျေးဇူးဆပ်ရမည်။

သန်မာအဖို့ သည်တောသည်တောင် သည်ရေသည်မြေ
ကောင်းကင်တွေပါလှလွန်းနေပါလား။ ။

အခန်း (၃၀)

တွေ့ရပုံ ခုမှဆန်းကြယ်

သန်မာက နန့်နှင်းဆီအား တနင်္ဂနွေနေ့တွင် “ထုံသင်းမွှေး”
စက်လှေသို့ နံနက် ၉ နာရီအရောက်လာရန် စာတစ်စောင်နှင့်
ဦးဂန္ဓာထံ နံနက် ၉ နာရီမှ ၉ နာရီခွဲအထိ ဧည့်သည်ကို စက်လှေ
ဖြင့် ငဝန်မြစ်ထဲလှည့်လည်ပြသပေးဖို့ အကူအညီတောင်းသည့်
စာတစ်စောင်ကို ဦးမောင်အေးအားပေးလိုက်သည်။ ဦးမောင်အေး
ပြန်လာတော့ ဦးဂန္ဓာကလာခဲ့ပါ။ စောင့်နေမည်ဟု မှာလိုက်ကြောင်း
ပြောခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့က သန်မာ “ထုံသင်းမွှေး” စက်လှေသို့သွားခဲ့၍
တော်သေးသည်။ ခုပြုန်းစားကြီး ကိုမြတ်သင်း ဆိုင်ကယ်နှင့် ညနေ
၄ နာရီခန့်ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်သွားဖို့လာခေါ်ပြီ။ ပတ်စပို့
လျှောက်လွှာတွင် လက်မှတ်ထိုးရန်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားသွားရောက်
အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးမည့် ကုမ္ပဏီများနှင့် တွေ့ပေး

ရန် သူကိုရိုးယားထွက်သွားလျှင် သန်မာဘာသာလုပ်တတ်ရန် အတွေ့အကြုံရှိအောင် ခေါ်သွားမည်ဟုပြောသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ကသာ နန့်နှင်းဆီနှင့် မချိန်းဖြစ်လျှင် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေနေ့က ထုံသင်းမွေးစက်လှေပေါ်တွင် ရှေ့ရေကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သန်မာ ဆွေးနွေးသည်က ခင်နှင်းဖွေး၏ရှေ့ရေ၊ ပညာရေး ဆယ်တန်းဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီး ပါအောင် ကျွဲရှင်ထားနိုင်ဖို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆေးကျောင်းတက် နိုင်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးမည်။ နိုင်ငံခြား မထွက်ဖြစ်လျှင်လည်း ရိုးမမှာငွေအများကြီးရအောင် ကြိုးစား ဝါးခုတ်မည်ပြောတော့ နန့်နှင်းဆီ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ အန်ကျလာသည်။ သန်မာက မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်းမေးတော့ မအေတူသမီးလေးနှင့် သူ့အဖေ ဦးဝင်းအောင်ကိုသတ်ရလို့ဟု ပြောသည်။ သမီးလေး ခင်နှင်းဖွေးကို ဆေးကျောင်းထားချင်သည့် ကိုခင်မောင်မြင့်ကိုလည်း သတ်ရချင်ရနေပါလိမ့်မည်။ ရပါစေလေ။ ခင်နှင်းဖွေးလေး၏ အဖေသည် သန်မာဖြစ်လာတော့မည် မဟုတ် ပါလား။

သန်မာက ကြိုတင်လုပ်လာသည့် မင်္ဂလာအခါပေး ရေးထား သည့် ပြက္ခဒိန်ကို နန့်နှင်းဆီအားပေးလိုက်သည်။ နယုန်လတစ်လ လုံးတွင် ရက်ယုတ်ရက်ဆိုးလွတ်သည့်ရက်က ဆယ့်တစ်ရက်ပဲရှိသည်။ ဒါတောင်အပြစ်အနာအဆာတွေနှင့်။ အပြစ်ကင်း၍ ရက်ရာဇာ ဖြစ်သည့်အပြင် စုတ်ဝင်လာဘ်ရောက်၊ ဘေးရန်ပျောက်သည့်ရက် အင်္ဂါလေးရက်ပဲရှိသည်။ နန့်နှင်းဆီက မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်ကို ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့ အင်္ဂါနေ့ရွေးလိုက်သည်။ သန်မာက မင်္ဂလာ

ဆောင်ဖိတ်စာ ကြိုရိုက်ရန် အချက်အလက်မေးပြီး စာစီပြသည်။ နန့်နှင်းဆီက ဖတ်ကြည့်ပြီး ငါးရာရှိက်ဟုပြောသည်။

အချိန်တော့ ရပါသေးသည်။ ကိုမြတ်သင်းနှင့် ရန်ကုန်သွား ရင်း ဖိတ်စာလှလှလေးကို ရန်ကုန်မှာပဲရှိက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက် သည်။ သန်မာက အလုပ်တွေမပြတ်သေး၍ နံနက်ထွက်မည့် ဝါးကားနှင့် လိုက်လာမည်ဟု ကိုမြတ်သင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ကိုမြတ်သင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်အတက် ပြည့်စုံကပြေးလာပြီး “ဝါးခုတ်မှတ်တမ်းစာအုပ်” ကုန်နေပြီဟု လာပြောသည်။ သန်မာက တခြားဘာလိုသေးလဲ၊ ငါ့ကိုမြတ်သင်းနဲ့လိုက်သွားပြီး သီတာကုန်းပြင် ကဝယ်လာခဲ့မယ်ပြောတော့ ပြည့်စုံက လိုတာတွေပြောတော့သည်။ သည်လိုနှင့် ကိုမြတ်သင်းဆိုင်ကယ်နှင့် သန်မာလိုက်လာဖြစ်သည်။

သန်မာသည် တွင်းချောင်းတံတားမရောက်ခင် လက်ဝဲဘက်ပေ ၁၅၀ ကျော်ခန့်တောင်ကုန်းအခြေတွင် နွားလှည်းတစ်စီးကို တွေ့လိုက် သဖြင့် “ကိုမြတ်သင်းခဏ” ဟုပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုလှည်းဆီသို့ ပြေးကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဆိုင်ကယ် စက်သံကြား၍ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေကြသည်ထင်သည်။ နွားလှည်းကို နွားများမဖြုတ်ဘဲ လှည်းထောက်ခွထောက်ထား၏။ ကွင်းချောင်း ကွေ့ကုန်းအဆင်းတွင် ကျွန်းပင်တစ်ပင် ခုတ်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကိုင်းဖျားကိုင်းနား မသင်ရသေး။ ကျွန်းရွက်များကြွေပြီးချိန်မို့ အမြင် ရှင်းနေသည်။ ခုတ်ထားသည့် ကျွန်းပင်ကလည်း သက်ရင့်မဟုတ်။ လုံးပတ်တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့် လောက်သာရှိမည်။ ရွှေမြောစရာ။ သန်မာက ချောင်းဟန်၍ လူလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ အဝေးသို့

ပြေးကုန်ကြပြီလား။ သန်မာက ခါးရိုလက်ယာဘက်ဓားအိမ်မှ ဝါးခတ်ဓားကိုထုတ်လိုက်သည်။ လှည်းစည်းကုံးကို တဲတဲလေးကျန်အောင် ဆပြီး တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း ကိုမြတ်သင်းရှိရာ ပြေးလာခဲ့သည်။

သန်မာက ဆိုင်ကယ်ထွက်လာတော့ လှည်းစည်းကုံးကို ဓားနှင့်ခတ်ခဲ့သည့်ကိစ္စမှအပ သူမြင်ခဲ့ရပုံ အလုံးစုံကို ကိုမြတ်သင်းအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ကိုမြတ်သင်းက ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်လိုက်ပို့ပေးရမလားမေးတော့ သန်မာက မလိုက်ပို့ပါနှင့်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သီတာကုန်းပြင်သွားသည့် ကျောက်ချောလမ်းထိပ်မရောက်ခင် သန်မာက ကိုမြတ်သင်းအား ဆိုင်ကယ်အရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ “သွားတော့ကိုမြတ်သင်း” ဟု ပြောပြီး လက်ပြနွှတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာသို့သွား၍ ကိုမြတ်သင်းကို ပြောခဲ့သလိုမျိုး သတင်းပို့လိုက်သည်။ ပြီးမှ သီတာကုန်းပြင်သို့သွားပြီး ကတ်ထူစာအုပ်နှင့် လိုအပ်တာများဝယ်ပြန်လာခဲ့သည်။

စေတနာစခန်းထိ ၂၃ မိုင်ကို သန်မာခြေလှမ်းနှင့် လျှောက်လျှင် လေးနာရီအပြင်ပိုမလျှောက်ရ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရွှေထမင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ထိုဆိုင်မှ ဂွဘက်ထွက်သည့်ကားတားလိုက်တော့ လိုက်ဖို့ခွင့်ပြုသည်။ သန်မာတစ်လမ်းလုံး သစ်လှည်းကိုဖမ်းလာမလားဟု ဂရုတစိုက်ကြည့်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး ဘာလှည်းမှမတွေ့။ သည်အချိန်ဆို ပေတိုင်းတာ သစ်တင်တာဖမ်းတာဆီးတာနှင့် တောထဲက ထွက်မလာနိုင်သေးတာလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ ကားလေးက ၂၈ မိုင်တွင် ရပ်ပေးတော့ ပိုက်ဆံ

ထုတ်ပေးပေမယ့် မယူ။ သန်မာက ခါးညွတ်၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလက်ပြနွှတ်ဆက်လိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းက လက်ငှေ့ရမ်းထွက်သွားသည်။ သန်မာစခန်းသို့ ညရုစ်နာရီမတ်တင်းပြန်ရောက်လာသည်။ ဘာလှည်းမှ မတွေ့ခဲ့။ အသွားတုန်းကနေရာသွားကြည့်တော့လည်း ကျွန်းပင်ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတွေသာ တွေ့တော့သည်။ လှည်းနွား လူမတွေ့ရတော့။

ကျွန်းတုံးကို ကွမ်းချောင်းအတိုင်းမျှောချလိုက်လေသလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ကျွန်းတုံးကို မျှောချလိုက်ဦး၊ လှည်းတွေနွားတွေကို သန်မာလမ်းတွင်တွေ့ရမည်။ ခုမတွေ့။ သန်မာ တစ်လမ်းလုံး လေးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးနှင့် ဘေးဘယ်ညာထိုးကြည့်လာခဲ့သည်။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရ။ လှည်းစည်းကုံး ပြတ်သွားပြီး ကျွန်းတုံးလှည်းပေါ်မှ တန်းလန်းမိအောင် သန်မာလှည်းစည်းကုံးကို ဓားနှင့် ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းစည်းကုံး အပိုယူလာသူများဖြစ်လိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်းသစ်ကိုင်းဖျားမှာနှင့်၊ တင်မှာနှင့်၊ လှည်းစည်းကုံးလဲမှာနှင့် ဆိုလျှင် အမြန်ဆုံးတစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီကြာမည်။ ငါးသိုင်းချောင်း - ဂွလမ်းဘက်ရောက်အောင် မောင်းဖို့က နာရီဝက်ကြာမည်။ သက်ဆိုင်ရာက ဆိုင်ကယ်နှင့် လာဖမ်းလျှင် ထိုမျှကြာသည့်ကာလ မမီနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ ထိုလှည်းဂွဘက်သို့သွားလေသလား။ ငါးသိုင်းချောင်း-ဂွလမ်း၏ မြောက်ဘက်ရှိ လမ်းဖျားအတိုင်း သွားလေသလား။

တာဝန်ရှိ တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦး၏ တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ။ တွေ့ရပုံမှ ဆန်းကြယ်လွန်းလေစွတကား။

အခန်း (၃၂)

မန်လာပုံဆန်းကြယ်

သန်မာက ကိုမြတ်သင်းကို ဦးလေးတို့ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာပဲ တည်းခိုစေခဲ့သည်။ သန်မာကိစ္စအဝဝက တစ်ပတ်နှင့် ပြတ်သွားပေမယ့် ကိုမြတ်သင်းကိစ္စကမပြတ်။ ကုမ္ပဏီပိတ်ထားသလို၊ ပြောင်းသွားသလို ကုမ္ပဏီလူကြီး၏ အမေဆုံး၍ ခဏနယ်ပြန်သွားသလိုနှင့်မို့ သူ့ကိစ္စတာမျှ မဆောင်ရွက်ရသေး။ ကိုမြတ်သင်းကို လာစုံစမ်းသူလူကြီး လူငယ်လူရွယ်တွေလည်း အတော်များသည်။ ကိုမြတ်သင်းက ဝါးကိစ္စနောက်ကြောင်းမအေးသဖြင့် သန်မာကို ပြန်လွှတ်သည်။ သန်မာက စက်လှေဆိပ်ဆင်း၊ ဦးဂန္ဓာနှင့်တွေ့ပြီး ထူးခြားမှုမရှိကြောင်းသိရမှ ကိုမြတ်သင်းအိမ်သွားခဲ့သည်။

မသင်းသင်းအေးတို့ ညီအစ်မကို သူတို့မောင်ဝယ်ပေးလိုက်တာရော သန်မာဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ပါပေးလိုက်တော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပျော်တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ မမနှင်းစာသတိ

ဆူးဖြူဒေါ်

၇၇၉

ရပြီး မသင်းသင်းအေးကို သေချာကြည့်မိတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ချောမောလှပနေသည်။ ဆံပင်ကြောင့် ပိုငယ်သွားပြီး အလှသွေးတွေ ကလည်း ပိုကြွယ်လာသည်။

“လူလို့ကြည့်တာလား ကိုသန်မာ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ခု ကိုသန်မာနိုင်ငံခြားသွားမှာ ကိုသန်မာပူစရာမလိုဘူးနော်။ မမအေးက ပေးမှာ။ မမအေးကျေးဇူးသာ ကိုသန်မာမေ့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့... ”

မသင်းသင်းအေး တာကိုရည်ညွှန်းပြောသည်ကို သန်မာ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သည်ယုန်မြင်၍ သည်ချုံထွင်မှန်း သန်မာသိလိုက်ပါပြီ။ သန်မာမပြတ်သား၍ မဖြစ်တော့ပါ။ အစ်မ ကြီးမွေးအပြင်ထွက်သွားသဖြင့် သန်မာက မနှင်းဆီနှင့် သူ့အကြောင်းကို ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်ပါသည်။ မသင်းသင်းအေး၏ မျက်နှာတွင် အလှအပများရှာ၍မရတော့ပါ။ ပြိုတော့မည့် မိုးလို ညိုနေပါပြီ။ စူပုပ်လာပါပြီ။

သန်မာက “မခင်မြင့်ရီတို့အိမ် လက်ဆောင်သွားပေးဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပေမယ့် စကားမပြန်တော့ပေ။ သန်မာ မခင်မြင့်ရီ တို့အိမ်ရောက်တော့ မခင်မြင့်ရီရော နန်းနှင်းဆီပါမရှိသည့်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းအားလုံး ခင်နှင်းဖွေးကို ပေးခဲ့ပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

သန်မာ၏ အားအင်တွေ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှုတ်လှူခြင်း ခံရသလိုမျိုးခံစားနေရသဖြင့် မသင်းသင်းအေးတို့ အိမ်သို့လည်း မသွားလိုတော့။ ထိုသင်းမွေးစက်လှေသို့ပင် မနည်းလာခဲ့ရသည်။

စက်လှေပေါ်တွင် ဦးဂန္ဓာမရှိ။ မေးကြည့်တော့ ကိုမြတ်သင်းတို့အိမ် သွားကြောင်းသိရသည်။ သန်မာစာတစ်စောင်ရေးနေစဉ် ဦးဂန္ဓာ ပြန် ရောက်လာသည်။ မျက်နှာမကောင်း။ သန်မာက မေးကြည့်တော့ ကိုမြတ်သင်းက ဖုန်းဆက်ကြောင်း၊ သူ့နှင်ကမ်းနီကိုလှိုင်ဝင်း အဆက် အသွယ်ရ၍ ပျော့ဖတ်စက်ရုံခေတ္တရပ်ထားရသည်ဟု သိရကြောင်း၊ ကရင်ဝါးကုန်ကြမ်းလို၍ ရပ်ထားရလျှင် ဝါးကုန်သည် ဝါးခုတ်လုပ်သား တို့၏ တာဝန်မကင်းကြောင်း၊ စေတနာဝါးခုတ်စခန်းက လုပ်သား တွေကြိုးစားခုတ်ပေးကြဖို့ ပြောပေးရန်မှာကြောင်း၊ ကိုဇိုးယားသို့ အလုပ်ရှာပေးသည့် ကုမ္ပဏီက ကိုမြတ်သင်း၏ ငွေတွေလိမ်ယူ သွားကြောင်း၊ သူ့လို လူငါးဆယ်ခန့် အလိမ်ခံရကြောင်း၊ အမှုဖွင့်ဖို့ အလိမ်ခံရသူအားလုံး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေကြောင်း၊ ကိစ္စပြီးလျှင် အမြန် ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဂန္ဓာနှင့်သန်မာတို့ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ငန်း အဆင်ပြေအောင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့မှာကြောင်း ပြောပြသည်။

သန်မာမကြုံစဖူးအောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီ။ သူ နိုင်ငံခြား အလုပ်သွားမလုပ်ချင်တော့။ နိုင်ငံခြားသို့သွားအလုပ် မလုပ်တော့ ဟုလည်း ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခင်နှင်းဖွေးလေး၏ ရှေ့ရေး အတွက် တစ်ခုတည်းသော အလုပ်က ကရင်ဝါးခုတ်သည့် အလုပ်သာ ဖြစ်၍လာခဲ့ပြီ။ စက်ရုံကြီးမရပ်အောင် အမြဲလည်ပတ်နေအောင် သန်မာတို့ဝါးခုတ် လုပ်သားတွေ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေဖို့ ပြောရ မည်။ သန်မာဘုရားကြီးစခန်းသို့သွားစဉ်က ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူး

ပြောခဲ့သည့် စကားများ ပြန်လည် ကြားယောင်မြင်ယောင်လာသည်။ “ခင်ဗျားတို့က စက်ရုံကိုဝါးသွင်းတဲ့ ကုန်သည်သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ ဝါးခုတ်တဲ့လုပ်သားတွေတလည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံရရုံ ထမင်းစားရရုံ လုပ်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေကြတာတွေက ခင်ဗျားတို့ အတိုင်း တစ်ခုတည်းလုပ်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီစက်ရုံ က တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ပေါင်းလုပ်ထားတာ၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်သွယ်လုပ်နေ တာ။ ခင်ဗျားတို့ ကုန်ကြမ်းရှာတယ်ဆိုတာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရရင် နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်သွယ် ရေးအဆင်ပြေအောင် လုပ်နေကြတာ။ နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်သွယ်နေ တာပဲ ပြောပါတော့ . . .”

“ခင်ဗျားတို့ ကုန်ကြမ်းရှာမပေးနိုင်ရင် ပျော့ဖတ်စက်ရုံ ကြီးရပ်သွားမယ်။ စက်ရပ်သွားလို့ ပျော့ဖတ်မပို့နိုင်တော့ရင်၊ တရုတ် နိုင်ငံကို ပျော့ဖတ်မပို့နိုင်တော့ရင် မြန်မာနိုင်ငံမျက်နှာပူရမယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ဂုဏ်သိက္ခာကျမယ်။ ဒီလောက်ထိ ခင်ဗျားတို့က တွေးကြ ပါ။ မြင်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုယ့်နိုင်ငံမျက်နှာပူရအောင် မျက်နှာငယ် ရအောင် ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် လုပ်ကြမှာလား”

“မလုပ်ပါဘူး . . .”ဟု ဝါးကုန်သည်များက အော်သည်။ “ငါတို့ဟာ စက်ရုံက ကုန်ကြမ်းလိုသလောက်၊ ဝါးရအောင် မဝယ်နိုင်ရင် မခုတ်နိုင်ရင်၊ ငါတို့ဟာ တိုင်းပြည်မျက်နှာကို အိုးမည်း သုတ်နေသလိုမျိုးဖြစ်နေပါလားလို့အထိ ခင်ဗျားတို့ တွေးတတ်၊

မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်ရမယ်။ တကယ်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့အလုပ်က လုပ်သလောက် အကျိုးရှိပြီး စေတနာသာထားလုပ်မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်အတွက် မျက်နှာချ ခင်ဗျားတို့အတွက်လည်း ဝမ်းဝခါး လှမယ့် အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ခုပြောတဲ့စကားကို ဝါးခုတ်လုပ်သား တွေသိအောင် တစ်ဆင့်ပြန်ပြောကြစမ်းပါ။ အားလုံးကြိုးစားကြ စမ်းပါဗျာ... ”

ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထူး(ငြိမ်း)၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိ တော့၊ ခင်နှင်းဖွေးလေးမျက်နှာ ပြေးမြင်မိတော့၊ သန်မာစိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။ ခွန်အားတွေ တိုးလာသည်ဟု ထင် လာမိသည်။ နေ့၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ မရွေး ခါတိုင်းထက် အချိန်တိုး လုပ်အားမြှင့်၊ ဇွဲနှင့်ဝီရိယကူပြီး ဝါးကြိုးစားခုတ်တော့မည်ဟုသန်မာ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နက်ဖြန်ကစ ရိုးမသို့သာ သွားတော့ပါမည်လေ။ ။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၃၃)

ရိုးမသို့သာ

သန်မာသည် မနေ့က ထုံသင်းမွှေး စက်လှေပေါ်တွင် ရေးခဲ့ သည့်စာကို ဦးမောင်အေးနှင့် မပေးမီ တစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။

မမနှင်း

ဒီနေ့ညနေမမနှင်းတို့အိမ် မောင်လာတော့ မခင်မြင့်ရီရော မမနှင်းပါမရှိဘူးလေ။ ခင်နှင်းဖွေးလေးပြောတာ ဒေါ်လေးက မိုးကောင်းဘုရား သွားဖူးတာတဲ့။ အမေက ခုလေးတင် ဘေးအိမ်က မလေးနု ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံသွားပို့တယ်တဲ့။ ဒီနေ့ သမီးလေးနဲ့ တွေ့ပုံ ကလည်း ဆန်းတယ်။ ခြံရွှေမှာတွေ့တာ။ သူ့သူငယ်ချင်း သူနဲ့ ရွယ်တူကောင်မလေးက တစ်မျိုးမျိုးလိုလို။ အဲဒီကောင်မလေး လတ်ထဲမှာလည်း ချောကလက်တစ်ခဲ ကိုင်လို့။ သမီးလေးက ပေး ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ “နင့်အမေခေါ်နေပြီ သွားတော့၊ ငါ့မနေနဲ့။ ဒီလူကြီးဒီတစ်ခါလာရိုက်ရင် ဓားနဲ့ထိုးပစ်လိုက်...”လို့ သမီးလေး

က ပြောလိုက်တော့ မောင်အံ့ပြလိုက်တာလေ။ အဲဒီကောင်မလေး လည်း ပြန်သွားရော၊ မောင်နဲ့ သမီးလည်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးမျက်နှာမှာ အရွယ်နဲ့မလိုက်တဲ့ ဒေါသတွေ ထွေနေရတော့၊ အမှန်ပြောရရင် မောင်သမီးလေးကို လန့်နေမိတယ်။ အရင်လို မောင်ကိုဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိတော့ဘူး။ မောင်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ထုပ်ကိုလည်း သမီးလေးက စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်တယ်။ အရင်လိုကိုင်တောင် မကြည့်တော့ဘူး။

မောင်က ချောမောတော့မှ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ မအေးမြတဲ့။ သူနဲ့ အတန်းတူ အခန်းတူ။ ပထမတန်းနှစ်က စပြီး မအေးမြ မငိုရတဲ့နေ့တစ်နေ့မှမရှိတော့ဘူး။ အမေအဖိုက်ခံနေရတာ မြင်ရလို့ သနားပြီးမအေးမြ ငိုရသလို မအေးမြကိုယ်တိုင် အဖိုက်ခံရ မကြားဝံ့မနာသာ အဆဲခံရလို့ ငိုခဲ့ရတာတဲ့။ သူ့ကိုတောင် "ဟဲ့ ကောင်မလေး လာမကစားနဲ့ ပြန်" လို့ သုံးလေးခါ အဟောက်ခံရဖူးတယ်တဲ့။ မအေးမြအမေက မီးမလင်းခင်ပဲပြတ်ရောင်း၊ နေ့ခင်းကန်စွန်းဥပြတ်ရောင်း၊ ပြောင်းပြတ်ရောင်းပြီး တစ်နေကုန်လုပ်ကွေးနေတာ။ အရက်ဖိုမပေးနိုင်ရင်ရိုက်၊ အရက်ဝယ်မပေးရင်ရိုက်တော့၊ မအေးမြက ပုန်းပြီးငိုနေရတာ နေ့တိုင်းတဲ့။ ဒီနေ့ မအေးမြအမေချေးကြွေး သွားတောင်းနေချိန် ကျောင်းပြန်လာတဲ့ မအေးမြကို အရက်ဝယ်ခိုင်းတယ်။ မအေးမြက သူ့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူးပြောတော့ ပါးရိုက်ပြီး၊ ပိုက်ဆံရွာဝယ်ခဲ့လို့ ပြောရင်း မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲလွှတ်လို့ သူ့အိမ်ရောက်လာတာတဲ့။ သူ မအေးမြပထွေးကို အရမ်းမုန်းသလို သူ့အမေကိုလည်းကဲ့ကိုးပြတ်သင်းကိုလည်း အရမ်းမုန်းတယ်တဲ့။ အမေ့ကို လာဖို့တဲ့ လူမှန်သမျှကို မုန်းတယ်။ မကြည့်ချင်ဘူး။ သူ့အမေနောက်ယောက်ျားမယူရဘူး။ ပထွေး

မလိုချင်ဘူး။ ပထွေးမုန်းတယ်လို့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောခဲ့တယ် မမနှင်း။ မောင်က လူမှာ လူဆိုးလူကောင်း ပထွေးဆိုး ပထွေးကောင်းရှိတဲ့ အကြောင်း အမေက အသက်ငယ်သေးတော့ နောက်အိမ်ထောင် ပြုချင်ရှာမှာဖြစ်ကြောင်း သမီးလေးရဲ့ ဘဝရွှေ့နေအတွက် အမေတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူရတာနဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့အတူ တာဝန်ယူရတာ မတူကြောင်း၊ အမေ့ကို သနားဖို့ကောင်းကြောင်းရှင်းပြတော့၊ ဦးပါ အမေ့ကိုလာဖို့တာလား။ သွား ခုထွက်သွားလို့ အော်ရင်း အိမ်ထဲဝင် ပြေးသွားတယ် မမနှင်း။ အိမ်ထဲကနေပြီးလည်း ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှမလာကြနဲ့၊ လာရင်ဓားနဲ့ထိုးပစ်မယ်အော်ရင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။ မောင်က ဓားသွားယူတယ်စောက်မေတာ။ မဟုတ်ဘူး မမနှင်း။ မောင်ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူလာပြီးစားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်တယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်ပြန်ယူသွား မလိုချင်ဘူး။ နောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ မျက်နှာလည်းမကြည့်ချင်ဘူးပြောပြီး မောင်ကို မောင်းထုတ်တယ်လေ။

သမီးလေးရဲ့ခေါင်းထဲ အသည်းထဲမှာ မအေးမြရဲ့ ပထွေးကြည့်ပြီးပထွေးဆိုးတာစွဲနေပြီး၊ ပထွေးဆိုရင် ယုတ်မာဆိုးညစ်သူလို့ ထင်နေပြီ မမနှင်း။ မောင်နဲ့မမနှင်းဘဝက အချစ်ကံလှပလှပချည်လား၊ အချစ်တံဆိုးလှပလှပလား။ သမီးလေးစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် မောင်နဲ့ မမနှင်းတို့ရဲ့ အချစ်ဗီမာန်လေး မတည်ခင်ကဖြိုခွဲရမလို့ ဖြစ်နေပြီ မမနှင်း။ မောင်လေ ရန်ကုန်က ရိုက်လာတဲ့မင်္ဂလာဆောင်စိတ်စာတွေကိုမမနှင်းပြဖို့ အိမ်ယူလာခဲ့ပေမယ့် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါမောင်နဲ့ မမနှင်းတို့ရဲ့ နိမိတ်ပုံလားကွယ်။ မမနှင်းလည်း သမီးလေးရဲ့ အမုန်းခံ ဘဝမျိုးနေချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်မှာတော့ သမီးလေးရဲ့

အချစ်ခံဘဝမျိုးနဲ့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲတောင် နေခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ။
 မောင်ကိုသမီးလေးဘယ်လို မုန်းသွားမုန်းသွား၊ မောင်ကတော့
 သမီးလေးကိုရင်ထဲမှာချစ်နေမယ်။ သူ့ဆယ်တန်း ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်သိ
 တစ်တန်းကြီးနဲ့ အောင်အောင်၊ ဆေးကျောင်းတက်နိုင်အောင် လုပ်
 ပေးရမှာက သမီးလေးကိုချစ်နေတဲ့ အဖေအမည်မခံရတဲ့ မောင်
 တာဝန်လေ။ မောင်တာဝန်မောင်ကျေစေရမယ်လေ။

“တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပေးခဲ့ဖူးတဲ့အသည်းလေးများဖြင့် နှစ်ဦး
 ကိုယ်စီသိကြတယ်နော်ကွယ်”ဆိုတဲ့ သိချင်းစာသားထဲကလို လက်ထပ်
 ခွင့်မရနိုင်ကြတော့ပေမယ့် မောင်နဲ့မမနှင်းတို့ရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ အချစ်
 တွေကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရင်း မောင်နဲ့ မမနှင်းတို့ရဲ့ အချစ်တံတိုင်း
 နဲ့ သမီးလေးအတွက် ဘေးဆီးရန်ကာလုပ်ကြရအောင်နော်။

ခု မောင်သေချင်စိတ်ပေါက်အောင် စိတ်ထိခိုက်နေပေမယ့်
 အရင်နဲ့စာရင် မမနှင်းကိုမောင်ရင်ထဲမှာ ချစ်ခွင့်ရနေတာရယ်၊
 မောင်ကြည့်ချင်တဲ့အချိန်လာကြည့်ခွင့်ရနေတာရယ်၊ သမီးလေး
 အတွက် မောင်အလုပ်တွေ လုပ်ပေးနေရဦးမှာပါလားဆိုတဲ့ စဉ်းစား
 မိတာတွေရယ်ကြောင့် ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ခံစားရင်းက တဖြည်းဖြည်း
 ပျော်လာတယ်လေ။

သမီးလေးကိုမောင်လုံးဝ မပြစ်မမြင်ပါဘူး။ အမေက လှနေ
 မွေးနေဆဲ နှင်းဆီပန်းလေ။ အမေနှင်းဆီပွင့်ကို ခူးခွင့်မပေးချင်တဲ့
 နှင်းဆီဆူးသမီးလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလေ။ နှင်းဆီပန်းကို
 ကာကွယ်ဖို့ နှင်းဆီဆူးကို သဘာဝက ပေးထားတာမဟုတ်လား။
 မွေးလွန်းတဲ့နှင်းဆီ လှလွန်းတဲ့နှင်းဆီကို ဇွတ်တရွတ် ခူးမယ်ဆိုရင်
 မောင်ခူးလို့ရပေမယ့် နှင်းဆီဆူးမြဲမြဲက ခူးမှာဆွတ်မှာကို သူသဘော

မကျလေတော့ မောင်မဆွတ်မခူးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီပန်း
 လေး လှနေဖို့ မွှေးနေဖို့ နှင်းဆီဆူးလေး ချွန်နေဖို့ မြဲနေဖို့ မောင်ရေ
 လောင်းပေါင်းသင်ပေးပါမယ်လို့။

ကံခေတဲ့ . . . မောင်၊ သန်မာ

သန်မာက စာရွက်တွေကို သေချာခေါက်ပြီး နန်းနှင်းဆီ
 လိပ်စာရေးထားသည့် စာဖတ်ထဲထည့်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုင်စောင့်
 နေသည့် ဦးမောင်အေးလက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး၊ “အပြန် ကျွန်တော်
 လိုက်မယ်နော် . . .” ဟုပြောလိုက်မိသည်။

ငဝန်မြစ်ဖြတ်လေနှင့်အတူ နှင်းဆီနဲ့တွေ့ ပါလာသည်ဟု
 သန်မာထင်မိပြီး တစ်ဝှေ့မိ၏။ ဂျိုးမပေါ်မှလေတွင်လည်း နှင်းဆီနဲ့
 တွေ့ကြိုနေပေလိမ့်မည်ဟု သန်မာထင်သည်။ သန်မာအဖို့ နန်း
 နှင်းဆီဟူသည့် အချစ်ဦး နှင်းဆီနဲ့ကို စိတ်အထင်၌ ရှုရှိုက်နေရ
 သည်ပင် အရာရာ ပြည့်စုံကုံလုံသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ။

သုသိန်

